

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

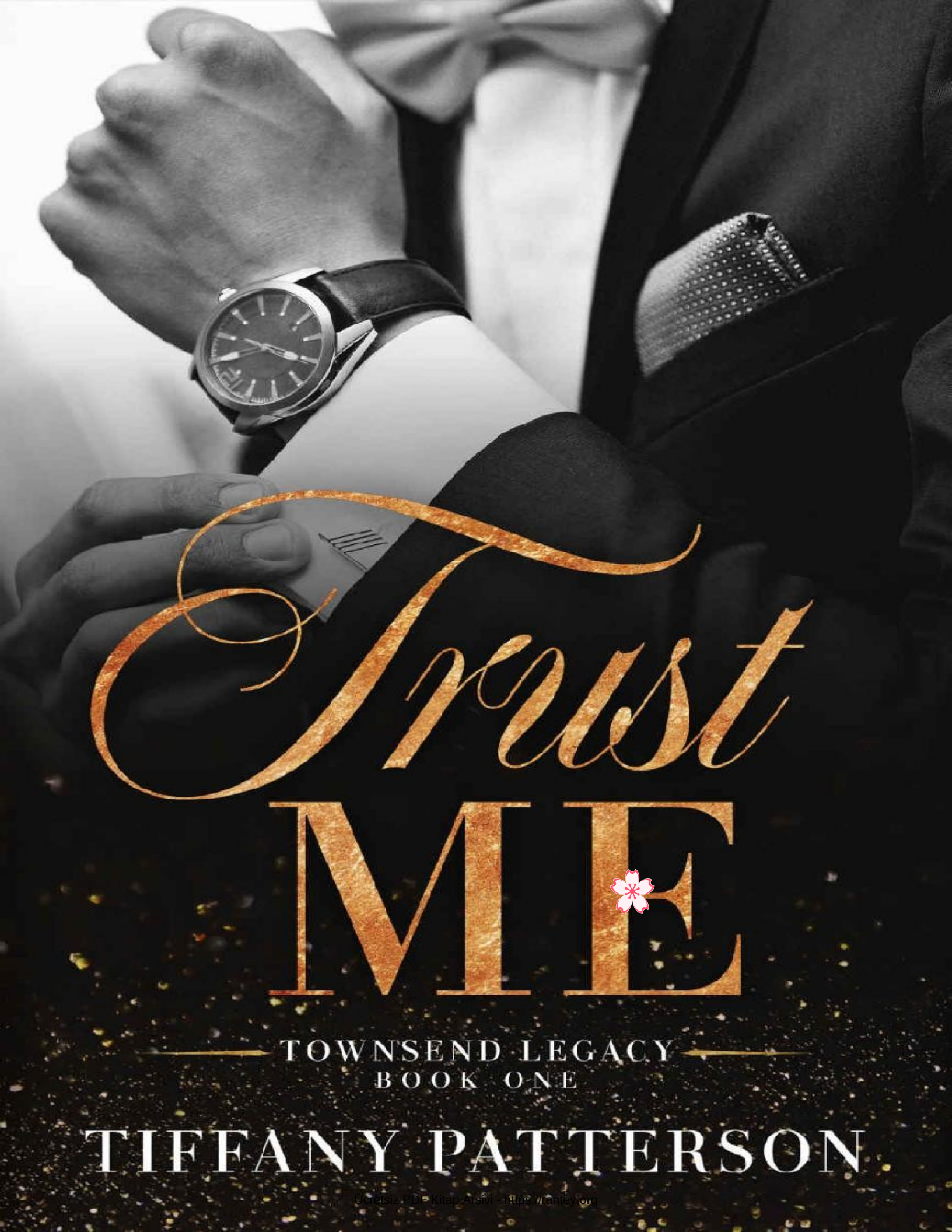
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Trust ME

TOWNSEND LEGACY
BOOK ONE

TIFFANY PATTERSON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BANA GÜVENİN

TIFFANY PATTERSON

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Epilog](#)

[Townsend Aile Ağacı](#)

[Yazar Hakkında](#)

BÖLÜM 1

K*yle*

"Bu orospu çocuğunun doğum gününü mahvedeceksin," diyorum kuzenime, özel gece kulübü The Black Opal'ın özel odasına bakarak.

"Beni bekle," diyorum Diego'ya.

"Ben senin lanet olası uşağın değilim," diye şikayet ediyor. Yine de, doğrudan hedefime doğru ilerliyorum.

"Kyle, gelmişsin," diyor Jayceon Carlson sırtarak.

Tavanın üzerinde asılı duran kristal avizeler, mumların titrek ışıklarını kan kırmızısı kadife duvarlara yansıtıyor. Her masaya 20 bin dolarlık fiyat etiketi ile ücretsiz olarak sunulan açılmamış şampanya şişeleri, buzla çevrili altın renkli soğutucularında duruyor.

Sam Tinnesz'in "Play with Fire" şarkısı gizli hoparlörlerden çınlıyor, bu da uygun görünüyor.

Dudaklarım gülümsüyor, ama bu hiç de dostça bir gülümseme değil. Ancak Jayceon bunu fark etmiyor.

"Bugün senin özel günün" diye cevap verirken, yüzündeki gülümsemenin biraz daha uzun süre kalmasına izin veriyorum.

Jayceon'a bakarken takım elbisenin son düğmesini açtım, o piçe olan nefretimi zar zor gizleyebiliyordum.

O gülümser ve sağa sola bakar. Etrafında birkaç çalışanı vardır ve kadınlarla çevrilidir.

"Sanırım bu adamı bir kez olsun ofisten çıkarmak için otuz beş yaşına girmem gerekti, ha?"

Üst dudağım kıvrılır.

"Townsend Industries onun tüm hayatıymış gibi yaşıyor."

Yüzümdeki yarı gülümseme kaybolur. Bu pislik hiçbir şeyden haberi yok. Etrafındaki kadınlar ve erkekler onaylayarak başlarını sallar ve kıkırdarlar. Bu sesler sinirlerimi bozar.

Yaklaşarak elimi uzatıyorum. "Bu fırsatı kaçıramazdım."

Elimi sıkıyor, ama geri çekmeye çalıştığında, ben de sıkıca tutuyorum. Boş elimle, dışarıdan bakıldığında yarı dostça görünebilecek bir şekilde onu kucaklıyorum.

Ama öyle değil.

"Özellikle de bu gece, bildiğin kariyerinin sonu olacak," diye sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. "Ne?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan, The Black Opal'ın bir çalışanı bizi keser.

"Efendim, pastanızı birazdan getireceğiz," diyor, daracık, parlak siyah tayt ve kısa bluz giymiş garson kız. Bu, The Black Opal'daki özel garsonların giydiği normal kıyafet değil. Bu da beni, Jayceon'un partisi için özel bir üniforma talebinde bulunduğu sonucuna götürüyor.

Aptal herif.

"Kyle, aklında ne varsa, başka bir zaman konuşabiliriz," diyor, sanki bu son konuşmamız değilmiş gibi.

"Bu mümkün olmayacak." Omuzlarını daha sıkı tutuyorum. "Carlson Healthcare & Co.'nun varisi olarak, babanın yirmi yıl önce kurduğu işi çoktan mahvettin. Bunu ailemle uğraşarak yaptın." Son cümleyi o kadar zehirli bir şekilde söylüyorum ki Jayceon gözle görülür şekilde geri çekiliyor.

"Beni tanıyan herkes, dostça bir rekabeti sorun etmediğimi bilir. Hatta, biraz düşmanca olsa bile neredeyse tercih ederim. Bu, herkesi tetikte tutar. Bir işi başarılı kılan şeyin özü, pazardaki rekabettir. Ancak," duraklayıp Jayceon'un gözlerinin içine bakarak, "aileme saldırarak çizgiyi aştın."

"Asla böyle bir şey yapmam," diye yalan söylüyor.

Ailemin iş anlaşmalarını garantilemek için rüşvet, şantaj ve şiddet kullandığına dair çıkan bir dizi haberin arkasında onun olduğunu çok iyi biliyorum. Bazı makaleler, annem, teyzelerim ve büyükannemin kurduğu toplum merkezinin, yasadışı işlere para aktarmak için bir paravan olduğundan bile bahsediyordu.

İş iştir, ama annemin veya ailemdeki kadınların yasadışı faaliyetlerde bulunduğunu ima etmek kabul edilemez. Bu yüzden, bu saçma makalelerin arkasında kimin olduğunu araştırmaya başladım. Muhabirler dışında, Carlson Healthcare'in başkanı ve halefi Jayceon Carlson'ı buldum.

Şirketimizin en büyük rakiplerinden biri. Özellikle Townsend Industries için gözümün üzerinde olan bir sonraki satın alma için.

"Şirketim ve ailem hakkında şüphe tohumları ekerek Sam Waterson'ın bize satış yapmaktan vazgeçeceğini mi sandın? Senin kirli işlerinin ortaya çıkacağını planlamamıştın."

Jayceon'un ağzı birkaç kez açılıp kapandı. Etrafındaki kalabalıkta bir kargaşa çıkmadan önce hiçbir kelime çıkmadı. Bakışlarımı kaldırdığımda, iki garsonun büyük bir kare pasta ile içeri girdiğini gördüm.

"Özel bir doğum günü hediyesi olarak pastanı daha büyük bir taneyle değiştirdim." Jayceon'u bırakıyorum, o da benimle gelen pasta arasında kafası karışmış gibi görünüyor.

Ancak, garsonlar pastayı önümüze koyduğunda yüzü belirgin bir şekilde soluyor. Ağzı açık kalıyor ve donmuş bir şekilde pastanın üzerindeki yazıya bakıyor.

"Neden bizim için yazıyı okumuyorsun?" diyorum neşeyle.

Cevap vermiyor.

"Tamam, ben okurum. Jayceon ile bir kadın arasındaki mesajlaşmalar," derken etrafımızdaki yüz kadar kişiden oluşan kalabalığa göz gezdiriyorum. "Kadın değil, değil mi Jay?" Onun sırtına bir şaplak atarım. "Hayır. Bu mesaj iki yıl önce gönderildiğinde bu kız sadece on beş yaşındaydı. Ama kız kardeşi?" Düşük bir ısıklık çalarım. "Sen ona yaklaştığında o daha da küçüktü, seni hasta piç kurusu."

Sırtına tekrar vuruyorum, bu sefer daha sert. "Reşit olmayan kızlarla yaptığın mesajlaşmaları hatırlatmak istedim..." Boğazımı tıkayan iğrenme duygusu yüzünden son kelimeleri söyleyemiyorum.

"Ama merak etme, bu pastayı yine de kesebilirsin. Yetkili makamlar, seni yıllarca hapse atmak için gerekli kanıtları çoktan aldılar."

Jayceon'un boynunu sıkıp bırakıyorum. "Mutlu yıllar lan. Mumları üfleyecek misin?"

Yüzü hayalet gibi solgunluktan koyu kırmızıya dönüşür, neredeyse duvarların rengiyle aynı olur.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Bunun üzerine eğilip pastadaki otuzdan fazla mumu üflerim. Parmağımı pastanın köşesine sürerek kremayı tadarım.

Jayceon'a onaylayarak başımı sallarım. "Krem peynirli krema iyi seçim olmuş."

Elimi temizledikten sonra, kullanılmış peçeteyi pastanın üzerine atıp çıkışa doğru yürüdüm. Jayceon ile parti yapan seyirciler

ve kışını öpenler, şimdi fotoğraf çekiyorlar ve şüphesiz, az önce olanları sosyal medyada paylaşıyorlar.

"Adamın doğum günü mumlarını da üflemek zorunda mıydın?" diye soruyor Diego, özel odadan çıkarken sırtıma vurarak.

Omuz silkiyorum.

"Zaten hak etmişti," diye ekliyor Diego, parmaklarını çatırdatarak. O da benim kadar tiksiniş ve sinirli görünüyor.

Kulübün ikinci katında, ana dans pistine bakan VIP bölümüne yöneliyoruz.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum kuzenime.

* * *

Karşılıklı deri koltuklara oturur ^{oturmaz}, garson içkilerimizi önümüze koyar.

"Çok eğlenceliydi," diyorum, bardağımdaki kehribar rengi sıvıyı yudumlarken.

Diego burun kıvrıyor. "Seni bir kez olsun ofisten çıkarmak için tek gereken, bir iş rakibini yok etmekmiş."

"O pisliği ortadan kaldırmak, bu gece burada olmamın iki nedeninden sadece biriydi."

Kuzenim koyu renk kaşlarını kaldırır.

"İkincisi ise seni Art Basel için Miami'ye benimle gelmeye ikna etmek."

"Yemin ederim. İş konuşmak için ödediğimiz yıllık 50 bin dolarlık ücreti boşa harcamayın..."

iş konuşmak için boşa *harcamayın*."

Dudaklarıma bir gülümseme yayılır.

Diego içkisini bir dikişte içer. "Bu Waterson anlaşmasıyla ilgili, değil mi?"

Başımı sallarım. "Bu Sam Waterson ile ilgili." Şezlongumda öne doğru eğilirim. "Miami'ye gelecek ve tüm o sanat zırvalarına meraklı. Tıpkı senin gibi."

"Siktir git."

Elimi havada sallayarak reddederim. "Bu gece olmaz. Ofise dönmem lazım."

O homurdanır ve gözlerini devirir.

"Bundan benim ne kazancım olacak?"

"Sevgili kuzeninin takdirini." Geriye yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Başka ne var?"

"Miami'ye gelmenin bu anlaşmayı yapmama ve Operasyon Direktörü olarak terfi almama yardımcı olacağına dair güvence."

"Bana ne kazandıracağını sordum?"

Ellerimi genişçe açarım. "Ailemizin mirasını korumaya yardımcı olman yetmez mi?"

O ciddi bir ifadeyle cevap verdi.

"Townsend Real Estate'e gelmen konusunda birkaç hafta sana baskı yapmayacağım."

"Aylar," diye karşılık verdi. "Tam olarak üç ay. Şirketimde büyük bir projeyi kapmak için çalışıyorum ve şu anda gemiyi terk etmem konusunda beni rahatsız etmene gerek yok."

Yüzümdeki kaş çatma derinleşir. "O enerjini Townsend Industries için kullanabilirsin. Soyadımızı taşıyan şirket için."

Diego yetenekli bir mimar. Williamsport'un merkezinde büyük bir mimarlık firmasında çalışıyor. Ne yazık ki, firma Townsend Industries'in bir bölümü olan Townsend Real Estate'e ait değil. Yeteneğini boşa harcıyor.

"Biz kuzenler arasında en yaşlılarıyız," diyorum ona. Babam ve onun üç kardeşi, yani amcalarım arasında on beş kuzeniz var. Benim dört kardeşim var, ikiz kardeşim Kennedy de dahil. Diego en yaşlısı, onu Ken ve ben izliyoruz.

Diego sadece kuzenim değil. Arkadaşlık kurmayı seven biri olmadığım için, o benim en iyi arkadaşım. Ailem benim için her şey.

Gözlerini devirip beni işaret ediyor. "İşte bu. Miami'ye seninle gitmeyi kabul edersem, önümüzdeki üç ay boyunca yapmayacağın şey bu."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Kuzenimi yeterince iyi tanıyorum, Townsend Industries'te çalışmasını engelleyen bir şey olduğunu biliyorum. Bu konuda ağzını sıkı tutuyor, ama ben bunu öğrenmeye niyetliyim.

Townsend Industries için bu kadar uğraşmamın bir sebebi var. Bizim neslin en yaşlılarından biri ve CEO'nun oğlu olarak, ailemizin mirasının ağırlığının omuzlarıma bineceğini hep biliyordum. Bu hiçbir zaman bir yük olmadı. Her zaman olması gerektiği gibiydi.

Babamın en büyük oğlu olarak, onu ve tüm ailemizi yetiştirdikleri adamla gururlandırmak niyetindeyim. COO olmak, mirasımı sahiplenmek için atacağım bir sonraki adım.

"Miami'de Sam Waterson ile bu anlaşmayı imzalamak, yönetim kurulunun terfimi göz ardı etmesine imkan vermeyecektir." Önceki COO'muz kısa süre önce emekli oldu. Bu beklenmedik bir durum değildi, ancak bu pozisyonu doldurmak için geçen süre hoşuma gitmiyor.

"Yirmi beş yaşındasın ve stajyerlikten operasyon başkan yardımcılığına yükseldin. Haftada seksen ila yüz saat çalışıyorsun. Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği sekiz haneli anlaşmaları yönettin. Seni COO yapacaklar," diyor emin bir şekilde.

"Tabii ki yapacaklar."

Diego yönetim kurulundan bahsediyor. Halka açık bir şirket olarak, CEO beni doğrudan COO olarak atayabilse de, yine de yönetim kurulunun onayı gerekiyor. Babam aylarca sürecektir bir iş gezisi için Avrupa'da olduğu için, beni bu göreve atamak için henüz ofise gelmedi. Miami'den sonra bu durum değişecek.

"O zaman neden Miami'de olmam gerektiğini tekrar hatırlatır mısın?"

Homurdanıyorum. "Çünkü sanattan ve Picasso ile Pasteur'u ayırt edemeyen, ama sanatsevermiş gibi davranan tüm o kendini beğenmiş pisliklerden nefret ediyorum."

Diego kaşlarını çatıyor. "Louis Pasteur mu? Cidden mi? O kimyagerdi."

Onun düzeltmesini eliyle savuşturuyorum. "Bu yüzden sana orada ihtiyacım var. Sanat umurumda değil. Ama orada olacak yalakalar umursuyor. Sen onları yağlamama yardım edersin, ben de Waterson'ın lanet sözleşmeyi imzalamasına odaklanırım. Sen o sergileri seviyorsun."

Direnış gösteriyor, ama bu etkinlik için Miami'ye birçok kez gitti. Pes edeceğini biliyorum.

Dişlerini sıkarken çenesindeki kaslar gerildi. Elindeki bardaktan bana baktı. Kararını verdiği anı görünce ağzımda bir gülümseme belirdi. Gözleri onu ele verdi.

"Teşekkürler kuzen. Waterson belgeleri imzaladığında bir şişe şampanya açacağız."

"Bu gerçekten büyük bir başarı olacak." İpeksi bir ses kulaklarımı doldurur ve tüm dikkatimi çeker.

Elimdeki bardaktan başımı kaldırıp önümde duran kadına bakıyorum. O bizim özel garsonumuz değil.

Hayır.

Karşımda duran kadın, son otuz dakikadır içkilerimizi dolduran kadın değil. Bu kadının tarçın rengi teni, kulübün loş ışığı altında parlıyor, dolgun dudakları doğal olmayan bir kırmızı tonuyla boyanmış. Bu renk, tenindeki kırmızı alt tonları ortaya çıkarıyor.

Oturduğum açıdan bakıldığında, uzun boylu, muhtemelen 1,75-1,80 metre civarında. Saçları omuzlarından aşağıya dökülerek yüzünün etrafını çevreliyor. Kahve rengi irisleri, bana bakarken ilgiyle dans ediyor.

Ağzımı açıp ona nasıl bu kadar yaklaştığını sormadan önce, belirgin bir tıklama sesi duyuluyor. Kadın, birinin şakağına dokuz milimetrelik bir silah dayadığını fark edince gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Sandalyeye yaslanıp, bir bacağıma diğerinin üzerine atarak, onun tepkisini inceliyorum. Korkup silahı kaldırması için yalvarmıyorum.

İlginç.

Genelde alanımı işgal eden hayranlarımın en azından bir tanesi şimdiye kadar gözyaşı dökmüş olurdu.

Gözlerimi ondan ayırmadan, "Güvenlik görevlilerimin lanet işlerini yapmak için neden neredeyse bir dakika beklediğimizi konuşmamız gerekecek" diyorum. O anda, kadının kafasına silah dayayan güvenlik görevlisine sert bir bakış atıyorum. Bu tür halka açık yerlerde genellikle yanımda güvenlik görevlileri bulundururum.

Gözle görülür şekilde yutkunur. Bu kadın bu kadar yaklaşmamalıydı.

"Bana sorarsan, tepki süreleri oldukça iyi," der ve yanımdaki sandalyeye otururken.

"Fark etmediysen, şakağına doğrultulmuş silah kalman için bir davet *değildir*," diyorum ona.

Kırmızı rujlu dudakları tehlikeli bir gülümsemeye yayıldı. "Bu, gitmen için bir davet de değildi."

Cesur bir kadın. Bunu kabul etmeliyim. Bu durumu nasıl ele alacağı konusunda tamamen kafası karışmış görünen güvenliğime bakıyorum. Ona el sallayarak onu uzaklaştırıyorum.

Silahının emniyetini takar ve VIP bölümünün gölgesine geri çekilir. Onunla sonra ilgileneceğim.

Masanın karşısındaki hareket dikkatimi çeker. Bu konuşma boyunca sessiz kalan Diego, benimle kadın arasında bakışlarını gezdirir. Ayağa kalkar.

"Ben varım," diyor ve Miami'yi kabul ediyor. Gözleri yanımdaki kadına kayıyor. "Biraz dolaşacağım." Sırıtarak uzaklaşıyor.

"Asla gitmeyecek sandım," diyor yanımdaki kadın.

"Şimdi sıra sende." İçkimi bitirirken ona bakmaya tenezzül etmiyorum.

"Ama daha yeni tanıştık. Üzerinde çalıştığın Waterson anlaşmasıyla ilgileniyordum."

Dışlerimi sıkıyorum. O konuşmanın bir kısmını bile duymuş olması beni sinirlendiriyor. Bu nedenle çevremdeki her şeyi sıkı bir kontrol altında tutuyorum. The Black Opal'ın VIP bölümü, dışarıdan gelen dikkat dağıtıcı unsurlardan korunmuş olması gerekiyor.

Kadına dönerek yüzünü inceliyorum. "Eğer benimle yatmak istiyorsan, bunu yapmanın daha iyi yolları var. Yabancılarla iş konuşmam."

"Ama bir yabancıyla sikinden bahseder misin?" Bana yavaşça göz kırparak gülümsemesi genişler.

Ağzımdan istem dışı bir ses çıkar.

"Merak etmeyin. İlgilendiğim sizin yatağınız değil, Bay Townsend."

"Öyle mi?" Hayal kırıklığı dalgası içimi kaplar. Onu baştan aşağı süzerim, bakışlarım dar, siyah elbisesinin kıvrımlarında dolaşır. "Beni kandırabilirdin."

O, boğuk bir kahkaha attı. "Sizi kandırmanın kolay olduğunu sanmıyorum. Özellikle de nispeten kısa kariyerinizde bu kadar çok şey başardığınız için."

Ona kaşlarımı çattım. O da bakışlarımı karşıladı, birçok erkeğin karşısında korkudan sinmiş olduğu bir bakış. Ona yaklaştım.

"Benim hakkımda ne biliyorsun?"

Gülümsemesi değişmedi. "Çok çalışıyorsun, aile adını iyi taşıyorsun ve..." Sesi kesildi, bakışları başka yere kaydı. "Sam Waterson'ın tıbbi malzeme şirketini satın almak için çok kazançlı bir anlaşma peşindesin. Bu kazanç, seni Townsend'ın bir sonraki COO'su olarak sağlamlaştıracığından şüphem yok. Bu pozisyon ne kadar süredir boş? İki haftadır mı?"

Çenemdeki bir kas seğirir. Bu kadın araştırmasını yapmış. Benim adımları taşıyan şirketle ilgili son haberlerden herkesin öğrenebileceği bilgiler.

Yine de, söylediklerim doğru. Yabancılarla iş konuşmam. Ve ne kadar iyi oynarsa oynasın, bu kadın Townsend Industries'i umursamıyor.

Sessizce, elimi havaya kaldırıp güvenlik görevlisini çağırıyorum.

"Lütfen bu bayana..."

"Riley Martin," diye sözümü keser, elinde kartvizitiyle.

"Önemli değil," derim umursamaz bir şekilde. "Onu kapıya kadar geçirin ve Tanrı aşkına, ben ayrıldığımda arabamın yanında beklememesini sağlayın," diye güvenlik görevlisine talimat veririm. "Bunu hatırlamak istemediğim kadar çok kez yaşadım."

Kadınlar istedikleri zaman çok ısrarcı olabilirler. Birçoğu iş bahanesiyle yatağıma girmeye çalışır. Bazen onlara izin veririm. Ama bu gece değil. Hiç havamda değilim. Bu kadın için bile, ki itiraf etmeliyim ki çok güzel.

Çevremde sıkı bir çember oluştururum. Çok azı bana yaklaşabilir ve duygularımın kontrolünü kaybedecek kadar bir kadına hiç güvenmedim.

Bayan Martin için çok yazık. Güvenlik görevlilerimin onu kolundan tutup VIP bölümünün arka çıkışına doğru götürdüklerini izliyorum.

Gerçi kıçı güzel.

Bu düşüncüyü kafamdan silip saatime bakıyorum. Gece yarısını biraz geçiyor. Eve giderken ofise uğrayıp bazı dosyaları almam gerekiyor.

BÖLÜM 2

Riley

"Beni tutmaktan gerçekten bıktım," diyorum ve Kyle Townsend'ın güvenlik görevlisinin kolunu çekip kurtulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bu adam canını dişine takmış gibi tutuyor. Sanki hatasını fark etmiş ve bir daha aynı hatayı yapmamak için çaba gösteriyor gibi.

Cömert bir ruh halinde olsaydım, bunun onun suçu olmadığını söylerdim. Dünyanın en iyi güvenlik görevlilerinin bile kör noktaları vardır. Ve ben, bir kişinin kör noktalarını bulup bunları kendi lehine kullanmak üzere yetiştirildim.

Dolandırıcılar hep bunu yapar. Bir kişinin en zayıf noktasını bulur ve oraya girene kadar onu kurcalarlar.

Benim için tek yapmam gereken, birkaç gün boyunca kulübü gözlemlemek ve tesadüfen bir barmenin The Black Opal'ın VIP müşterilerinden biri hakkında ve onunla nasıl oynadığını şikayet ettiğini duymaktı. O barmenle kısa sürede samimi oldum ve farkına varmadan bana VIP bölümüne giriş sağladı.

Memnuniyetsiz çalışanlar genellikle bir şirketin en büyük zayıf noktasıdır. "Araban nerede?" Hala kolumu tutan iri yarı adam, beni özel kulübün arkasındaki otoparka sürüklerken Özel kulübün arkasındaki otoparka beni sürüklerken sordu.

"Öncelikle..." Kolumu kurtarıyorum. "Benden uzak dur. İkincisi, kendim yürüyeceğim." Başımı dik tutarak uzaklaşmaya başlıyorum, ama o pislik kolumu tekrar yakalıyor.

"Nerede? Bay Townsend, buradan ayrıldığından emin olmamı istiyor."

"*Bay Townsend*'ın istediği her şeyi yapıyor musun?" diye alay ediyorum. Yüzünde derin bir kaş çatma belirliyor, ama cevap vermiyor.

"Uber'imi burada bekleyeceğim," derim, gece kulübünün önüne vardığımızda.

Beklediğim gibi, güvenlik görevlisi hemen yanımda bekliyor. Arabamı getirmediğim için minnettarım. Güvenlik görevlisinin yanında dışarıda beklemekten nefret etsem de, aynı güvenlik görevlisinin plakamı not aldığından eminim.

Telefonum çalınca kendimi tebrik etme anım sona erer. Ekranda yanıp sönen kaydedilmemiş numara görünce midem düğümlenir. Dikkatimi

dikkatimi beni dikkatle izleyen güvenlik görevlisine çeviriyorum. Telefonumun çalması sona eriyor.

Nefesimi veriyorum, ama sonra zil sesi tekrar başlıyor. Aynı numara.

"Biri seni gerçekten aramak istiyor," diyor güvenlik görevlisi.

Ona yapabileceğim en samimi gülümsemeyi gösteririm. "Merhaba baba," derim telefonu açarken.

"Baba? Ne oluyor lan?" diye homurdanır, beni şantaj yapan adam telefonun diğer ucunda. "Ne halt ediyorsun sen? İki gündür senden haber alamadım."

Güvenlik görevlisinden biraz uzaklaşıyorum, umarım telefonun diğer ucundaki Dean Walsh'ın sesini duymamıştır.

"Evet, ben de seni özledim." Güvenlik görevlisi ile önümüzdeki caddeye bakıyorum.

Lanet Uber nerede?

"Kyle Townsend ile henüz iletişime geçmedin mi? Ofisine geleli iki hafta oldu. Yakında bana bir şeyler sunman gerekiyor."

"Ne?" diye soruyorum. "Hayır, seni görmezden gelmedim. Son birkaç haftadır işler çok yoğun." Sesime hissetmediğim bir hafiflik katmak için elimden geleni yapıyorum.

"Başka ne çok yoğun biliyor musun?" diye sorar Dean. "Hapse girmek. Bana sataşmaya devam edersen, tam da oraya gideceksin. Sana Townsend Industries'te işe girip o ailenin yasadışı faaliyetlerine dair kanıt bulman için altı ay süre verdim."

"Tamam. Aynen öyle yapacağım," diyorum ona. "İşler biraz sakinleşince, senin çok sevdiğin aile pazar akşam yemeklerinden birini yiyelim mi?"

"Sakın telefonu kapatma," diye tehdit eder Dean.

Duraklıyorum, başparmağım sonlandır düğmesinin üzerinde.

Tanrım, Uber'im nerede?

"Baba, kendini iyi hissetmediğin için üzgünüm, ama şu anda uygun bir zaman değil. Şu anda bir gece kulübünden atılmak üzereyim." Sert bakışlarını benden ayırmayan iri yarısı güvenlik görevlisine bakıyorum.

"Gece kulübünde ne halt ediyorsun?" Sahte bir

kahkaha attım. "Evet, bu biraz uzun bir hikaye."

"Kyle orada mı? Onunla buluşmak için neden gece kulübüne gittin?"

"Ha? Hayır, ciddi bir şey değil. Haftaya görüştüğümüzde sana her şeyi anlattırım."

"Beni daha önce göreceksin," diyor Dean. "Benimle uğraşma, Riley. Özgürlüğün benim elimde."

Midem düğümlenir.

"Yeğenin sana bağlı, değil mi? Sen hapisteyken o ne yapar?"

O anda yüzümdeki sahte gülümseme kaybolur. Telefonu daha sıkı tutarım ve keşke Dean Walsh'ın boynu olsaydı diyorum.

"Yakında görüşürüz." Telefonu kapatır.

Güvenlik görevlisine bakıyorum. "Aileler, değil mi?" Telefonumu kaldırıyorum. "Onlarla yaşayamıyorum, onlardan kurtulamıyorum." Omuz silkiyorum. "Ya da öyle bir şey." Şaka yapmaya çalışıyorum, ama güvenlik görevlisi burun kıvrıyor ve sonra sokağı işaret ediyor.

"Uber geldi."

Rahatladığımı söyleyebilmeyi isterdim, ama Dean Walsh'ın tehdidi zihnimde yankılanmaya devam ediyor.

* * *

The Black Opal'dan daireme kadar olan ^{yirmi dakikalık} yolculuk ^{boyunca}, Dean'in tehditlerini unutmak için elimden geleni yapıyorum ve planıma odaklanıyorum. Kyle Townsend'a yakınlaşmamı ve Townsend ailesinin sırlarını ortaya çıkarmamı istiyor. Dean, Townsend'ların istediklerini elde etmek için tehdit, zorlama ve hatta cinayet bile işlediklerine inanıyor.

Onlara bu tür şeyler yapmayacaklarını söyleyemem. Milyarlarca dolarlık serveti olan her ailenin, mezarlığı dolduracak kadar çok sırrı vardır. Ve benim en son istediğim şey, bu şımarık, güven fonu sahibi tiplere yaklaşımdır.

Böyle birine tekrar yakın olmak zorunda kalacağımı düşünmek bile vücudumu titretir. Geçmişime bakılırsa, bunların hepsinin o kadar da akıllı olmadığını ve ne yapacağını bilersen manipüle etmenin oldukça kolay olduğunu gördüm.

Ancak, Kyle Townsend ile ilk karşılaşmam umduğum kadar kolay olmamıştı. Kyle Townsend ile kısa ama bilgilendirici etkileşimimi gözden geçiriyorum. Onun hakkında fazla bilgi bulmakta zorlandım. Sadece iki yıl sonra üniversiteden mezun olduğu ve hemen Townsend Industries'te çalışmaya başladığına dair birkaç söz dışında fazla bir şey yoktu.

Şüphesiz, diğer çoğu zengin ailelerin çocukları gibi, babasının parası sayesinde erken mezun oldu. Onun gibi

şımarık arkadaşlarının aksine, toplum sayfalarında geliş gidişlerini sergilemedi. İlişkileri veya kiminle çıktığı hakkında hiçbir şey yazılmadı.

Adından bahseden birkaç makalede bile, kendisi veya diğer Townsend mirasçıları hakkında fazla ayrıntıya girilmemişti. Bu bana çok şey anlattı. Kyle imajını sıkı bir şekilde kontrol ediyor. Bu gece gördüğüm kadarıyla, bu adam bir kontrol manyağı.

Konuşmamız boyunca yüz ifadesinde neredeyse hiç değişiklik olmadı. Bir an, ela gözleri ilgiyle parladı. Penisini bahsettiğim yorumda. Bunu düşününce zihnim onun görüntüsüyle doluyor. Uzun boylu. Muhtemelen 1,88 veya 1,90 boyunda, iki ırktan gelen mirası nedeniyle açık kum rengi tenli ve sizi delip geçen ela gözleri var.

"Geldik bayan." Uber şoförünün sözleri beni düşüncelerimden kopardı.

"Teşekkürler," diyerek arabadan indim. Kyle Townsend hakkında zihnimin gitmeye başladığı tuhaf yönü bir kenara ittim.

O sadece başka bir hedef, diye hatırlatıyorum kendime eve girerken. Hayatım boyunca düzinelerce hedefim oldu. Babam üç yaşındayken beni masum dul kadınlara dolandırıcılık yapmaya zorladığında, bu kaçınılmazdı.

Kyle Townsend, Dean Walsh ile olan bu lanet olası durumdan kurtulmak için yapmam gereken son iş. Bu iş bittiğinde Walsh'un daha fazlasını istemek için geri dönmemesini nasıl sağlayacağımı bulmam gerekecek. O köprüyü, oraya vardığımda geçeceğim. İlk hedefim, Townsend Industries'e girerek kendimi hapisten uzak tutmak.

Gözlerimin arkasında sönük bir ağrı başlarken elimi alnıma götürdüm.

"Hayır." Migrenim için vaktim olmadığını bilerek başımı salladım. Doğruca banyomdaki ecza dolabına gittim ve bu durum için reçetemi çıkarırım.

Hapları ve bir şişe suyu içtikten sonra, yatak odamda ayakkabılarımı çıkarır, elbisesini çıkarır ve kendimi yatağa atarım. Townsend Industries dışında Kyle ile etkileşim kurmak için başka bir plan yapmaya başlarım, ama telefonum çalar.

Zor durumuma rağmen, mutlu bir şekilde cevap veriyorum.

"Merhaba, Ladybug." Yüzüm gülümser, ruh halim şimdiden değişmeye başlar. "Merhaba, Ry Teyze."

"Senin için geç oldu, değil mi?" Williamsport'ta saat neredeyse sabahın biri olmuştu. Eve'in yatılı okulu Doğu'daydı, bu da onun için saatin daha da geç olduğu anlamına geliyordu.

"Uyuyamadım ve sen uyuyamadığın zaman seni aramamı söylemiştin." "Ben de ciddiymdim. Neden uyuyamıyorsun?"

"Yarın başka bir sınavım var ve yeterince çalışmadığımı düşünüyorum."

Ağzımı açıp ona ara vermenin sorun olmadığını hatırlatmak istiyorum. O daha altıncı sınıfta. Liseye ya da üniversiteye gittiğinde nasıl olacağını düşünmek beni korkutuyor. Gittiği yatılı okul çok sıkı ama notlarına bakılırsa, derslere ayak uydurmakta hiçbir sorunu yok.

Bunun yerine ona şöyle diyorum: "Sen ve senin büyük beynin çok fazla endişeleniyorsunuz. Muhtemelen tüm kalbinizle çalıştınız. Tarih sınavından tam not alacaksınız."

"Tarih dersim olduğunu hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim? Bu hafta iki kez ders çalıştığın için telefonuma cevap vermedin."

Yeğenim Eve, sertifikalı bir dahi. Yani, neredeyse. Matematik, fen ve tüm teknik konularda yaşıtları arasında en üst yüzdeye giriyor. Karmaşık denklemleri uykusunda bile çözüyor, bu yüzden ülkenin en iyi yatılı okullarından birine gidiyor.

Tarih, sosyal bilgiler gibi sosyal bilimlerde o kadar iyi değil. Bu yüzden, onu yormaması konusunda her zaman uyarmama rağmen, bu konularda iki kat daha fazla çalışıyor.

Onunla gurur duyuyorum. Uzakta olması hoşuma gitmese de, asıl isteğim ona her şeyin en iyisini vermek.

Kızım kıkırdar. "Üzgünüm Ry Teyze. Kütüphanede telefonla oynamamızı istemiyorlar."

"Çok çalışkansın. Ben senin yaşındayken tam tersiydim." Okulda çok kötü değildim. Ancak, baban seni bir eyaletten diğerine sürüklediğinde notlarını yüksek tutmak zor oluyor.

"Babamla konuştun mu?" diye sordu aniden.

Azalmaya başlayan sönük ağrı, hala aktif olduğunu hatırlatıyor. Ağabeyim konusu her zaman sinirlerimi bozduğu için alnımı ovuşturuyorum.

"Hayır, konuşmadım."

"Geçen hafta onu aradım ama geri aramadı."

Somurtkan sesi kalbimi burkuyor ve ilk kez değil, beceriksiz ağabeyimin suratına yumruk atmak istiyorum.

"Belki sadece meşguldür, Ladybug. Onu arayıp seninle iletişime geçmesini hatırlatırım, tamam mı?"

"Tamam," diye cevap veriyor, ama sesindeki kasvetli ton değişmiyor.

"Yarın o sınavı başarıyla geçeceksin. Ve sınav bittiğinde, yurt resepsiyonunda seni bekleyen bir hediye olacak."

"Aylık bakım paketim mi?" diye soruyor.

"Mhmm," diye cevap veriyorum. "Bu seferki içinde en sevdiğin sıcak çikolata karışımı da var."

"Teşekkürler, Ry Teyze. Umarım yarın sınavımı geçerim ve seni gururlandırırım."

Göğsümün ortasındaki kaslar neredeyse acı verecek kadar gerilir.

"Neden benim uğur böceğimsin, biliyorsun, değil mi?"

Telefonun diğer ucunda homurdanıyor. Gözlerini devirdiğini biliyorum.

"Söyle," diye ısrar ediyorum.

"Çünkü ben senin uğurlu tılsımınım."

"Doğru. Bu, o sınavdan sıfır alsan bile, seni tüm kalbimle seveceğim anlamına geliyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Bu kelimeyi, ergenlik çağına girmenin eşiğinde olduğunu ve sonra, Allah korusun, bir genç olacağını hatırlatan bir şekilde söylüyor.

"Git biraz uyu ki yarın dinç uyanıp sınavı geçebileşin, sonra da en sevdiğin sıcak kakaodan bir fincan iç. Sınavdan sonra beni ara."

"Teşekkürler, Ry Teyze. Seni seviyorum." "Ben seni daha çok seviyorum."

Telefon kapandığında, hemen kardeşimin numarasını çevirdim. Şaşırtıcı bir şekilde, telefonu açar.

"Alo?" Wallace cevap verdi. "Ry-Ry?" Bu takma ad beni utandırdı.

"Evet, benim. Eve seni aradığını söyledi, ama sen geri aramamışsın."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Bana başlama. Çok işim var." "Kızını görmezden gelebilecek kadar mı çok işin var?"

"Benden ne istiyor? Onun yasal vasisi sensin."

Telefonu daha sıkı tutuyorum. Wallace bana babamızı çok hatırlatıyor, bu da hiç iyi değil.

"Evet, ben onun vasisiyim. Ama sen hala onun babasisin. Senin onu önemseydiğini bilmek istiyor. En azından ara sıra onu arayıp nasıl olduğunu soramaz mısın?"

"Bak, o belgeleri imzalayıp seni onun vasisi yaptığımda tüm bunları bıraktım. Annesi ölmeseydi..."

"Sakın annesini suçlama..." Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Boş ver, Wallace. Kızını ara sıra ara, tamam mı? Hiçbir şeye ihtiyacı yok. Ona bakılıyor, ama en azından ara sıra sesini duyabilir."

"Evet, öyle yapacağım. Kapatmam lazım."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Telefonuma bakarak, onu kızına ulaşması için teşvik ederek doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşündüm. Wallace tıpkı babamız Wallace Sr. gibi. Tek bildikleri, insanları kendi çıkarları için kullanmak ve istediklerini elde ettikten sonra bir kenara atmak.

Eve'in annesinin ölümünün ardındaki gerçek nedenin bu olduğuna inanıyorum. Doğum sırasında öldü, ama eminim ki, kardeşim onun miras kalan milyonlarca doları için onu kullandığını öğrendiğinde, kalbi kırıldı ve utançtan öldü.

Yeğenim benim tek ailem. Gençliğimde çok sık taşındığım için arkadaş edinmem zordu. Ayrıca, yalan söylemeyi ve başkalarının sana bir fayda sağlamadıkça onlardan uzak durmayı öğrendiğinde, samimi ilişkiler kurmak da zor oluyor. Bu yüzden, on bir yaşındaki yeğenim dışında yakın arkadaşlarım ya da ailem yok.

Eve'in de öyle bir sonla karşılaşmasına izin veremem, bu yüzden hapse giremem. Onun benden başka kimsesi yok ve kardeşimin onu kendi planlarında kullanması için ona geri dönmesine izin vermeyeceğim.

Eve, benim büyürken yaşadığım hayatı asla bilemeyecek.

BÖLÜM 3

Riley

Masamdaki titreyen telefon, yazdığım e-postadan dikkatimi dağıtır. Ekranda yanıp sönen numarayı görünce dudaklarımı sıkıştırırım. İhmal et düğmesine basmak üzereyim, ama o pisliğin aramaya devam edeceğini biliyorum... ya da daha kötüsü, yine ofisime geleceğini.

Cevap vermeden önce telefonumdaki uygulamaya basarak aramayı kaydedirim. "Ne?" diye cevap veririm.

"Bu sabah seni üçüncü kez arıyorum," diye kısa bir cevap verir Dean Walsh.

"Hafta ortasındayız ve ben meşgulüm."

"Hapishaneden uzak durmak için çok mu meşgulsün?"

Çenemi sıkıca kapatıyorum, ağzımdan çıkmak isteyen cevabı geri çekiyorum.

"Zaman geçiyor. Düzenli olarak bilgi almak istiyorum. Haftalar geçti ve bana hiçbir şey vermedin. Henüz Townsend'da bile çalışmıyorsun. Ne oluyor?"

Sırtımı sandalyeye yaslayıp tavana bakıyorum. "Bu işler zaman alır."

"Brendan'ı dolandırman çok zaman almadı."

Suçluluk duygusu midemin derinliklerine yerleşiyor. Dean'in arkadaşını ikna etmek aylarımı aldı — Dean'e her şeyi anlatmış olan aynı arkadaş. Artık Dean'in elinde Brendan Chastain'den aldığı kanıtlar vardı, ayrıca bunu bana karşı kullanmak için bir nedeni de vardı.

"Şimdiye kadar onlar hakkında ne buldun?" diye sordu.

Kapım çalındı. Asistanım Charlotte, masum bir gülümsemeyle başını içeri soktu. "Ralph's'tan öğle yemeği sipariş etmek üzereyim. Bir şey ister misin?"

"Hindi sandviçi."

"Tabii ki." Kapıyı kapatmak için geri çekildi. Nefesimi verdiğim anda, kafasını tekrar içeri soktu. "Oh, ve birkaç hafta önceki işin raporunu tamamlaman gerektiğini unutma. Şirket raporu istiyor."

"Ögle yemeğinden hemen sonra."

O da başını sallar ve kapıyı kapatır.

"Neden beni işten arıyorsun?" diye fısıldayarak soruyorum.

"Çünkü aramalarımı kaçıırıyorsun ve bana hiçbir şey söylemiyorsun. O lanet Townsend'ların alçak suçlular olduğunu biliyorum ve sen bunu bana kanıtlayacaksın."

"Bak, Kyle Townsend çok gizli biridir ve kendisine yaklaşan herkesi kontrol eder. O senin arkadaşın gibi değildir."

Brendan Chastain, Hollywood yönetmeni ve ünlü bir aktrisin oğlu. Oyunculuga da denedi, ama ebeveynlerinin yıldız gücü bile onun yeteneksizliğini uzun süre gizleyemedi. Zamanının çoğunu, ünlü soyadından yararlanarak gece kulüplerinde görünerek para kazanmakla geçirdi.

O kolay bir hedefti. Egosuna hitap ettim, yeteneği olmadığı halde yetenekli olduğuna ikna ettim ve o da benim elimde oyuncak oldu. Onun büyük çıkışını sağlayacak gelecek vaat eden bir yetenek ajanı olduğuma inandı. Sürekli kanunla başı dertte olduğu için ebeveynlerinin onunla pek ilgilenmemesi işimi kolaylaştırdı.

Kyle Townsend'ı anlamak daha zor. Medyada onun hakkında yer alan sınırlı haberlerden ve The Black Opal'da kısa süreli etkileşimimizden anladığım kadarıyla, Chastain'den daha gizemli bir karakter.

"Townsend Industries'e girmeyi başarsam bile, ailesine veya şirketine zarar verecek gerçek bilgileri ondan alabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye ısrar ediyor Dean.

"The Black Opal'daki kısa konuşmamız aksini kanıtlıyor."

"The Black... Neden bir gece kulübünde ona yaklaşasın ki? Townsend Industries ile bağlantılı bir şey istiyorum. O aileyi zirveden indirip, servetlerini kazandıkları işten başlayarak yok etmek istiyorum."

Dean'den nefret ediyorum. Sabırsız ve huysuz, bu planı gerçekleştirecek zekası olduğunu sanmıyorum. Ne yazık ki, beni hapse attıracak gücü var. Ofisimdeki ilk görüşmemizden sonra, Chastain'den benim adımın yazılı olduğu sahte çeklerin kanıtlarını bana göstermekten büyük mutluluk duydu.

Beş yıldan fazla bir süredir dolandırıcılık yapmamış olsam da, Chastain'den kalan parayı kullanarak Eve'i ve kendimi Los Angeles'tan taşıyıp Martin Consulting adlı şirketimi kurdum. Çalışanların elde tutulması, birleşme ve satın alma süreçleri ve kurum kültürünün iyileştirilmesi gibi çeşitli alanlarda şirketlere danışmanlık yapıyorum.

Dean'in zayıf noktasını bulup onu geri çekilmeye ikna edene kadar, onun oyununa uymak zorundayım. Onu ortadan kaldırmak için bu görüşmelerde bana verdiği her şeyi kullanacağım. Onun ya da başka birinin beni kullanmasından nefret ediyorum.

Çocukluğumun ve gençliğimin tamamını babam ve ağabeyim tarafından kullanılıp manipüle edilerek geçirdim.

"The Black Opal'a gittim," diyorum Dean'e, "çünkü Townsend'ın gardının düşeceği yerin orası olduğunu düşündüm. Ofiste, en azından ilk etkileşimimizde, açık bir kitap gibi davranamayacak kadar çok şeyin peşinde."

Bu doğrudur, ama bu konuda yanılmıştım. "Peki, bir sonraki hamlen ne olacak?"

Gözlerimi devirdim. Bir sonraki hamleni asla kimseye söyleme. "Sonra karar veririm."

çözü

m "Bu ne demek lan?"

bulu "Biliyor musun Dean? Bu konuşma ne kadar harika olsa da, rum.

"

gerçek bir işim var. Senin için bir şey olduğunda sana haber veririm." Aramayı sonlandırdım.

Girls on the Move program direktörüne yazdığım e-posta bilgisayar ekranından bana bakıyor. Bu tür işlere odaklanabilme arzusu beni ele geçiriyor. Hayatlarını değiştirmek isteyen, sabıka kaydı olan genç ve genç yetişkin kadınlara odaklanan bir kuruluş için gönüllü olarak çalışıyorum ve bazı pro bono işler yapıyorum. Program, çeşitli yollarla kızların özgüvenini, eğitim ve iş becerilerini geliştirmeye yardımcı oluyor.

Benim tutkum da burada yatıyor.

Ne yazık ki, bu tür işler faturaları ödemiyor.

Eve'in pahalı yatılı okul eğitimini de karşılamıyor. Onu bu okuldan mahrum bırakmam. Okula gitmek istediği sürece, bunun gerçekleşmesini sağlayacağım.

"Hey, Charlotte," öğle yemeği siparişini verdikten sonra telefonu kapatırken onu arıyorum. "Bana bir iyilik yapar mısın, Townsend Industries hakkında bulabildiğin tüm makaleleri getirir misin?"

Kaşları çatıldı. "Townsend mi? Oradan biri bizimle iletişime geçti mi?" Sanki unuttuğu bir bilgiyi arıyormuş gibi masasındaki defteri karıştırmaya başladı.

Müşterilerimizin çoğu ağızdan ağıza yayılan reklamlarla geldiği için, iş almak için şirketlere nadiren ulaşırız.

"Hayır," diyorum. "Doğrudan değil."

Bir süre duraksadıktan sonra, "Ah, doğru, geçen hafta Kyle Townsend'dan bahsetmiştin. Onunla görüşme yaptın mı?" diye sordu.

Charlotte geçen hafta Townsend ailesi hakkında bir blog yazısını okurken beni yakaladı. Ona Kyle Townsend ile akşam yemeği randevum olduğunu söyledim ama daha fazla ayrıntıya girmedim.

"Sonunda iptal etti." Ona yalan söylemekten nefret ediyorum, ama Charlotte'a mümkün olduğunca az ayrıntı vermek istiyorum. Onu benim karmaşamdan uzak tutmak için. Charlotte, on dokuz yaşında Girls on the Move programından direkt olarak benim için çalışmaya başladı. Yerel bir üniversitede yazılım mühendisliği diploması almak için çalışıyor.

Ne kadar az bilirse o kadar iyi.

Ama asistanım aptal değil, bana gözlerini kısarak baktığında bunu kanıtlıyor.

"Ne zamandan beri milyarderlerle çalışmak istiyorsun?" Yarı gülümsüyor. "Onların zaten emrinde, masanın üzerine eğilip onlarla çalışmaya hazır bir danışman hazinesi olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle mi dedim?" Muhtemelen aynen öyle demiştim, bu yüzden sııttım. Kyle Townsend, Brendan Chastain ve hatta Dean Walsh gibi tipler hakkında tam da böyle hissediyorum.

"Evet, öyle dedin. Ee, ne var?"

Omuz silkiyorum. "Bir kadın fikrini değiştiremez mi?" Bana şüpheyle kaşlarını kaldırıyor.

Ellerimi havaya kaldırırım. "Townsend bir zorluk oluşturuyor. Şehirde dolaşan söylentiye göre, bir sonraki COO olmak için sıra bekliyor. Henüz yirmi beş yaşında."

"Çünkü babası CEO."

Başımı salladım. "Muhtemelen, ama böyle büyük bir geçişte benim becerilerime sahip bir danışmana ihtiyaç duyulur. Özellikle de Townsend'ın o tıbbi cihaz şirketini satın almak üzere olduğu söylentileri dolaştığı için, bu iki geçişte de yardımcı olacak bir danışmana ihtiyaçları olacak."

Beni ihtiyatla izlemeye devam ediyor.

"Ve ben zorlukları severim... hayır, *bayılırım*, tamam mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, kulağa ilginç geliyor. Pazarlama kitaplarımdan birinde, Townsend'ın neredeyse yetmiş beş yıldır faaliyette olduğunu okudum. Robert Townsend, 80'lerde dış kaynak kullanımı ve şirketin teknolojiye yoğun yatırım yapmasını teşvik ederek şirketi özellikle zor bir dönemden çıkardığı için takdir ediliyor."

"Robert Townsend mı?"

"Evet, şu anki CEO Aaron Townsend'ın babası. Bu da onu..."

"Kyle Townsend'ın büyükbabası," diye onun yerine cümleyi tamamladım. Bu bilmek için iyi bir bilgi. "Metnine bir bakabilir miyim?" "Yarın getirmem gerekecek. şu anda yanımda yok."

"Tamam. Bu bilgiyi içeren bazı makaleleri de bana getirebilir misin? Ama, şey..." Charlotte'a ne kadarını açıklamak istediğime karar vermeye çalışırken tereddüt ettim. "Sana o özel veritabanlarına erişim izni vermiştim, değil mi?"

O başını sallar.

İş almadan önce müşterileri araştırmak için genellikle polis ve özel dedektiflerin kullandığı veritabanlarını kullanırız. Kyle Townsend'a ilk kez yaklaşımdan önce onun hakkında ön araştırma yapmışım ama ilginç bir şey bulamamışım. Her zaman bir şeyi gözden kaçırmış olma ihtimali vardır.

"Kyle Townsend ve babası hakkında hızlı bir araştırma yap." "Özel olarak aradığım bir şey var mı?" diye sorar.

"Temel bilgileri. Bir sonraki adımımı atmadan önce onların temiz olduğundan emin olmak istiyorum."

Kyle ile nasıl ve nerede tekrar buluşacağımı düşünürken dudaklarım kıvrılıyor. Kulüpte yanlış hesap yapmışım, ama yine de ona ofisinin dışında yaklaşmanın en iyi seçenek olduğuna inanıyorum. Townsend Industries'de benim için iyi şeyler söylemesi için eski müşteri bağlantılarımı kullanmak istemiyorum. Bu, gerekirse son çare olacaktır.

"Townsend'ın Art Basel'in ana sponsorlarından biri olacağını söyleyen bir makale var."

Canlanıyorum. "Doğru." Kyle'ın kuzeniyle konuşmasını kesmeden önce Miami'ye gideceğini söylediğini hatırlıyorum.

O da başını sallar. "Birkaç sergiye sponsor oluyorlar ve ikinci gece bir akşam yemeği düzenliyorlar. Oh, Townsend'in özel yatında olacak."

"Neden bunu düşünemedim?" diye mırıldanıyorum.

"Ha?" diye soruyor Charlotte.

"Art Basel, sanat dünyasında yılın en büyük etkinliklerinden biri. Tüm zengin elitler katılıyor."

Aklım dakikada bir milyon mil hızla çalışmaya başlar. Art Basel, Kyle Townsend'a yaklaşmak için mükemmel bir yer olacaktır.

"Ancak, bu hafta sonu. Bu kadar geç bir zamanda bilet bulabileceğinden emin değilim. Birkaç telefon etmemi ister misin?"

"Ha?" Charlotte'un hala burada olduğunu neredeyse unutuyordum. "Hayır. O kısmı ben hallederim. Kurumsal etkinliklerde DJ'lik yapan bir arkadaşım var. Beni içeri sokabilir. Sen sadece bu etkinlikler veya sponsor oldukları geçmiş Art Basel sergileri hakkında bulabildiğın tüm bilgileri bana getir."

Görünüşe göre birkaç günlüğüne Miami'ye gidiyorum.

BÖLÜM 4

K*yle*

"Bu etkinliği düzenleyen adamın adı ne?" diye soruyorum Diego'ya, çift düğmeli, özel dikim takım elbisenin son düğmesini iliklerken.

"Mike Deitz. Dünyanın en başarılı sanat tüccarlarından biri." Her kelimesinde sabırsızlık ve alaycılık var.

Deitz umurumda değil. Sam Waterson umurumda ve o da bu etkinliğe katılacak. Satış müdür yardımcısıyla birlikte.

"Başarılı olsun ya da olmasın, bu etkinlik dört saat sürmek zorunda mı?" diye mırıldanıyorum. "Daha uzun sürmeli," diyor Diego sinirli bir şekilde. "Bu,

Bu hafta sonu, renkli kadınların sanat eserlerini sergileyen tek etkinliklerden biri."

Bunu zaten biliyorum. Son birkaç gün içinde bunu hafızama kazıdım.

"Bu harika bir sergi. Başka türlü eserlerini sergileme fırsatı bulamayacak birçok sanatçı burada yer alacak."

"Bunun farkındayım. Bu yüzden Townsend Industries bu etkinliğin gururlu bir sponsoru." Ancak, Townsend'ın adı bu etkinliğin reklam panosunda yer almıyor. Biz daha çok sessiz bir ortaktık.

"Sam Waterson'ın bu gece orada olması gerekiyor. Onunla iletişime geçebildiğim sürece, katılımım çok değerli olacak."

Diego hiçbir şey söylemiyor. Yüzüne baktığımda, zihninin milyonlarca kilometre uzakta olduğunu anlıyorum.

"Gidelim."

Otel süitinden çıkarken, bizimle birlikte olan güvenlik görevlilerine başımı salladım. Butik otelden kongre merkezine kadar olan kısa yürüyüşümüz boyunca mesafelerini koruyacaklarını, ancak tetikte kalacaklarını biliyorlardı.

Deitz'in etkinliğinin düzenlendiği bölüme girdiğimizde, Waterson'ı aramak için etrafı taradım. Doğal olarak, iş ortaklarından sosyetiklere kadar herkes Diego ve bana kendini tanıttı.

"Bay Townsend," Townsend'ın doğrudan rakiplerinden birinin yöneticisi, sanki eski dostlarmışız gibi bizi selamlıyor.

Dişlerimi sıkıp, el sıkışırken ona bir gülümseme atıyorum.

"Waterson'ı mı arıyorsunuz?" diye sorar.

"Herkes gibi ben de sanatı keyifle izlemeye geldim," derim, omzunun üzerinden bakarak.

Elimi bırakırken gülümsüyor. "Babana çekmişsin."

Ben burun kıvırıyorum. O bunun yarısını bile bilmiyor. Babam bu tür şeyleri hiç sevmez ve Townsend'da tam zamanlı çalışan olarak bir yıl geçirdikten sonra, onun bu tür etkinliklere çok fazla katılmak zorunda kalmaması için şirketin yüzü oldum.

"Sanki kabız olmuş gibisin," diye alay eder Diego. Geçen bir garsondan kapabildiği bir içkiyi bana uzatır. "Soda."

İçeceği alıp bir dikişte içiyorum. "Bir dahaki sefere alkollü bir şey al."

"Not edildi."

"Burada güzel parçalar var," diyor Diego, etrafına bakarak.

"Muhtemelen bir iki tane alırım."

"Ve onları nereye koyacaksın? Duvarların zaten kaplı," diye hatırlatırım. "Yeni bir yer yapacağım."

"Daireden ayrılmıyorsun." O, Williamsport'un ortasında bir apartmanda benim iki kat üstümde yaşıyor. Ben ise ikiz kardeşim Kennedy'nin iki kat üstünde yaşıyorum. Evet, bina Townsend Industries'e ait.

"Bu..." Ben bakarken o sözünü keser.

Omuzlarımı dikleştirip, bizden yaklaşık üç metre uzaktaki kadına bakıyorum. Aynı boyda, aynı ten renginde ve o bize doğru döndüğünde, gözlerim yine aynı dolgun dudaklara kayıyor. The Black Opal'daki gecekiyle aynı kırmızı renkte boyanmışlar.

"O gece sana yaklaşan kadın değil miydi?" diye soruyor. Başımı sallayıp içkimin bir yudumunu daha alıyorum.

"Adını öğrendin mi?"

"Riley," diye cevap veriyorum, daha iyi düşünmeden.

Görüş alanımın kenarında Diego'nun dönüp profilime baktığını görüyorum. "İsimleri hatırlamakta berbatın."

Zar zor kendimi tutuyorum. Haklı. Bu, disleksimin etkilerinden biri. Küçük ayrıntıları hatırlamam uzun zaman alıyor. Kısa süreli hafızam berbat, bu yüzden bu hafta sonu yapılacak etkinliklerin ve katılımcıların isimlerini saatlerce tekrar ettim.

"Onu kovduğunu ve bir daha görmediğini söylemiştin."

"Öyle yaptım," diye karşılık verdim.

"Ama adını hatırlıyorsun."

Cevap vermeden ondan uzaklaşıyorum. İstemememe rağmen, dikkatim onun durduğu yere dönüyor, ama Riley artık orada değil. Odayı tararken onu arıyor değilim. Bu hafta sonu kapatmam gereken bir anlaşma var.

Onu tekrar gördüğümde işle ilgili tüm düşüncelerim sona erdi. Bu sefer, bu sergiye görmek için geldiğim adamla konuşuyordu.

"Evet, sonra görüşürüz," diyor Diego arkamdan.

Onların yönüne doğru ilerlemeye başladığımı fark etmemiştim bile.

Riley'nin hafif kahkahası kulaklarıma ulaşır ve elimdeki bardağı istem dışı sıkıca kavrarım.

"Ben de tam olarak öyle düşünüyordum," diyor Waterson'a.

Onların ikilisini üçlü yaptığımı görünce gözleri hafifçe büyür.

"Bay Townsend, gelmenize çok sevindim," diye selamlar Sam.

"Bay Townsend benim babam ve burada değil," diyorum. "Kyle yeterli." Yaşlı adam başını sallar ve yüzünde bir gülümseme yayılır.

"Ayrıca, yakında birlikte çalışacağımıza göre, birbirimizi ilk isimlerimizle çağırmalıyız."

Keskin gözleri beni süzer. "Belgeler henüz imzalanmadı," diye hatırlatır.

"Sam, bunun senin çıkarın olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Kıkırdar. "Lydia lanet olası belgeleri imzalamam için başımın etini yiyor. Ona, sözleşmede birleşme olsa bile, sorunsuz bir geçiş sağlamak için en az bir yıl şirkette kalacağım yazdığını söyledim."

Evrakları iyi bildiğim için başımı sallarım.

"Bu, Townsend adına dahil edilmesi gereken harika bir madde," yanımdaki kadın, açıkça dışarıda kalmak istemeyen biri olarak araya girer. "Bay Waterson, çalışanlarınızın yüzde altmışı on yıldan fazla süredir şirketinizde çalışıyor. Bu, özellikle iş değiştirmenin yaygın olduğu günümüzde, etkileyici bir başarı."

Sam Waterson, kadının övgüsüne kendini beğenmiş bir şekilde gülümser. Gülümsemesi imkansız derecede genişler.

"Birleşme tamamlandıktan sonra da sizin orada olacağınızı takdir edeceklerdir," diye devam eder Riley. "Geçişler zaman alır. İnsanlar liderlerinin kendilerini koruduğunu hissetmek isterler."

"Bu, otuz yılı aşkın süredir işimizin temel taşı olmuştur," diyor Waterson ve sonra bana dönüyor. "Kyle, Riley ile tanıştın mı..."

Bir an durur.

"Martin," diye cümlesini tamamlar. "Martin Consulting & Company'den Riley Martin." Elini uzatarak benimle tokalaşır. "Daha önce tanışmıştık, ama sanırım o zaman pek iyi bir izlenim bırakmamışım."

Onun kahverengi gözlerine tekrar bakmadan önce eline bir göz atıyorum. Gözlerimi onun gülümseyen dudaklarına kaydırmamak zor, ama başarabiliyorum.

"Bayan Martin," diye isteksizce tanıştırırım ve elini tutarım. Açıklayamadığım bir his, temas anında elimden geçer.

"İkiniz ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?" diye sorar Waterson.

Ben cevap veremeden, "Kyle birkaç hafta önce beni bir gece kulübünden pek de nazik olmayan bir şekilde attı," diye cevaplar.

Waterson gözlerini şişirerek bana bakar.

"Bayan Martin abartıyor. Yanlış bölüme girmişti ve güvenlik görevlilerine onu ait olduğu yere götürmelerini söyledim."

Aramızda bakışlarını gezdirir, sonra gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize düşer. Hala elini tuttuğuma şaşırarak, hızla elini serbest bırakırım.

"Riley bana yaptığı işten bahsediyordu..." O, ona sormak için dönerek, "Kimdi o?"

"İsim vermekten hoşlanmam ama Chad Reagle'ın teknoloji şirketi içindi," diye cevaplar.

Waterson hemen yanıtladı. "Doğru. Birkaç meslektaşından, sizin ona yaptığınız danışmanlık hizmetinden çok memnun kaldığını duydum."

O başını sallar. "Startup'larla çalışarak ihtiyaçlarını karşılamalarına yardımcı olmaktan gurur duyuyoruz."

"Aynen öyle," diye ekliyor Waterson. "Onun için yaptığın danışmanlık, şirketine gelecekteki bazı projeleri finanse etmek için ek olarak sekiz haneli bir rakam kazandırdı."

Riley'nin gülümsemesi genişliyor ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Bu bir birleşme anlaşmasıydı, değil mi?" diye soruyor Sam.

"Evet."

Sam bana döner. "Riley'nin uzmanlığı, şirketim ile Townsend Industries arasındaki bu anlaşma gerçekleşirse faydalı olabilir."

Riley'e bir bakış attım. "Bunu düşüneneğim," dedim, yalan söyleyerek. "Birleşmeyi tartıştığımıza göre, bu gece imzalamak isterseniz belgeler otel odamda."

"Öyle olacağını tahmin etmişim. Avukatlarım sözleşmedeki birkaç maddeyi daha inceliyorlar. Hey, konuşmak istediğim biri var. İzninizle, izin verir misiniz?"

"Sorun değil," der Riley.

"Lütfen." Kenara çekilirim, o aramızdan geçerken sinirimi gizlemek için fazla mesai yaparım.

Hemen önümdeki kadına yöneliyorum. "Burada ne işin var?"

Riley şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır.

Bu bir numara, çünkü hemen toparlanıp cevap veriyor: "Ben de senin gibi bir sanatsever olarak buradayım, Kyle."

Çenemdeki bir kas seğiriyor. Bunun, onun izinsiz girişine duyduğum öfke veya sinirden kaynaklandığını söylemek istiyorum, ama garip bir şekilde, bunun daha çok benim adımla duymasından kaynaklandığını düşünüyorum.

Onu baştan aşağı süzerim. Topuklu ayakkabılarla, benim 1,90 metrelik boyumdan sadece birkaç santim daha kısadır. The Black Opal'da giydiği vücudu saran elbisenin yerine, bol krem rengi bir pantolon ve ipek bir bluz giymiş. O lanet pantolonun içindeki kalçalarının kıvrımlarını fark etmeden edemem.

"Çok ısrarcısın, değil mi?" diyorum, gözlerine bakarak. "Beni takip etmek için elinden geleni yapan birkaç hayranım oldu, ama en son ne zaman birinin gece kulübüne gelip beni Miami'ye kadar takip etmeye cesaret ettiğini hatırlamıyorum."

O gülüyor, ama gülüşü içten değil. "Kendini övüyorsun, değil mi?"

Başımı yana eğiyorum.

"Şunu bir netleştirelim?" Elini kaldırdı. "Son konuşmamızda senden o kadar etkilendiğimi ve seni tekrar görmek için uçağa atlayıp Miami'ye geldiğimi gerçekten mi düşünüyorsun?"

Ona yaklaşır, üzerinde dikilip duruyorum. "Saçmalamayı kes, Riley." Ses tonum keskin, hatta sert. Dikkatimi dağıtacak zamanım yok. Ve o tam da bunu yapıyor.

Dudakları yana doğru kıvrılır, sonra omuzları rahatsızlık içinde çöküverir. "Peki. Beni anladın."

Hayal kırıklığı içimi kaplar.

"Ama niyetimi tamamen yanlış anladın."

"Öyle mi?" diye soruyorum. "Buraya başka bir hayran olarak gelmedin mi? Geçen hafta sana, benim yatağıma girmek istiyorsan, bunun başka yolları da olduğunu söylemişim."

Gözlerini devirir. "Eminim seni becermek isteyen kadınlar eksik değildir."
"Bu konuda haklısın," diyorum ve içkimi son bir yudumla bitiriyorum.
O, bu cevabı beklemiyormuş gibi tereddüt eder. Onun lehine, çabucak toparlanır.

"Ben o kadınlardan biri değilim." Bir başka hayal kırıklığı dalgası.

"Sam'den duyduğun gibi, ben bir iş danışmanıyım."

"Şirketiniz ne tür danışmanlık yapıyor?" diye soruyorum, yarı ilgilenmiş gibi.

"Şirketlere büyük bir dönüşüm sürecinde danışmanlık yapıyorum. Çalışanlarını elde tutmakta zorlanan işverenlere yardım ediyorum. Hatta güvenlik personelinin güvenlik açıklarını kapatmasına da yardımcı oluyorum."

"Townsend'da bu tür sorunların hiçbiri olmadığını garanti edebilirim. Ayrıca güvenliğimiz de birinci sınıftır."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, bana inanmadığını belli eden bir şekilde. Yine de, "Kesinlikle" diye cevap veriyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve neden tuzağa düşen benmişim gibi hissediyorum? Kontrolü kaybetmenin o vahşi, rahatsız edici hissi içimde hızla yükselmeye başlıyor ve karşılık verme dürtüsünü bastırmak için mücadele ediyorum.

"O gece VIP bölümüne nasıl girdiğimi merak etmiyor musun?"

Bu soru beni neredeyse geriye doğru savuruyor. "Güvenlik ekibim dikkatsiz davrandı," diyorum sonunda.

Koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülürken başını sallar.

"Tam olarak değil. Onların suçu değildi. Ve şunu söylemeliyim ki, The Black Opal'ın güvenliği de kaliteli. Müşterilerini tanıyorlar. Yine de..." Omuzlarını silkiyor ve etrafına bakınıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Ne yaptığını biliyorsan, herhangi bir yere girmek zor değil. O gece senin bölümüne VIP geçiş kartı alabilmemin sebebi de buydu."

Dudaklarımın kenarı kıvrılır. "Her halükarda, o gecenin güvenliğim kovuldu. Bir daha bu sektörde çalışamayacak."

Geri çekilir, gözlerinde endişeli bir ifade belirir. "Onu kovdun mu?"

Omuz silkiyorum. "Tepki vermesi çok uzun sürdü."

"Hatırladığım kadarıyla, hemen silahını şakağıma dayadı."

"Bunu yapmak neredeyse bir dakika sürdü."

"Belki beni bir tehdit olarak görmedi."

Onu tekrar baştan aşağı süzdüm. "Bu onun hatasıydı. Her halükarda, o artık yok ve seninle aramızdaki bu konuşma da bitti. Townsend şu anda senin hizmetlerine ihtiyaç duymuyor ve gelecekte de duymayacak."

Riley Martin'i olduğu yerde bırakıyorum. Uzaklaşırken bile, başımı çevirip onu bıraktığım yeri aramamak için kendimi zorluyorum. Bu gece benim yatağımda olmakla ilgilenmemesi çok yazık. Bu, ona daha fazla ilgi göstermemi sağlayabilirdi.

Ancak şu anda, onun iş hizmetlerine ihtiyacım ya da isteğim yok.

BÖLÜM 5

R*iley*

Rıhtıma adımımı atarken kendimi hazırlıyorum ve devasa Townsend yatına bakıyorum.

"Küçük bir şey yapmıyorlar mı?" diye mırıldanıyorum, benimle aynı yöne giden insan akınına bakarken. Art Basel'in ikinci günü ve çeşitli sanat mekanlarını ve sergileri gezdikten sonra, Townsend Industries'in düzenlediği akşam yemeği partisine gitme zamanı geldi.

En az elli üst düzey iş adamı, Townsend yönetim kurulu üyesi ve bazı ünlü konukların katılacağı bu etkinliğin, Sam Waterson'ı etkilemeye odaklanacağından şüphem yok. Kyle Townsend tüm bunların merkezinde olacak. Önceki karşılaşmalarımız bir izlenim bırakmadıysa, bu benim bunu yapma fırsatım. Üçüncü sefer uğurlu gelir. En azından öyle derler.

"Bayan Martin?"

Dönüp Adam Bachleda ile yüz yüze geliyorum. O, Townsend Yönetim Kurulu'nun en sesli üyelerinden biri. Oğlunun kısa bir süre şirket için çalıştığı, ancak uzun sürmediği söyleniyordu. Dün gece galerideki birkaç sanat eseri hakkında onunla yaklaşık on dakika konuştum.

"Bay Bachleda, bana Bayan Martin demeniz konusunda size ne demiştim?" derken kolumu onun koluna doladım.

Gülümsemesiyle gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar artarken, kolumu mutlu bir şekilde tuttu.

"Riley," diye düzeltiyor. "Lütfen bana Adam deyin. Bu akşam yemeğine katılacağınızı bilmiyordum."

Yata doğru yola çıktık.

Tekneden kahkahalar ve müzik sesleri geliyor. Yaklaştıkça tekne üzerimizde belirginleşiyor. Benim bakış açımdan, yatın üç katı olduğunu görebiliyorum. Kıyafetlerinden iş adamlarını ünlülerden veya sosyeteden ayırt etmek kolay.

Geniş paça kırmızı pantolonum ve siyah ipek bluzumla ikisinin arasında bir giyim tarzım var. Bu etkinlik için balo elbisesi giymemenin en iyisi olduğunu düşündüm

ve içgüdülerime güvendiğim için mutluyum.

"Listede adını gördüğümü hatırlamıyorum," diye devam eden Adam, dikkatimi tekrar kendisine çevirir.

"Evet," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Son anda karar verdim. Burada çalışan bir arkadaşım var. After partilerden birinde DJ'lik yapıyor ve bu gece gelmeyeceğini söyleyince davetiyesini bana verdi."

Hikayemin ne kadarını inandığını anlamak için ona bir göz atarım.

"Kendini iyi hissetmiyor ve bu geceki setinden önce dinlenmesinin daha iyi olacağını düşündü."

Kaşlarının arasında derin bir V belirir. "Adı ne?"

"Sharonda Williams." Bu yalan değil. Shonda, kısaca, Miami'de birkaç şirket partisinde çalışmak için bulunan bir arkadaşım. Richie Rich tiplerinden neredeyse benim kadar nefret ettiği için Townsend akşam yemeği davetiyesini de bana verdi.

"Çok yazık. Umarım yakında iyileşir."

Yatağa adımımı attığımda, ikimizi de baştan aşağı siyah giyinmiş iri yarı bir güvenlik görevlisi karşıladı.

"Davetiyeler," der, yüzü ve sesi sert. "İşte burada." Adam ve ben davetiyelerimizi veririz.

Güvenlik görevlisi davetiyelere ve sonra bize bakar.

"Geçin." Kenara çekilir.

"Townsend Yönetim Kurulu'nun en önde gelen üyelerinden birini tanıyacaklarını düşünürsün," diyorum Adam'a, o beni alt güverteye götürürken.

Adam gülümser. "Kişisel olarak almıyorum. Güvenlik konusunda çok titizler. Kyle'ın babasından daha da titiz olduğunu söyleyebilirim." Komplo kurarcasına eğilir. "Ve bu çok şey ifade ediyor."

Midem sıkışıyor, ama dışarıdan gülümsüyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

Çevremdeki alanı hızlıca gözden geçiriyorum. Bu yatın ana güvertesi, ilk iki dairenden daha büyük.

"Sana rastladığım için mutluyum," diyor Adam, bir garson bize şampanya ikram etmek için durduğunda.

Adam'ın bana uzattığı kadehlerden birini alıyorum. "Öyle mi?"

"Dün gece ilginç bir konu açtın, bunu biraz daha detaylandırmanı istiyorum."

"Neymiş o?" diye soruyorum, ama sadece yarı dikkatle dinliyorum. Adam Bachleda ile konuşmak doğru yönde atılmış bir adım olsa da, Kyle ile doğrudan konuşarak bu konuda çok daha fazla ilerleme kaydedebileceğimi biliyorum.

Dean Walsh, Townsend Industries'i alt etmekle meşgul olsa da, Townsend ailesine karşı özel bir nefret besliyor. Dean'in kontrolünden kurtulmanın bir yolunu bulana kadar, en azından ilerleme kaydettiğini göstermek için Kyle'a yakınlaşmam gerekiyor.

"Dün akşamki kısa görüşmemizden sonra senin hakkında biraz araştırma yaptım," diye devam ediyor Adam.

Bir an için, geçmişimden birini tanıdığını açıklayacağını düşünüyorum. *Neden geçmişim sürekli geri gelip başıma bela oluyor?*

"Evet, Rick Cortese ile konuştum."

Dudaklarımdan bir rahatlama iç
çekişi dökülür.

"Rick nasıl?" Eski müşterim hakkında soruyorum. Cortese, küçük bir finansal menkul kıymetler şirketinin sahibi. Sızıntı sorunları yaşıyordu. Danışmanlık hizmetlerim sayesinde, kötü niyetli bir amaçtan kaynaklanmayan sızıntıların kaynağını bulup sorunu çözebildik.

"Senden çok övgüyle bahsediyor."

"Tahmin edebiliyorum," der derin bir ses arkamdan.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir an için dönüp bakmaya tereddüt ettim. Ama bu korkuyu üzerimden atıp, bana dik dik bakan keskin ela gözlerle yüz yüze geldim. O anda, Kyle'ın üzerimde duruşu, yatın güvertesine çıkmadan önceki yatın duruşundan bile daha heybetli görünüyordu.

"Kyle," diye selamlıyor Adam. "Riley ile tanıştın mı?"

"Martin," diye tamamlıyor Kyle, gözlerini benden ayırmadan. "Onun da orijinal davetli listesinde olmadığını biliyorum." Bu cümleyi söylerken yüzü ifadesiz kalıyor, ama gözlerinde beni neredeyse geri çekilmeye zorlayan bir suçlama var.

Ben çekingen biri değilim, bu yüzden onun bakışlarını aynı şekilde karşılık veriyorum. "Bir arkadaşım onun yerine benim gelmeme izin verdi," diye açıklıyorum.

"Arkadaşının adı?"

Ona daha önce Adam Bachleda'ya verdiğim ismi söylerim.

Hiçbir şey söylemeden elini kaldırır ve bir hareketiyle güvenlik görevlilerinden birini çağırır.

"Liste," diye emrediyor Kyle, elini uzatarak. Kendisinden en az 7,5 cm daha uzun olan güvenlik görevlisinden clipboard'u alıyor. Yine de, güvenlik görevlisi Kyle'a bu kadar yakın olmaktan neredeyse tedirgin görünüyor. Hızla isim listesini uzatıyor.

"Sharonda Williams," Kyle parmağıyla listeyi tararken mırıldanır. Tahtaya iki kez vurur. "Lütfen asistanıma Bayan Williams'ın otel odasına bir iyileşmesi için sepet göndermesini söyleyin." Güvenlik görevlisine listeyi geri vererek onu açıkça gönderir, sonra bana bakar.

Eminim ki bu, güvenlik görevlisine Sharonda'nın gerçekten odasında hasta olup olmadığını kontrol etmesini söyleme şeklidir.

"Umarız yakında iyileşir."

"Eminim iyileşecektir," diyorum.

"Kyle, Riley'e onun eski müşterilerinden biriyle konuştuğumu söyledim. Onun çalışmaları hakkında çok güzel şeyler söyledi."

"Elbette öyle," diye yanıtlar, şüpheci bir ses tonuyla. Yine sözleri Adam'a yöneliktir, ama gözleri bana takılı kalmıştır. "Adam, Riley ve beni yalnız bırakmaya ne dersin?" Bu bir rica değildir.

Adam Bachleda, ikimizi yalnız bırakmadan önce konuşması gereken birkaç iş adamı daha olduğunu söyler. O anda Kyle nihayet benden gözlerini ayırır ve uzaklaşan Adam'ın sırtını izler.

"Seni şeker babası arayan tiplerden biri olarak görmemiştim."

Tamamen hazırlıksız yakalandığım için gözlerim fal taşı gibi açılır. "Az önce ne dedin?"

Bana sert bir bakış attı. "Sanırım beni duydun."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Az önce duyduğum sözler bana söylenmiş olamaz."

Dudaklarında bir gülümseme belirir, ama bu gülümsemede nazik, dostça veya kibar bir yan yoktur. İçimi bir titreme kaplar ve şampanyamdan bir yudum alırım, sırf onun ifadesinden kuruyan ağzımı ıslatmak için.

"Başka kimseye söylemiyorum."

Kim olduğumu hatırlayarak, vücudumun bu adama verdiği tuhaf tepkiyi silkelerim ve omuzlarımı dikleştiririm.

"Biliyorsun, üç kez konuştuğumuzda, bu üçüncü kez seksten bahsediyorsun." Eğilip, "Eğer benimle yatmak istiyorsan, Kyle, söyle gitsin," derim.

Gözleri anında dudaklarıma düşer ve kendimi can yeleği olmadan derin sulara mı attım diye merak ederim. Geçmişte hiç seks kullanarak istediğimi elde etmemiştim. Tabii, ara sıra biraz flört etmişim, ama aşk bombardımanı yapanlardan biri değildim. İş hayatımı ve aşk hayatımı tamamen ayrı tutuyordum. Mümkün olduğunca ayrı.

Öyleyse neden Kyle Townsend'ın ağızma bakarken, beynimde onun çıplak halinin görüntüleri dolaşırken, onunla yüz yüze duruyorum?

Gerçek şu ki, sormama bile gerek yok. Beyaz düğmeli gömlek, açık mavi takım elbise ceket ve beyaz pantolonun Kyle'ın 1,90 metrelik vücuduna mükemmel şekilde uymasından, bu adamın çılgın bir egzersiz programı uyguladığı kolayca anlaşılıyor. Giysili haliyle bile gülünç derecede seksi olan bu adamın, çıplakken daha da muhteşem görüneceğine eminim.

"Bu da iş yapmanın bir yolu," diyor ve beni düşüncelerimden çıkarıyor.

"Ne?" diye soruyorum, sanki trans halinden çıkmış gibi. Bu iş istediğim gibi gitmiyor.

"Benim yatağıma giren bir kadının benim toplantı odama da girdiği bir durum hiç olmadı ve asla olmayacak, Riley. Bunun olmasına izin vermem için cehennem donması gerekir."

Kahretsin. Neden benim adım onun ağzından çıktığında ipek gibi yumuşak geliyor? Boğazımda garip bir şekilde oluşan yumruyu yutuyorum.

"Sana temin ederim Kyle, benim tek ilgilendiğim şey şirketimin Townsend Industries için yapabilecekleridir."

O bir homurtu çıkarır. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Townsend'in ihtiyacı olan tüm danışmanlar var."

"Şirketimin sizin için neler yapabileceğini anlatma fırsatı bile vermediniz." Beş dakikalık asansör konuşmamla saldırıya geçmeye karar verdim. "Martin and Associates sıradan bir danışmanlık şirketi değildir. Küçük ve orta ölçekli şirketlerle, çalışanların elde tutulmasından, en iyi güvenlik personelinin bile çözemediği gelişmiş güvenlik ihlallerine kadar her konuda çalıştım."

"Küçük ve orta ölçekli işletmeler mi?" Her kelimesinde şüphecilik damlıyor. "Townsend, yıllık 80 milyar doların üzerinde gelir elde ediyor ve binlerce kişiyi istihdam ediyor. Bunlar ABD'deki rakamlarımız. Uluslararası iştiraklerimizi de eklediğinizde bu rakam büyük ölçüde artıyor."

"İşte bu yüzden hizmetlerim şirketinize fayda sağlayacaktır."

"Ya da bizimle iş yapmak söz konusu olduğunda hizmetlerinizin yetersiz olmasının bir başka nedeni. Deneyiminiz yok."

"Bazıları *senin* deneyimin olmadığını söyler." Açık kahverengi, neredeyse sarı olan kaşlarını kaldırır.

"Townsend'ın bir sonraki COO'su olmayı hedefliyorsun, değil mi?" Anında yüzünü kaplayan öfkeyi görünce, cevap vermesi için zaman tanımıyorum. "Senin yaşında, böylesine önemli bir rolün getirdiği sorumlulukları üstlenmeye hazır olmadığını söyleyen pek çok şüpheli vardır herhalde."

"Hiçbiri yüzüme karşı bu saçmalıkları söyleyecek kadar cesur değil," diyor o kadar keskin bir şekilde ki, bir an nefesimi tutuyorum. "COO olduğumda, bunu hak ettiğim için olacak."

Adem elmasının yukarı aşağı hareket ettiğini izliyorum. "Anlaşıldı mı?"

"Sen öyle diyorsan." Cevabım istediğim kadar şüpheli çıkıyor. "Ama senin kadar yetenekli olsan da, her işin zayıf noktaları vardır. Ara sıra yardıma ihtiyaç duymak utanç verici bir şey değildir."

Gözleri kısılırken yüzümü inceliyor. Bir şekilde, birbirimize birkaç santim yaklaşmışız. Kyle uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Bu sırada, kalbim sebepsiz yere hızlanıyor.

Orada öylece duruyoruz, hiçbir şey söylemiyoruz, ama gözlerimiz birbirini arıyor.

"Zayıf noktalar," diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Benim yok."

"Herkesin vardır." Bu sefer sesim fısıltı gibi çıkıyor ve normal ses tonumdan biraz daha şehvetli.

"Benim yok. Onlara tahammülüm yok," diyor.

Aniden, hâlâ iş konusunu mu konuşuyoruz diye merak ediyorum.

Kyle önce kendini topladı, hafifçe başını salladı ve geri adım attı. "Keyfinize bakın Bayan Martin." Beni baştan aşağı süzdü. "Ama fazla abartmayın."

Yine bana sırtını dönerek uzaklaşır.

* * *

Kyle

"Yine ona bakıyorsun," Diego eğilip kulağıma fısıldadı. Onu açıkça duyduğum ve bakmam gerektiğini bildiğim halde, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

Lanet olası Riley Martin.

Odanın diğer tarafında, Adam Bachleda ve başka bir yönetim kurulu üyesiyle konuşuyor. Riley başını geriye atıp güldüğünde, elimdeki bardağı daha sıkı tutuyorum. Onu tekнемden atmak ve ona yaklaşmak istiyorum.

"O zaman ekibim, erişimimizi artıran sistemleri kurabildi," diyor Sam Waterson ve dikkatimi tekrar sohbetimize çekiyor. Şirketinin tıbbi malzeme dağıtımını nasıl genişlettiğini anlatıyor.

"Bağlantılarınızın Townsend ile mükemmel bir şekilde eşleşmesinin bir başka nedeni daha," diyorum ona, sanki başından beri dikkatle dinliyormuşum gibi. Bu hafta sonunun geri kalanında tek amacımın Waterson'ın imzası olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Önemli olan tek şey bu.

Yine de, sanki ona lanet bir hedef arama cihazı takılmış gibi, gözlerim yine doğrudan Riley'e takılıyor. Bu sefer, yönetim kurulu üyelerinden birinin eşiyle konuşuyor. Yaşlı kadın çantasından telefonunu çıkardığında, Riley'e ne gösterdiğini merak ediyorum.

Riley'nin ifadesi yumuşar.

"Townsend bu alanda bir numara. Öyle değil mi, Kyle?" Diego dirseğiyle bana hafifçe vurur.

"Evet, dediği gibi," diyorum, şu anda ne hakkında konuştuklarını bilmeden. "İkiniz beni affeder misiniz? Akşam yemeği birazdan başlayacak ve programın aksamadığından emin olmam gerekiyor."

Diego'nun Waterson'a, benim sorumluluğumdaki etkinlikler ve projeler konusunda ne kadar pratik olduğumu anlattığını duyarım. Aslında söylemek istediği şey, benim bir kontrol delisi olduğumdur.

En yakınımındaki güvenlik görevlisine yöneliyorum.

"Kaç kişi var?" diye soruyorum.

"Elli üç."

Başımı salladım. Akşam yemeği altmış kişi için hazırlanmıştı, ama tahmin ettiğim gibi birkaç ünlü erken ayrılmıştı.

Asistanım Mike yanıma gelip "Her şey planlandığı gibi gidiyor" diyor. Bütün akşam bana gelişmeleri bildiriyor.

Başımı sallayıp Rolex saatime bakıyorum. "Tam beş dakika sonra misafirlerimizi topla. Mikrofonla akşam yemeği duyurusunu yapacağım. Catering şirketi hazır mı?"

Hızla başını salladı. "Her şey sizin talimatlarınıza uygun. Masalar çoktan hazırlandı."

Ben de başımı salladım, çünkü aşağı inip yemek alanını kendim kontrol etmiştim. Yatta alt güvertede yemek yiyeceğiz. Sessiz ve samimi sohbetler için mükemmel bir yer. Tabii ki baş masada oturuyorum, Sam Waterson, ekibinden birkaç kişi ve Townsend'ın yönetim kurulu üyeleriyle birlikte. Şu anda başka kimseyle ilgilenmiyorum.

En azından, kendime böyle söylüyorum. Yine de, Mike'a birkaç talimat daha verdikten sonra, canlı müzik yapılan yere gidip mikrofonu almak yerine, ters yönde ilerliyorum.

Yaptığım şeyin arkasında pek bir düşünce yokken, kendimi Riley'nin önünde buluyorum. O, başka bir yönetim kurulu üyesi ve dün akşamki gösteride eserleri sergilenen bir sanatçıyla konuşuyor.

"Akşam yemeği birazdan başlayacak," diyorum iki adama önsöz yapmadan.

"Aşağı inme zamanı. Riley bana işinden bahsetmeye devam edebilir," diyor yönetim kurulu üyesi. "Benim masama oturabilir..."

"O benim yanımda oturuyor," diye sözünü kestim. "Öyle mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"İkiniz aşağı inebilirsiniz." Onlara başımı sallayarak selam verdikten sonra ona döndüm. Gözümün ucuyla onların merdivenlere doğru ilerlediklerini gördüm.

"Bu beklenmedik bir durum," dedi ben ona döndüğümde. "Ne demişler, düşmanlarını yakınında tut."

Mükemmel kavisli kaşını kaldırdı. "Sanırım dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tutmak."

"Benim arkadaşım yok."

O sırtıyor. "Herkesin arkadaşları vardır." Omzumun üzerinden başını sallıyor. "Peki ya o?"

Arkamı dönüp Diego'yu kastettiğini anladım. "O aileden biri." Ona döndüm. "Masamda boş bir sandalye var. Sen onu al."

"Ya Doug Keen'in yanında yemek yemek istersem? Onun çağdaş sanat tekniği hakkında çok ilginç bir sohbet ediyorduk."

Çenemdeki kaslar seğirir. "Planların değişti," derim açıkça. "Ve o kadar da ilgi çekici biri değil." Dün gece o adamla on dakikalık bir sohbetim oldu. O kadar uzun kaldım çünkü Sam Waterson o herifi seviyor.

"Kyle," arkamdan biri seslendi.

İsteksizce Riley'den dönüp, belli belirsiz hatırladığım birinin yaklaştığını gördüm.

"Benim, Jake," diyor, sanki onu hatırlamam gerekiyormuş gibi göğsünü okşayarak.

"Jake Albert," diyorum, konuk listesinden adını bildiğim için.

"Doğru. Dostum, uzun zaman oldu." Sanki eski dostmuşuz gibi geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor. Ama durum öyle değil, çünkü Riley'e söylediğim gibi benim arkadaşım yok. Ailem dışında, arkadaşım diyebileceğim kadar yakın olduğum kimse yok.

"Nasılsın? Az önce Los Angeles'taydım, kardeşini gördüm."

"Harika." Cevabım kısa ve keskin. "Akşam yemeği başlamak üzere ve gördüğün gibi, ben..." Riley'nin durduğu yere döndüğümde, onun artık orada olmadığını fark edince sözümü kesiyorum.

Ne oluyor?

Etrafa bakındım ve onun kaybolduğunu gördüm.

"Az önce burada duran kadın mı?" Jake sorar. Ona sert bir bakış atarım.

"Tanıdık geldi," diyor. "Kim o?"

Onu ilgilendirmez. "Dediğim gibi, akşam yemeği başlamak üzere." Kenara çekilip merdivenleri işaret ediyorum. "Bir duyuru yapacağım."

"Tamam," diyor. "Yakında görüşürüz."

Cevap vermeden mikrofonun başına gidip akşam yemeğini duyuruyorum.

On dakika sonra, tüm konuklar hazırlanan dokuz farklı masaya otururlar.

Masamda sadece gerçekten değer verdiğim insanlar var... ve Riley. Bir dakikalığına ortadan kaybolmuştu, ama kısa süre sonra geri geldi. İlk davetiyede, odanın diğer ucundaki bir masaya oturması planlanmıştı. Şimdi ise tam yanımda oturuyor. Her hareket ettiğinde, kokusunu alıyorum. Rahatsız edici derecede çekici. Hafif, çiçeksi bir koku, daha iyi bir ifade bulamadığım için egzotik bir kokuyla karışmış. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Tam zamanında, catering şirketi su teresi ve keçi peyniri salatasını servis etti. Dikkatimi Riley'nin kokusundan uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum ve Diego ile Sam Waterson arasındaki konuşmayı dinliyorum. Bazı şeylere odaklanmak benim için sorun olabilir, ama iş söz konusu olduğunda odaklanmak için bu kadar uğraşmam pek olmaz.

Yine de, Riley'nin dudaklarından yumuşak bir kahkaha duyduğumda, tüm vücudumu onun yönüne çeviriyorum.

Ne bu kadar komik? Bu soruyu sormak için kendimi zor tutuyorum. Tanımadığım duygular beni Riley'nin etrafında duran Adam Bachleda'ya bakmaya zorluyor. O piç Riley ile onu güldüren bir şey hakkında konuşuyor.

Bachleda'nın karısının iki yıl önce vefat ettiğini biliyorum. O bekâr. Riley'nin şeker babası aradığına dair önceki yorum aklıma geliyor.

Acaba öyle mi?

Sonra, bunu söylediğimde gözlerindeki kırgın bakışı hatırlıyorum. Hemen kendini topladı, ama ben fark ettim. O, şeker babası arayan biri değil.

En azından Bachleda'da aradığı şey bu değil. "Öyle değil mi, Kyle?"

Gözlerimi kırıp başımı kaldırdığımda Bachleda ve birkaç Townsend yönetim kurulu üyesinin bana baktığını gördüm. Ona bakmıyorum ama Riley'nin gözlerinin de üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Ne oldu?" Dikkatimi vermediğimi itiraf etmekten nefret ediyorum.

"Geçen yıl meydana gelen Merkle veri ihlali." Bachleda başını sallıyor. "Korkunç. Onlara on milyonlarca dolara mal oldu ve olaydan bu yana pazar payları yüzde yirmi beş düştü."

"Evet, çok yazık," diyorum. "Daha iyi güvenlik önlemleri alınmış olsaydı önlenebilirdi."

Bachleda ve birkaç kişi başlarını salladı.

"İlle de öyle değil," diye Riley itiraz eder ve masadaki herkesin dikkatini çeker.

Onun sesini duyunca göğsümde bir sıkışma hissediyorum. İlk içgüdüm, onun beklenmedik müdahalesini susturmak. Ancak, ben bunu yapamadan o devam ediyor.

"Anladığım kadarıyla, ihlalin bir kısmı çalışanların verilerini güvence altına almamalarından kaynaklandı."

"Yetersizlik," diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanıyorum. "Bu da mutlaka böyle değil," diye karşılık veriyor.

"Bir çalışanın verilerini güvence altına almaması, yetersizlik veya kötü niyetli davranıştan kaynaklanmıyor mu?" diye soruyorum. "Ve eğer ikincisi söz konusuysa, tutuklanıp suçlanmaları gerekirdi."

Riley başını eğip sanki bir şey arıyormuş gibi bana bakar. Ben de ona bakarım.

"Her çalışan işverenine zarar vermek istemez," diyor.

Bana doğrudan söylediğini biliyorum, ama sonra Adam'a bakıyor. Buna izin veremem.

"Niyetleri ne olursa olsun, önemli olan bu değil," diyorum ve dikkatini istediğim gibi tekrar bana çekiyorum.

"Bazen çalışanların bir işletmenin zayıf noktası olabileceği doğrudur. Ancak onlar aynı zamanda işletmenin gücüdür. Merkle örneğinde, okuduğum raporlardan birinde veri ihlalinin giriş noktasının şirket tarafından verilen bir dizüstü bilgisayar olduğu belirtiliyordu."

"Bunun senin tezini nasıl kanıtladığını hala anlamıyorum," diyorum ona. Masadaki herkes yan konuşmalarını kesip bu tartışmayı izlemeye başlıyor. Ancak şu anda masadaki diğer hiç kimse umurumda değil. Bu akşam yemeğinin asıl kahramanı olan Sam Waterson bile.

"Beni bir dakika dinle," diyor Riley, tamamen bana dönerek. "Herhangi bir şirket dizüstü bilgisayarında hassas veriler bulunur, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Doğru, ve bu nedenle şifreli güvenlik parolaları ve benzeri şeyler var. Birçok şirket, çalışanlarının dizüstü bilgisayarlarını ofis dışına çıkarmalarına bile izin vermiyor."

"Haklı bir nedeni var," diyorum.

"Katılıyorum," diye kabul ediyor. "Eğitimli bir hacker, sistemlerden birine girmek için zaman harcayabilir, ancak doğru erişimi elde etmek için aylarca uğraşabilir. Ve iyi bir güvenliğe sahip her şirket, çağa ayak uydurmak için arka planda güvenlik sistemlerini sürekli olarak değiştirir. Her otuz günde bir şifrelerinizi güncellemek gibi küçük bir şey bile hackerları bir süreliğine uzak tutabilir."

"Evet, ama bu çok zahmetli," masanın karşısındaki bir kadın diyor.

Riley gülerek başını sallıyor. "Öyle, ama inan bana, şifrelerini güncelleme istendiğinde bunu yapmalısın. Her neyse," diye bana döner, "Merkle gibi bir şirketi hackleyebilen her zaman en yetenekli hacker değildir. Bazen bu işi yapmak için tek gereken, iyi sosyal mühendislik becerilerine sahip biridir."

"Sosyal mühendislik mi?" diye sorar Adam Bachleda.

Riley ona başını sallıyor ve masadaki diğerlerine bakar. "Kaçınız araba garantisiyle ilgili bir telefon aldı?"

Etrafa bakındığımda masadaki neredeyse herkesin elini kaldırdığını görüyorum. "Bahse girerim çoğunuz telefonu alır almaz kapatıyorsunuz," Riley devam eder. "Ama siz şanslı olanlarsınız. Yüzlerce, binlerce, hatta belki milyonlarca müşteri, bu aramayı aldıklarında muhtemelen garantileri geçersiz hale gelmiştir."

Düşünmeden, karşı taraftaki arayan kişiye bilgilerini verdiler ve bir anda binlerce dolar kaybettiler."

"Bunun Merkle ile ne ilgisi var?" diye soruyorum doğrudan.

Şaşırmak yerine, bana coşkulu bir gülümsemeyle bakıyor. Göğsümde hoşuma gitmeyen garip bir his oluşuyor.

"Merkle ile her şeyi ilgisi var," diye cevap verdi hiç duraksamadan. "Gerçekten kararlı bir kişi veya grup, şirketteki bir kişiyi hackleyebiliyorsa, şifreyi hacklemeye gerek duymaz. Doğru çalışanı kötü bir günde yakalarsanız, farkında olmadan gizli bilgileri hemen verir."

Başını sallar ve herkesin söylediklerini sindirmesini beklermişçesine masanın etrafına bakar.

"Merkle'da, ihlalin giriş noktası olarak belirlenen çalışan, tesadüfen boşanma sürecindeydi. Çoğunuzun tahmin edebileceği gibi, bu herkes için duygusal bir dönemdir. Söz konusu çalışan bir süre evden çalıştı. O sırada, direktörlük görevini devraldığını düşündüğü bir adamdan bir telefon aldı. Adam, kısa sürede bazı önemli bilgilere ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Fazla düşünmeden, bu Merkle çalışanı şirketin özel bilgilerini ve kaynaklarını verdi. Veri ihlali böyle başladı. Arayan kişi çalışanın şifresine ihtiyaç duymadı. Kadının boşanması için birkaç taziye dileklerini ilettiler ve bir şeye ihtiyacı olan yeni müdürü gibi davrandı."

"Huh," Adam Bachleda homurdanır. "Yani, sosyal mühendislik, gizli bilgilere erişmek için birinin zayıflıklarını kullanmak mı?"

"Dolaylı bir şekilde. Herkes... sen, ben, hatta buradaki Kyle bile," diyor, bana bakarak, "zayıflıklarımız ya da kör noktalarımız var, ben onlara böyle diyorum. Şimdi, bunu neyle çarparsan?" Bir süre duruyor. "Townsend Industries'in kaç kişi istihdam ettiğini söylemiştin?"

Kaşlarımı çatıyorum çünkü daha önce ona söylediğim şeyi hatırladığından şüphem yok. "Binlerce," masadan biri cevap veriyor.

"Doğru," diye devam ediyor. "Bu, kötü niyetli biri için binlerce giriş noktası demektir. Townsend'ın güvenliğinin birinci sınıf olduğundan eminim." Durup gözlerimin içine bakıyor. "Onlardan biri zaten silahını şakağıma dayadı."

Yönetim kurulu üyelerinin eşlerinden biri hayretle nefesini tutar.

"Ve çok yavaş tepki verdiği için kovuldu," diyorum, hala Riley'e bakarak. Riley boğazını temizler. "Townsend Industries'e veya bu konuda herhangi bir şirkete girmek isteyen herkes bunu silahla veya profesyonel bir hacker'ın becerileriyle yapmaz.

bunu silahla yapmaz ya da profesyonel bir hacker becerisine sahip değildir. Bazen, farkında olmadan en büyük kaynağınızı kullanırlar."

Uzun bir sessizlik olur. Bu kadına, çözmem gereken bir bulmaca gibi bakarken kaç kez kendimi kaybettiğimi sayamadım.

Çünkü öyle.

Ona

güvenmiyorum.

Ondan etkilenmek istemiyorum. Ama etkileniyorum.

Bu yüzden, gözlerini benden ayırıp masadaki diğerlerine döndüğünde kendimi eksik hissediyorum.

"Ted Talk'uma geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor, ellerini uzatarak.

Beklendiğı gibi, masadaki diğerleri sanki gerçekten bir Ted Talk yapmış gibi alkış ve kahkahalarla karşılık veriyorlar.

Ben kolayca etkilenen biri değilim.

Bir ilişki ya da yatağımı ısıtacak bir kadın istemediğimden eminim. Bu teknede en az yirmi kadın var ve bu hafta sonu katılacağım etkinliklerde de yüzlerce kadın var, istersem yatak ısıtıcısı olarak kullanabilirim.

Bu yüzden, Riley Martin'den gözlerimi alamamam ve onu düşünmeden duramamam beni çok şaşırtıyor.

BÖLÜM 6

Riley

Bugün üçüncü kez telefonumdaki "yoksay" düğmesine basıyorum. Dean Walsh, yeni bir güncelleme için arıyor. Keşke telefonum yerine onun yüzüne yumruk atıyor olsaydım.

Art Basel'in son günü ve Kyle Townsend konusunda çok az ilerleme kaydettim. Dün akşamki yemekten sonra onu neredeyse hiç görmedim. Biri bana sorsaydı, onun ilgisini çektiğime yemin ederdim. Dün akşam yemek masasında yaptığım küçük konuşma sırasında gözlerinin yüzümün yan tarafına dikildiğini hissettim.

Ana yemek servis edildikten sonra, ondan fazla iş adamı bana kartvizitleriyle yaklaştı. Şirketim için bazı meşru işler ayarlayabilirim, ama bu hafta sonu bununla ilgili değil, en azından kısa vadede.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" diye soruyor Sharonda, kalçasıyla bana hafifçe çarparak.

Güneş batmaya başlarken sahil boyunca yürüyoruz. Shonda yarım saat sonra DJ'lik yapacak.

"İş" diyorum ona, ayrıntılara girmeden. Sharonda ile altı yıl önce tanıştım. İkimiz de on dokuz yaşındaydık ve Los Angeles'ta bir evsizler barınağında yaşıyorduk. Tanıştıktan kısa bir süre sonra Sharonda ilk DJ'lik işini aldı ve ben de Brendan Chastain'den sonra bir daha kimseyi dolandırmayacağıma karar verdim.

O zamanlar paraya çok ihtiyacım vardı.

Sharonda, benim de Los Angeles'a büyük hayallerle taşınan genç kızlardan biri olduğumu düşünüyordu. Bu planım işe yaramayınca, danışmanlık şirketimi kurmak için Williamsport'a taşındım. Evsizler barınağını yöneten Bayan Edith olmasaydı, ikimiz de geçmişimizden kurtulmayı başaramazdık. On sekiz yaşında babamın evinden ayrıldıktan sonraki günlerde, o benim için bir umut ışığı gibiydi. O, benim büyüdüğüm hayattan daha iyi bir hayat sürmek istememi sağladı.

İki yıl sonra, o hayatı bıraktığıma karar verdikten ve yeğenimi de yanıma aldıktan sonra Williamsport'a taşındım. Orası, babamla hiç yaşamadığım birkaç büyük şehirden biriydi.

babamla hiç yaşamadığım birkaç büyük şehirden biriydi. Okula gittim ve geçmişimden uzak, orada kendi şirketimi kurdum. Son beş yıldır da işler yolunda gidiyordu.

Ta ki Dean Walsh ofisime girene kadar.

Adi herif.

"Yapacak işin başından aşkın olduğunu sanıyordum," diyor Shonda, yorumumu yanlış anlayarak.

"Var," diyorum ona. "Sorun da bu zaten. O müşteriler o kadar çok zamanımı alıyor ki, Girls on the Move'da gönüllü olarak çalışacak zamanım kalmıyor. İstedğim gibi yardım edememekten nefret ediyorum."

Sharonda başını sallar ve yüzüne küçük bir gülümseme yayılır. "Hey, iyi tarafından bak," der, Bayan Edith'in en sevdiği sözlerden birini kullanarak. "Eve'i o lüks yatılı okula gönderebilmeni sağlayan, o müşterilerden kazandığın büyük paralar," diye yorumlar.

Ben de başımı sallayıp gülümsüyorum, bunun doğru olduğu için minnettarım.

"Birinci dünya sorunları," diyor gözlerini devirerek. "Los Angeles'ta büyük bir fırsat yakalamayı hayal ettiğin günleri hatırlıyor musun? Şimdi kendi şirketin var ve ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok müşterin var. Sanırım bu, dün gece iyi geçtiği anlamına geliyor?"

Bu soru, akşam yemeğinde yaptığım doğaçlama konuşmayı ve yemek servis edilmeden önce neredeyse başımı belaya soktuğumu hatırlattı.

Jake Albert, Kyle'in adını söylediğinde, sesini hemen tanıdım. Albert, Brendan Chastain'in yakın arkadaşıdır. Onunla birkaç kez tanışmıştım, ama bu yıllar önceydi. Ayrıca, o zamanlar kokainin etkisinde olduğundan da oldukça emindim. Şanslıysam, beni tanımamıştır.

Ancak bu riski göze alamazdım, bu yüzden Kyle başka yere baktığında sohbetten ayrıldım. Neyse ki Jake, Kyle ve benimle aynı masaya oturmamıştı.

"Evet, kendim için fena sayılmaz," diyorum Shonda'nın yorumuna yanıt olarak. "Sen de öyle, parti kızı. Bu gece harika bir set yap," diyorum ona el sallayarak, onun kurulum yapacağı DJ kabinine yaklaşırken.

"Dans pistinde olmayı unutma. Miami'deki son geceden. Keyfine bak!" derken büyük kulaklıklarını takar.

Telefonumu çıkarmadan önce onu bir süre izledim. Bir yanım, Eve'i aramak için otele dönüp dönmemem gerektiğini merak ediyordu. Genelde her gün konuşurduk, ama Miami'ye geldiğimden beri sadece bir kez konuşmuştuk.

"Merhaba Ry Teyze," diye cevap veriyor Eve, sesi uykulu.

"Uyuyor muydun, Ladybug?" Saatime bakıyorum, saat sekizi biraz geçiyor.

"Kütüphanede ders çalışırken uyuyakalmışım ve kütüphaneci bana yurt odama dönmemi söyledi."

"Tarih sınavından 90 aldığın için, birkaç hafta daha ders çalışmana gerek yok."

"Yüz olmalıydı." Benim küçük mükemmeliyetçim.

"Elinden gelenin en iyisini yaptın, senden tek istediğim de bu," diyorum ona. "Muhtemelen tüm o ders çalışmaktan yoruldun."

Geriniyormuş gibi bir ses çıkarır. "Kalkıp odamı temizlemeliyim. Yurt müdürü, odama daha iyi bakmam gerektiğini söylüyor."

Eve her zaman enerji dolu ve biraz dağınık bir çocuk olmuştur. Çalışmaya o kadar çok enerji harcar ki, bir şeye odaklandığında sanki başka bir dünyadaymış gibi olur. Ama bazen de dikkatini toplayamayan, her şeye aynı anda odaklanan anları olur. Çocukça şeyler, eminim.

"Bu geceyi ertele. İhtiyacın varsa git dinlen, Ladybug."

"Tamam," diye mırıldanarak esniyor. "Seni seviyorum." Bu iki kelime, sanki çoktan uykuya dalmış gibi mırıldanarak çıkıyor, ama kalbimi sevinçle dolduruyor.

"Ben de seni seviyorum, Ladybug. Yarın dersin bittikten sonra seni ararım."

Telefonu kapattıktan sonra, bir sonraki hamlemi düşünürüm. Sharonda'nın sözleri aklıma gelir. O anda bir karar veririm. O haklı. Bu Miami'deki son gecem. Kısa bir süre de olsa eğleneceğim.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum.

Shonda henüz DJ'lik yapmaya başlamamış olsa da, Lady Gaga'nın bir şarkısının kulüp versiyonu çalmaya başlar. Kalçalarımı sallarken, dizlerimin hemen üstüne kadar uzanan beyaz elbise uyluklarıma sürtünmeye başlar.

Shonda'nın DJ'lik yaptığı şirket, bu akşamki plaj etkinliği için masraftan kaçınmamış. Geçen bir garsondan mojito'lardan birini kapıp, bardağın yarısını tek yudumda içiyorum.

"Bir başka ilginç iş yaklaşımı."

Arkamdan gelen derin, gürültülü ses yüzünden neredeyse iki ayağımın üstüne basıyordum. Kyle'a dönerek bakıyorum. Yine düğmeli bir gömlek giymiş, bu sefer koyu mavi bir ceket ve koyu renk pantolonla süet loaferlar giymiş.

Gözleri yarı kapalı ve ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. Rahat görünüyor. Neredeyse.

Sanırım birkaç içki içmiş.

"Her zaman GQ modeli gibi görünmeyi mi hedefliyorsun?" diye soruyorum birdenbire.

Ne kadar istesem de, alkolü suçlayamam. Neredeyse hiç içmedim.

Beklediğim gibi, yüzünde hiçbir ifade yok. O, poker suratının gerçek örneği. Ama benim ilgimi çektiğini biliyorum. Aksi takdirde, birdenbire yanıma gelmezdi.

"GQ mankenleri bu kadar yakışıklı olmayı dilerdi."

"Üstelik alçakgönüllü de."

Homurdanıyor. "Alçakgönüllülüğün ne anlamı var?" diye soruyor ve gerçekten bir cevap bekliyor gibi görünüyor.

"Sanki doğuştan zengin biri gibi konuşuyorsun."

Gözleri yoğun bir şekilde parlayarak bir adım öne çıkar. "Alçakgönüllü değilim çünkü olmam gerekmiyor. Çok çalışıyorum," der dişlerini sıkarak.

Ellerimi kaldırıyorum. "Bu söze asla karşı çıkmaya cesaret edemem." Sese masumiyet katarım.

"Townsend Industries'in başarısı..." Dişlerimi sıkıp gökyüzüne bakınca sözünü keser.

"Bu bir Townsend etkinliği değil, değil mi?" Cevabı zaten biliyorum. "Hayır."

"Harika. O zaman iş konuşmalarını başka bir güne bırakmaya ne dersin?"

"Seninle benim için başka bir gün olmayacak," diye ısrar ediyor.

"Peki." Bir mojito daha alıp ona uzattım. "O zaman bu gecenin tadını çıkaralım mı? Birleşme, satın alma ya da işle ilgili başka hiçbir şeyden bahsetmeyelim."

Elimden içkiyi almadan önce tereddüt eder. Parmakları benimkine dokunur ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Bakışlarımız kesiştiğinde, onun da aynı şeyi hissettiğini anlarım. Geçmişteki etkileşimlerimizi düşününce, benden uzaklaşmadan önce bana defolmamı söyleyeceğini beklerim.

Ancak Kyle sürprizlerle dolu bir adam, sanırım. Beni orada bırakmak yerine, bana yaklaşır.

"Bu gece iş konuşmak yok."

Benim olduğumu bilmeme rağmen, sesi her zamankinden daha boğuk geliyor.

Az önce ona uzattığım mojito'yu bir dikişte içip, benimkini de elimden alıp, geçen bir garsonun tepsisine koyduğunda beni yine şaşırttı.

. Ne yaptığını sormaya vaktim olmadan, elimi tutup beni dans eden kalabalığın içine doğru çekiyor.

"Hiç konuşmasak daha iyi olur," diyor kulağıma fısıldayarak. "Bana nasıl dans ettiğini göster," diyor aynı anda, elleri kalçalarımın doğru hareket ediyor.

Neşeli bir Cardi B şarkısı çalmaya başlar. Etrafımızdaki insanlar dans ediyor ve şarkıya eşlik ederek gülüyorlar. Ellerim Kyle'ın boynuna dolanır ve bir anda ikimiz de müziğe uyarak birbirimize doğru hareket ediyoruz.

Bu adamın önceki buluşmalarımızda sert ve katı olduğunu düşünmüştüm, ki bu genellikle iyi bir dans partneri olmasını engeller. Az önce içtiği mojito mu yoksa başka bir şey mi bilmiyorum, ama Kyle Townsend bu kumsalda birbirimize sürtünürken hiç de sert değil.

"Fena değilsin," diyorum, sesimdeki şaşkınlığı gizleyemeden.

"Şşşş," diye susar, dudakları kulağıma değiyor. "Konuşma." Eli yanağıma doğru hareket eder ve başparmağı dudaklarımı kapatır, verebileceğim herhangi bir cevabı susturur.

İçgüdüsel olarak dudaklarımı aralayıp dilimi başparmağına sürtüyorum. Kyle gözlerini kapatıyor ve diğer eliyle kalçamı sıkıca kavrayarak beni kendine çekiyor.

Müziğin ritmini kaybetmeden, beni kendine doğru çekiyor.

Aman Tanrım! Kafamın içinde çığlık atıyorum, çünkü pantolonunda çok büyük, çok sert bir şey hissediyorum.

O şeyin gerçek olması imkansız.

Kyle, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi dudaklarını yana doğru kıvrarak gülümsüyor. Daha önce onun alçakgönüllü olmadığını söylemiştim, ama şimdi sözümü geri alıyorum. Kyle Townsend'ın hayatında bir gün bile alçakgönüllülükle aynı ortamda bulunduğundan şüpheliyim.

Yine eğildi, dudakları kulağıma o kadar yakındı ki, sıcak nefesi cildime değdiğini hissedebiliyordum. Vücut ısım beş derece yükseldi.

"Merak etme. Isırmaz. Ben söylemedikçe."

Evet, daha önce sorguladığım o boğuk ses artık inkar edilemez.

"Onu kendine sakla," diyorum, sesim adını bile koyamadığım duygularla doludur.

O gülümser. "İkimiz de senin palavra attığını biliyoruz."

"Pardon?" Geri çekilip ona sert bir bakış attım. Bana sırtışını görünce, içindeki öfkeyi zorlukla bastırmak zorunda kaldım. Gözlerinde bir ışıltı var. O anda Kyle'ın mojito içmeden önce birkaç içki içtiğini anlıyorum. Alkolün onun benim yanımda gardını biraz olsun indirmesine neden olması beni daha çok hayal kırıklığına mı uğrattı, yoksa mutlu mu etti, bilmiyorum.

"Eğer ben..." diye başlar ama biri bize yaklaşıncaya durur. Eli belimin alt kısmına bastırarak vücutlarımızı birbirine yapıştırır.

"Görüyorum ki tavsiyemi dinlemişsin," diyor Diego Townsend, Kyle ve bana merakla bakarak.

"Belki," diye cevaplar Kyle.

Diego hafifçe geri çekilir ve dudaklarında bir gülümseme belirir.

Kahretsin. Townsend ailesinin suyunda ne var böyle? Diego, Kyle'dan sadece birkaç santim daha kısa, teni bir iki ton daha koyu, zengin bir bakır rengi ve koyu, kıvrırcık saçları var. Gözleri kahverengi ama içinde altın rengi benekler var. Kuzeni kadar yakışıklı, ancak ikisi birbirine hiç benzemiyor.

"Riley Martin, seni tekrar görmek ne güzel," diyor Diego, kollarını göğsünde kavuştururken. Kollarındaki kaslar bu hareketle şişiyor. "Bu ilginç." Kyle'ın beni hala vücuduna sıkıca tuttuğu yere bakarken sözlerini uzatıyor.

"Bir şey mi istiyordun kuzen?" diye sorar Kyle.

Diego elini başının arkasına götürür ve homurdanır. "Evet." Uzakta bir şey dikkatini çekince duraksar. Yüzündeki güler yüzlü ifade kaybolur ve somurtkan bir ifade alır. "O..." Sesi kesilir.

"Ne?" Kyle, Diego'nun bakışlarını takip ederken sorar. "Oh, lanet olsun," Kyle, kuzeninin bakışlarını takip ederken mırıldanır.

İkisi de neye baktığını görmek için dönmeye çalışıyorum, ama Kyle'ın beni tutması dönmemi engelliyor.

"O orospu çocuğu," diye homurdanır Diego. Bakışlarını diktiği kişiye doğru yürümeye başlar, ama Kyle kolunu kaldırarak onu durdurur.

"Çekil," diye homurdanır Diego.

"Sakinleşmen lazım," diyor Kyle.

Onların konuşması sırasında, Kyle'ın kollarından kurtulup arkamdaki sahneyi izliyorum. Tek gördüğüm dans eden ve eğlenen insanlar.

Tüm bunların ortasında, özellikle birbirine yakın duran bir çift var. Diego'nun hala baktığı yeri takip ediyorum ve onun o çifte odaklandığını görüyorum.

Bir erkek ve bir kadın. Adamı, bugün erken saatlerde bir galeride eserleri sergilenen sanatçılardan biri olarak tanıyorum. Uzun boylu, sırık gibi, kel, siyahi bir adam ve Latin kökenli gibi görünen bir kadın. Adam kadının kulağına fısıldıyor, kadın kıkırdıyor ve adama yaslanıyor. Bir saniye sonra, ikili öpüşüyor.

"Ne halt ediyor bu?" diye Diego dişlerini sıkarak söylüyor. Bir saniye bile geçmeden, Kyle'ın onu tutan elinden kurtulup adama doğru fırlıyor.

"Oh, lanet olsun." Diego geri çekilip adamın yüzüne yumruk attığında, ben nefesimi tutarak ağzımı kapatıyorum.

Sanatçı, temeli altından çekilmiş bir kart evi gibi kumların üzerine yığıldı.

"Lanet olsun," diye homurdanır Kyle. Kuzeninin yanına doğru yürür.

Ne olduğunu anlamadan, ben de aynı yöne çekilirim. Kyle bileğinden tutar ve beni Diego'nun olay çıkarmaya devam ettiği yere sürükler.

"Ne yapıyorsun?" uzun boylu siyahi adamın yanındaki kadın, onun üzerine eğilerek bağırır. "İyi misin?"

"Siktir et onu," diye bağırır Diego. "Kalk lan." Yumruklarını yanlarına sıkıştırmış halde, bu adam ayağa kalktığında Diego'nun niyetinin ne olduğunu herkes biliyor. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, kışını yerde tutacaktır.

"Biri polisi çağırsın," diye bağırır kadın.

"Evet, bu olmayacak," Kyle, kuzeninin öfkesi rağmen neredeyse sıkılmış gibi konuşur. "Ona tekrar vuracak mısınız?" diye sorar Kyle.

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Onun bir nişanlısı var," diye öfkelenir Diego.

"Kalk." "Ne?" diye sorar yerde yatan adam.

Oturur, ama akıllıdır çünkü etrafımızda oluşan yarım daireye rağmen ayağa kalkmaya çalışmaz. Muhtemelen güçsüz olduğunu fark etmiştir ve izleyenlerin bile Diego'nun ona tekrar saldırmasını engelleyebileceğini sanmıyorum. Olayı izleyen Kyle'a bakıyorum.

Kyle, sanatçının adına müdahale etmeye niyetli değil.

"Nişanlıyken başka bir kadını öperek ne halt ediyorsun?" Kyle'ın kuzeni bağırır.

"Nişanlı mısınız?" sanatçının yanındaki kadın şaşkın bir ifadeyle soruyor.

"Ne?" Kyle başını sallar. "Hayır, hayır."

"Yalancı!"

"Gerçekten." Ellerini önüne uzatır. "Sana söylemedi mi?"

"Sen ne diyorsun?" Diego, gözleri hala öfkeyle parlayarak merakla sorar.

"Biz ayrıldık... Aslında, o beni terk etti. Ben... ben bekâırım," der, yanındaki kadına bakarak.

Kadın rahat bir nefes alır, ama Diego'nun durumu farklıdır.

"Onu aldatıyorsun ve bunu benim yüzüme karşı yalan söylüyorsun." Sanatçıyı gömleğinin yakasından tutup ayağa kaldırır.

"Hayır. Hayır... Cidden," diye yalvarır. "Monique beni terk etti. Williamsport'a geri taşınacağını söyledi. Ben... Ben şimdiye kadar sana söylemiş olacağını düşünmüştüm. İki ay oldu."

"Diego, sakın ol. Bence doğruyu söylüyor," Kyle sonunda kuzenini ikna etmeye çalışır. Elini Diego'nun omzuna koyar ve onu adamdan uzaklaştırır.

"Açıkçası, sana söylememesine şaşırdım," diyor sanatçı. "Ama senin onun aramalarına cevap vermediğini söyledi. Onunla konuşmalısın."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme," diye homurdanır Diego, bir adım öne çıkar.

Adam ellerini kaldırarak geri çekilir. "T-Tamam."

"Diego..." Kyle seslenir.

"Siktir!" Diego küfür eder ve tüm bunları izleyen birkaç seyirciyi iterek uzaklaşır.

"Onun peşinden gitmeli misin?" Diego'ya bakıyorum, o bizden uzaklaşırken gittikçe küçülüyor.

"Böyle olduğunda yalnız kalması lazım." Sözlerine rağmen Kyle da kuzenini izliyor.

"Ne olduğunu biliyor musun?" Bu soru gerçek bir endişeden kaynaklanıyor. Diego bir dakika önce ikimize gülümsüyordu, bir dakika sonra ise öfkeyle doluydu.

"Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi," diye cevaplar Kyle. Ama bunun yalan olduğunu anlayabiliyorum. Bana tek söylediği, kuzeninin işlerini bana açıklamayacağıydı.

Anlıyorum.

"Gitmen gerekiyorsa..." Sözümlü yarıda kesiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, Kyle ile geçirdiğim gecenin bitmesini istemiyorum. Benim yanımda biraz gardını indiriyordu. Miami'ye gelme amacım aklımın bir köşesinde duruyor olsa da, gerçek şu ki, Kyle Townsend'ı, yani dolandırdığım adamı değil, Kyle'ı, bir erkek olarak daha fazla görmek istiyorum.

"Bekle." Düşünmeden elini tuttum. "Gitmekle ilgili söylediklerimi unut. Onun yerine bir oyun oynasak nasıl olur?"

BÖLÜM 7

K_{yle}

Bu akşam otel odamda çalışmayı planlıyordum. Sam Waterson'ın bu akşam katılması gereken bir dizi özel aile etkinliği vardı. Ayrıca, halletmem gereken bir sürü başka işim de vardı. Ürünlerimizden biri için yeni bir marka stratejisi geliştirmek üzere pazarlama müdür yardımcısıyla 90 dakika boyunca telefonda konuşmuştum.

Ama Diego yine çok çalıştığım için bana sızlandı. Ayrıca Waterson'ın avukatlarından biri veya ekibiyle konuşma fırsatını kaçırabileceğimi de söyledi. Bu da sonunda beni süitten çıkardı. Bu geceki ikinci partim ve hala Waterson'ın ekibinden kimseyle iletişime geçmedim.

Ancak, şu ana kadar en az üç içki içmeyi başardım. Sanırım bu yüzden Riley'nin daveti beni bu kadar ilgilendiriyor. Ona iş dışında ilgi duymamı, damarlarımda dolaşan alkole bağlıyorum, hepsi bu.

Yine de, onu bir şekilde tetikte tutmam gerekiyor. "Ben oyun oynamam," diye cevap veriyorum.

"Hadi ama, korkak olma," diye ısrar ediyor. Bir garson yanımdan geçerken, iki shot bardağı kaldırıyor ve birini bana uzatıyor. "Dostça bir doğruluk mu cesaret mi oyunu."

Dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeye yayılır. The Black Opal'da ilk gece giydiğinden farklı bir kırmızı tonu giyiyor. Ama kırmızı ona yakışan bir renk. Bunu biliyor olmalı.

O anda, kırmızı, dolgun dudaklarının benim aletimi saran görüntüsü zihnimden geçer.

Doğruluk mu cesaret mi.

O ağız için lanet bir görevim var.

Riley'nin danışmanlık firmasını Townsend'da çalıştırmayı düşünmem bile imkansız, ama onu etrafımda tutmanın başka yolları var.

"İşle ilgili soru yok," diyorum.

Serbest elini kaldırır. "Anlaştık. İlk ben başlayacağım." "Neden ilk sen başlıyorsun?"

"Bayanlar her zaman önce başlar. Townsend'da görgü kuralları öğretmiyorlar mı?"

"Townsend'da çok şey öğreniyoruz." Gözlerimdeki arzuyu saklamaya bile tenezzül etmeden vücudunu baştan aşağı süzdüm. Bu, muhtemelen bu kadını gördüğüm son gece olacak. Onu istediğimi bilmesinden endişe duymuyorum. "Ve iş hakkında konuşmuyoruz," diye hatırlattım.

Gözlerini devirir. "Doğruluk mu cesaret mi?" "Cesaret."

"Neden şaşırmadım?" diye sordu başını sallayarak. "Tamam ..." Etrafına bakınıyor. DJ kabinine bakarken gülümsemesi genişlediğinde, cesaret seçeneğini seçtiğini anlıyorum.

"Mikrofonu alıp Britney Spears'ı en iyi şekilde taklit etmeni istiyorum." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ciddi misin?"

Kıkırdar. "İçkin orada. İlk cesaretinden vazgeçmek istersen tamamen anlarım." Etrafımıza tekrar bakar. "Etrafımızda bir sürü iş adamı var." Omuz silker ve ben bunu bir meydan okuma olarak algılarıım.

Bu kadın benim ne kadar rekabetçi olduğumu bilmiyor. Bir şeyi yapacağım dersem, yaparım. Soru sormadan.

"Bunu tut." Ona shot bardağını verip doğrudan DJ kabinine yöneliyorum. Kulağına fısıldayarak en sevdiğim Britney Spears şarkısını çalmasını istiyorum. Ona verdiğim ekstra 100 dolarlık banknot sayesinde şarkı hemen çalınmaya başlıyor.

Britney'nin "Toxic" şarkısının ilk akorları çalmaya başladığında, partide bir alkış tufanı yükselir. Mikrofonu aldığımda plajda birkaç alkış daha duyulur.

İlk sözler başladığı andan itibaren, şarkıyı kelime kelime söylüyorum. İyice etkileyici olması için dans hareketlerimden de biraz ekliyorum. Kalabalığın içinde bir kadını arıyorum. Yüzünün tamamını kaplayan gülümsemesiyle Riley ile göz göze geliyorum. O da alkışlıyor ve şarkıya eşlik ediyor.

Partinin ışıkları altında, gözlerinde bir parça şüphe görüyorum. Sanki mikrofonun başına geçip şarkı söyleyeceğime inanmamış gibi.

Ailemdeki en iyi sanatçı ben olmayabilirim, o benim küçük kardeşim Andreas'tır, ama kendimi savunabilirim ve kesinlikle doğruluk mu cesaret mi oyununu kaybetmeye niyetim yok.

Riley'nin yanına gidip, boş elimle çenesini tutarken ona doğrudan nakaratı söylüyorum. Dansı biraz ritimden çıkıyor ve içimi bir heyecan kaplıyor. Onu etkilediğimi biliyorum ve bu bilginin güçlü bir yanı var. Bu his, şarkı söylemeye devam ederken kalçalarımı ona sürmem için beni teşvik ediyor.

"Aman Tanrım." Gülerek yüzünü kapattı.

Şarkı biterken elini çekip parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyorum. Etrafımızda alkışlar yükseliyor. Arkamdaki birine mikrofonu verirken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Tam da o anda, bir garson bize yaklaşır ve diğer ikisini nereye koyduğunu bilmediğim için ona bir shot veririm. O da sorgusuz sualsiz kahverengi sıvıyı yudumlar. Başını geriye attığında, uzun boynuna bakışlarım kayar ve ağzım sulanır.

"Sıra bende," diyorum, sesim kısık. "Doğruluk mu cesaret mi?" "Doğruluk." Boş bardağı yakındaki bir masaya vurur. Birdenbire, elinde iki yeni shot belirir.

"En büyük korkun nedir?"

Ayağı takılır ve düşmemesi için kolumu uzatmam gerekir. "Hemen konuya giriyorsun, ha?"

"Gerçeği seçen sensin." Sözlerimde hiç pişmanlık yok. Ben her gün, her zaman cesareti seçerdim.

"En büyük korkun," diye ısrar ettim.

"Soruyu ilk seferinde duydum," diye cevaplar. Riley elindeki içkiyi düşünceli bir şekilde inceler. Bir an sonra, dudakları meydan okurcasına kıvrılır ve ona *iyi kız* demek için neredeyse dayanılmaz bir dürtü hissederim, çünkü cevap vereceğini biliyorum.

"Sevdiğim biri tarafından kullanıldım." Cevabı neredeyse fısıltı gibi çıkıyor. Ne dediğini zar zor anlayabiliyorum. Ama duyuyorum. Riley'nin ifadesi çekingen, bu da bana ona böyle bir şeyin yaşandığı bir anı hatırladığını gösteriyor.

Serbest elimin parmakları kendiliğinden kıvrılıyor. Onu kullananın kim olduğunu bilmek istiyorum. Kim olduğunu bilmek ve kafasını bir tepside görmek istiyorum.

"Ben cevap verdim. İç şunu," diyor ve beni tehlikeli düşüncelerimden kurtarıyor.

Bu gece sonra bir daha asla görmeyeceğim bir kadın için bu tür bir tepki vermemin kesinlikle hiçbir anlamı olmadığını kendime hatırlatıyorum. Bu

hatırlatmayla, shot'ı bir yudumda içiyorum. Viski boğazımdan geçerken hissettiğim yanma hissine minnettarım. Bu, onun geçmişte onu inciten kişinin kim olduğunu bana söylemesini istemeyi neredeyse tamamen unutmamı sağlıyor.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım.

"Cesaret," diyor gülerek. "Tabii ki." Gözlerini kısıyor. "Sana, telefonunda en son konuştuğun kişiyi arayıp ona sonsuz aşkını ilan etmeni cesaret ediyorum." Kollarını kavuşturup başını yana eğiyor. Sanki sonunda beni yakalamış gibi.

Telefonumu çıkarıp arama kaydına kaydırıyorum. En son aradığım kişi asistanım Mike'tı. Bu sabah erken saatlerde eve gitmişti.

Gözlerine bakarak tekrar arama tuşuna basarım. Her zamanki gibi, üçüncü zil sesinden önce cevap verir.

"Kyle, ne haber?" diye sorar, memnun etmek için can atıyor.

"Mike, eve güvenli bir şekilde vardın mı?" diye soruyorum, hala Riley'i izleyerek.

"Birkaç saat önce vardım. Bir şey mi lazım? Waterson anlaşması mı? Yarın sabaha kadar onunla başka bir toplantının olduğunu sanmıyordum."

"Her şey yolunda. Hey, Mike?"

"Evet?"

"Seni seviyorum."

Riley kahkahayı patlatır ama hemen ağzını kapatır. "Oh-tamam," der.

"Hayır. Yani, seni ve asistanım olarak yaptığın her şeyi gerçekten seviyorum.

Yaptığın işler gözden kaçmıyor." "Hmm, bu çok hoş."

"Sadece bunu bilmeni istedim. Eve giderken konuşuruz." Boğazını temizler ve hiçbir şey söylemez.

"Tamam," derim Riley'e ve telefonu kapatırım. "Bir dahaki sefere daha sert ol lütfen."

Elini havada salladı. "Telefonundaki herkesin senin elinden yemek yemesi adil değil." Sesinde şüphe vardı.

"Anlamadım?"

"Lütfen, şu anda seni pohpohlayacak kaç kişi var? Sizin gibiler..." Sözüünü keser. "Boş ver." Bir shot içer ve onun tam olarak ne düşündüğünü bilmemekten nefret ederim.

İstememeliyim ama bu kadın hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.
Yaklaşıyorum.

"Doğruluk mu
cesaret mi?"

Çenesini
parmağıyla okşadı.

"Cesaret."

"O zaman gerçek."

"Ne?" Kız başını sallar. "Cesaretini göster dedim."

"Peki, bana az önce ne söylemek üzere olduğunu söylemeye cesaret et."

"Bu adil değil."

"Hayat da adil değil," diye karşılık verdim. "Söyle hadi."

"Bu, gerçeği öğrenmek için sinsi bir yol."

Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum. "Söyle." Bir şekilde, eli benim elimde kalmış. Onu çekip kurtarmaya çalışsa da, bırakmıyorum. O lanet bir mıknaş gibi. "Senin türün derken ne demek istedin?"

Bana sert bir bakış attı ve bu, bir kadının sert bakışının sevimli olduğunu düşündüğüm ilk andı. Hayır, sevimli falan değil. Son derece seksi. Elim boynuna uzandı ve hafifçe şişkin damarı başparmağımla okşamaya başladım.

Riley alt dudağını dişlerinin arasına çeker ve ben bu hareketi büyük bir dikkatle izlerim.

"Senin tipin," diye cevaplar.

"Yani?" Ağzım onun ağzının üzerinde duruyor.

"Zengin bir aileden gelen, güçlü bir aileden gelen ve yakışıklı. Hepiniz şımarıksınız." Burun kıvrıyor. "Eminim doğduğun gün ailen gazetelerde büyük bir duyuru yapmış ve tüm o karmaşayı yaşamıştır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hiç şüphem yok."

Alkolün etkisi olmalı, çünkü kendimi başımı sallayıp ona "Babam doğduğumuz gün bizi bilmiyordu" derken buluyorum.

"Biz?"

"İkiz kardeşim ve ben. Altı yaşına kadar onunla tanışmadık bile."

Alnı kırışıyor. "Neden?" "Uzun hikaye."

Gözleri omzumun üzerinden bir şeye bakmak için hareket ediyor. Tekrar gözlerime baktığında, "Eminim o ilk altı yılı kaçırdığı için çok üzülmüştür. O hislerin... sürpriz olmuş olmalı." diyor.

"Sonuçta her şey yolunda gitti."

"Senin meydan okumanı kabul ettim. İç şunu." Elime bir içki tutuşturur. Bir profesyonel gibi içkiyi bir dikişte içerim.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye soruyorum, bardağı yakındaki bir garsonun tepsisine atarak.

"Sıra bende," diye ısrar ediyor. "Ee? Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gördün mü?" Elini kalçasına koyarak, gözlerimi vücudunun kıvrımlı hatlarına çekiyor. İlk kez değil, uzun bacaklarına hayran kalıyorum ve ellerim, parmak uçlarımı her santimini okşamak için kıpır kıpır oluyor.

"Birini seç," diye emrederek yüzünü avuçlarım. "Cesaret."

Dudaklarım aldatıcı bir gülümsemeye bükülür. Başparmağımın ucuyla ağzını okşarım, alt dudağını o kadar aşağı çekerim ki, bıraktığımda patlama sesi çıkar.

"Koşmamaya cesaret et," diyorum, eğilip dudaklarını dudaklarımla kapamadan hemen önce, düşük bir sesle homurdanarak.

Hafif bir nefes alışını bana onun şaşırdığını gösterir, ama ben ondan ya da öpücükten uzaklaşmam. İlk başta viski tadı belirgindir. Dilimi ağzının tavanına sürtünce, inler. Onu sahiplenme arzusu beni ele geçirir. Elim kalçasının kıvrımına doğru ilerler ve vücutlarımızı birbirine yaklaştırıyorum, sertleşmemi hissetmesini sağlarım.

Riley kollarını boynuma doladı. Öpücüğün içinde kendimi kaybettim, tamamen tükendim. Aslında, geri çekildiğinde, daha fazlasını isteyerek onu kovaladım. Normalde böyle bir hareket kabul edilemezdi. Ben hiçbir şekilde kadınları kovalamam.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye fısıldıyor dudaklarıma. "Sence hangisi?"

O gülümser. "Bana otel odanın içini göstermeye cesaretin var mı?" "Süit," diye düzeltirim.

"Tabii ki öyledir. Göster bana."

Bir dakika durup, gözlerindeki bakışı içime çekiyorum. Sarhoş gibi görünüyor ama alkolden değil. Öpücüğümüzden. Benim altımda, lüks yatağımın çarşaflarına sarılmış bedenlerimizle nasıl hissedeceğini sadece hayal edebiliyorum.

"Gidelim."

BÖLÜM 8

Riley

Birdenbire uyanırım. Otel odamda olmadığımı fark edince kalbim hızla çarpmaya başlar. Duvarlarda pahalı sanat eserleri, binlerce dolar değerinde olduğu kesin olan bir giysi sandığı ve üzerinde yattığım yatak cennetten gönderilmiş bir bulut gibi.

Otel odam hiçbir şekilde döküntü bir yer değil, ama bununla karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Otmaya çalışıyorum, ama hem başım hem de midem bana olduğum yerde kalmamı söylüyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, alnımı avuçlarımla tutarken.

Sanki soruma cevap verircesine, yanımda derin bir inilti duyuluyor. O anda yalnız olmadığımı anlıyorum. Dün gecedен kalan hatıralar.

Kyle.

Onun otel odasındayım. Hayır, oda değil. Süit. Onun otel süiti.

"Ne oluyor lan?" diye huysuzca soruyor, otururken. Yüzündeki sinirli ifade, vücudunun da dün gece içtiğimiz sayısız shotları hatırlattığını gösteriyor.

Aşağıya bakıyorum ve plaj partisinde giydiğim elbiseyi hala giydiğimi görünce rahatlıyorum. Kyle de giydiği pantolon ve gömleği giyiyor. Onun arkasındaki odanın köşesindeki koltuğa bakınca, koltuğun üzerine gelişigüzel atılmış takım elbise ceketini görüyorum.

"Benim odamda ne yapıyorsun?" diye soruyor, gözlerinden öfke fışkırıyor.

Kızgın bir şekilde başımı geriye doğru çekiyorum ama mide bulantısı dalgası geldiğinde bu hareketi yaptığım için hemen pişman oluyorum. Ben pek içki içen biri değilim. Alkol bazen migrenimi tetikleyebiliyor. Ayrıca alkol, insanları konuşkan hale getiriyor. Yıllarca, başkalarını sarhoş edip konuşmalarını sağlamak için çalıştım. Tam tersi değil.

Dün gece farklıydı. Miami'de bulunmamın gerçek nedenini unutmak istedim. Kyle ve ailesinin şirketi hakkında bulabildiğim tüm kirli bilgileri elde etmek için şantajı uğradığım gerçeğini unutmak istedim.

"Neden odamdasın?" Kyle yine dişlerini sıkarak, benden olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyor.

"Beni sen davet ettin," diye kısa ve keskin bir cevap veriyorum. "Şimdi de cadalog gibi davranma," diye tersliyorum, çünkü tavrını sevmiyorum ve kendimi berbat hissediyorum.

"Tek kaltak..." diye mırıldanarak sözünü bitirir.

Eğer cesaret ederse, sağ elimle ona bir tokat atmaya hazırdım. Yataktan kalkar ve sendelemesini kaçırmam. Kyle çabucak toparlanır ve bana dik dik bakar.

Çoğu insan bu bakışın ağırlığı altında ezilirdi. Ancak, mide bulantısını ve artan baş ağrısını bastırıp, omuzlarımı dikleştirip, ona dik dik bakarım.

"Kendini zorlama. Sanki birlikte yatmışız gibi davranma." Bu düşünce beni tiksindirmiş gibi alaycı bir şekilde gülüp titrerim. Yataktan kalkarım.

O öpücükten sonra, ikimiz de şehvetle sarhoş olmuştuk. Ona otel odasının içini göstermesi için meydan okudum ve o da beni buraya sürükledi. Ancak vardığımızda, birbirimizin kıyafetlerini yırtmak yerine, Kyle bardan çok pahalı bir viski şişesini açtı. Doğruluk mu cesaret mi oyununa devam ettik, shot shot içtik. Kyle her zaman cesaret seçeneğini tercih etti.

Önceki gecedен bir anı aklıma geliyor. Ona çocukluğuyla ilgili en çılgın şeyi anlatması için meydan okudum. Cevabı beni hazırlıksız yakaladı. Çocukken hayalet gibi bir kadın gördüğünü söyledi. Sadece o görebiliyordu. Büyüdüğünde, babası ona bunun ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkan büyük büyükannesinin hayaleti olduğunu söyledi.

Onu yıllardır görmediğini söylemişti.

Emma. Kyle'a göre kadının adı buydu.

Bu itirafı hayal etmek zorunda kaldım. Bir parçam bu konuyu sormak istiyor, ama bana bakışları ağzımı kapalı tutuyor.

Kyle bir şey ararken çenesindeki kas seğiriyor. Yerde bulduğunda cep telefonunu aradığını anlıyorum. Birini arıyor.

Bir saniye sonra telefona bağırır, "Buraya gel. Hemen," der ve telefonu kapatıp yatağa atar.

Sonra yatağın benim tarafına fırlayarak kolumdan tutar. "Gitme vaktin geldi," der ve beni ayağa kaldırır.

"Kendi başıma yürüyebilirim." Kolumu onun elinden çekiyorum, onun dostça olmayan dokunuşundan bile vücudumun ısınmasından hoşlanmıyorum. Sanki dün geceki Kyle, gülüp Britney Spears şarkıları söyleyen, benden doyamayacakmış gibi öpen Kyle hiç var olmamış gibi.

O Kyle, beni gözünün önünden uzaklaştırmaktan başka bir şey istemeyen huysuz bir canavarla yer değiştirmiş. Midemde yükselen reddedilme hissini bastırıyorum. Bunu beklemeliydim.

"Ayakkabılarımı almam lazım," diye ısrar ediyorum. Dün gece giydiğim sandaletleri bulmak için yatak odasını birkaç saniye taradıktan sonra, ayakkabılarımın yatağın ucundaki yerde olduğunu görüyorum.

Sandaletlerimi giydikten sonra "Gidelim" diyor. Sözleri, süitin kapısının çalınmasıyla kesiliyor.

Kyle kapıyı açar ve tamamen siyah giyinmiş iri yarı bir adam belirir — onun güvenlik görevlilerinden biri.

"O, otel odasına geri dönmeli." Kyle, beni güvenlik görevlisine teslim ediyormuş gibi kolumu tutar.

"Canın cehenneme." İçimde yükselen öfkeyi engelleyemiyorum. Bu benim hatam. Bu tepkiyi beklemeliydim.

Kyle yakınlaştırmaktan hoşlanmayan, güvensiz ve temkinli bir tip. Dün gece duvarlarını yıkmış, bunu giysilerimle onun yatağında uyanmamdan anlayabiliyordum.

Seks dışında yakınlık kurmaz. Dün gece en derin, en karanlık düşüncelerimizi paylaşmamış olsak da, verdiği o küçük tavizin bile pişman olduğunu anlayacak kadar farkındayım.

"Onu götür," diye gardiyana homurdanıyor. Saatine bakıyor. "Kahretsin. Duştan çıktığımda bu otelden çıkmış olmasını sağla."

Muhafız ve bana sırtını dönerek yatak odasının kapısını çarparak kapatır.

"Benimle gelin bayan."

Muhafızın yaptığına itiraz etmiyorum. O sadece işini yapıyor. Beni öfkeliendiren, şımarık patronu.

Dün gece taşıdığım küçük çantayı alıp, başımı dik tutarak otel odasından çıkıyorum. Ne yazık ki, çıkarken aklıma gelen son düşünce şu: *Bundan sonra Kyle Townsend'a nasıl yaklaşıcağım?*

BÖLÜM 9

Riley

Miami'den döndükten üç gün sonra, hala Kyle'a veya Townsend Industries'e yaklaşmak için uygun bir yol bulamadım. Son beş gündür Dean Walsh'un aramalarını görmezden geldim. Bu, benim açımdan pek akıllıca bir hareket değildi, çünkü o piç kurusu benim özgürlüğümü elinde tutuyor.

Ofisime girdiğimde, dünyanın tüm yükü omuzlarımda gibi hissediyorum.

"Günaydın," Charlotte yüzünde kocaman bir gülümsemeyle selamlıyor beni.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum ve elimdeki kahveden bir yudum alıyorum. Gelirken ona aldığım karamelli latte'yi ona uzatıyorum.

"Teşekkürler." Kupayı kaldırıp hafifçe salladı. "Bu bugün içtiğim ikinci kahve. Geç saatlere kadar ders çalıştım." Kıkırdadı. "Açıkçası, geç kalacak olanın ben olacağımı sanıyordum."

Ona yarım bir gülümseme atıyorum. "Geç uyandım ve sabah ilk iş Ladybug aradı. Haftaya gireceği başka bir sınav için çok endişeli. Neredeyse bir saat konuştuk."

Kötü ruh halime rağmen, Eve ile konuştuğumuz anı beni mutlulukla dolduruyor.

"Hey, bunu gördün mü?" Charlotte bilgisayar ekranını bana . Ekranda bir ekonomi makalesi var. Başlıkta "Townsend Başardı" yazıyor.

Townsend'ın Sam Waterson'ın tıbbi malzeme şirketini başarıyla satın aldığını duyuran makaleyi okurken kelimeleri dudaklarımla tekrarlıyorum.

"Başardı," diye mırıldanıyorum. Bana sırtını dönüp beni bu otel odasından neredeyse attığına rağmen, Kyle için gurur duyuyorum.

"Makalede Kyle Townsend'ın bu birleşmeyi denetleyeceği yazıyor." Charlotte hayranlıkla ıslık çalar.

Boğazımı temizleyip sırtımı düzeltiyorum.

"Miami'deki görüşmen nasıl geçti?" diye sorar Charlotte. "Döndüğünden beri bundan hiç bahsetmedin."

Cevabım, ana ofis kapısı açıldığında kesilir. Dean Walsh, yüzünde en geniş, en sahte gülümsemesiyle içeri girer. Kalbim sıkışır.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar Charlotte.

"Sanırım Riley beni bekliyor," der, bana bakarak.

"Charlotte, telefonlarımı beklet," diyorum ona. "Lütfen beni takip edin." Topuklarımın üzerinde dönüp ofisime doğru doğruca ilerliyorum. Dean beni takip ederken hiçbir şey söylemeyince içimden küçük bir rahatlama iç çekişi kaçıyor.

"Burada ne işin var?" diye sorarım, kapıyı arkasından kapatıp.

Bana doğru hırıldıyor. "Aramalarımı görmezden geldiğin için, kimin için çalıştığını hatırlatmam gerekiyordu."

"Siktir git," diye fısıldayarak bağıryorum. "Senin için çalışmıyorum. Şantaj iş sayılmaz."

"Sen bilirsin. Belki de Brendan'ı arayıp bu konuda ne düşündüğünü sormalıyım. Geçen hafta sonu Miami'de olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Brendan'ı gördüğümü hatırlamaya çalışırken panik kısa bir süre beni ele geçirir. Ama bu saçma. Onunla karşılaştığımı hatırlardım.

"Merak etme. Seni görmedi. Arkadaşlarıyla çok meşguldü, sergilerin çoğuna gidemedi."

"Bu, neden ofisimde olduğunun cevabı değil."

"Bu." Telefonunun ekranını bana doğru çevirir. Charlotte ve benim okuduğumuz, Townsend ve Waterson'ın satın alımıyla ilgili makale. "Lanet olasıca bir başka milyon dolarlık şirketi daha satın aldılar ve ben bunu lanet bir makaleden öğrenmek zorunda kaldım!" Dean öfkeyle konuşurken, ağzından az miktarda tükürük sıçradı. "Noktalı çizgi imzalandığı anda bilgilendirilmeliydim. Bunu kullanabilirdim..."

"Neyi?" diye soruyorum, onun saçmalıklarından bıktığım için. "İkimiz de biliyoruz ki, Townsend'in zırhını gerçekten delebilecek kaynakların ya da gücün yok. Ve babanın intikamını almak için sandığın kadar nüfuzun da yok."

Dean'in gözleri şaşkınlık içinde büyüdü. Yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Ne dedin sen?"

"Evet, araştırma yapabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünmüyordun, değil mi? Baban kurumsal casusluktan on yıl hapis cezasına çarptırıldı. Sadece para cezaları bile ailenin mali durumunu mahvetti."

"Kapa çeneni!" diye bağırır, gözleri o kadar şişer ki deli gibi görünür. "Babamı tuzağa düşürdüler."

Dean Walsh bana yaklaştığı andan itibaren onun ve ailesinin geçmişini araştırdım. Babasının sağlık şirketi, kurumsal casusluk yaptığı ortaya çıktıktan sonra iflas etti. Bu olay, Walsh'un Townsend Industries ile birleşme girişiminde bulunduğu sırada meydana geldi. Kartlarını doğru oynamadı ve anlaşmanın kazanan tarafında yer almak yerine hapishaneye girdi.

Alaycı bir kahkaha attım. "Kanıtlar oldukça açıktı. Baban suçunu kabul etti ve suçları hakkında ayrıntılı bir itirafta bulundu."

"O itirafa zorlandı!" diye ısrar etti Dean. "Ve yine de onu öldürdüler."

Dean söylediklerine inanıyor gibi görüldüğü için sessiz kaldım. Karşılaştığım raporlar, Dean'in babasının ölümünün kalp yetmezliğinden kaynaklandığını belirtiyor.

"Ve sen bunu kanıtlayacaksın." Dean parmağını yüzüme doğrulttu. "Kanıt istiyorum ve bunu hemen istiyorum!"

"Bana altı ay süre verdin. Bu tür şeyler zaman alır."

"Ve sen bir ayı saçmalıklarla harcadın. Bana, onların yasadışı işler yaptığını ve katil olduklarını kanıtlayacak kanıtları bul." Yüzüme yaklaşıyor ama ben geri adım atmıyorum. "Ne yapman gerektiği umurumda değil. Kyle'ın ofisinde ona oral seks yapman gerekse bile umurumda değil. Yap şunu lan."

"Siktir git."

Yüzünde çirkin bir gülümseme belirir. "Sonsuza kadar beklemeyeceğim, Riley. Özgürlüğün ve yeğenin, bir sonraki hamlenize bağlı."

Yeğenimin adı geçince yumruklarım sıkışır. Dean Walsh'u bu dünyadaki herkesten daha çok nefret ediyorum.

"Çık dışarı."

Geri adım atar ve ofisimden çıkmadan önce bana öfkeyle bakar. Elimi alnıma götürene kadar ellerimin titrediğini fark etmiyorum.

"İyi misin?" diye sorar Charlotte. "Migrenin mi tuttu?"

"Hayır." Ofis kapısına tutunarak destek almam gerekse de, güven vermeye çalışarak başımı sallarım. "İyiyim."

"Kimdi..." Charlotte'un sorusu, kapı tekrar açıldığında kesilir.

Dean Walsh ile bir tur daha hazırlık yapıyorum, ama o değil. Adam Bachleda ofisine girdiğinde kafam karışıyor.

"Riley," diyor gülümseyerek. "Bunun ani olduğunu biliyorum, ama ofisinin aslında Townsend binasına giderken yolumun üzerinde olduğunu fark ettim." Arkasında duran adama dönüyor. "Bu benim asistanım, Anthony Rogers."

Anthony elini uzattığında, ben de elini sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor.

"Benim de." Kafam karışık ama Dean Walsh ile karşılaştığımda hissettiğim duyguları silkelemek için elimden geleni yapıyorum.

"Adam, nasılsın? Burada ne yapıyorsun?" diye Townsend Yönetim Kurulu üyesine soruyorum.

"Şey, meslektaşlarım ve ben Miami'deki akşam yemeğinde yaptığınız konuşmadan çok etkilendik. Size bir teklifimiz var."

"Bir teklif mi?" Doğru duyduğumdan emin olmak için tekrar ediyorum. O da başını sallıyor. "Evet, ofisinde konuşabilir miyiz?"

BÖLÜM 10

K_{yle}

Bugün büyük gün, ofisimin özel banyosundaki aynada kravatımı düzeltirken içimden geçiriyorum. Miami'den döneli iki hafta oldu, Sam Waterson'dan satın alma belgelerini imzalatmışım ve yirmi dakika sonra yönetim kurulu ile toplantım var.

Bugün Townsend Industries'in baş işletme sorumlusu olarak atandım.

Bu unvanın kime ait olduğu konusunda hiç şüphe yok. Waterson anlaşmasından sonra bu şirkette kimse beni inkar edemez.

Elimi özel dikim takım elbisenin ceketinin üzerinde gezdirip, masamdan birkaç dosya alıp yirmi beşinci kattaki toplantı odasına götürmeye hazırlanıyorum.

Masamdaki telefon çalıyor.

"Evet, Mike," diye asistanıma cevap veriyorum.

"Adam sonunda geldi ve babanız beş dakika içinde arayacak. Her şey hazır."

Beni göremese de başımı sallarım. "İki dakika içinde orada olacağım."

Yönetim kurulu üyelerinin tamamı bu toplantıya katılacak. Babam hala Avrupa'da yabancı çıkarlarımızla ilgileniyor olsa da, yönetim kurulu odasındaki büyük ekranda video görüşmesi yapacak.

Waterson stratejimi kafamda gözden geçirmek için yirmi beşinci kata çıkan üç kat merdiveni çıkmaya karar veriyorum. Yönetim kurulunun bu birleşmeyi nasıl ele almayı planladığım konusunda sorular soracağını biliyorum. Bu saçmalık. Onlar da benim kadar iyi biliyorlar ki ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum.

Ama kendilerine işlerini yaptıklarını kanıtlamaları gerekiyor.

Yönetim kurulu odasına girip dokuz yönetim kurulu üyesine başımı sallayıp el sıkışıyorum. Şirketin çeşitli bölümlerinden birkaç başkan yardımcısı da var. Joshua amca da iş için şehir dışında olmasaydı, eminim o da burada olurdu. Townsend'in COO'su olarak, şirketin gayrimenkul operasyonları konusunda da denetlemem gereken çok şey var.

Bu çok büyük bir görev, ama ben bunun için doğmuş ve yetiştirilmişim. Hazırım.

"Kyle," Adam Bachleda hepimiz oturduktan sonra konuşmaya başladı.

"Katıldığın için teşekkürler."

Yüzümü sertleştiriyorum çünkü neden bana teşekkür ediyor ki? Bu benim işi

m. "Aaron her an gelebilir."

Cümle ağzından çıkar çıkmaz, duvara monte edilmiş dev ekran duvarın üzerine monte edilmiş dev ekran tüm dikkatimizi çekiyor. Bir saniye sonra, ekranı babamın her zamanki somurtkan yüzü dolduruyor.

"Aaron," diyor Adam, tavırları babamın tam tersi gibi görünüyor.

Babamı tanıyanlar, benimkine benzeyen ela gözlerinde aslında gurur parıldadığını anlayabilirler.

"Adam." Babam başını sallar, sonra tüm yönetim kurulu üyelerini selamlar. "Birisi eksik," der.

Odaya bakıyorum. Tüm yönetim kurulu üyeleri, başkan yardımcıları ve hatta asistanları da burada. *Kimse eksik değil.*

Bu düşünce, kapının çalınmasıyla son bulur.

"İşte geldi," der Adam kapıya doğru yürürken. "Teşekkürler Linda." Yirmi beşinci kattaki resepsiyoniste başını sallar.

Bir saniye sonra Riley Martin içeri girer.

"Misafirimiz geldi," diyor Adam neşeyle.

Asistanım Mike'a, "*O burada ne arıyor?*" der gibi bakıyorum. O da hiçbir fikri yokmuş gibi başını sallıyor.

"Bu da ne?" Sesim istemediğim kadar yüksek ve sert çıkıyor ama neyse, nezaketi boş ver. O benim toplantı odamda ne arıyor?

"Kyle," diye başlar Adam, "Riley Martin'i zaten tanıyorsun." Onu işaret eder.

Ona bakmıyorum bile. "Adam," diyorum dişlerimi sıkarak, "neler oluyor?"

"Kyle," diye seslenir Walt, başka bir yönetim kurulu üyesi. "Ona geleceğiz. Toplantıya başlasak nasıl olur? Ele almamız gereken çok şey var."

Her şeyi şahin gibi izleyen ama hiçbir şey söylemeyen babama ekranın karşısından bakıyorum. Bunun olacağını biliyordu. Onun burada olacağını biliyordu. Ondan hiçbir şey kaçmaz.

Öfkemi zar zor bastırıyorum. Adam, Walt ve diğer yönetim kurulu üyeleri, işi iyi yaptığım için beni tebrik etseler de...

Waterson anlaşması tamamlandı.

"Tebriklerinize ihtiyacım yok," diyorum açıkça. "İhtiyacım olan şey, Townsend'ın ihtiyacı olan şey," diye düzeltiyorum, "bu şirketin çıkarlarını gözetecek bir COO. Bu pozisyon bir aydan fazladır boş durumda."

"Evet, bu yüzden hepimiz buradayız," diyor başka bir yönetim kurulu üyesi olan Tim. Odaya bakınıyor. "Sanırım hepimiz adına konuşuyorum..."

"Kimse benim adıma konuşmaz," diye babam sözünü keser. Ama Tim'e devam etmesi için başını sallar.

Tim boğazını temizler ve daha dik oturur. "Hepimiz hemfikiriz," der, ekrana, babama ve sonra bana kısaca bakar, "... Townsend Industries'in çıkarları için sizi geçici COO olarak atamak en iyisi."

"Ne dedin?" Sesim sert ve tavizsizdir.

"Operasyon müdürü olarak atandın, Kyle," der Adam ve elini omzuma koyar.

Eline sert bir bakış attım ve o da hemen elini çekti. "O öyle demedi," dedim. "Sen *geçici* COO dedin." Tim'e ve diğer yönetim kurulu üyelerine baktım.

Sonunda, sert bakışlarım babamın üzerinde durdu.

"Evet," der sonunda. "Yönetim kurulu ve ben, Waterson anlaşmasını kapatmadaki harika çalışmanın, COO rolünü hak ettiğini kanıtladığı konusunda hemfikiriz..."

"Geçici olarak," diye babamı kesiyorum.

Odadaki tüm gözler bana çevrilir, çünkü kimse babam konuşurken sözünü kesmez.

Siktir et.

Ne oluyor böyle? Geçici ile geçici aynı şeydir.

"Hâlâ bu pozisyon için görüşmeler yapılıyor mu? Geçici COO unvanı bununla mı ilgili?"

Odadaki birkaç kişi boğazını temizledi.

"Yönetim kurulu olarak, bunun sizi uzun vadede bu role geçirmek için en iyi yol olduğuna inanıyoruz," diyor Adam. "Geçici rol, önümüzdeki üç ila altı ay sürecek. O zaman, satın alma sürecinde Sam Waterson'ın çalışanlarının işe alımında size yardımcı olması için Riley Martin ile çalışmayı da kabul etmeniz gerekecek."

"Anlamadım?" diye soruyorum, ayağa kalkarak. Odadaki herkese öfkeyle bakarken, öfkemi zar zor kontrol ediyorum. Sonunda gözlerim Riley'e takılıyor. O da benim bakışımı karşılıyor

karşılar — kahverengi gözleri benim ela gözlerimle buluşur.

"Miami'de konuştuğunuz şey bu muydu?" diye hem Adam'a hem de Riley'e soruyorum, ama dikkatim hala onda. Miami'de Adam Bachleda ve yönetim kurulunun diğer birkaç üyesiyle çok samimi görüldüğü tüm o anları hatırlıyorum.

Hepsi arkamdan bu pisliği mi planlıyorlardı?

Miami'deki son sabah Riley'nin yanında uyandığım anı hatırlayınca, bir öfke ve suçluluk dalgası daha içimi kaplar. Gözlerimi açtığımda hissettiğim o sıcak ve hoş duygudan hoşlanmamıştım. O gittikten sonra saatlerce odam onun vanilya kokusuyla dolmuştu. Vücudumun bu kokuyu özlemesinden nefret etmiştim.

"Kyle," Riley, öfkemin sessizliğine sesini yükseltecek kadar cesur görünen tek kişi. "Deneyimsizliğimden endişelendiğini biliyorum. Ancak, Martin Consulting'in bu geçişi hak ettiği özenle halledebileceğinden emin olabilirsin."

Çenemdeki bir kas seğirdi. Öfkeme rağmen, vücudum onun kendine güvenine tepki verdi.

Onu tanımıyorum. "Danışmana ihtiyacım yok."

Herkes birbirine bakıyor.

"Karar kesindir," diyor babam. "Bu birleşmenin ilk aşaması boyunca geçici olarak Townsend'ın yeni COO'su sensin. Bu süre zarfında, geçiş sürecini yürütmek için Bayan Martin ile birlikte çalışacaksın. Bu sürenin sonunda, performansın değerlendirilecek ve COO olarak rolün hakkında nihai karar verilecek."

"Ne..."

"Hepsi bu kadar mı?" diye babam sözümü keser. "Beyler," diye yönetim kurulunun dikkatini başka bir konuya çeker ve beni şaşkınlık içinde bırakır.

Toplantının geri kalanında başım dönüyor. Babamın görüntüsü ekrandan kaybolduğunda ve insanlar çıkmaya başladığında bunu zar zor fark ediyorum. Mike çıkmadan önce bana bir şey söylüyor ve Riley ile beni toplantı odasında yalnız bırakıyor.

Masada ona dik dik bakarken hiçbir şey söylemedim. O da sessiz kaldı.

Başımı yana eğiyorum.

"Sonunda istediğini elde ettin," diyorum, üst dudağımı kıvrarak.

O başını sallar. Kısa bir an için, gözlerinde üzüntü, belki de utanç gibi bir şey belirir.

"Ben bunu hiç istemedim." Sesi pes etmiş, hatta biraz ciddi.

"Bachleda'yı becerip seni işe aldirttin mı?"

Sorum onu kırmış gibi geri çekilir. Buna inanmıyorum. Kırıklığı öfkeye dönüşür.

"Bu işi almak için seninle yatmam gerekmedi. Adam'la yatmam gerektiğini sana düşündüren ne?"

Dişlerimi sıkıyorum. Başka bir erkeğin adını anmasından hoşlanmıyorum. Bunun nedeni, onunla *geçici* COO olarak çalışmak zorunda kaldığım için sinirli olduğumdan kaynaklandığını söylüyorum kendime. Ama bilinçaltımın bana lanet olası bir yalancı dediğini duyabiliyorum.

"Bak, bu senin için beklenmedik bir durum olabilir," diye devam ediyor Riley, "ama bana güvenmek zorundasın."

"Sana güvenmek mi?"

Keskin bir şekilde başını sallar. "Evet, işimi nasıl yapacağımı bildiğime güven, çünkü biliyorum. Geçmişim her şeyi anlatıyor."

Ani bir hareketle ayağa kalkıyorum, sandalyemi neredeyse devirecektim. Masasının yanına fırlıyorum ve yüzüne yaklaşıyorum. Bu hareketim sadece bir gözdağı taktığı ama vanilya kokusu midemi bulandırıyor. Tamamen istemsiz bir hareketle ona bir santim daha yaklaşıyorum. O kadar yakınım ki, saç teli burnumun ucuna değiyor. Derin bir nefes alıyorum.

Hiç çaba sarf etmeden bile çok güzel.

Riley'nin nefesi belirgin şekilde hızlanıyor. Gözlerimi, daha hızlı atan boynundaki damara indiriyorum.

"Benimle oyun oynama, Riley. Sonuçları hoşuna gitmeyecek." Sesim alçak ve sert, ama aynı zamanda boğuk bir ton da var.

Riley bir an masadaki ellerine bakar, sonra tekrar bana bakar.

"Belki de benimle oynamaması gereken sensin," diye cesurca karşılık verir ve ayağa kalkar.

O eşyalarını toplarken ve kapıya doğru yavaşça yürürken ben de ayağa kalkarım. Gözlerim onun sallanan kalçalarına kayar.

Durur ve bana döner. "Biliyorsun, Miami'de bana hiçbir zaman bir kadının yatağına ve toplantı odana girdiğini ve gireceğini söylemiştin." Kulaklarından kulaklarına kadar gülümser. "Görünüşe göre cehennem dondu," der ve odadan çıkar.

"BABAMI ARAYIN. HEMEN!" Mike'ın masasının önünden geçerken öfkeyle bağıriyorum.

Kapıyı çarparak kapattıktan bir saniye sonra, kapı çalındı. "Ne var?" diye bağırarak kapıyı açtım.

Mike irkilir, gergin görünür. "Telefon mu, görüntülü görüşme mi?"

"Görüntülü."

"Ya meşgulse?"

"O zaman, onun adına telefonu açan asistana, babam beş dakika içinde telefona çıkmazsa işini kaybedeceğini söyle."

Babamın asistanını kovma yetkisi var mı? Muhtemelen yok. Umurumda mı?

Hayır.

Beş dakika içinde telefona çıkmazsa, bu tehdidimi yerine getireceğim.

Üç dakika sonra, bilgisayar ekranım bir video görüşmesi geldiğini bildirir. Cevap veririm ve babamın sert bakışlı yüzünü görürüm.

"Bu aramayı bekliyordum," diyor sakın bir şekilde.

"Ne beklemiyordum biliyor musun?" diye soruyorum. "Böyle gafil avlanmayı. O neydi öyle?"

"Townsend'ın yeni COO'su olarak atandın."

"Geçici olarak." Geçici kelimesini dilimi yakıyormuş gibi tükürüyorum. "Kalıcı olarak atanmamın Riley ile çalışmaya bağlı olduğunu söylememe gerek yok." Babamın gözlerinin Riley kelimesini duyunca kısıldığını görünce duruyorum.

"Adam, Miami'de bulunan diğer yönetim kurulu üyeleri de Bayan Martin'den övgüyle bahsettiler." Öne doğru eğilir, ellerini önündeki masaya koyar.

"Sam Waterson da ondan bahsetti. Hepsi ikinizin ilginç sohbetler yaptığınızı söylediler. Peki..." Bu kelimeyi uzatarak, "Neden ondan hiç bahsetmedin?"

Hayatta olmaz. Bu tuzağa düşmeyeceğim.

"O konuyla alakasızdı." Yalan ağzımdan çıkar çıkmaz içimi yakıyor, ama boğulmamayı başarıyorum.

Kaşlarını kaldırır.

"Bu onunla ilgili değil." Masamın önünde volta atmaya başıyorum.
"Bana güvenmiyor musun? Mesele bu mu?"

"Evlat," diye başlar, ama ben başımı sallayarak onu durdururum.

"Bütün bunları durdurabilirdin. Son söz senin. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Beni haftalar önce COO olarak atayabilirdin. Yönetim kurulu da buna razı olurdu."

Bu şirketi yöneten üçüncü nesil Townsend olarak, babamın sözü çok önemlidir.

"Olabilirdi," diye itiraf etti. "Belki de olmazdı. Her halükarda, kararımı verdim."

"O zaman doğru. Bana güvenmiyorsun." Suçluluk duygusu midemin derinliklerinde bir boşluk bırakıyor. Babama bu şirketi neredeyse kaybettireceğimi hatırlıyorum.

Yıllar boyunca kendimi affettirmek için çok çalıştım, ama görünüşe göre babam, diğer herkesten farklı olarak, hala doğru kararlar verebileceğime inanmıyor.

Ekranı çeviriyorum çünkü yüzümden saklayamayacağımı bildiğim acıyı görmesini istemiyorum.

"Bir daha böyle bir şey söyleme," diye ısrar ediyor ve dikkatimi tekrar ekrana çekiyor. "Bu dünyada senden bana daha çok inanan kimse yok."

"Bir kişi daha var," diye annemin sesi araya giriyor ve yumruklarım sıkışıyor. O ekranın dışında, ama babamın gözleri kameranın arkasındaki bir şeye bakıyor ve onun babamın ofisinde olduğunu biliyorum. O, babamın yanından hiç ayrılmaz.

"Üzgünüm tatlım," diye mırıldanır. Annem, babamın özür dilediği tek kişidir. "Annenin ardından, sana daha fazla inanan kimse yok."

"O zaman neden bu birleşmeyi denetlemek için bir danışmana ihtiyacım var?" diye soruyorum.

"Hepimizin zayıflıkları vardır. İkinci bir çift gözün yardımcı olabileceği gelişim alanları."

"Yeterince yardım alıyorum. Beni denetleyecek birine ihtiyacım yok."

Babam kaşlarını çatır. "Bu geçici pozisyonla mı ilgili, yoksa Bayan Martin ile çalışmak zorunda olmanla mı?"

Cevap vermeden önce babamın bakışlarından kaçınarak ofisimin penceresinden dışarıya bakıyorum. "İşimi yapabilirim."

"O zaman kanıtla."

Ona dönerek yüzünüze bakarım.

"Dinle, evlat. Zaman değişiyor. Sektör yine bir dönüşüm geçiriyor. Sen bu pazar dönüşümünün ön saflarında yer alacaksın ve Townsend'ı yeni bir çağa taşıyabilirsin. Ama bunun için doğru rehberliğe ihtiyacın olacak."

"Bunu senden alacağım," diye ısrar ediyorum.

O da başını sallar. "Kör noktalarını gerçekten fark edebilmek için daha fazla yardıma ihtiyacın olacak."

"Senin danışmanın yoktu. Benim neden danışmana ihtiyacım olsun ki?"

Dudaklarını büzerek tekrar ekrana bakıyor. "Çünkü senin benden daha iyi olmanı istiyorum."

Bu, karnıma yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Babam benim için başarının simgesi. Benim gözümde ondan daha iyi olmak imkansız.

"Bayan Martin ile çalışacak ve bu birleşmenin başarısını sağlayacaksın."

Masamın önünde volta atmaya devam ediyorum, sesinin sertliğinden bu konuda taviz vermeyeceğini anlıyorum. Riley ile çalışmak istemememin gerçek bir nedeni bile yok. Uyandığımda onu yatağımda gördüğüm o kısa an için, onun gitmesini istemediğimi babama söyleyemem.

Ve onunla yatmamıştım bile.

"Şimdilik iş konuşması yeter," annemin sesi düşüncelerimi bölüyor. Ekranda beliriyor ve babamın kucağına oturuyor. "Bebeğim nasıl? Yeterince yemek yiyor musun?"

Önceki düşüncelerimi yutkunup dikkatimi başka yöne çeviriyorum.

"Merhaba anne." "Anne," diye alay ediyor ve istemeden gülümsememe neden oluyor. "Seni bu kadar üzen seni bu kadar üzen kadın?"

Babamın ellerini kadının kollarında yukarı aşağı gezdirirken ona bir göz attım. Onun ilgisi bende değil, kadında.

"Babanı izleme. Adı ne?" Annem eğilir. "Hiç kimse."

"İlginç bir isim."

"O sadece... onların işe aldığı biri. Neyse, Paris'i beğendin mi?"

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Güzel mi?"

Benim için fazla güzel.

Neyse ki, sözlerim ağzımdan dökülmedi. Yine de annem, sanki yüksek sesle cevap vermişim gibi başını yana eğdi.

"Stasi aşçılık derslerinden hoşlanıyor mu?" On altı yaşındaki kız kardeşim Anastasia, ailenin en küçüğüdür. Önümüzdeki birkaç ay boyunca Paris'te özel dersler alacak.

Başlangıçta, o ve annem birlikte gidecekti, ama babamın annemden o kadar uzun süre ayrı kalması imkansızdı, bu yüzden bu yıl yıllık Avrupa gezisini kendisi denetlemeyi tercih etti. Geçen yıl, söz konusu iş gezisine ben gitmiştim.

Annem kaşlarını çatıyor. "Çok ketumsun. Bu özelliğini ondan almışsın." Başını babamın yönüne doğru sallıyor.

Babam annemin kulağına bir şeyler fısıldadı. Annem babamın elini itti ve bana döndü. Bu ikisinin samimiyeti, artık alışık olmasaydım beni tiksindirirdi.

"Söyle bana, güzel mi?" Komplocu bir gülümsemeyle

"Evet, çok güzel" diye itiraf ediyorum.

Annemin gülümsemesi genişler. "Bu çok güzel. Belki ona çıkma teklif etmelisin. En son ne zaman bir kadını eve getirdiğini hatırlamıyorum."

Burun kıvrırım. "Hiç."

"Doğru. Hiçbir zaman eve bir kadın getirmedi. Bakire misin?"

Tükürüğüm boğazıma kaçır. "Anne?"

Alnında bir kırısklık belirir. "Ne? Utanılacak bir şey yok. Evlenene kadar bekleyecek misin?"

"Kesinlikle hayır. Çünkü ben evlenmeyeceğim," diye ısrar ediyorum. "Ve şimdi yönetim kurulu arkamdan Riley'i işe aldığına göre, ikimizin arasında kesinlikle hiçbir şey olmayacak. Yoksa kendimi olası bir cinsel taciz davasına maruz bırakmış olurum." Öfkeyle dişlerimi sıkıyorum ama bunun nedenini bilmiyorum.

"Stasi nasıl?" diye soruyorum, annemin dikkatini tekrar başka yöne çekmeye çalışarak.

"Buradayım!" diye en küçük kız kardeşimin sesi duyulur. Bir saniye sonra, ekranın sağında babamın yanında belirir. "Merhaba Kyle," diye heyecanla selamlar. "Ralph da selam söylüyor!" der, çocukluğundan beri beslediği bulldogdan bahsederek.

Her zamanki gibi, Stasi konuşmayı ele geçirir. Stasi'nin telefonu kapatmama izin vermesi için neredeyse on beş dakika ve hafta sonu onu arayacağıma dair birçok söz vermem gerekir. Yine de, onun müdahalesi annemin tuhaf sorularını kesintiye uğrattığı için mutluyum.

Annem sürekli olarak daha fazla randevuya çıkmamı ve iş dışında daha fazla hayatım olmasını istediğini ima ediyor.

Neyse.

Bunun için vaktim yok. Ailemizin mirası benim omuzlarımda dururken olmaz. Ve özellikle de aile çevremiz dışındaki güvendiğim son kişi, ailemizin şirketinin yıkılmasına neden olmaya ramak kalmışken olmaz.

Bunun bir daha asla olmasına izin vermeyeceğim.

Tek yapmam gereken, yapmayı bildiğim şeyi yapmak. Bu satın almayı olması gerektiği gibi yönlendirmek ve resmi COO unvanımı hak etmek. Bunu yapabilirim ve bu süreçte Riley Martin'i görmezden gelebilirim.

BÖLÜM 11

Riley

Neredeyse felaketle sonuçlanacak olan yönetim kurulu toplantısından bir hafta sonra, Kyle'ı neredeyse hiç görmedim. Adam saatlerce ofiste kalıyor, herkesten önce geliyor ve resmi çalışma saatleri bittikten saatler sonra çıkıyor. Ancak, bu sürenin çoğunda ya ofisinde kilitli kalıyor ya da benim davet edilmediğim bir dizi kapalı kapı toplantısına katılıyor.

Bugün her şey değişiyor. Bu yüzden Townsend'ın karşısındaki Japon restoranından iki poşet yemek getiriyorum. Kyle'ın asistanı Mike, Kyle'ın öğle yemeği için ofise yakın kalması gerektiğinde sık sık bu restorana gittiğini ağzından kaçırdı.

Asansörden inerken pazarlama müdürlerinden biri olan Barry, "Çantanın içindeki her neyse, çok lezzetli kokuyor" diyor.

"Suşi sever misin?" Diye soruyorum ve poşetlerden birini kaldırıyorum.

Barry nispeten zayıf olmasına rağmen, biraz göbeği var.

Benim soruma yanıt olarak karnını okşadı. "Sevmediğim pek bir şey yok."

Gülerek, aldığım fazladan California rulolarından birini ona ikram ediyorum. Barry, pazarlama açısından Waterson'ın satın alınmasından bahsediyor. Bu, konuyu ele almanın birkaç yolunu tartışırken diğer üç meslektaşım da sohbet etmemize yol açıyor.

"Waterson çalışanlarının endişeli olduğunu biliyorum," diyor Barry. "Pozisyonların çakışmasıyla ilgili birkaç e-posta aldım bile. Bazıları rollerinin gereksiz hale geleceğini düşünüyor."

"Bu tür konularda bu tür düşünceler normaldir. Ama hepimiz biliyoruz ki sen asla gereksiz hale gelemezsin, Barry."

Bu sözler herkesi güldürdü. Ciddi tartışmaların arasında, ara sıra şakalar da yapıyordu.

"Neler oluyor?" Kyle'ın derin sesi sohbetin ritmini bozar.

Barry boğazını temizler ve Kyle'ın iki katı yaşında bir adamdan çok, öğretmen tarafından azarlanan bir okul çocuğu gibi görünür.

Kyle'in yaklaşmasıyla ortam birden soğur. Şakalaştığım çalışanlardan birden fazlası, kendilerini mazur göstermek için uyduruk bahaneler uydurur.

Kyle'in sarsılmaz bakışları, koridorda son ikimiz kalana kadar üzerimde kalır.

"Burası bir iş yeri, gece kulübü değil, Bayan Martin."

Gözlerimi kırıştıtırırım. "Bayan Martin?"

"Bir sorun mu var?" Sesinde hiçbir gerçek duygu yok. Kyle'in bu halini sevdiğimi söyleyemem. Bu tavır, sert bir dirençle eşdeğer. Bu duygular ne kadar uygunsuz olursa olsun, bir parçam Miami sahilinde keyif aldığım Kyle'ı özleyor. Bana daha hafif tarafını gösteren Kyle'ı.

Omuzlarımı silkiyorum. "Yani, bir gece bir erkeğin yatağında uyuyorsun ve birdenbire *Bayan Martin* oluyorsun."

Dudakları ince bir çizgi oluşturuyor ve doğrudan önüme geçerek yüzüme bir santim kadar yaklaşıyor. "O geceyi alkole bağla. Başka bir şey değil." Dudaklarıma bakışları, sözlerinin aksini gösteriyor.

Gözlerinin vücudumda dolaşmasına izin vermesi cildimi ısıttı.

"Sen öyle diyorsan..." Sözümü yarıda kesip geri adım atarak yiyecek poşetlerini tutuyorum. "Bugün seninle öğle yemeği yememiz için harika bir gün olabilir diye düşündüm. Önceki departmanında yaptığım anketi inceledim..."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Ne anketi?"

"Toplantı davetlerime cevap verseydi bilebileceğin anket."

"Meşgulüm ve toplantılarına zaman ayıramam."

"Maliyetleri yüzde yirmi azaltmanın bir yolunu bulduğumu düşünsem bile mi?"

Saçmalık demek istiyor. Bunu görebiliyorum. Ama Kyle özünde bir iş adamı. Ve benim söylediğim rakam, kimsenin reddedemeyeceği kadar cazip.

"Öğle yemeği yiyelim." Çantayı havada sallıyorum. "Üçüncü toplantı odasını ayırttım bile," diyerek toplantı odasına doğru yavaşça yürüyorum.

Kyle peşimden geliyor.

Yemeğimiz için satın aldığım suşi ruloları, deniz yosunu salatası ve şişe suları paketlerinden çıkarmak için biraz zaman ayırıyorum. Kyle masanın karşı tarafında, kapıya dönük oturuyor.

"Meşgul olmalısın," derim ve Kyle'a somon rulolu bir tabak uzatırım. Mike bunun en sevdiği yemeklerden biri olduğunu söylemişti. "Bir hafta oldu ve seni neredeyse hiç görmedim."

Bana bakar, yüzünde sessiz bir ifade vardır. "COO'nun bütün gün su sebilinin başında gülüşecek zamanı olduğunu mu sandın?"

"Ah," diyorum alaycı bir sesle, umursamıyormuş gibi. Tabağımı önüme koyup kollarımı kavuşturuyorum. "Kyle, ben senin düşmanın değilim."

"Arkadaşın da değilsin."

"Peki. Ben de değilim. Ama senin iş arkadaşsınım. Şimdilik. En azından bunu yürütmeye çalışabilirsin."

Tahta çubuklarla somon rulodan bir parça yedi. Çiğnerken çenesinin hareketini izledim, güneş ışığının sakallarının üzerine vurarak sarı rengini ortaya çıkardığını fark ettim. Bu açıdan, burnunun sırtında ve yanaklarının üstünde bulunan çiller de göze çarpıyordu.

"Bana bu yüzde yirmi gider azalmasını anlat," diyor.

Oturup çantamdan tabletimi çıkarırım. Sonra, geçen hafta aldığım anket verilerini ve hesap tablolarını açarım.

"Operasyon müdürüne terfi etmeden önce, finans ve muhasebe müdürüydünüz."

O başını sallar.

Bu departmanların onun liderliği altında nasıl iyi performans gösterdiğini, ancak cirolarının her yıl arttığını açıklıyorum.

"Fazlalıkları azaltmak," diyor ve bir parça daha ekmeği ağzına atıyor.

"Olabilir," diyorum alaycı bir şekilde. "Ya da daha büyük bir sorun var." Gözlerini bana diyor.

Başımı yana eğiyorum. "Çalışanlarınıza her zaman bu kadar soğuk mu davranırsınız?"

Kırılmış gibi davranmıyor bile. "Buraya arkadaş edinmeye gelmedim."

"Doğru." Başımı sallıyorum. "Ama buraya para kazanmak için geldin. Ya da en azından Townsend Industries'in başarısını sağlamak için, değil mi?"

O olumlu bir şekilde başını salladığında, son hamlemi yaparım.

"Sam Waterson'ın çalışanlarının ona neden bu kadar sadık olduğunu biliyor musunuz?" Sormuyor, ama bana umutla bakıyor.

"Çünkü onlara değer verdiğini gösterdi. İnsanlar olarak. Asistanlardan başkan yardımcılara kadar tüm çalışanlarla görüştüm. Hepsi aynı şeyi söylüyor: Sam onlara değer veriyor ve Townsend'da aynı düzeyde ilgi görmeyeceklerinden korkuyorlar."

"Bizim işimiz bebek bakıcılığı değil."

"Kimse senden bunu istemiyor." Kafamı sallayarak, telaşlı hissediyorum. Parmaklarımı alnımda gezdirerek, gözlerimin arkasında oluşan gerginliği gidermeye çalışıyorum. Dean Walsh'un neredeyse her gün benden cevaplar beklemesi ve Kyle'ın inatçılığı arasında, henüz tam anlamıyla bir migren krizi geçirmemiş olmama şaşıyorum.

"Çalışanlarımıza piyasa oranının üzerinde maaş ödüyoruz."

"Bu bir başlangıç," diye kabul ediyorum. "Bu Townsend'ın lehine, ama insanlar sadece paradan daha fazlasına ihtiyaç duyuyor."

"Yani, artan sosyal haklar paketinin çalışanların moralini artıracak ve işten ayrılma oranını azaltacağını mı ima ediyorsunuz? Parlak planınız bu mu, Bayan Danışman?"

"Bu sorudaki alaycı eleştiriyi görmezden gelip doğrudan konuya gireceğim."

"Lütfen öyle yapın."

"Yönetici olarak berbat birisiniz."

Bu, onun tüm dikkatini çeker. Elindeki çubuklar ağzına giderken yarı yolda durur.

"Townsend'daki çalışanlar işlerini kaybetmekten endişe duyuyorlar. Yeni COO'dan haber almak istiyorlar, ama siz günlerdir ofisinize kapanmış durumdasınız. Bu birleşmenin sorunsuz geçmesini istiyorsanız, kafanızı kışınızdan çıkarın ve çalışanlarınızın anlayabileceği bir düzeye inin. CEO'nun oğlu olarak değil, onların meslektaşısı olarak."

Kyle gözlerini bana diker. "Bu işi babamın oğlu olduğum için almadım."

"Beni kandırabilirdin," diye kışkırttım. Kyle, kendisi ve diğer herkesin etrafında bir duvar örmüş durumda. Ama soyadının sayesinde bu noktaya geldiği konusu açıldığında, maskesinin bir kısmı düşüyor.

"İnce buz üzerinde kayıyorsun,

Riley." Uyluklarım gerilir.

"Pistin güvenli kısmında kalırsan kaymanın ne eğlencesi var?"

Gözlerinde bir ışık parlar. Vücudumdan bir elektrik akımı geçer.

beni şaşırtıyor. Aşağıya baktığımda Kyle'ın parmaklarının elimi nazikçe okşadığını görüyorum. Gözleri yüzüme sabitlenmiş olduğu için bunu yaptığının farkında bile olmadığını düşünüyorum.

"Seni bu kadar gergin yapan ne, Kyle?" Bu soruyu yüksek sesle sormak istememiştim.

"Bilmek ister misin?" diye soruyor.

Kelimeleri bir araya getiremeden başımı sallıyorum.

O eğildi. "Güvendiğim biri beni kandırdı." Elim daha sıkı tuttu. Acı verici değildi, ama bunu bir uyarı olarak algıladım. "Onun yaptığı hatayı yapma, Riley."

Kyle ayağa kalkıp öğle yemeğini toplayıp çıkmadan önce cevap verecek vaktim olmadı.

Bir parçam yine reddedilmek istiyor. Ama elime başparmağıyla küçük daireler çizdiği yer, dokunuşunun etkisiyle hala titriyor. Öğle yemeğini yerken beni izlerken gözlerinde yarım saniye süren savunmasız bakış, hafızama kazındı.

Kyle beni neredeyse benim onu istediğim kadar istiyor.

Bu, karışmaya gücümün yetmeyeceği bir karmaşıklık.

BÖLÜM 12

Kyle

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, kalemimin ucu kırılırken not defterimde bir leke daha oluşuyor. Lanet şeyi ofisimin diğer ucuna fırlatıyorum.

"Evet," masamdaki telefonu açtım.

"Kyle, Brendan Chastain seni arıyor."

Brendan Chastain'in kim olduğunu hatırlamaya çalışarak bir süre durakladım. Bu isim tanıdık geliyordu.

"İkinizin birlikte üniversiteye gittiğinizi mi söylüyor?" Mike'ın sesi emin değil. "Siz eski arkadaşlarınsınız."

Ben burun kıvırıyorum. Mike benim hiç arkadaşım olmadığını biliyor. Ama bu isim bir şeyleri hatırlatıyor. "Oyuncu olmak isteyen adam mı?"

"Sanırım öyle. Andreas'la birkaç yıl önce bir pilot programda çalıştığını söylüyor."

Gözlerimi devirdim. "Ona meşgul olduğumu söyle." Piçler her zaman bir aile üyesinin adını kullanarak beni telefona veya toplantıya çağırabileceklerini düşünürler. Brendan'ı üniversiteden hatırlıyorum, ama çok az. Benden birkaç yıl üstteydi. Kesinlikle arkadaş değildik.

Mike ile konuşmayı bitiriyorum, hala sinirliyim.

Sanki yaraya tuz basmak istercesine, Riley'nin kahkahaları koridordan bir kez daha duyuldu. Onun olduğunu biliyorum. Townsend'a danışmanlık yaptığı iki hafta içinde, istemeden onun sesini ezberlemişim.

Mesafemi korumak için yorulmadan çalışmış olsam da.

Öfkem beni koridora fırlayıp herkesten lanet ofislerine dönüp işlerini yapmalarını talep etmeye itiyor. Yine de sandalyemde kalıyorum.

Herhangi bir patlamamın doğrudan Riley'nin üzerimde yarattığı etkiden kaynaklanacağını biliyorum. Zaten birden fazla başkan yardımcısı bana Riley hakkında soru sordu. Finans başkan yardımcısı Gregg sorduğunda, neredeyse kafasını koparacaktım. Bu, işimle ilgili olmayan, onunla ilgili doğrudan bir soru soran son kişiydi.

Bu, ona doğrudan sormadıkları anlamına gelmez, bilinçaltım bana hatırlatıyor.

Koridordan daha fazla kahkaha sesi geliyor. Tüm vücudum geriliyor.

Fırsatım varken Miami'de onunla yatmalıydım. O zaman onu kafamdan silerdim ve şimdi bu kıskançlık krizleri yaşamazdım.

Emin misin?

Bilinçaltımın şüpheli sesini umursamadan omuzlarımı silkiyorum. Tüm vücudum açıklanamayan bir gerginlikle kasılmış durumda. Evet, son dört günün üçünde on iki saat çalıştım, ama bu benim için olağan bir durum değil. Sabah egzersizlerim her zamanki gibi devam ediyor. Öyleyse neden bu kadar gerginim?

Daha önceki bir toplantıda takip etmek istediğim notları yazmaya geri dönmeyi düşünüyorum. Ancak, son bir saattir kağıt üzerindeki kelimeler gözlerimin önünde dans ediyor.

Yürüyüşe çıkmam lazım. Geri döndüğümde daha net odaklanabileceğime eminim.

Ofisimden çıktığımda koridor boşalmıştı. Saatile baktığımda saatin beş geçe olduğunu gördüm. İşletmelerin normal kapanış saati, ama ben en az birkaç saat daha ofiste kalacağım.

"Bu kadar erken mi çıkıyorsun?"

Riley'nin sesini duyunca topuklarımın üzerinde döndüm. Açık kahverengi, geniş paça pantolon ve siyah bluzunu hızlıca süzdüm. Makyajı hafif, dudakları hafifçe renklendirilmiş. Kırmızı ruj sürmemiş ve bir yanım ona neden sürmediğini sormak isterken, diğer yanım iş yerinde o rengi sürmemesine seviniyor.

Onu o ruj rengiyle görürlerse kimi kovmak zorunda kalacağımı sadece tahmin edebiliyorum.

Bu düşünce beni sinirlendiriyor.

"Yürüyüşe çıkıyorum," diye cevap verip, asansöre doğru yöneliyorum. Bir saniye bile geçmeden, arkamda yüksek topuklu ayakkabı sesleri duyuyorum. Aniden duruyorum ve Riley neredeyse bana çarpıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum, asansörün önünde yanımda dururken gözlerimi ona dikiyorum.

"Yürüyüşe çıkıyoruz," diyor neşeyle.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum... kafamı boşaltmak için." Neden ona ek bir açıklama yaptığımı bilmiyorum.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Bunu sık sık yapar mısın? Gün içinde ara verirsin? Bu iyi bir alışkanlık. Biliyor musun, yakın zamanda bir araştırma okudum..." Asansöre bindiğinde bile peşimden gelmeye devam etti.

Ona konuşmayı kesmesini söylemeliyim, ama sesinin melodik tınısını dinlemekten kendimi alamıyorum.

"Bu bir başa çıkma stratejisi," diye itiraf ediyorum. "Disleksim için." Zemin kat düğmesine basıyorum.

Bu, onun konuşmayı kesmesini sağlar. *Neden bunu yüksek sesle söyledim ki?*

"Bilmiyordum," diyor.

Omuz silkiyorum. "Bu bir sır değil." Asansörden inerken ona dönüyorum. "Ve bundan utanmıyorum."

"Neden utanacaksın ki?" Sorusu yeterince samimi geliyor.

Riley benimle aynı hızda yürümeye başlayınca omuzlarım biraz gevşer. Kaldırıma çıkar çıkmaz, sokağa en yakın olan dış tarafa geçerim.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Buradan birkaç blok ötede bir park var."

"Oh, ördek göletli o güzel park mı?" diye heyecanla sorar. Ona yan gözle bakarım.

"Öğle aralarında birkaç Townsend çalışanı ile birkaç kez oraya gitmiştim."

"Kimlerle?" Sesim istemediğim kadar keskin çıkıyor.

O bunu fark etmez ya da fazla önemsemez, omuzlarını silker. "Uh." Çenesine dokunur. "Muhasebeden Sandy, pazarlamadan Gene, emlak bölümünden Sherri ve Sam Waterson'ın finans bölümünden Bethanny."

O grupta erkeklerin adını duymadığım için rahat bir nefes alıyorum. Tabii isimlerini bilerek söylememişse. Pazarlama departmanından Barry'nin öğle aralarında ona asıldığını öğrenirsem, başı belaya girer.

"Pretzel sever misin?" diye sorar, parka yaklaşırken.

Kaşlarımı kaldırdım ve o da uzaktaki pretzel standını işaret etti.

"Öğle yemeğimin sadece yarısını yedim ve açlıktan ölüyorum.

Bana bir iyilik yap."

Kendimi onu pretzel standına kadar takip ederken buluyorum. Ancak, çantasından cüzdanını çıkardığında, elini kendi elimle kapattım. Parmak uçlarım, tenimizin temasından dolayı yanıyor. Kısa bir an için, Riley'nin gözleri benimkilerle buluştu. Göz kapakları genişlediğinde, gözlerimin derinliklerinde onu ne kadar istediğimi görebiliyor mu diye merak ettim.

"Ben hallederim." Pretzellerimizin parasını adama veriyorum ve para üstünü beklemeye zahmet etmiyorum.

"Ofisten çıkmak için erken bir saat, değil mi?" Riley ısırtıklar arasında diyor. "Saat altı bile olmadı ve sen ofisten çıktın. Senin için tatil günü gibi olmalı," diyor.

"Ofiste ne kadar kaldığımı fark ettin mi?"

Gözlerini kaçırır. "Ofiste olan her şeyi fark etmek işimin bir parçası. Yani, her şeyi değil. Ama rolümün bir parçası şirket kültürünü ve benzeri şeyleri anlamaktır. Buna çalışanların bağlılığı da dahildir. Bu tür şeyler."

"Ve?"

"Ne?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Şimdiye kadar ne fark ettin?" Pretzelimi çiğnerken onu izliyorum ve aniden ne kadar aç olduğumu fark ediyorum. Ve bu sadece pretzel için değil.

"Şimdi bilmek mi

istiyorsun?" "Söyle bana,"

emrediyorum.

"Townsend'daki çalışanlar işleriyle gurur duyuyorlar. Birçoğu için Townsend Industries'te çalışmak bir onur. Ama..." bana yan gözle bakıyor, "tükenmişlik bir faktör. Özellikle yönetici kadrosunda. Senin gibi uzun çalışma saatleriyle, bunun kaçınılmaz olduğunu söyleyebilirim."

Homurdanırım. "Ben iyiyim."

"Evet, ama ne kadar süre?"

Kafamı sallarım. "Miami'de bahsettiğin sosyal mühendislik zırvası saçmalık. Çalışanların tek yapması gereken işe gelmek, işlerini yapmak ve maaşlarını almaktır."

"Sence yaptıkları tek şey bu mu?" Önümde durur. "Biliyorum öyle."

Gözleri kısılır. "Bu kadar alaycı olmak için çok gençsin."

"Bu kadar naif olmak için çok yaşlısın."

Elini beline koyar. "Bana *yaşlı* mı dedin?" Gerçekten kırılmış gibi görünüyor. "Aynı yaştayız."

Yüzümde bir gülümseme yayılır. "Sen yaşlı değilsin, Riley," diye cevap veririm. "Ama artık pembe gözlükleri çıkarma zamanı geldi. Çalışanlar Townsend için değerli bir kaynaktır, ama hepsi bu kadar. Benim gibi Townsend'le gurur duymayacaklar çünkü buna gerekleri yok."

Ellerini havaya kaldırır. "Bu konuda haklı olabilirsin. Ancak bu, onların sana düşman olduğu anlamına gelmez. Etrafindakilere karşı biraz daha açık olman

. Onlara özel bir şeyin parçası olduklarını inandır. Bazen insanlar kötü durumlara düşer ve hatalar yaparlar."

Kaşlarımı çattım. "Bütün bunları psikoloji diplomanızdan mı öğrendiniz?" Kaşları havaya kalktı. "Psikoloji diplomam olduğunu biliyor musunuz?"

Başımı sallarım. "Williamsport Üniversitesi'nden psikoloji lisansım var, sosyoloji ve işletme yönetimi dallarında çift yan dal yaptım. Üç yıl önce Martin and Associates'i kurdum ve küçük ve orta ölçekli şirketlere, özellikle teknoloji ve sağlık sektöründe danışmanlık hizmeti veriyorum." Ona anlamlı bir şekilde bakarım. "Doğru mu anladım?"

"Hakkımda başka ne öğrendin?" Sesinde tanımlayamadığım bir şey var.

"Anlaşmayı garantilemek isteyen yöneticiler için insanları ve durumları net bir şekilde okuyabilme yeteneğinle çok tavsiye ediliyorsun. Yani, insanları okumayı psikoloji diplomanla mı öğrendin?"

Gözlerini kaçırdı. "Kısmen. Ben insanları gözlemleyen biriyim. Onları harekete geçiren şeylerin ne olduğunu her zaman merak etmişimdir. İnsanların her zaman en mantıklı seçimi yaptığını düşünmek isteriz, ama çeşitli faktörleri göz önünde bulundurmayı başaramayız."

"Mesela?"

"Yüzlerce şey. Geçmiş travmalar, duygusal çalkantılar. Hatta, kötü bir saç günü bile birinin mantıksız bir seçim yapmasına neden olabilir."

Burun kıvrırım. "Saçının kötü olduğu bir gün mü?"

"Sen alay ediyorsun, ama bu doğru. İnsanlar makine değildir. Duygularımız karar verme sürecimizi etkiler. Bu yüzden başkalarıyla çalışırken bu faktörlerin bazılarını dikkate almak önemlidir. Ve senin durumunda, bir şirketi yönetirken."

"Ben şirketi yönetmiyorum."

"Henüz," diye ekliyor hemen. "Bu senin nihai hedefin, değil mi?"

Ona ihtiyatla bakıyorum. Bana, paylaşmam gerekenden fazlasını paylaşma isteği uyandırıyor. Hayır, Townsend Industries'in başına geçmeyi hedeflediğim bir sır değil. Yine de, ailemi gururlandırmak ve yıllar boyunca bana verdikleri her ayrıcalığın buna değer olduğunu kanıtlamak için bunu yapmak istediğimi açıklamamı istiyor.

Ve onlara, işleri batırmayacağıma güvenebileceklerini göstermek için. Yanlış kişiye güvendikten ve bunun yüzüme patladıktan sonra değil.

"Sana ne?" diye soruyorum Riley'e, ona tüm bunları anlatmak yerine.

"Danışman olarak benim işim, şirketinizin hedeflerini ilerletmek. Ayrıca ..." Tereddüt eder ve başka yere bakar. "Hiç kimse, maaşı iyi olsa bile, kullanıldığını hissetmekten hoşlanmaz." Sesinde yine o ton var

sesinde yine o ton var. Miami'de bana en büyük korkusunu anlattığında hatırladığım ton.

Riley başını eğiyor, ama ben çenesinden tutup yüzünü kaldırıyorum, böylece gözlerini görebiliyorum. Gözlerini kırptıyor ve o derinlerdeki hüznü kayboluyor. Ama göğsümdeki sıkışma devam ediyor.

"Bana bu sosyal mühendislik saçmalığından biraz daha bahset," diyorum aniden.

Bir adım geri çekilerek aramızdaki teması keser. Duygularımı kaplayan kayıp hissini görmezden gelmek için elimden geleni yaparım.

"Uh." Etrafına bakınır ve arkamda bir şey görür görmez gülümser. "Saçmalık değil, sana göstereceğim."

Bunun üzerine, etrafımdan dolaşıp Williamsport'taki en pahalı otellerden birine doğru yönelir.

"Beni takip et."

Denizcinin deniz fenerinin ışığıyla yolunu bulması gibi, ben de onu takip ediyorum.

* * *

Riley

Renaissance Hotell'in ana girişinin tam karşısındaki kaldırımda dururuz. Hala iş çıkışı saati olduğu için otelin önünden geçen insan akışını birkaç saniye izlerim.

Kyle'a dönerim ve onun arkamda ne kadar yakın durduğunu fark edince kaldırımdan neredeyse kayarım. Ellerini belime koyarak düşmemi engeller.

Hızla kendimi toparlayıp soruyorum, "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Yapacak bir sürü işim var. Oyun oynayacak vaktim yok." Bunu söylerken bile elleri belimi sıkıca kavrar.

"Bu işle ilgili. Doğruluk mu cesaret mi?" Kaşlarını çatı.

"Cesaret," diye onun yerine cevap veriyorum. Asla gerçeği seçmezdi. "O otel sütlerinden birine girdiğimi izlemeye cesaretin var mı?"

Kaşları kalkar, ama sonra o ela gözlerinde bir ilgi parıltısı belirir. Birdenbire, onun gözlerine bakmaktan ne kadar sonra yorulacağımı merak etmeye başlarım.

Asla.

"Cesaret," diyor.

"Ne? Tamam." Aptalca düşüncelerden kendimi sıyrıyorum.

Otele dönüp nasıl yaklaşacağımı düşünürüm. "Gidelim," der ve otele doğru yola çıkar.

"Bekle." Avucumu onun sert göğsüne bastırıyorum ve bu hareketi anında pişman oluyorum. Aklım karışıyor. "Benimle gelemezsin."

"Neden?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

"Çünkü sen Kyle Townsend'sın," diye hatırlatıyorum. "Muhtemelen bu otelde sayısız iş yemeği ve akşam yemeği yemişsindir."

Bana ve otele bakıyor. "Ee?"

"Ee? Seni tanıyacaklar ve kırmızı halıyı sererler. Benim gibi önemsiz bir danışman bile bu otelin yoğun güvenliğini aşabileceğini sana kanıtlamaya çalışıyorum."

"O zaman burada kalmamı mı istiyorsun? Yalan söylemeyeceğini, lobide bir süre oturup sonra çıkıp bana özel sütlerden birine girdiğini söylemeyeceğini nereden bileyim?"

Tabii ki bana güvenmiyor. Güvenmemesi de normal, ama mesele bu değil.

"Telefonunu ver." Elimi uzatıyorum.

"Hayır."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Çok zor birisin. Peki." Çantamdan bir kalem çıkarıp elini tutuyorum. Avucuna cep telefonu numaramı yazıyorum. "Beş dakika sonra beni ara."

Ağzını açıyor, ama parmağımı dudaklarına koyarak onu susturuyorum. "Sadece beni dinle. Beş dakika sonra beni ara."

O başını sallayana kadar parmağımı çekmemek için bekledim.

Otel lobisine girerken, resepsiyondaki farklı çalışanları inceledim. En genç ve en az kendine güvenen çalışanına yaklaşmaya karar verdim.

"Aman Tanrım," diye bağırırım, tezgaha varır varmaz. Bağırmam onu şaşırtır. Gözlerimi indirip yeleğindeki isim etiketini okurum. "Callie."

"Bana yardım etmelisin," diye ısrar ediyorum, ona gergin bir şekilde bakarak. "Bay Caldron'un yönetici asistanı olarak yeni başladım. Onu tanıyor musun?"

Kafasını sallar.

"Nasıl olur da..." Sözümü yarım bırakıyorum. "O, WineCorp'un CEO'su. Bu hafta sonu Williamsport'ta büyük bir şarap festivali var. Biliyorsunuz, değil mi?" Lobinin ortasında, Williamsport Şarap Festivali'ne gelen ziyaretçileri karşılayan devasa tabelayı işaret ediyorum.

"Bana yardım etmelisin." Callie'nin kolunu tutarak çaresiz görünümümü pekiştiriyorum. "Bay Caldron, süitinde önemli bir dosya bırakmış. Ona *ihtiyacı var*."

bugünkü toplantısı için bu dosyayı. Ona geri gelip dosyayı alacağımı söyledim. Ama tabii ki, ondan anahtar kartını almayı unuttum. Otuz dakika uzaklıktaki buluşma noktamızda beni bekliyor. Normalde böyle bir şey yapmadığını biliyorum, ama bir yolu var mı acaba...

Sorumun ne olduğunu anlaması için sözümü kesiyorum.

Callie alt dudağını ısırır ve solundaki diğer meslektaşına bakar. Neyse ki, diğer çalışan başka bir büyük müşteri grubuyla meşgul.

"Lütfen, bu Luxe Room. Bu işi yeni aldım ve kaybetmeyi göze alamam. Bay Caldron çok talepkardır."

Bilgisayarında bir şeyler yazmaya başlar. "O isimle bir rezervasyonumuz yok."

O bilgisayar ekranına bakarken, ben de telefonumu tutan elimi masanın üzerine asıyorum. Bu açıdan, ekranının yansımasını okuyabiliyorum.

"O asla kendi adıyla rezervasyon yapmaz. Emerson'u deneyebilir misiniz? Bu, karısının kızlık soyadı. Gizlilik için kullandığı küçük bir numara," diyorum, telefonumdaki yansımadan adı okuyabiliyorum.

Kadın başını sallar ama sonra dikleşir. "Şey, peki."

"Lütfen, ben..." Telefonum çaldığında parmağımı kaldırıyorum. "Alo?"

Bay

Caldron?" Kyle'a cevap verirken Callie'ye baktım. "Kim lan bu..."

"Evet, efendim. Oteldeyim. Sorun şu ki, ben... ben..." Çaresizce Callie'ye bakıp "*Lütfen*" derim.

O başını sallar ve ben kabul edildiğimi anlarım. Hızla otelin süitinin asansör kodunu yazar ve kilitli çekmeceyi açarak bana bir anahtar kartı uzatır.

"*Teşekkürler*," diyorum ve el sallıyorum. "Evet, efendim. Şimdi süitimize çıkıyorum," diyorum ve tedbirli davranmak için uzaklaşıyorum.

Süitlere çıkan asansörlere ulaştığımda Kyle'a "Luxe Room'da buluşalım" derim ve telefonu kapatırım.

Asansör yolculuğu kısa sürüyor. Otele girdikten on dakikadan az bir süre sonra, şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici süitlerden birine giriyorum. Kanepenin arkasına atılmış bornozlara bakılırsa, bu odanın gerçek konukları bugün dışarıda olmalılar.

Yine de burada mümkün olduğunca az zaman geçirmeliyim.

"Kahretsin," kapının çalınmasıyla irkiliyorum. Telefonum Kyle'dan gelen bir mesajla titriyor.

210-900-0000: **Kapıyı aç.**

"Hoş geldin," diyerek süitin kapısını açtım.

Kyle'ın yüzünde etkilenmemiş bir ifade var, ama gözlerinde bir ışıltı var.

"Bedavaya girdiğimi düşünürsek fena değil, ha?" Gülümsayarak kollarımı açtım.

geniş bir alana açılıyor. "Manzara muhteşem." Az önce bulunduğumuz parkı aşağıdan görüyoruz.

"İki kat yukarıdaki süit daha da iyi," diyor.

"O zaman Grande Süit'te kaldınız herhalde," diyorum gözlerimi devirerek.

"Bir iki kez." Bu konuda çok rahat. Bu süitlerden birinde bir gece kalmak, çoğu insanın bir ayda kazandığından daha fazla para demek.

"Süite girmeyi başarmışsın. Tebrikler. Neyi kanıtlamaya çalışıyordun?" Süitte dolaşırken beni takip ediyor, meraklı davranıyor.

"Sosyal mühendisliğin işe yaradığını kanıtlıyor. Bu otel muhtemelen güvenliğe milyonlar harcıyor, ama ben on dakikadan az bir sürede en özel odalarından birine girebildim."

"Seni buraya çıkaran otel çalışanı kovulmalı."

Keskin bir nefes alışı odanın sessizliğini bozdu. "Hayır, kovulmamalı," dedim, sözlerime suçluluk duygusu karışmıştı. "Genç görünüyordu. Tahminimce, bu işe yeni başlamış olabilir. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Buraya gelip aşırı taleplerde bulunan kaç müşteri olduğunu biliyor musun?"

"Sosyal mühendisliğin her yerde işe yarayabileceğini göstermek istedim. Bu yüzden yeni COO, çalışanlarını tanımak için daha fazla çaba sarf etmelidir. Sadece başkan yardımcıları ve yöneticileri değil."

"Onları daha iyi tanımak, birinin sosyal mühendislikle şirketime girmesini nasıl önleyecek?"

"Önleyemeyebilir," diye itiraf ediyorum. "Ama zararı azaltmaya yardımcı olabilir. Yönetimi korkutan veya onlarla ilişkisi olmayan çalışanlar da sır saklar. Aşağıdaki Renaissance çalışanı gibi birinin hata yaptığını düşünün. Yönetim bunu öğrenirse ne olur sizce?"

"Kovulurlar," diye tereddüt etmeden cevaplar. "Yetersizliği tolere etmiyoruz."

"Aynen öyle. Bu, onların başından itibaren dürüst olmak yerine olayı örtbas etmelerini teşvik eder. En büyük zarar genellikle ilk hatadan değil, örtbas etme çabalarından kaynaklanır."

Bana şüpheyle bakar. Kyle bir şey söylemek ister, ama aniden kapının dışından sesler gelir.

Nefesimi tutarım ve Kyle'ın elini tutarım. O kıpırdamaz. "Ne yapıyorsun? Saklanmalıyız," diye fısıldarım. "Saklanmam. Bana bir şey yapamazlar." Dişlerimi sıkıp kolunu daha sert çekerim. "Gidelim." Ayaklarını sürükler.

"Bizi burada bulurlarsa, beni buraya alan çalışan kovulur." "Ne olmuş yani?"

"Kyle, lütfen," diye yalvarırım.

"Peki," diye homurdanır, kapının alarmı devre dışı kalırken.

Beni yatak odasına, sonra da geniş giyinme odasına çeker. Kyle sırtımı dolap duvarına dayar ve bana karşı durur. Yüz yüze gelmişizdir. Vücudumuz birbirine yapışmıştır.

Yatak odasından gelen bir kıkırdama beni ürküttü ve Kyle avucunu ağzıma koydu.

"Şşşş." Dudaklarında hafif bir sırıtiş, gözlerinde bir ışıltı belirir. Ancak bu komik bir bakış değildir. Arkasında sapkınlık vardır.

İleri doğru hareket ederek vücudunu bana daha da yaklaştırır.

"Çok uzun sürmesin, hayatım. Yemek rezervasyonumuz otuz dakika sonra," diye bir erkek sesi süitin içinden geliyor.

Kyle'ın serbest elini uyluğumun üzerinde gezdirir. Pantolonumun altındaki tenim onun dokunuşuyla yanar. Elini ağzımdan çekince gözlerimiz karşılaşır. Başparmağı alt dudağımı okşar.

"Topuklu ayakkabılarımı dolapta bıraktığımı sanıyordum," diye bir kadın seslenir.

Adımları yaklaşırken kaskatı kesildim. Kyle beni okşamaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

O sapkın gülümseme büyüdü ve meme uçlarım sertleşti. "Hayır, burada tatlım," dedi adam.

Ayak sesleri kapıdan uzaklaşıyor.

"Miami'deki o öpücüğü hatırlıyor musun?" diye fısıldadı, başparmağı hala dudaklarımın kenarını okşuyordu.

"Evet."

"O geceden beri her gün dudaklarının tadını özledim."

Bana verdiği tek uyarı bu, sonra ağzını ağzıma yapıştırıyor. İnlememi zar zor tutabiliyorum. Kyle ağzımı yalayıp yutuyor. Şu anki zor durumumuza rağmen öpçük aceleci ya da telaşlı değil.

Ne kadar kötü bir fikir olursa olsun, öpücüğe teslim oluyorum, beni nereye götürürse oraya teslim oluyorum.

"Tatlım, paltonunu ister misin? Dışarısı soğuk," kapının diğer tarafındaki kadın seslendi.

Ben çekiliyorum, ama Kyle vazgeçmiyor. Dudakları boynumdan aşağıya doğru iniyor, damarlarımın üzerine kelebek öpücükleri konduruyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum. Ses çıkaramam.

Tek bir yanlış hareket, o insanlar burada olduğumuzu anlarlar.

Geri çekilip parmağımı dudaklarıma bastırarak Kyle'a sessiz olmamız gerektiğini hatırlatırım.

Beni dinliyor mu?

Elinin kalçamdan pantolonumun düğmesine doğru hareketinden anlaşıldığı kadarıyla... hayır.

Umursamıyor.

Pantolonumun düğmesini açtığı anda nefesim kesildi. Kocaman eli kolayca külotumun içine girdi. Kyle, parmakları bacaklarımın arasındaki o tatlı noktayı bulduğunda seksi bir şeytan gibi görünüyordu.

"Çok ıslaksın," diye dudaklarıma fısıldıyor.

"Bir şey mi dedin tatlım?" dolap kapısının diğer tarafındaki adam soruyor.

Bizi ortaya çıkmaktan alıkoyan tek şeye endişeyle bakıyorum.

"Doğruluk mu cesaret mi, Riley?" Kyle'ın eli aşağıya doğru hareket eder ve şişmiş klitorisimi bulur.
klitorisimi bulur.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. Kyle'ın oynadığı oyunda pes etmeyeceğini biliyorum.

"Doğru." İkinci bir çift ayak sesi yatak odasına girerken kapıya tekrar göz atıyorum.

"Söylesene," dudakları şeytani bir gülümsemeye bükülüyor, "sen çığlık atanlardan mısın, Riley?" Uzun parmaklarından birini içime daldırıyor.

Sessiz bir çığlık atarak dudaklarımı aralıyorum ve ağzımı elimle kapatıyorum çünkü bağırmayacağıma güvenemiyorum. Kyle'ın eli, sakinliğimi bozuyor. Vücudumdaki sıvıları kullanarak klitorisimin etrafında lezzetli daireler çiziyor.

Yüzümü boynumun kıvrımına gömmek için bir inilti çıkarırım.
Bu tam bir delilik.

"Bana bak," diyor Kyle, yüzümü ondan saklayamayayım diye çenemi yukarı kaldırıyor. "Boşaldığında yaptığın yüzleri göster bana," diye homurdanıyor.

"Paul, o dolapta başka bir şey ararsan geç kalacağız."

Aklımı kaçırmak üzereyim ve yatak odasındaki kadına susması için bağırmak istiyorum. Aynı zamanda, Kyle'ın ateşli bakışları beni büyülemiş durumda. Tüm varlığı orgazm olmamı istiyor.

Ve ben de boşalıyorum.

Bizi ele vereceğini bildiğim çılgılığı atmak üzereyken, Kyle ağzını ağzımın üzerine kapatıyor. Her bir zevki tatmak için kalçalarımı onun eline doğru sallıyorum. Ben boşalana kadar öpüşmeyi kesmiyor.

Bir kapı çarpıyor ve kendime geldiğimde, çiftin süitten çıkmış olabileceğini anlıyorum.

Kyle parmağını ağzına götürüp yalarken gözlerini benden ayırmıyor. Ağzımdan boğuk bir inilti kaçıyor.

Gözleri benimkilere bakıyor ve pantolonundaki büyük şişkinlik beni ne kadar çok istediğini gösteriyor.

Ama bir adım geri çekildi.

"Seni dolapta sikmeyeceğim. İlk seferimizde olmaz."

Bu bir tehdit ve uyarı gibi geliyor. Göğüs uçlarım ağrıyor.

"Ofise dönmem gerek." Dolap kapısına doğru yürür ama durur. "İş için birkaç gün şehir dışında olacağım. Ama gelecek cuma öğleden sonra bir toplantı var. Waterson'ın yöneticileriyle Townsend'ın yöneticileri arasında. Orada olmalısın."

Dik durarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu, beni ilk kez bir toplantısına davet ettiği ilk sefer.

Karnımda suçluluk duygusu dolaşıyor. "Ben... ben orada olacağım."

Kapıdan çıkarken başka bir şey söylemiyor.

BÖLÜM 13

R*iley*

Kyle ile oteldeki olaydan birkaç gün sonra, Townsend Industries'in on beşinci katındaki koridorun sonunda duruyorum. Burası muhasebe departmanı. Townsend Industries'in tüm defterleri bu katta tutuluyor.

Midem ağırlaşıyor ve bir sonraki adımımı atmam zorlaşıyor. Dean Walsh birkaç gün önce beni aradı ve Townsend Industries'in sahibi olduğu iddia edilen bazı terk edilmiş evler hakkında bilgi bulmamı istedi. Aile üyeleri bu terk edilmiş evlerde yasadışı işler yürütüyorlar.

Dean'in dediği gibi binalar onlara aitse, muhasebe kayıtlarından veya emlak departmanından izlerini sürmek mümkün olabilir.

"Riley, değil mi?"

Dönüp baktığımda, yüzünde gülümseme olan uzun boylu bir kadın görüyorum. "Rachel?"

Kafasını salladı. "Evet, seni bekliyordum." Elini sallayarak beni takip etmemi işaret etti. "Tom senin için birkaç dosya hazırlamamı istedi." Rachel bana döndü. "Townsend'in son birkaç çeyreğine ait rakamlara ihtiyacın vardı, değil mi?"

"Evet," diye yalan söylüyorum. O rakamları bir hafta önce almıştım zaten.

Rachel ofisine girer. Elini beline koyarak durur. "Söylesene, sen sosyal mühendislik danışmanı mısın?"

Başımı sallayıp etrafa bakındım. "Evet, öyle bir şey. Her şeyi biraz yapıyorum."

"O zaman çoğunlukla insanlarla çalışıyorsunuz. Muhasebe rakamlarına neden ihtiyacınız var?" Gülümsemesi oldukça hoş ve onun samimi bir merakla sorduğunu anlıyorum.

Ona, rakamların insan düzeyinde olan biteni yansıttığına dair her zamanki konuşmamı yapıyorum. Bu cevabı kabul ediyor ve bana dosyaları veriyor.

"Tuvalet nerede?" diye soruyorum.

Bana koridorun karşısını gösterir. İçeri girerim ve elimdeki kağıtları karıştırarak zaman geçiririm. Saatime bakarım ve odada volta atarım. Saat 5:15 olur olmaz, tuvaletten dışarı bakarım. Birkaç ses duyulur, ama koridorun uzak ucundadırlar.

Townsend güvenliğinin ofislerin ana koridorlarını izlediğini, ancak saat 5:15'ten sonra kapatıldığını biliyorum.

Dikkatlice Rachel'ın ofisine geri dönüyorum. Kapısı kilitli değil. Ayrıca, şanslıyım ki, bilgisayarını akşam için açık bırakmış. Monitöre hızlıca tıklıyorum ve şifre girişi isteyen ekran açılıyor.

Bunu yapmak zorunda olduğum için tereddüt ediyorum. Rachel'ı önceki toplantılarımızda izleyerek ezberlediğim şifreyi girmemden önce bir an bekliyorum. Birkaç saniye içinde, onun bilgisayarına giriş yapıyorum ve Townsend'ın muhasebe dosyaları da dahil olmak üzere güvenli veritabanlarını açabiliyorum.

Defterlerin emlak kısmına gelmeden önce önemsiz bazı dosyaları gözden geçiriyorum. Bu şirket gerçekten milyarlarca dolar değerinde. Sadece emlak bölümü yıllık yaklaşık on milyar dolar gelir getiriyor. Muhasebe veya rakamlar konusunda uzman değilim, bu yüzden bana her şey yolunda görünüyor.

Kapatmadan hemen önce, beni kilitli bir sayfaya yönlendiren bir yıldız işareti görüyorum. Şifre sorulduğunda, Rachel'ın şifresini tekrar giriyorum, ama yanlış. İkinci kez deniyorum, sonuç aynı.

Yanlış şifreyle üçüncü kez denersem şifrenin sıfırlanması gerekeceğini biliyorum. Bu, Rachel'a burada birinin olduğunu haber verecektir. Tekrar denemiyorum. Şifreyi tahmin etmeye çalışmak yerine, o dosyadan çıkıp birkaç başka dosya indiriyorum. Onları iş e-postama gönderiyorum.

Ofisten çıkarken, telefonumun çalması beni ürküttü. "Merhaba, Ladybug," diye cevap verdim, sesimdeki belirsizliği sevmedim.

Eve bunu fark etmez. "Merhaba, Ry Teyze. Bugünkü işini bitirdin mi?"

"Neredeyse." Boş koridora bir göz atıp kapıya sırtımı dayarım. Eve bana gününü anlatırken midemdeki düğümler çözülmez. Genelde en sevdiğim kızıdan gelen bir telefon, hissettiğim stresi azaltır. Ancak şu anda, Dean'e istediği bilgiyi vermezsem Eve'i kimsesiz bırakacağımdan başka bir şey düşünemiyorum.

Yine de, Walsh'a aradığı şeyi vermek bana büyük bir suçluluk ve tedirginlik hissi veriyor. Tek görebildiğim, Kyle'ın yoğun, güvensiz bakışları

. Onu olması gerekenden daha çok seviyorum. Ayrıca, Townsend Industries için çalışan insanlar iyi insanlar.

Bu şirkete danışmanlık yaptığım birkaç hafta içinde çoğunu tanıma fırsatı buldum.

Townsend Industries'in bazı yasadışı işlemlerin arkasında olduğu kanıtlanırsa onlara ne olacak?

"Beni duydun mu?" diye sorar Eve, beni sohbete geri çağırarak.

"Evet, matematik sınavında yine yüz puan aldın," diyorum ona. "Trigonometri dersi aldığını inanamıyorum. Ben senin yaşındayken, bu kelimenin nasıl yazıldığını bile bilmiyordum."

Kıkırdar. "*O kadar da zor değil.*"

"Senin için değil," diye cevap veriyorum. "Ladybug, ofisten çıkmak üzereydin. Eve gidince seni arayabilir miyim?"

"Bekle. Önce sana bir şey sormak istiyorum."

"Ne oldu?"

"Ne zaman ziyarete gelebilirim?"

Sesindeki yumuşaklık kalbimi sızlattı. Bir ay önce Eve ile uzun bir hafta sonu geçirmek için doğuya uçmuştum. New York'ta geçirdik.

"Ne zaman istersen gelebilirsin. Ya da ben sana gelebilirim. Her şey yolunda mı?" Eve'in öğretmenlerinden, yurt koordinatöründen veya müdüründen herhangi bir sorun olduğunu bildiren bir telefon almamıştım.

Aldığım haftalık raporların hepsinde, tüm derslerinde çok başarılı olduğu ve biraz dağınık olması dışında davranışlarının iyi olduğu yazıyordu.

"Seni özledim. Hepsi bu."

"Ben de seni her gün özleyorum, Ladybug." Bir süre durup kafamda programımı yeniden düzenlemeye çalışıyorum. "Birkaç hafta sonra bir hafta izin alabilirim. Oraya uçup seninle kalmaya ne dersin?"

"Ya da ben Williamsport'a gelebilirim," diyor, sesi daha heyecanlı. "O da olur, ama seninle buluşup seninle birlikte geri dönmeyi tercih ederim. Senin tek başına uçağa binmeni istemiyorum."

"Yakında on iki yaşına gireceğim," diye hatırlatıyor. "Çoğu havayolu şirketinde bu yaş genç yetişkin statüsüne giriyor."

Ben homurdanırım. "Sen yetişkin değilsin. Lütfen beni zamanından önce yaşlandırmaya çalışmayı bırak. Ben daha yirmili yaşların ortasındayım."

O gülüyor.

"İşten sonra bir yere uğramam gerekiyor, ama eve varır varmaz seni ararım, tamam mı?"

"Seni seviyorum."

Eve ile görüşmeyi sonlandırıp omuzlarımı dikleştiriyorum. Yapmam gereken şey hoşuma gitmiyor ama şu anda tek seçeneğim bu.

"Kyle." Köşeyi döner dönmez aniden durdum. Renaissance'daki o dolapta sonumuzu getirdiğimiz gün şehir dışına çıkmıştı. O günden beri onu görmemiştim. "Yarın döneceğini sanıyordum."

Yüzünde sinsi bir gülümseme yayılır. "Beni özlediğini böyle mi söylüyorsun?"

Çok kendini beğenmiş.

"Yorum yok."

"Burada ne yapıyorsun?" Koridoru geçip arkama bakıyor.

Rachel'ın bana verdiği dosyaları kaldırdım. "Cuma günkü toplantı için birkaç rakamı gözden geçiriyorum."

"Titizsin."

"Olmam

lazım."

"Toplantıya hazır mısınız? Önümüzdeki altı ayın stratejisini gözden geçireceğiz. İşgücü departmanlarımızın birleşmesinin karmaşıklığını ele almak için birkaç öneri sunabileceğini düşündüm."

Başımı sallıyorum. "Birkaç fikrim var."

"Güzel..." Telefonunun çalmasıyla sözünü keser. Telefonunu çıkarır ve ekrana bakarak kaşlarını çatar. "Bunu cevaplamam lazım."

"Zaten çıkmam gerekiyor." O bir şey söylemeden önce dönüp merdivenlere doğru yöneliyorum. Merdivenlerden zemin kata iniyorum. Bu sırada, bir sonraki hamlemin nasıl yüzüme patlayacağını merak ediyorum.

* * *

Townsend'in ofisinden ayrıldıktan otuz dakika sonra, Williamsport'un hemen dışında bulunan Inn Hotel'in kapısını çalıyorum. Kapının diğer tarafında bir hışırtı duyduğumda, etrafa bakınıyorum, koridorun ucundaki deri koltuk ve duvarda asılı orijinal tabloları inceliyorum.

Dean Walsh bunu nasıl karşılayabiliyor?

"Burada ne işin var?" diye sordu, kapıyı açarak. "Al." Dosyaları göğsüne doğru iterek uzaklaşmaya başladım.

"Nereye gidiyorsun?" Kolumu çok sıkı tuttu ve ben tökezleyerek başımı duvara çarptım.

"Orospu çocuğu," diye bağıyorum ve onu kendimden uzaklaştırıyorum.

"İçeri gir." Beni odanın içine itti ve kapıyı çarptı. "Nerede kaldığımı nasıl öğrendin?"

Alaycı bir kahkaha attım. "Kendini özel bir suç dehası mı sanıyorsun? Seni bulmak için tek yapmam gereken, erişimim olan veritabanlarını biraz araştırmaktı."

Elindeki dosyaya bakarım. "Bunlar istediğin muhasebe kayıtları. Ve eminim ki bunları sana verdiğim için hapse girebilirim."

Kayıtları gözden geçirir. "Bunlar bana hiçbir şey vermiyor. Bunlar sadece basit rakamlar."

"Şey..." Dönüp kapıya doğru yöneliyorum.

Omzumdan tutup beni döndürür.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Benim istediğim bu değildi!" Yarı deli gibi bir ifade yüzüne hakim olur.

"Bulabildiğim tek şey bu."

"Saçmalık. Daha fazlası var. Olmalı. O dedi ki..." Durur.

"Kim? Kim ne dedi?" diye sorarım, bunun başlangıçta düşündüğümünden daha büyük bir şeyin parçası olduğunu hissederek.

"Sana terk edilmiş evlerden bahsetmiştim. Bunlar kayıtlarda var mı?" Dosyaları havaya kaldırır.

İkimiz de cevabı biliyoruz.

"Giremediğim bir dosya vardı," itiraf ediyorum, bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum. "Şifre korumalı."

"İşte bu." Elindeki dosyayı çıkarır. "Biliyordum lan. O dosyaya gireceksin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sana şifre korumalı olduğunu söyledim. Bana erişim izni vermeyecekler."

"Kyle biliyor. Şifreyi ondan alacaksın."

"Tabii, yarın sabah ofisine uğrayıp, ailesinin suç işlediği iddia edilen terk edilmiş evleri gösteren süper güvenli muhasebe dosyalarının şifresini bana vermesini isteyeceğim."

"Bana sarkastik davranma, kaltak," diye bağırır Dean.

"Bir daha bana orospu deme. Seni piç kurusu. Townsend'ın suçları hakkında bu kadar çok şey bildiğine göre, neden kendin polise gitmiyorsun?"

"Bu polislerin elinden daha büyük bir mesele. Ayrıca, o aile zaten hepsine rüşvet vermiş. Babam bunu biliyordu ve onları ifşa edecekti. Bu yüzden onu öldürdüler!" diye haykırır.

Dean kendinden o kadar emin ki, onu ikna etmeye bile çalışmıyorum.

Bana parmağını doğrultuyor. "O dosyalara erişeceksin ve ben de bunu kullanarak tüm aileyi mahvedeceğim."

"Hiçbir şey yapmayacağım," diyorum. Dean Walsh'tan ve tüm bu lanet planından bıktım. "Townsend Industries'de olduğunu sandığın şey aslında öyle değil. Ne olmuş, şifreli bir dosyaya giremedim diye? Güvenlik amacıyla sadece belirli kişilerin erişebildiği yüzlerce dosya vardır muhtemelen."

"Hayır!" diye öfkeyle bağırır ve yumruğunu avucuna vurur. "Yıllardır kötü şeyler yapıyorlar. Ben biliyorum. Babam da biliyordu. Bu yüzden öyle yaptı. Sessiz kalmak için onlara milyonlarca dolar ödetmek istiyordu."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülür. "Demek babanız Robin Hood değildi, ha? Tabii ki değildi. O sadece, yasadışı olduğuna inandığı faaliyetlerden kar elde etmek istiyordu."

"Onlara bunu ödeteceğim, hem de fazlasını! Ben ve..." Sözüünü keser. Dean birkaç kez gözlerini kırpar ve sonra tehditkar bir şekilde yaklaşır. "O dosyaya girip bana ihtiyacım olan bilgileri bulacaksın. Önümüzdeki iki buçuk ay boyunca her gün ofiste Kyle Townsend'ın sikini emmen gerekse bile umurumda değil. Onların para ödediğini ve istediklerini elde etmek için tehdit, zorlama ve hatta cinayet bile işledikleri gizli evler tuttuklarını kanıtlayacaksın!"

"Siktir git," diyorum dişlerimi sıkarak. Yakıcı bir öfke beni neredeyse ele geçiriyor. Ellerim yumruk oluyor ve ona yumruk atma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Babamın evinden ayrıldıktan sonra, bir daha kimsenin beni berbat hayatlarında piyon olarak kullanmasına izin vermeyeceğime yemin etmişim. Yine de, işte buradayım, başlangıç noktasına geri döndüm.

Bu senin Ladybug için, kafamın içindeki sakin, mantıklı ses bana hatırlatıyor. Bunları Dean'e ya da kendime yardım etmek için yapmıyorum. Evet, hapisten uzak durmak kulağa hoş geliyor, ama Eve için dışarıda olmam gerekiyor. Tek endişem o.

"Kiminle uğraştığını bilmiyorsun," diye tehdit ediyor Dean. Bir adım geri çekilip kapıya doğru yavaşça ilerliyorum.

"Bir telefonla hayatın sona erer. Artık danışmanlık işini yürütemezsin, Miami sahilinde Kyle Townsend'ı öpemezsin."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum.

Dean boş bir kahkaha attı. "Evet, bunu biliyorum. Söylesene, Townsend gerçekte ne yaptığını öğrenirse sana ne yapacağını düşünüyorsun?" Beni baştan aşağı süzdü ve midemde bir tiksinti hissettim. "Hapishane çocuk oyuncağı olacak."

Kyle Townsend ile olan neredeyse tüm etkileşimlerimin anıları zihnimi doldurur. Bodyguard'ı kafama silah dayarken o sakin ve soğukkanlı kalmıştı. Sonucun hoşuma gitmeyeceğini söyleyerek onu ihanet etmemem için defalarca uyarılmıştı.

Hatta, otel odasının dolabında beni orgazma ulaştırırken, odanın sakinleri bizi bulmak üzereyken bile o kadar kontrollü kalmıştı ki.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Kyle gerçeği öğrenirse, korkmam gereken tek şeyin hapishane olmayabileceğini hatırlatıyor.

"Daha fazla bilgi alacağım. Birkaç günüm var," diyorum Dean'e, sesim titriyor.

Cevap beklemeden, arkanı dönüp kapıya doğru koşar adımlarla ilerledim. Karnımın titremesini ve elimle kapı kolunu tutarkenki titrememi görmezden geldim. Çılgılık atmadan buradan çıkmam gerekiyordu.

"Kaçmaya çalışma, Riley," diyor Dean arkamdan tehditkar bir sesle. Ancak onun uyarısı, Kyle'ın gözlerindeki soğuk bakış kadar etkili değil. Dean'in polisi arayacağından şüphem yok, ama Kyle'ın polisi hiç karıştırmayacak türden biri olduğunu biliyorum. İntikamını kendisi alacaktır.

Bu düşünce boğazımı düğümler.

BÖLÜM 14

Kyle

"Ne var, Mike?" diye soruyorum telefona, aynı anda saatime bakıyorum. On dakika sonra bir toplantım var. Tüm departman başkanlarıyla. COO olarak ilk resmi toplantım olacak.

İşimi bildiğim için gergin değilim, ama toplantının başlaması için sabırsızlanıyorum. Gözetiminde olduğum ve uygulamam gereken birkaç proje var. Bunların hiçbiri, bu birleşmenin sorunsuz geçmesini sağlamak kadar önemli değil.

"The Daily Report'taki bağlantımızdan haber aldım," diyor Mike. "Ve?"

"Söylenene göre, yakında Townsend Industries hakkında bir makale yayınlayacaklar." "Birleşme hakkında mı?" diye soruyorum.

"Hayır." Diye iç geçiriyor. "Muhabirlerden biri, Townsend'ın izinlerin onaylanması için siyasi yetkililere rüşvet ve ödeme yaptığını iddia eden isimsiz bir ihbar almış. Townsend Real Estate'in başvurduğu izinlerin, diğer şirketlerin başvurularından on kat daha hızlı işleme alındığına dair kanıtları olduğunu söylüyorlar."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Yine lanet olası bir makale," diye homurdanıyorum. Jayceon Carlson'dan kurtulduğumda olumsuz makalelerle işimin bittiğini sanmıştım. "Joshua amcanın adamlarını ara." Amcam, yirmi yıldan fazla bir süredir Townsend Emlak'ın başındadır. Emlak bölümümüzle ilgili herhangi bir olumsuz haber karşısında ilk savunma hattı olacaktır.

"Hallettiler," diyor Mike. "Halkla ilişkiler temsilcisiyle konuştum."

"İyi," diyorum. "O zaman yarın sabah onunla bir toplantı ayarla. Yarın cumartesi ama bu bir sorunsa, hemen halledilmesi gerekir. Amcam anlayacaktır."

"Bir şey daha var," diyor Mike.

Sinirli bir nefes veriyorum ama dilimi tutuyorum.

"Brendan Chastain başka bir mesaj bıraktı. Seninle iletişime geçmeni istiyor."

"Ne oluyor?" diye iç çekiyorum. "Dinle, bir dahaki sefere aradığında, onunla vakit kaybedecek vaktim olmadığını söyle. Ben lanet olası bir Hollywood yöneticisi değilim."

kardeşimin bağlantıları olmasına rağmen, ona zaman ayırmam." "Ona bunu söylememi ister misin?"

"Aynen bu şekilde," diyorum. Brendan Chastain, çalışmaktan çok görünmeyi seven biriydi. Ve neden kimsenin onu ciddiye almadığını merak ediyordu.

"Israrcı davranıyor. Dün iki kez, bu sabah da en az bir kez aradı."

"Bu senin halledemeyeceğin bir sorun mu, Mike?" Sesim kulağıma ölümcül geliyor. Beceriksizlerle uğraşmam. Mike üç yıldır benim asistanım ve işini çok iyi yapıyor, ama Brendan Chastain gibi önemsiz bir baş belasını halledemiyorsa, bir sorunumuz var demektir.

"Tekrar ararsa, ben hallederim."

"İyi. Önümüzdeki doksan dakika boyunca başka bir kesinti olmamasına dikkat et." Bir dakika sonra ofisimden çıkıp konferans odasına doğru yola koyuluyorum.

Yolda, görmek istemediğim tek kişinin görüntüsünü garip bir şekilde beklediğimi fark ettim. Riley Martin. İş seyahatim boyunca, onu orgazma ulaştırdığımda yüzündeki ifade sürekli aklımda kaldı.

Siktir. Onun içine girerken benim adımları haykırmasını duymak için neler vermezdim. Ve tadı?

Vay canına.

Parmağımdaki sıvısını yaladığımda, daha fazlasını istedim.

Daha önce hiç iş ile zevki karıştırmamıştım. Bunu yapmak için birçok fırsatım olmuştu. Ama Townsend Industries her zaman benim önceliğim olmuştu. İş ile duyguları karıştırmak işleri karmaşıktırır. Ve ailemin adını taşıyan şirketin başarısını, *duygular* gibi saçma bir şeyin engellemesine izin vermeyeceğimden eminim.

Elimi başımın üstündeki kısa buklelerden geçirip Riley'yi düşünmemeye zorluyorum. Artık onların tamamen kaybolmayacağını çok iyi biliyorum. Ama onun çıplak, altımda kıvranışını daha sonra düşünebilirim. Townsend Industries'in tüm başkan yardımcılarının ortasında dururken değil.

"Bayanlar ve baylar," diye selamlıyorum masanın başında dururken. Şirketimizin başkan yardımcıları altı erkek ve beş kadından oluşuyor, ayrıca Sam Waterson'ın tıbbi malzeme firmasından üç başkan yardımcısı daha var.

Odayı taradım ve bir yüzün eksik olduğunu fark ettim. Riley'nin oturması gereken yerde başka bir kadın oturuyordu.

"Sen de kimsin?" diye soruyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Ben-ben..."

"Buraya nasıl girdin?" Parmaklarım güvenliği çağırmak için kaşınıyor.

"Bu Charlotte Greenwald. Riley'nin asistanı," diyor teknoloji başkan yardımcısı Mary.

"Asistanı," diye tekrar ediyorum, sanki onu doğru duymamışım gibi. Odadaki herkes gerginleşir, özellikle de Charlotte adındaki kadın.

Gözleriyle odayı kısaca tarar. "Evet. Riley, toplantıya katılmamı istedi çünkü..." Tereddüt eder.

"Neden?" Tek kelimelik soru onu irkiltti. Belli ki sesim istemeden yüksek çıkmıştı. Garip bir şekilde, sinirim Riley'nin yüzünü göremediğim için mi yoksa bu çok önemli toplantıda tanımadığım biri olduğu için mi bilmiyorum.

"O gelemedi, ama merak etme. Bana tüm notlarını ve yazdığı raporları verdi. Onları zaten dağıttım ve ses kaydedicim de burada," telefonunu kaldırarak, "onun için her şeyi kaydetmek için." "Çık dışarı," diyorum, sözlerim daha düşünmeden ağızından çıkıyor.

Charlotte'un omuzları çöküyor. Yenilmiş görünüyor ve bu beni daha da kızdırıyor çünkü o benim görmek istediğim kadın değil.

Karşımdaki biri boğazını temizledi. "Kyle," pazarlama departmanından Barry dedi. "Bayan Greenwald, Riley'nin özenle yazdığı raporu bize verdi. Birkaç dakika inceledik ve bence bu raporu ele almaya değer. Riley'yi yeterince iyi tanıdığımızı düşünüyorum, eğer o burada değilse, bunun iyi bir nedeni vardır."

Barry aniden geri çekilir ve o anda onun yönüne doğru hırıldadığımı fark ederim.

Riley'i yeterince iyi tanıdığını mı düşünüyorum? Benim bilmediğim neyi biliyor ki? Neredeyse ona, Riley orgazm olurken parmaklarını sıkıca saran vajinasının içini biliyor mu diye sormak istiyorum.

Bunu kesinlikle bilmediğini biliyorum. Ama ben biliyorum.

Ancak bu düşünce bile midemde yanıcı bir öfke uyandırıyor. Başka bir şey düşünmeliyim. Bu toplantı biter bitmez Riley'e ne olup bittiğini öğreneceğim.

bu toplantı biter bitmez Riley ile konuşacağım.

"Kalacaksın," diyorum Charlotte'a olabildiğince sakın bir şekilde. "Ancak, bu toplantıda konuşulanların tek bir kelimesi bile, konuşulmaması gereken birine ulaşırsa, ilk kimi arayacağımı biliyorum."

Charlotte gözle görülür şekilde yutkunuyor. Bir yanım onu tehdit ettiğim için kötü hissetmeli, ama asıl öfkemin sebebi burada değil, bu yüzden o bedelini ödüyor.

Toplantı biter bitmez Riley'nin nerede olduğunu bulmaya kararlıyım.

* * *

SÖZÜMÜ TUTAN BİR ADAM OLARAK, toplantı biter bitmez ve bazı başkan yardımcılılarıyla birkaç kelime konuşup işimi bitirir bitirmez, on beşinci kata iniyorum. Riley'nin ofisinin bulunduğu kat bu.

Asistanı Charlotte, toplantı boyunca sessiz kaldı ve özenle notlar aldı. Hâlâ çok sinirli olmasaydım, onun iş ahlakını takdir ederdim. Charlotte, toplantı biter bitmez Riley'nin gerçek ofisine dönmek için ayrıldı.

"Bay Townsend," on beşinci kattaki resepsiyonist Darius ayağa kalkıp selam verdi.

"Riley Martin'i gördünüz mü?"

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Bu sabahtan beri görmedim. Sizinle ve başkan yardımcılılarıyla önemli bir toplantısı olduğunu sanıyordum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanarak masasının önünden geçip koridordan onun ofisine doğru ilerliyorum.

Ofisin pencerelerinden ışıkların sönük olduğunu ve masasında kimsenin olmadığını görebiliyorum. "Şirketin zamanını boşa harcamıyor olsa iyi olur," diye mırıldanarak kapı kolunu çeviriyorum.

"Riley," diye seslenerek ofise dalarım. Cevap yok.

Ama o burada. Deli ya da sezgi deyin. Onun varlığını *hissedebiliyorum*.

Ofisin içine dalıyorum. "Riley, ne halt..." Onu masasının arkasında kıvrılmış halde bulduğumda birden duruyorum.

"Riley, ne oldu?" Çömeliyorum.

"Şşşş, lütfen," diye mırıldanır, sesi boğuk çıkar. "Yüksek sesle konuşma."

"Neden buradasın?"

Söylediğim her kelimeyle yüzü buruşuyor. Beni duymamak için kulaklarını kapatmasına rağmen, "Toplantı bitti mi? Charlotte'u kaçırdığım notları alması için gönderdim," diye cevap veriyor.

Cevap vermek yerine, eğilip avucumun içini alnına koyuyorum. "Hasta mısın? Grip mi oldun? Doktora gitmen gerekiyor mu?"

"Lütfen sesini alçalt."

Bağırmadığımı ve normal konuşma tonunun üzerinde konuşmadığımı biliyorum. Ayağa kalkıp ofisinin ışığını açmak için hareket ediyorum. Işık yanar yanmaz Riley acı içinde inliyor.

"Hayır, lütfen. Kapatın," diye tısladı.

Işığı kapatıyorum ve tekrar yarı karanlığa bürünüyoruz. Ancak ofisinin panjurları kapalı olsa da, tam karanlıkta değiliz.

"S-sadece m-migren. Yakında geçecek," diye kekeleydi. "Sadece mi?"

Çok acı çekiyor gibi görünüyor ve ben bir şey yapmadan duramam. Hiç migrenim olmadı ama çok ağrılı ve insanı güçten düşüren bir şey olduğunu duydum.

"İlaçın var mı?"

"Mmm," diye inliyor ve başını hafifçe sallıyor. Bu hafif hareket, onun tıslamasına ve gözlerini daha da sıkıca kapatmasına neden oluyor. "Bitti."

Masasına bakıyorum ve yanında beyaz kapaklı boş bir ilaç şişesi görüyorum. Şişeyi alıyorum ve tahmin ettiğim gibi boş.

Ona dokunmaktan korkarak çömelıyorum, çünkü ona daha fazla acı vermek istemiyorum.

"Sorun yok. Yakında kalkıp eve gidebilirim. Toplantıyı kaçırdığım için üzgünüm." Her kelimeyle sesi daha da alçalıyor.

"Toplantıyı siktir et," diye düşünmeden söylüyorum. "Hiçbir şekilde araba kullanmamalısın."

Migreninin genellikle ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ama doksan dakikalık bir toplantıyı kaçırdığını düşünürsek, en azından birkaç saat daha geçmesi gerektiğini tahmin ediyorum.

Saat öğleden sonra üçü biraz geçiyor. Yapacak bir sürü işim var, ama anında karar veriyorum.

Telefonumu çıkararak Mike'ın masasını arıyorum.

"Beş dakika içinde özel asansörün yanında bir şoför beklesin."

Telefonu kapatıp Riley'nin yanına diz çöküyorum. "Riley?" Sesimi olabildiğince alçaltıyorum.

"Ha?"

"Adresini öğrenmem lazım."

Adresi mırıldanıyor, ben de onu telefonuma giriyorum.

"Ayağa kalkabilir misin?" Kolunu hafifçe okşuyorum.

"Neden?"

"Seni eve götüreceğiz."

Onu kaldırırken göğsüm sıkışıyor. Yüzü acı dolu ve gözyaşlarının akmasını engellemek için göz kapaklarını neredeyse kapalı tuttuğuna eminim.

"Bana yaslan," diye cesaretlendiriyorum, kolumu beline dolayarak onu yerden kaldırıyorum.

"Yürüyebilirim," diye ısrar ediyor, neredeyse tüm ağırlığını bana vermesine rağmen. "Ben yanındayım." Dudaklarım bir şekilde başının tepesine ulaşıyor.

O inliyor ve vücudunu bana bastırıyor. Ofisinden çıkarken, onun bu halinin ne kadar hoş olduğunu düşünmemeye zorluyorum kendimi.

Asansöre kadar ona eşlik etmeme izin verse de, yakında iyileşeceğini ısrarla söylüyor. Aşağı inerken, toplantıyı kaçırdığı için toplam üç kez özür diliyor ve raporunda bahsedilen istatistikleri ve rakamları sıralıyor.

Bekleyen arabaya vardığımızda, "Ben tembel biri değilim" diyor.

"Biliyorum," diyorum, çünkü bunu bana söylemesine gerek yok. Yine de onunla tartışmayacağım. Bu kadar acı çekerken olmaz.

"Sanırım kusacağım," der ve birkaç saniye sonra arabanın arkasında dizlerinin üzerine çökerek midesinin tüm içeriğini dışarı çıkarır.

Yüzüne düşen saçlarını hemen geri çekiyorum. Şoföre arabadan havlu ve el mendili getirmesini söylüyorum. Serbest elim Riley'nin omurgasını yatıştırıcı bir şekilde yukarı aşağı okşuyor.

"Çok özür dilerim," diyor utanarak.

"Özür dileme." Yüzünü havluyla silerim ve onu arabanın arka koltuğuna oturtmadan önce el mendillerini ona veririm. Onun emniyet kemerini takarım

ve şoföre adresi verdikten sonra arabaya binip Riley'nin yanına oturuyorum.

Yeraltı garajından çıkarken, pencerelerden giren güneş ışığını en aza indirmek için bölmeyi yukarı çekiyorum.

Yirmi dakikalık yolculuk boyunca, şoföre lanet olasıca yavaşlamasını hatırlatırım. Her küçük tümsekte Riley acı içinde inler.

Onun acısı göğsümde bir yırtılma hissi yaratıyor. "Al."

Riley'nin evine vardığımızda onu dairesine kadar götürdüm. Çantasını karıştırarak anahtarını buldum ve kapıyı açar açmaz burnuma vanilya kokusu doldu. Bu koku ona aitti, tamamen ona.

Riley, kapının yanında ayakkabılarını çıkarmasına yardım ederken ve onu yatak odasının olduğu tahmin ettiğim yere götürürken bana direnmiyor. Hala bana tutunmuş halde, soldaki ilk kapıda durup içeri giriyor. Onu kral boy yatakta yatırıp üstüne battaniyeyi örtüyorum.

"Panjurlar," diye mırıldanır.

Etrafa bakındım ve perdeleri kapatmamı istediğini anladım. Yatak odası, öğle güneşinin odaya girmesi için mükemmel bir açıda. Ki bugün bu iyi bir şey değil.

Yerden tavana kadar uzanan pencerenin yanındaki kolu bastırıyorum ve karartma perdeleri odayı karanlığa boğuyor.

Bir an durup, mutlak sessizliği fark ettim. Riley'nin yatak odası... ilginç. Otuz kadar yastığın arasında, rengarenk bir cümbüş var. Yatağın üzerinde üç ayrı tablo var. Biri gün batımı, diğeri bir kadın ve genç bir kız, diğeri ise uğur böcekleri. Tablolar, yatak takımları ve yastıklarla uyumlu parlak renklerle dolu.

Yatağının iki yanındaki komodinlerin üzerinde, boyalı, renkli kil saksılarda dört farklı bitki var. Komodinlerden birinin üzerinde çerçeveli bir resim var. Onu kaldırıp küçük kartpostalda yazan "İyi tarafına bak" sözlerini okudum.

Riley'e odaklanmadan önce odasını bir anlığına inceledim. Nefes alıp verişini gösteren küçük yukarı aşağı hareketleri dışında çok hareketsizdi. Onu rahatsız etmek istemiyordum. Ama onun yanında olmam gerekiyordu.

Yatağın kenarına geçip alnını tekrar kontrol ediyorum. Migrenin ateşle birlikte gelmediğini biliyorum ama ona dokunmak için elimdeki tek bahane bu.

Yüzü hafifçe seğirir ama sonra tekrar gevşer.

"Riley, migrenin için başka ilacın var mı?" diye fısıldıyorum. "İ-İlaç dolabı."

İlaç dolabını bulmayı umarak banyosunu aramaya başlıyorum. Ama şansım yok. Reçetesiz satılan bazı soğuk algınlığı ilaçları dışında, migren için alınması gereken hiçbir şey yok.

O zaman telefonumu çıkarıp, kendimi iyi hissetmediğimde kullandığım özel sağlık hizmetini arıyorum. Birkaç dakika içinde Riley'nin reçetesini yenilettiriyorum, bir hemşire yola çıkıyor ve yemek siparişi veriyorum.

Ardından Mike'ı arayıp iş laptopumu ve ofisten almam gereken birkaç dosyayı getirmesini istedim. Riley'nin bu hali ne kadar sürecektir bilmiyorum, ama iyileşene kadar onun yanından ayrılmayacağım.

BÖLÜM 15

Riley

Yavaşça uyanıyorum. Gözlerimi tek tek açarken, migrenim tuttuğunu fark ediyorum. İlk düşüncem, nerede olursa olsun ilacımı bulmak.

"Hey, nereye gidiyorsun?" Derin bir ses beni ürküttü.

"Kyle?" *O burada ne arıyor? Bir dakika, burası neresi?*

Yavaşça gözlerimi kırıp etrafa bakındım ve yatak odamda olduğumu fark ettim. Nefes alırken buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştım. En son net olarak hatırladığım şey, kafatasımın tabanında hafif bir ağrı hissetmeye başlamamdı. Çantama gidip migren haplarımdan birini almak istedim. Genelde bu haplar oldukça hızlı etki eder. Ama lanet olası şişe boştu.

O anda ağrı daha da şiddetlendi ve Charlotte'u arayıp Kyle ve tüm başkan yardımcılarıyla olan toplantıya benim yerime katılması gerektiğini söyledim.

Bu ne kadar önceydi?

"Burada ne yapıyorsun?"

Yatağımın kenarına oturarak tam karşımda duruyor. Odadaki tek ışık, makyaj masamın üstündeki küçük bir lamba. Kafamdaki sönük ağrı hala zonklasa ve ışık az olsa da, Kyle'ı içime çekiyorum.

Beyaz gömleğinin en üst düğmesi açıldı ve göğsünün bir kısmı görünüyordu. Ceketini çıkarmış ve kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Gözlerim, ön kolundaki damarları takip etti. Gözlerimi kaldırıp onunla buluştuğumda, hiç görmeyi beklemediğim bir şey karşıladı beni.

Endişe.

Yakışıklı yüzünde gerçek bir endişe var. Gözlerinin yüzümü ve vücudumu taraması, kaşlarının arasındaki buruşuk deri ve parmaklarının alnımı izleyerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına itmesi bunu gösteriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Sesi alçak ama kararlı.

"Daha iyi." Benim için ise sesim kendi kulaklarıma zayıf geliyor.

Kyle'ın dudakları büzülüyor ve onu kızdıracak bir şey yaptığımı anlıyorum.

Toplantıyı kaçırdığım için mi?

"Bana yalan söyleme, Riley," diyor sert bir sesle. Eli omzuma, sonra koluma iniyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Yutkunuyorum. "Başım hala ağrıyor," diye itiraf ediyorum.

Gerçeği duyduğuna memnun olarak başını sallar. "Hemşire bir süre daha ağrın devam edebileceğini söyledi."

Gözlerimi kısıyorum. "Hemşire mi?"

Kyle başını yana eğdi. "Hatırlamıyor musun?"

Bakışlarımı koluma çevirince, ön kolumda bantla sarılmış bir bandaj olduğunu fark ettim.

"Bir hemşire çağırdım. Reçeten bittiği için sana serum verdi." Boş ilaç şişesini kaldırır. "Elektrolitlerin ve diğer şeylerin yardımcı olabileceğini söylediler. Ayrıca..." Kapı çalınca sözünü keser.

Bu, ağrımdan yüzümü buruşturmama neden oldu.

Kyle düşük bir homurtu çıkarır. "Orospu çocukları. Beni aramalarını söylemiştim... Bekle."

Ayağa kalkıp odadan çıktı.

Yastıklarına yaslanarak derin nefesler alıyorum. Son birkaç saatte olanları hatırlamaya çalışırken zihnim karışıyor. Ne yazık ki, başımdaki şiddetli ağrı ve uykululuk bunu zorlaştırıyor. Tek odaklanabildiğim şey, Kyle'ın her şeyin yoluna gireceğini ve güç için ona yaslanmam gerektiğini söyleyen sesi.

O anda beni ofisimde bulması, binadan çıkmama yardım etmesi ve eve götürmesi anıları geri geliyor. Hemşirenin sesini bile belli belirsiz hatırlıyorum. Sanırım ona damar yoluyla serum takması için bir tür onay formu imzalamıştım.

Ağrı hala var ama zonklama ve mide bulantısı önemli ölçüde azaldı.

"Geldiğimiz yerdeyiz," diyor Kyle, elinde bir tepsi yemekle odaya girerken. Yatakta daha dik oturmaya çalışıyorum.

"Hayır," diyor Kyle, alçak ama ısrarcı sesiyle. "Fazla hareket etme."

Tepsiyi doğrudan kucağıma koyuyor.

"Bu ne?" Tepsiyi kaplayan çok sayıda tabak ve kaseyi anlamaya çalışarak aşağıya bakıyorum.

"birincisi," dedi tutuyortabağı bir reçeteli tutuyor,
"senin yeni reçeteniz."

Gözlerimi kırıyorum. "Bu kadar çabuk nasıl yeni bir reçete aldınız?" Genellikle reçetem doldurulana kadar en az bir gün kadar beklemem gerekir. Ve doktorumla görüşme fırsatım bile olmamıştı.

Kyle sadece bana göz kırıyor. Sonra hatırlıyorum.

Doğru. Ailesinin muhtemelen 24 saat hizmet veren bir sağlık ekibi vardır.

"Ama migren belirtilerinin ortaya çıkmasından sonraki ilk otuz dakika içinde alınmazsa etkili olmaz," diye devam eder ve ilacı komodinin üzerine koyar. "Saat altıdan çok geç oldu ve sen bu sabahtan beri bir şey yemedin. Ayrıca..." Devam etmez.

"Ayrıca ne?" Ama o cevap veremeden, hatırlıyorum. "Aman Tanrım," diye inliyorum, yer altı garajında kusduğumu hatırlayarak. "Bu çok utanç verici." Utançtan yüzümü kapatıyorum.

Kyle bileğimi sıkıca tutup, elimi yüzümden çekiyor. "Utanacak bir şey yok." Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor. Bileğimi tutmaya devam ederken, başparmağıyla küçük daireler çizerek, oradaki damarı okşuyor.

Odadaki hava değişir ve kafamdaki ağrı, hala devam etse de, biraz daha azalır. Birdenbire midem guruldamaya başlar.

"Kahretsin." Kyle elimi bırakır ve yemek tepsisini düzeltir. Kaselerden birinin kapağını kaldırır. "Domates çorbası." Sonra tabaklardan birinin kapağını kaldırır. "Ve kızarmış peynir."

Yüzümde bastıramadığım bir gülümseme belirir.

"Bu lezzet, büyükannemin en sevdiği yemeklerden biridir," diye açıklıyor. "Ne zaman onlarda kalırsak, her zaman kızarmış peynir ve domates çorbası yapardı. Ya da içimizden birinin kötü bir gün geçirdiğini duyarsa."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve bu anda, sert, kariyer odaklı, işkolik varis ortadan kaybolur. Yüzü neredeyse çocuksu bir ifade alır.

"Bu çok tatlı bir davranış."

"Evet," diye onaylıyor. "O böyle iyidir." Tekrar oturuyor ve bana bakıyor. "Tabii kızarmış peyniri sevmiyorsan. Ayrıca süt ürünlerinin bazen migreni tetikleyebileceğini, hatta daha da kötüleştirebileceğini okudum. O yüzden..." diğer kaseğin kapağını kaldırıyor, "Sana tavuklu erişte çorbası ve kraker de getirdim."

"İkisini de mi? Benim için mi?" Bir yemeğin benim, diğerinin ise onun için olduğunu düşünmüştüm.

O da başını sallar. "Yemelisin. Damardan verilen sıvılar yardımcı olur ama ben her zaman gerçek yemeğin diğer şeylerden daha iyi olduğunu düşünürüm."

Ayağa kalkar ve yatağın üzerinde durur. Bir an için, yememeye karar versem ne yapacağını merak ederim.

Gülümserim.

"Ne?" Kaşlarının arasında bir kırıışıklık belirir.

"Sadece ağzımı zorla açıp bu çorbayı boğazıma tıktırdığını hayal ediyorum." Gülmekle birlikte, başım zonklayınca hemen pişman olurum. İnleyerek başımı yatak başlığına yaslarım.

"Lanet olsun, Riley," diye fısıldar.

Kısa sürede üzerime eğilir ve başımın arkasına nazikçe bir yastık yerleştirir. Uzun zamandır, hatta belki de hiç, bu kadar iyi bakılmadığım için bu hareket beni rahatlatır.

"Teşekkür ederim."

"Ye," diye ısrar ediyor. "Hangisini? Tavuk mu, domates mi? Süt ürünlerini çıkarabilirim." Beklemeden ızgara peyniri ve domates çorbası kasesini kaldırıyor.

"Hayır." Elimi koluna dolayarak onu durduruyorum. "Süt ürünleri sorun değil, ayrıca çok lezzetli görünüyor."

Neyse ki mide bulantısı geçti. Izgara peynirden ilk ısırığı alıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Ekşi mayalı ekmek, tereyağı sürülmüş ve mükemmel bir şekilde kızartılmış. Cheddar peyniri dilime değdiği anda eriyor.

"Çok lezzetli," diye inledim.

Kapatmış olduğumu fark etmediğim gözlerimi açtığımda, Kyle başımda duruyor, ela gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Bunun için teşekkür ederim."

Çorba kasesini işaret ederek başını sallar. "Sandviçi çorbaya batırırsan daha da lezzetli olur." Sanki bir emir vermiş gibi, benden bir tepki bekler gibi bana bakar.

Dudaklarımdan istem dışı bir kahkaha dökülüyor. "Ne?"

Kafamı sallıyorum ama bu hareket, migrenimin henüz geçmediğini hatırlatınca hemen duruyorum.

"Tabii ki, benim için sipariş ettiğin yemeği nasıl yiyeceğimi bile kontrol etmeye çalışıyorsun."

Göz kapakları daralır. "Kontrol etmiyorum. Sadece neyin daha lezzetli olduğunu söylüyorum."

Sırıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Bunun yerine, sandviçin kenarını çorbaya batırıyorum. Evet, haklı, kızarmış peyniri çorbayı ağızma götürmek için bir araç olarak kullanmak tadı daha da güzelleştiriyor.

"Söylemiştim," diye mırıldanır, ben hiçbir şey söylememiş olmama rağmen. Kyle üzerime uzanır ve diğer tabağı ve kaseyi alır. "Daha sonra ya da yarın istersen diye bunları buzdolabına koyacağım," diye açıklar.

"Gidiyor musun?" diye sorarım hemen.

Durur ve bana döner. "Hayır. Hâlâ acı çekiyorsun. Alnındaki çizgilerden bunu görebiliyorum."

Kalbim minnetle doluyor.

"Mike'a dizüstü bilgisayarımı getirmesini söyledim. Mutfakta biraz iş yapacağım."

"Buraya getir," diye patlarım. "Sana bununla ilgili soru sormayacağım." Yatağımın diğer tarafına bakarım. "Yatağım yeterince büyük."

Az önce söylediğim sözün anlamı çeşitli şekillerde yorumlanabileceği için neredeyse ağızımı kapatıyorum. Kyle sözlerle cevap vermiyor. Başını sallıyor ve yatak odamdan çıkıyor. Bu cevabın, kalma davetime evet mi hayır mı olduğunu bilmiyorum. Hem de benim yatağında.

Birkaç dakika sonra Kyle, elinde dizüstü bilgisayarı ve birkaç dosya ile yatak odama girince, ciğerlerimden bir nefes kaçar. O ana kadar onunla birlikte olmak istediğimi fark etmemiştim.

Uzun boylu vücuduna yer açmak için yorganı, yastıkları ve çarşafı düzeltirken akıcı hareketlerini izliyorum. 1,78 metre boyum ve çocukken ya da gençken hiç kendi yatağım olmaması nedeniyle, bu evi aldığımda hayallerimin yatağını satın almaya özen gösterdim. Benim için yeterince uzun, ama Kyle yatağa girdiğinde neredeyse tek kişilik yatak gibi geliyor.

Vücudumuz birbirine değmese de, onun sıcaklığı beni sarıyor.

"Beğendiğini anlıyorum." Neredeyse boşalmış çorba kasesine başını uzatıyor.

Gülümsüyorum. "Grilled cheese ve domates çorbasını birlikte yediğimi hatırlamıyorum." Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum. "Gittiğim ilkokullardan birinde her çarşamba grilled cheese servis edilirdi. Ama bunları folyo sandviç poşetlerinde saklıyorlardı ve benim sınıfım öğle yemeğine geldiğinde poşetlerin içine yoğunlaşmış ve sandviçler ıslanmıştı."

"Kulağa korkunç geliyor." Homurdanır ve burnunu kıvrır.

Başımdaki ağrı biraz daha şiddetlenmesine rağmen gözlerimi deviriyorum. "Hepimiz her gece altın çerçeveli tabaklarda havyar yiyemeyiz."

"Büyürken hayatımın böyle olduğunu mu düşünüyorsun?" Neredeyse kırılmış gibi ses tonu.

Gözlerimi kaçırıyorum.

"Büyükannem kızarmış peynir ve domates çorbasını çok sever çünkü ailesi ona bunu yapardı... ama onlarınki konserveydi. O gümüş kaşıkla doğmadı. Aslında, üniversiteye gidene kadar *gerçek* gümüşü muhtemelen hiç görmemişti. Appalachia'nın ücra köşelerinde bulmak zor."

"Appalachia mı?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Oradan geliyor. Büyürken neredeyse hiç akan suyu yoktu ."

Sözleri samimi geliyor. Kyle, başkalarının onayını almak için Bu yüzden, bu doğru olmalı.

Muhtemelen varsayımlarım için özür dilemeliyim ama dilemiyorum. Bunun yerine, gerçeği söylüyorum.

"Bizim evimizde su vardı, ama ben çocukken o kadar çok taşındık ki, çoğu zaman adresimi hatırlamak bile zordu."

"Biz mi?" diye sordu.

"Babam, ağabeyim ve ben. Ağabeyim Wallace Jr. benden on yaş büyük. Ben dokuz yaşındayken evden ayrılıp kendi başına yaşamaya başladı."

"Seni baban mı büyüttü?"

Kyle'ın dizüstü bilgisayarını bile açmadığını fark ettim. Uzun bacakları yatakta uzanmış, ayak bilekleri çaprazlanmış. Başını yastığa yaslayarak tamamen rahat görünüyor. Ve varlığı... doğru geliyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve istememesi gereken şeyler için acı çektiğinin farkına varıyorum.

"Öyle denebilirse," diye alaycı bir şekilde söylüyorum. "O benim vasimdi. Annem ben bir yaşına basmadan evi terk etti."

"Siz ikiniz yakın değil misiniz?" diye sorar.

"Değildik..." Kyle'a göz ucuyla bakıyorum. "O öldü."

Dudaklarını sıkıştırır. "Üzgünüm. Berbat bir ebeveynin ölümü bile acı verici olabilir."

Boğazıma gelen ani yumruyu yutuyorum.

"Önemli değil," derim, sesim zayıf çıkar. "Kendi başımın çaresine baktım. On sekiz yaşına girdiğim gün onun evinden ayrıldım ve bir daha geriye bakmadım."

Aslında, pek de öyle değil.

"Zor olmuş olmalı," diyor. Sesinde hayranlık mı duyuyorum?

"On sekiz ay boyunca bir evsiz barınağında yaşadım." Neden ona tüm bunları anlatıyorum? "Önemli bir şey değildi ve her şey yoluna girdi," derim çabucak, sesime hissetmediğim bir neşe katarak.

"Bugün sana bir kez yalan söyleme demiştim."

Sesindeki karanlık ton, bakışlarımı ona çeviriyor.

"Hiçbir şeyi güzelleştirmen gerekmez. O zamanlar hayatın berbat durumdaysa, öyle söyle."

Görüşüm aniden bulanıklaşır ve Kyle'ın delici bakışlarından gözlerimi kaçırmak zorunda kalırım. O dönemin anılarını düşünmekten hoşlanmıyorum. Kendimden başka güvenilebileceğim kimsenin olmadığını fark etmek acı vericiydi. Ailemin, benzer DNA'ya sahip berbat bir grup insan olduğunu fark etmek acı vericiydi.

"Yalan söylemiyorum," diye cevap veriyorum. "Durumun iyi yanlarına bakıyorum."

Kaşlarını çatar ve sonra gözleri masamdaki resim çerçevesine kayar. Ona doğru başını sallar.

Ağzımın köşeleri gerçek bir gülümsemeyle kıvrılır. Çerçeveleli kartpostalı elime alırım.

"Edith Hanım. O, evsizler barınağının müdürüydü. Her zaman 'iyi tarafına bak' derdi." Bu anı hatırlayınca gülümsemem genişler. "Senin büyükannenin kızarmış peynirli sandviçi ve domates çorbası var, benimse çok kötü günlerde Edith Hanım'ın hatırlatması vardı." Çerçeveyi kaldırırım. "Los Angeles'tan Williamsport'a taşındığımda bana bunu gönderdi."

"Bu yüzden onu yanından ayırmıyorsun."

Başımı salladım. "İki yıl önce vefat etti."

Yine bulanık görme başladı.

Kyle tepsiyi kucağımdan kaldırıp yatağın kendi tarafındaki yere koyar.

Gözyaşlarımı silmek için elimi kaldırdım ama Kyle elimi tuttu ve uzun parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. Elimini dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öptüğünde nefesimi tuttum. Diğer eliyle gözyaşlarımdan birini sildi. Sonra bir tane daha.

Başımı omzuna yaslayarak kendimi güvende ve rahat hissediyorum. Zihnimin derinliklerindeki mantıklı ses, bana şunu hatırlamam için bağıırıyor

Kyle'ın aşık olabileceğim biri olmadığını hatırlamamı haykırıyor. Ama kalbim şu anda dinlemiyor.

"Sen bir bilmece gibisin, Riley Martin," diye mırıldanıyor Kyle, dudakları alnıma değiyor.

"Nasıl yani?" diye fısıldarım. Göz kapaklarım kapanır.

"Seni anlayamıyorum," diye itiraf ediyor. "Bir yanım seni anlamak istemiyor, çünkü o zaman sana güvenemeyeceğimden korkuyorum." İçini çekip geriye yaslanıyor ve yatakta daha da rahat bir pozisyon alıyor.

Bunu fırsat bilip başımı göğsüne yaslarım. Kalp atışları çok güçlü ve ritmi ninni gibi, beni uykuya daha da çekiyor.

"Birine güvenmek zorundasın... bir ara," diye mırıldanıyorum, onun duyabileceği kadar yüksek sesle mi söylediğimden emin bile değilim.

O homurdanır. "Güvendiğim son kişi beni ihanet etti ve bu neredeyse aileme çok pahalıya mal olacaktı."

Onu doğru duyduğumdan emin değilim ama çok yorgunum, tekrar etmesini isteyecek halim yok. Eli saçlarımı okşamaya başladığında, sanki bir rüya gibi.

Son hatırladığım şey, Kyle'ın "Ve sanırım seni çok seviyorum, beni ihanet etsen bile etkilenmeyeceğim" dediği.

Ben de seni seviyorum, uyku beni içine çekmeden önce aklımdan geçen son mantıklı düşünce bu.

BÖLÜM 16

K_{yle}

Ertesi sabah uyandığımda, önceki gece kendi yatağımda uyumadığımı çok iyi biliyorum. İkinci düşüncem, neden etrafımın on kadar yastıkla çevrili olduğunu merak etmek.

Ancak kısa süre sonra vanilya kokusu burnuma çarptı ve dünkü anılarım bir anda geri geldi. Riley'nin yatağında yatıyor olduğumu, kolumu onun beline doladığımı fark ettim. Neredeyse koruyucu bir şekilde.

O hala huzur içinde uyuyor ve ben bu fırsatı değerlendirerek onun her yerini inceliyorum. Riley çok güzel. Pürüzsüz, düzgün kahverengi teni, dik burnu ve öpülesi dolgun dudakları. O dudakları öpmeyi ya da o dudakların arasına sikimi sokmayı hayal ettiğim süre, dürüst olmak gerekirse, bu noktada takıntı haline geldi.

Başparmağımı yanağının kenarında gezdiriyorum, orada kalan yastık izlerini fark ediyorum. Umarım bu, iyi bir gece uykusu çektiği anlamına gelir. Dün onun acı çekmesini görmekten nefret ettim. Akşam saatlerinde acı azalmış gibi görünse de, başını çok hızlı hareket ettirdiğinde veya güldüğünde irkildiğini fark ettim.

"Nereden geldin sen?" diye fısıldıyorum, hala başparmağımı çene hattının kenarından gezdirerek.

"Los Angeles'tan," diye mırıldanıyor, gözleri hala kapalı. Ağzımdan bir kahkaha dökülüyor.

"Seni uyandırdım mı?"

Gözleri yavaşça açılır ve bu sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettirir. Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalır. Bu kadınla yanımda yatakta uyandığım ikinci seferdir ve ikimiz de giyinik durumdayız.

Bir dahaki sefere öyle olmayacak.

Bu söz birdenbire ağızımdan çıkıyor, ama onu yalanlamaya bile çalışmıyorum. Riley'nin şu anda çıplak olmamasının tek nedeninin, dün ona bir şey yapamayacak kadar hasta olması olduğundan eminim.

"Hayır, pek sayılmaz." Oturmak için kalkar ve gözlerini sıkıca kapatır.

"Hâlâ ağrın var." Bir anda ayağa kalkar, başını ellerimin arasına alıp onu incelerim.

"Hayır. Çok daha iyiyim. Sadece hafif baş dönmesi ve hafif bir zonklama var."

Kaşlarım daha da çatılır. "Hemşireyi geri çağıracağım. Hafta sonu için onu hazırda tutuyorum." Cep telefonumu almaya uzanırım, ama Riley'nin eli beni durdurur.

"Önemli bir şey değil. Cidden. En kötüsü geçti. Ayrıca..." Komodinin üzerindeki cep telefonunu alır ve saati kontrol eder. "Saat neredeyse sekiz ve dokuzda olmam gereken bir yer var."

"Nereye?" Sorum çok sahiplenici mi geldi?

Evet

Umurumda mı?

Hayır

Ağır ağır cevap vermek için avucunu alnına bastırdı.

Belli ki çok sıkıntılı. Onu hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğim. Böyle olmaz.

"Gönüllü olarak çalıştığım bir kuruluşun kahvaltısı. Konuşma yapmam gerekiyor." Yataktan kalkmaya çalışır gibi dikkatlice hareket ediyor.

Aniden ayağa kalkıp yatağın onun tarafına geçiyorum. "Orada kal," diyorum ve aynı anda bacaklarını yatağa geri itiyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" diye ısrar ediyor.

"Acı çekiyorsun," diyorum, sanki bu çok açıkmiş gibi. "Ben iyiyim."

"Yalan söylüyorsun."

"Çekil önümden." Kalkmak için harekete geçer, ama yine durdurulur.

"Sakın bu yataktan kalkmaya kalkışma." Ne zaman annem gibi konuşmaya başladım ben?

annem gibi konuşmaya başladım?

Gözleri şişer ve sonra daralır. "Kyle, sana çok önemli bir etkinliğe katılmam gerektiğini söyledim. 'Girls on the Move' organizasyonu için. Beni bekliyorlar."

"Hastasın."

"Değilim."

"Dün işteki çok önemli bir toplantıya katılamayacak kadar hastaydın."

"O dündü," diye itiraz etti.

"Bu organizasyon zamanının karşılığını ödüyor mu?"

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Hayır, ben gönüllü olarak çalışıyorum ve maddi durumum elverdiğinde pro bono işler yapıyorum."

"Yani, Townsend'da çok yüksek bir ücret karşılığında yaptığın danışmanlık işine, çok hasta olduğun için katılamadın. Ama başka bir organizasyona zamanını cömertçe ayıracak kadar iyileşmişsin. Böyle mi diyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona sert bir bakış attım. "Ne? Hayır. Sen bunu sanki..."

"Çünkü," diye sözünü kestim, "Townsend danışmanlarımıza ödediğimiz parayı hafife almıyor. Ve gönüllü olarak çalışacak kadar iyi durumda olduğun halde çalışacak kadar iyi durumda olmadığın için, paramızı geri almak için seni dava etmek zorunda kalmak istemem."

Kaşlarını çatarak gözlerini kısıyor. Kahretsin, sinirlendiğinde çok seksi oluyor.

"Seni kontrolcü orospu çocuğu..."

"Teşekkürler. Beni sınama, Riley. Hazır olmadan bu yataktan kalkmaya kalkışırsan, seni buradan öbür dünyaya kadar dava ederim."

Omuzları çöküyor. "Bunu senden yapmayacağını da sanmıyorum." "Akıllısın."

"Ve bu migren ve baş dönmesi tamamen geçince kıcını tekmeleyeceğim."

"Denemeni sabırsızlıkla bekliyorum."

Gözlerini kaçırır. "Onları yüzüstü bırakamam. Bu kadınlar benim gelmemi bekliyorlar. Yönetmen Angie, Williamsport'a ilk taşındığımda bana çok yardım etti. O, Bayan Edith'in arkadaşı."

"Ben giderim," diye düşünmeden söylüyorum.

Başını çevirip bana bakar ve acı içinde yüzünü buruşturur. Baş dönmesinden dolayı tüm vücudu sallanıyor, iyi ki yatakta oturuyor.

"Nasıl gideceksin?"

"İşle ilgili bir konuşma, değil mi? Beni istemeyeceklerini mi düşünüyorsun?" Yüzümde bir gülümsemeyle, kendime güvenerek orada duruyorum.

"Kyle, sen Townsend'ın COO'sun. Kuruluşlar senin konuşman için beş haneli rakamlar öderler."

"Altı haneli rakamlar," diye cevap veriyorum. "Bu yüzden o kadınların senin yerine beni kapıda gördüklerinde hayal kırıklığına uğramayacaklarını biliyorum. Konuşmanın konusu ne?"

Konuşmanın konusu
ne?" Tereddüt
eder.

"Hadi gidelim Riley. Saat dokuzda başlıyor." Telefonumu kaldırıp saatin sekiz on olduğunu gösteririm. "Dün asistanlarımdan biri bana yedek kıyafetlerimi bıraktı bile."

"Mike buradaydı mı?" diye sorar.

Kafamı sallarım. "Onu üst düzey işler için tutuyorum. Bu tür işler için kişisel asistanım var. Konuşmanın konusu," diye sorumu ona yönlendiririm.

"Tamam. Şey..." Bir süre duraksıyor. "Ağ kurmanın ve mentor bulmanın önemi üzerine. Yazdıklarımı size e-posta ile gönderebilirim."

"Öyle yap. Ben duş alacağım."

"Bunu yapmana gerek yok. Ben gidebilirim."

"O yataktan bir santim bile kıpırdamayın, yoksa avukat ekibime evrakları hazırlatıp bu öğleden sonra size teslim ettireceğim. Şimdiye kadar ödediğimiz paranın yanı sıra, avukatlarımdan ekleyebileceği tüm olası maddi zararlar için de dava açılacaksınız."

"Bundan şüphem yok," diye şikayet eder.

O bana yastık fırlatırken, ben gülümser ve banyoya doğru dönerim. Yastık omzumun arkasına çarpar. Ona dönüp baktığımda, kollarını kavuşturmuş bana öfkeyle bakmaktadır. Gözlerimi onun mükemmel dudaklarına indiririm. Hâlâ ofiste giydiğı düğmeli bluzu giymektedir.

Bir an için, ona başka bir şey giymesi için yardım etmediğim için pişman oldum. Ama dün ne kadar acı çektiğini düşünürsek, bu benim için çok sapıkça bir hareket olurdu.

"İyi nişan aldın." Kapıyı kapatırken gülüyorum, ama o ikinci yastığı fırlatınca kapıdan bir gürültü geliyor.

BÖLÜM 17

K*yle*

O sabah uyandıktan birkaç saat sonra, yerel bir otelin konferans salonundaki küçük sahneden indim.

"Bay Townsend, çok teşekkür ederim," Girls on the Move organizasyonunun direktörü Angie, bugün ilk kez değil, bana teşekkür ediyor. "Konuşmanız harikaydı. Kızlarımız bundan çok şey öğrendi. Ve soruları yanıtlamak için kalarak çok nazik davrandınız."

El sıkışırken başımı sallıyorum. "Hiç sorun değil. Riley de kalırdı." Bundan eminim. Kadın bana üç kez mesaj atıp bir kez de arayarak nasıl gittiğini sormuştu.

"Riley harika biridir. Bugün onu özledik." Angie'nin yüzünde panik bir ifade belirir. "Senin konuşmanın muhteşem olmadığı için değil. Çünkü konuşman muhteşemdi, sadece bu genç kadınların çoğu Riley'e hayran. Asistanı Charlotte, grubumuzun bir üyesi. Riley ile bu şekilde tanıştı. Riley asistan işe alması gerektiğinde, Charlotte'un sabıka kaydı olmasına rağmen ona şans vermekte tereddüt etmedi."

Angie, muhtemelen fazla konuştuğunu fark edince dudaklarını sıkıştırır.

"Özür dilerim. Genç kadınlarımızla çalışmak için zaman ayıran özel birini bulduğumuzda, genellikle çok coşkuyla konuşurum. Bazıları biraz kaba olsa bile."

Gülümsemesi samimidir ve Riley'i ne kadar sevdiğini görmek için dahi olmaya gerek yoktur.

"Lütfen ona, yakında iyileşmesini dilediğimizi söyle."

"Söylerim," diye söz veriyorum. "Kısa sürede size gönüllü olarak yardım etmeye geri dönecektir."

"Lanet migrenler," diye devam etti Angie. "Onları çok iyi bilirim. Eskiden sık sık olurdu. Artık pek olmuyor." Odaya bakındı ve ellerini çırpı. "Peki, eminim gitmeniz gerekiyordur. Bugün Riley'nin yerine geçtiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Ve kartvizitlerinizi dağıttığınız için."

Ona yarım bir gülümseme atarım. "Şirketimizin bir sonraki başkan yardımcısının nereden geleceğini asla bilemezsin."

Etkinlikten ayrıldığımda öğlen biraz geçmişti. Riley şimdiye kadar acıkmış olmalıydı. Asistanıma en sevdiğim restorana sipariş vermesini söyledim. Onun evine dönerken uğrayıp siparişi aldım.

"Bay Townsend," hemşire içeri girdiğinde beni selamladı.

"O nasıl?"

Hemşire Riley'nin durumunu anlatırken, ben mutfak tezgahına yemeği koyuyorum.

"Kendini çok daha iyi hissediyor. Hâlâ biraz yorgun, bu yüzden dinlenmesini sağladım. Duş aldı ve üstünü değiştirdi. Yeterince sıvı aldığından ve ben sabah gelmeden önce kahvaltı yaptığından ona serum takmadım."

"Başka bir şey var mı?"

"Sizin yokluğunuzda benim burada kalmamı istediğiniz için biraz kızgın olması dışında..." Sesi kesildi.

Dudaklarımdan alaycı bir gülümseme kaçır. "Eminim öyledir."

Neyse, bunu atlatacaktır. Henüz yüzde yüz iyileşmemişken onu yalnız bırakacak değildim.

"Teşekkürler," diyerek hemşireyi uğurlarım.

Riley'i kontrol etmek için koridora çıkıyorum. Sırtını kapıya dönük yatıyor.

"Onu burada kalmaya zorlamana gerek yoktu," diyor, sesi alçak. "Zamanı için iyi bir ücret aldı," diye karşılık veriyorum.

Riley dişlerini gıcırdatıp bana dönüyor. "Sana kaç kez söylemem gerekiyor, bu *sadece* parayla ilgili değil?"

"Onun, benim çalışanlarım gibi, bir hizmet karşılığında iyi bir ücret aldığını kaç kez söylemem gerekiyor? Bu da onlara hayatlarının diğer alanlarında özgürlük sağlıyor."

Yine dişlerini tırmalıyor ve bana sırtını dönüyor.

"Ya bugün ona ihtiyacı olan bir ailesi varsa? Futbol maçı falan olan bir oğlu ya da kızı varsa?"

"Şimdi saçmalıyorsun." Yatağın kenarına, yanına oturuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Saçmalamıyorum," diyor, sorumu görmezden gelerek. "Para harika, hatta gerekli, ama insanlar iyi para kazanmak için senin emrinde olmaları bekleniyorsa, bunu nasıl tadını çıkarabilirler? Ya da iş dışındaki hayatlarına nasıl bakabilirler? Örneğin Colin James'i ele alalım."

"O da kim?"

Gözlerini tavana çevirir. "Bir muhasebeci. Son birkaç haftadır, en az dört ya da beş gün on iki saat çalıştı."

"Ee?"

"Ve," diye alaycı bir şekilde devam ediyor, "karısı üç hafta önce bir bebek doğurdu. Hala yoğun bakımda yatan hasta bir bebek."

Başımı geriye doğru eğdim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü çalışanlarınızla konuşuyorum. Dünkü toplantı için hazırladığım ön raporu nasıl hazırladığımı sanıyorsun?" Oturur ve kollarını kavuşturur. "Yoksa okumadın mı?"

Omzuna bastırarak onu tekrar yatırıyorum. "Sakin ol. Okudum. Şimdilik işten bahsetmeyelim. Hâlâ iyileşme sürecindesin."

"Ben iyiyim."

"Hemşire, hala biraz başın dönüyor ve çok yorgun olduğunu söyledi."

Dudaklarını araladı ve itiraz edeceğini sandım, ama bunun yerine, şimdiye kadar gördüğüm en büyük esnemeyi yaptı.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Kapa çeneni," diye mırıldanır ve yuvarlanır. "Uyandığında öğle yemeği hazır olacak."

Rahat bir pozisyon bulmak için yanına dönüp başını yastık yığına dayarken hiçbir şey söylemez. Onun uyumasını izleyerek ne kadar süre burada durduğumu fark etmiyorum. Nefesi düzelir ve içimden bir şey çeker.

Bu noktada gitmeliyim. Belli ki kendini daha iyi hissediyor. Yapmam gereken bir sürü iş var. Hatta dün gece kaçırdığım akşam yemeği toplantısını telafi etmek için bir toplantım bile var. Yine de ayaklarım olduğu yerde kalıyor. Onu izliyorum.

Yüzüne düşen birkaç saç telini tarayıp kulağının arkasına koyuyorum. Riley biraz kıpırdanıyor ve çok sevimli bir mırıldanma sesi çıkarıyor, sonra tekrar sessizleşiyor.

O anda, buradan ayrılmak istemediğimi fark ettim. Ben sadece Townsend'ın varlıklarından birini gözetlemek için ya da onu yatakta tutmak için ona uydurduğum saçma sapan bahaneler için orada değildim. O anda, beni onun yanından uzaklaştıracak hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Tehlikeli," diye mırıldanıyorum ve saçlarımı elime alıp karıştırıyorum.

Ona tekrar uzanmaya, ona dokunup gerçek olduğundan emin olmaya başlıyorum, ama cep telefonu titriyor.

Onu komodinden alıp ekrandaki ismi okudum. Ladybug.

Kaşlarımı çattım. *Bu ne biçim bir isim böyle?*

Telefon elimde çalmaya devam ederken, telefonda Riley'e bakıyorum. Tamamen iyileşmediğini bildiğim için onu uyandırmaya dayanamıyorum.

Aklı başında bir adam, Riley'nin telefonuna cevap vermenin anlamsız olduğunu anlardı.

O ben değilim.

"Alo?" Onun yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapatarak cevap veriyorum. "Alo?" İlk seferinde cevap alamayınca daha ısrarcı bir şekilde tekrar ediyorum.

"Sen Riley teyze değilsin. Kimsin sen?" Genç bir kızın sesi telefon hattından geliyor. "Aman Tanrım, o iyi mi? Ne oldu? Kimsin sen?"

"Benim adım Kyle," diye cevap veriyorum. "Teyzem nerede?

Yaralandı mı?"

"Teyzen iyi," diye onu sakinleştiririm. "Dinleniyor, ben de telefonu açtım."

"E-Emin misin?" Sesindeki titreme beni biraz tedirgin ediyor.

"Kesinlikle. Dün ve bu sabah erken saatlerde kendini iyi hissetmiyordu. Ama şimdi daha iyi, sadece uyuyor."

"O baş ağrıları yine mi başladı?"

Belli ki bu kız teyzesinin durumunu biliyor. Riley'nin bu migrenleri ne sıklıkla oluyor acaba?

"Evet."

"İlaçları işe yaramadı mı? Bana hep endişelenmememi söyler."

"Çünkü haklı. Teyzen çok güçlü. İlacı bitmişti, bu yüzden bu seferki biraz daha kötüydü, ama şimdi daha iyi ve ilacı var."

Karşı tarafta bir sessizlik oldu, sanırım az önce söylediklerimi sindirmeye çalışıyor.

"Adın neydi?" diye sordu kız.

"Kyle. Seninki Ladybug mu?" Riley'nin mutfağındaki taburelerden birine oturuyorum.

Kız hafifçe kıkırdar. "Sadece Ry teyzem bana öyle der. Benim adım Eve."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Eve."

"Teyzemden nasıl tanıyorsun?"

"Birlikte çalışıyoruz." Bu doğru ama Riley bir iş arkadaşından çok daha fazlası. O, kelimenin tam anlamıyla, birden fazla kez yatağı paylaştığım ve henüz sevişmediğim tek kadın. Ama yeğenin bunu bilmesine gerek olduğunu sanmıyorum.

"Ona baktığın için teşekkür ederim."

Eve'in sözleri üzerine, taburedeki pozisyonumu düzelttim ve vücudumda sıcak bir his hissettim.

"Dün gece ve bu sabah beni aramayınca korktum. Riley teyze her cuma gecesi beni arar."

Sesindeki korku midemi düğümledi.

"Bu muhtemelen benim hatam," itiraf ettim. "Hala biraz ağrısı olduğu için onu istediğinden daha uzun süre yatakta kalmaya zorladım."

"Oh," dedi, masum bir sesle. "Baş ağrısı geçtikten sonra jelibonları sever."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ama herhangi bir marka değil. Sadece Haribo jelibonları yer. Diğerlerinin ucuz taklit olduğunu söylüyor."

Derin bir kahkaha atıyorum. Tezgahtan bir kalem ve Riley'nin buzdolabının üzerinde duran not defterinden bir kağıt alıp üzerine "Haribo jelibonlar" yazıyorum.

"Başka bir şey var mı?"

"Şey..." Bir an düşünür. "Mavi aromalı sporcu içeceğini sever. Çok popüler olanı. Baş ağrısı geçtikten sonra ondan çok içer."

Bahsettiğini düşündüğüm markayı yazıyorum. "Ve sıcak çikolatayı sevmez."

Riley'nin dolaplarından birinde birkaç kutu gurme sıcak çikolata karışımı bulduğum için kaşlarımı çattım.

"Onları benim için evde saklıyor," diyor Eve, dolaptaki kutuları biliyormuş gibi. "Sıcak çikolata, ısıtılmış çikolatalı süttten başka bir şey değil diyor. Ama yanılıyor. Tadı çok farklı," diyor o kadar ciddi bir ses tonuyla ki, ben de itiraz etmiyorum.

"Ve tüylü terlikleri en sevdiği şey. Ayakları benimki gibi üşüyor."

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu saçmalıkları yazdığımı bile inanmıyorum. Ama yazıyorum. "Kyle, benim..." Riley koridordan belirir.

Uyluklarının ortasına kadar uzanan uzun tişörtünü giymiş halini izliyorum. Riley'nin uzun, düzgün bacakları var. Gözlerimi onlardan ayıramıyorum, tıpkı az önce onun yatağının başından ayrılamadığım gibi.

Bana ne oluyor böyle?

"O mu?"

Eve'in sorusu beni düşüncelerimden çıkarır.

"Evet."

Riley mutfağa yaklaşır.

"Bu senin yeğenin." Ona telefonu uzattım.

Riley'nin yüzünde yayılan gülümsemeyle kalbim hızla çarpmaya başlar. "Merhaba, Ladybug."

Eve'in cevabını duyamıyorum, ama Riley gülüyor. Vücudum, onun seksi olmaya çalışmadığını bilsem de, bu derin, şehvetli sese tepki veriyor.

"Evet, ama şimdi çok daha iyiyim." Bir süre durur. "Hayır, yalan söylemiyorum. Yemin ederim, öyleyim."

Bana, "*Bana inanmıyor, inanabiliyor musun?*" der gibi sinirli bir bakış attı.

Evet, inanabilirim. Riley acı çekse bile pes etmeyen bir tip. Bunu son yirmi dört saat içinde öğrendim. Ayrıca insanları kendisine bağlayan birisi.

Girls on the Move etkinliğindeki kadınlar onun hakkında coşkuyla konuştu. Yönetmen Angie, kalıp soruları yanıtladığım için bana teşekkür ederken, soruların yaklaşık yarısı ağ kurma veya Amerikan şirketlerine giriş yapma ile ilgili değildi. Riley ile ilgiliydi; nasıl olduğu, ne zaman geri döneceği, bir şeye ihtiyacı olup olmadığı.

Ve yeğenin onay duyduğu sevgi ve ilgiyi görmek, benim düşüncemi daha da doğruluyor.

Sonra ben varım.

Saatler önce buradan gitmiş olmam gerektiğini biliyorum. Riley açıkça kendine bakmayı biliyor.

Yine de ben hala buradayım, yeğeniyle konuşmasını ve ona endişelenmemesi için güven vermesini izliyorum.

"Ben senin koruyucunum, unuttun mu?" Riley'nin, annemin bana endişelenmememi söylediği zamanlardaki ses tonunu anımsatan bir ses tonuyla söylediğini duyuyorum.

O anda Riley'nin sadece Eve'in teyzesi olmadığını anlıyorum. O, bir bakıma onun bakıcısı, annesi. Riley'nin Eve'e karşı kullandığı sevgi dolu ses tonu, şefkatli takma adı, hepsi teyze ve yeğenin sadece sohbet etmesinden daha derin bir bağa işaret ediyor.

"Neden olmasın?"

Riley'nin sorusu dikkatimi çekti.

"Bu adil görünmüyor. Okul müdiresini arayıp neler olduğunu sormamı ister misin? Sen de sinemaya gitmelisin."

Koruyucu içgüdülerim galip gelir ve doğrulurum.

"Emin misin?" Riley'nin sesinde endişeli bir ton var. "Tamam, Ladybug. Karar senin. Kat liderinin dediği gibi odanı temizle, belki bir dahaki sefere gidebilirsin."

Bir başka duraklama.

Kendi işime bakmalıyım. Ama Riley ve dolayısıyla Eve benim işim gibi geliyor.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Bu delilik.

"Tamam, yarın seni ararım. Söz veriyorum. Seni seviyorum."

Son üç kelime midemi burkuyor. Çünkü onun bunları bana söylemesini istiyorum...

Hayatta olmaz.

"Bunu kabul ettiğin için teşekkürler."

Riley, zihinsel döngümden beni çıkarır.

"Eğer cevap vermeseydin, uçağa atlamış olabilirdi." Gülüyor ve karşımdaki tabureye oturuyor.

Tişört omzundan kayarak onu çıplak bırakıyor. Ağzım sulanıyor. "Neden ona Ladybug diyorsun?" Onu becermek istediğim onu becermek istediğim birçok yolu

Muhtemelen hala yüzde yüz iyileşmemiştir.

"O benim şansım." Geniş bir gülümsemeyle ekliyor: "Benim parlak tarafım."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Riley, granit tezgâhın üzerindeki koyu gri ve siyah kıvrımlara bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Kardeşimden onun velayetini almaya karar verdiğimde, hayatımda büyük değişiklikler yapmam gerektiğini biliyordum. Ve yaptım. Her şey daha iyiye gitti. O olmasaydı, kim olurdu bilmiyorum."

Bir anı aklıma gelince burnumdan soluyorum.

"Ne?" diye sorar Riley.

"Babam gibi konuşuyorsun."

"Aaron Townsend gibi *mi*? Nasıl?"

Etkilenen ses tonuna gülümserim. "Bir keresinde bana, kardeşim ve ben, ve tabii ki annem hakkında böyle bir şey söylemişti. Bizi bulmasaydı ve annemi kendisiyle evlendirmesaydı, hayatında nerede olacağını bilmediğini söylemişti."

Riley gözlerini kırıştırır. "Affedersin, az önce babanın annene evlenmesini *sağladığını* mı söyledin?"

"Daha çok şantaj yaptı diyebiliriz." Omuz silkiyorum. Bana bakmaya devam ediyor.

"İşe yaradı. Mutlu bir şekilde üç çocuk daha yaptılar." "Beş kardeşsiniz, değil mi?" diye sordu.

Başımı sallarım. "Ve amcalarım ve teyzelerimden bir sürü kuzenim var. Demek istediğim, babam o kararın onu daha iyi bir adam yaptığını söylüyor. Çünkü onu daha özverili bir insan olmaya zorladı."

Kafasını sallar. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Annen bundan sonra onu nasıl affedebildi?"

"Aşk garip bir şey," diye mırıldanıyorum. "En azından öyle duydum." Tabii ki ben hiç öyle bir şey hissetmedim. Aramızda bir sessizlik oluyor ve kendimi Riley'nin gözlerine bakarken buluyorum. Göz kapakları ağırlaşıyor ve bir an için bunun migreninden kurtulmanın yorgunluğundan olduğunu düşünüyorum.

Ancak, bakışlarım tezgaha düştüğünde, elimle onun bileğini tuttuğumu fark ettim. Başparmağımla küçük daireler çizerek, oradaki damarı okşuyordum. Dokunuşumla kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, değişen nefes alış, artan kalp atışı ve yanaklarındaki hafif kızarıklığın ne anlama geldiğini anlıyorum.

"Aç mısın?" diye soruyorum, dikkatim dudaklarına kayarken.

Riley alt dudağını yaladığında boğazımdan küçük bir inilti kaçır. Onun ne yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyorum. Elimi kolundan çekmiyorum çünkü fiziksel bağımızı koparmak bana vicdansızca geliyor.

"Evet." Sesi bir fısıltı gibidir.

"Yemek için mi?"

Kafasını hafifçe sallaması, tabureden o kadar hızlı kalkmam için yeterli. Lanet olası tabure yere düşüyor. Yere çarptığında çıkan ses bile beni durduramıyor. Bir saniye önce Riley'nin karşısında mutfak adasında oturuyordum, bir saniye sonra ellerimle yüzünü kavırıyor, vücudum

bacaklarının arasına girip, uyluklarını bana yer açmak için zorluyorum ve sırtını tezgaha dayıyorum.

"Başın nasıl?" Sesim sert. Alnı karışıklıkla kırışıyor.

"Hâlâ ağrın var mı?"

Yutkunuyor ve sonra dudaklarında aldatıcı bir gülümseme beliriyor.

Penisim şişiyor, pantolonumun fermuarını zorluyor.

"Başım iyi. Baş dönmesi geçti. Ama beni hemen sikmezsen, başka türlü bir acı çekeceğim."

Siktir.

Dudaklarım onun dudaklarına yapışır, benim olanı talep eder. Bu öpücük Miami'deki öpücükten ve otel odasındaki dolapta paylaştığımız öpücüklerden bile daha iyidir. İçgüdülerim devreye girer ve onun ağzının her yerini tatmak, onu yutmak için elimden geleni yaparım.

Ancak çok geçmeden öpüşmek yetmez hale gelir. Parmaklarımı saçlarına dolayarak geri çekilirim ve sıkıca tutarım. Kafasını, gözlerimden başka bir yere bakamayacağı bir açıyla eğdiririm.

"Riley, şunu bil. Bir kez seninle yattığımda, her şey biter. Sen benimsin. Ben paylaşmam ve kimseye benim olan şeye dokunmasına izin vermem."

"Ben kendime aitim," diye
ısrar ediyor. Elimi saçlarında
sıkılaştırıyorum.

"Sikim seni benim adımla haykırttığımda, bu söz artık geçerli olmayacak." Bu sözlerin nereden çıktığını bile bilmiyorum. Hayatımda hiç bir kadını sahiplenmedim. Ama bu kadın benim. Ruhumun derinliklerinde hissedebiliyorum.

"Kyle, ben..."

Bu saçmalığı bir öpücükle kesip, onu bir kez daha ele geçiriyorum. Ona sözler olmadan, evet, kendi kişiliği olabilir, ama o benim olduğunu gösteriyorum.

"O güzel ağzın seni belaya sokmasın, Riley," diyorum dudaklarına.

O inliyor ve onun sınırda olduğunu anlayabiliyorum.

"Seni becermemi ister misin, Riley?"

"Evet," diye inledi. "O
zaman söyle," diye
emrettim.

Elleri neredeyse çaresizce omuzlarımı kavrar. "Neyi söyleyeyim?"

"Benim olduğunuzu."

Yutkunur, tereddüt eder.

"Söyle."

"Kyle."

Onun dilinden çıkan benim adım, o seksi, çaresiz tonla, vücudumdaki tüm kanın sikime akmasına neden oluyor. Acı verici bir şekilde pantolonuma baskı yapıyor, onu hemen orada sikmem için yalvarıyor.

Ama ben her şeyden önce kontrol sahibi bir adamım.

O bana sözlerini söyleyene kadar bekleyebilirim. Onun teslim olmasını istiyorum. "Söyle bana, Riley." Elim saçlarını daha da sıkı kavrar.

"Seninim," diye inledi. "Seninim, Kyle."

BÖLÜM 18

Riley

Ben seninim, Kyle.

Üç basit kelimenin bu kadar anlamlı olabileceğini hiç bilmiyordum. Bu cümle dudaklarımdan çıkar çıkmaz, Kyle her yerde. Beni öpüyor, bir eliyle saçlarımı okşuyor, diğer eliyle ise uyluğumu okşuyor.

Ve tabureye daha da yaklaşıyor, iri vücuduna yer açmak için bacaklarımı daha da açmaya zorluyor. Çok büyük penisinin içime bastırmasıyla vücudum titriyor. Külotumun dikişi, ihtiyacımın kanıtıyla ıslanıyor.

Kyle aniden geri çekilip beni tabureden hızla kaldırdığında şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. Bütün bunlar tek bir akıcı hareketle gerçekleşiyor. Beni yatak odasına taşıyor.

"Seni o tezgahta sikmek istesem de, ilk seferimizi yatakta yapmak istiyorum. Saçların yastıklara yayılmış, benim sikim seni ilk kez ele geçirirken benim adımları haykırışını görmek istiyorum."

Onun *beni sahiplenmesi* ve *beni kendine ait yapması* konusunu gerçekten konuşmamız gerekecek. Ben lanet bir mülk değilim. Ama bu konuşma beklemek zorunda kalacak çünkü sırtım yatağa değdiği anda Kyle yine orada. Benden bol tişörtümü çıkarıyor ve beni sadece açık pembe, pamuklu bir külotla bırakıyor.

Kyle dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımın arasına oturur ve bana bakar. Sanki vücudumu hafızasına kazıyormuş gibi görünür. Göğüslerimde durduğunda gözleri parlar. Büyük elleriyle göğüslerimi kapar, meme uçlarımı sıkar.

Sırtımı onun ellerinin sıcaklığına doğru eğiyorum.

"Ne hoşuna gidiyor, Riley?" diye emrediyor. Parmakları meme uçlarımı çimdikliyor.

"O. Daha fazla yap," diye ısrar ediyorum.

Onlar biraz daha sertçe sıkınca keskin bir nefes alıyorum. Amım o kadar ısınır ve ıslanır ki, külotumun kumaşı erimiş mi diye merak ediyorum.

Kyle elini göğsümden aşağıya, külotumun dikişini takip ederek uyluğuma doğru kaydırır. Uzun parmağını içeri sokar ve ben inlerim, göz kapaklarım kapanır.

"Zevk alırken biraz acı da seviyorsun, ha?"

Cevap vermiyorum. Ama meme ucumu öncekinden daha sıkı sıkıştırdığında boğazımdan başka bir inilti kaçıyor.

Kyle iç çamaşırımı hızla çıkarır. Sonra başımın arkasına birkaç yastık yerleştirmeye başlar.

"Seni yalarken beni izleyebilmen için oturmanı istiyorum. Ağzıma boşalmanı istiyorum, Riley."

Sadece sözleriyle neredeyse boşalıyorum.

Sonra başını bacaklarımın arasına sokar ve...

Aman Tanrım.

Onun dilinin ilk dokunuşuyla sırtım yataktan kalkıyor. O da bu fırsatı değerlendirip kollarını bacaklarımın altına geçiriyor ve bacaklarımı geniş omuzlarının üzerine atıyor.

Başımı geriye doğru eğiyorum ve Kyle hemen duruyor.

"Ne-Ne?" Tam bir cümle bile kuramıyorum. "Seni orgazma ulaştırmamı izle dedim."

Sesi, boğazımı saran ve beni yerinde tutan bir el gibi. Ondan başka hiçbir yere bakamıyorum.

Başını tekrar eğdiğinde gözlerini benimkilere dikeyor.

Ağzım açılır ama hiçbir kelime çıkmaz. Boğazımda bir inilti kalır.

Kyle göz teması kurmayı bırakıp başını eğerek tüm dikkatini benim içime verir, ama ben gözlerimi kaçırmaya ya da kapatmaya cesaret edemem. Göz kapaklarım ne kadar ağırlaşırse ağırlaşsın. Eğer tekrar durursa kendiliğinden yanacağımdan korkuyorum.

Kısa süre sonra bacaklarım titremeye başlar ve bir anda onun ağzında patlarım. Benim sıvılarımı yalarken çıkardığı inilti beni daha da sert bir şekilde boşaltır. İlk orgazmım geçene kadar geri çekilmez.

Gözleri neredeyse orman yeşili kadar koyulaşmış. Vücudumun üzerinde sürünürken daha çok beni takip eden bir avcıya benziyor. Elim kaldırıp ıslak sakalını parmaklarımla okşuyorum. Neden bunu çok seksi bulduğumu bilmiyorum ama öyle.

Kyle dudaklarımızı tekrar birleştiriyor ve kendimi onun üzerinde tatmamı sağlıyor. Bu, onun gücü, kuvveti ve benim baharatlılığımın bir karışımı. Son derece çekici.

Daha önce hiç hissetmediğim bir arzu alt karnımı ele geçiriyor.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye utanmadan yalvarıyorum. Onun penisini yakında hissetmezsem ölebilirim.

Pembe dudaklarında, benim sıvılarım ve öpücüğümüzden ıslanan sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Eninde sonunda yalvaracağımı biliyordum."

Kibirli piç.

"Siktir git," diye inlerim, eli amımı okşarken.

"Birazdan olacak, bebeğim," diye dudaklarıma söz veriyor.

Kyle hızla kıyafetlerini çıkarır. Ben alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak, onun devasa çubuğuna Magnum'u geçirmesini izlerim.

"O şey gerçek mi?" diye düşünmeden soruyorum.

Gözleri bana takılır, o kibirli sırtışı büyür. "Korkuyor musun, Riley?"

Biraz.

Bir cevap bulmaya çalışıyorum ama Kyle daha hızlı. Eğilip alnımı, burnumun ucunu ve sonunda dudaklarımı öpüyor. Dudakları cildime her dokunduğunda gerginliğim azalıyor.

"Hepsi gerçek," diyor ve kulak mememi ısıırıyor. "Ve hepsi senin için." Bu, içime girmeden önce aldığım son uyarı.

Kollarımı omuzlarına dolamaya çalışıyorum ama o bir eliyle bileklerimi tutup başımın üzerine sabitliyor. Diğer eliyle bacağımı beline sıkıca sarıyor. Bu pozisyon ona içime daha derin girmesi için daha fazla alan sağlıyor.

"Nefes al, Riley."

Ne kadar zamandır ilk kez nefes veriyorum.

İlk başta hareket etmez. Bunun yerine, gözlerimle benimkilerle buluşur, sanki iyi olduğumdan emin olmak istercesine. Aynı küstahlık hala oradadır, ama bu sefer Kyle'dan hiç beklemediğim bir şefkat ve tatlılık eşlik etmektedir... en azından bu hafta sonundan önce.

Ona hafifçe başımı salladım.

O zaman hareket etmeye başlar. Kalçalarını ileri geri hareket ettirirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. İçimde günahkarca iyi hissettiriyor. Başını boynumun kıvrımına indirir ve dilini kullanarak oradaki damarları izler. Vücudumu dolduran tüm hisler görüşümü bulanıklaştırır.

Bileklerimi onun tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum. Ona dokunmak, onu kendime yaklaştırmak istiyorum. Ama Kyle bileklerimi tutuşunu hiç bozmuyor.

. Dudaklarımı yine yakıcı bir öpücükle ele geçirir. Vücudumuz birbirine karşı hareket eder, bize mükemmel uyan bir ritim bulur.

O hem talepkar hem de nazik ve yumuşak. Kyle, bedenimi yağmalarken beni zevk merdiveninde gittikçe daha yükseklerle taşıyor. Kısa süre sonra, parçalanacakmışım gibi hissediyorum.

Ve işte o anda patlama gerçekleşiyor.

Orgazm bedenimin her santimini ele geçiriyor. Yüksekten aşağı inene kadar onun adını haykırdığımı fark etmiyorum bile, sesim kısılmış.

Kyle üzerimde gerginleşir ve elini bileklerime sıkıca geçirir, prezervatife boşalır.

Bir süre odadaki tek ses nefes nefese kalmak olur.

Sonra Kyle bizi ters çevirir, böylece ben onun üstüne yatarım. Hâlâ içimde zonkluyor.

"Bu bir evet demek," diye mırıldanır, sırtarak.

"Neden bahsediyorsun?"

Gülümsemesi daha da genişler. "Sen çılgılık atan birisin."

BÖLÜM 19

K_{yle}

"Bu kadar rekabetçi olduğuna inanamıyorum." Riley mutfaktan omzunun üzerinden bana sert bir bakış atar.

Kanepenin koluna yaslanıp, giydiği siyah dantelli külot, jartiyer ve ten rengi çoraplara göz gezdiriyorum. Külotun üzerine, uyluklarının üst kısmını örten kırmızı bir önlük giymiş.

"Beni kışkırtmamalıydın," diye cevap veriyorum, gözlerim sıkıca onun

Riley mutfağında yarı çıplak, sebzeleri doğramaktadır çünkü Bowling oynamaya davet etti. Beni yenebileceğini düşünüyordu. O zaman ona, kaybederse bana sadece topuklu ayakkabı ve külotlu çorap giyerek akşam yemeği pişirmesi gerektiğini söyledim.

Kaybetti çünkü bu fırsatı kaçırmamın imkanı yoktu.

"Beni kazanmama izin verebilirdin." Elindeki bıçağı bana doğru doğrultuyor. "Birkaç saat önce ölüm döşeğindeydim."

Gülerek elimdeki birayı uzun bir yudumla içiyorum. Ya bu şişeyi elimde tutacağım ya da Riley'i tezgahın üzerine eğip çatıdan aşağıya doğru çığlık attıracağım.

Ama benim için yemek pişirirken neredeyse hiçbir şey giymeden durmasını izlemekten zevk alıyorum.

"Bana sürekli ne kadar *iyi* olduğunu söylerken ölmüyordun. Hala acı çektiğini görebiliyordum." Migreninden yüzde yüz iyileşti. Aksi olsaydı, onu bowling oynamaya götürmezdim, topuklu ayakkabılarla mutfakta benim için yemek yapmasını istemezdim.

"Bana kızarmış peynir ve çorba yedirmeye hazır olan düşünceli adam ne oldu? O bana bunu asla yaptırmazdı."

Şikâyet ediyor ama kızı sebzeleri doğramaya devam ediyor.

"O," diye başlıyorum, şişeyi tezgahın üzerine bırakıp arkasına geçiyorum, çünkü artık ona yakın olamadan duramıyorum; göğsümü sırtına yaslayıp çenemi omzuna indiriyorum, "kesinlikle

mutfakta yarı çıplak yemek pişirmeni isterdi. Şanslısın ki, henüz seni tabureye eğip becermeyecek kadar açım."

Vücudunda bir titreme hissettiğimde gülümserim. Bana yan gözle bakar ve sonra tekrar yumurta karıştırmaya devam eder.

"Ne yapıyorsun ki?" Ne yiyeceğimizi bana söylemedi. Çok sayıda kase, tabak ve mutfak aleti var.

"Akşam yemeği için kahvaltı," diyor neşeyle. İsteddiği kadar şikayet edebilir ama Riley bu bahsin kaybedeni olmaktan benim kazanan olmaktan aldığım kadar zevk alıyor. "İspanaklı, mantarlı ve pastırmalı omlet yapıyoruz. Ve benim en sevdiğim tatlı patates waffle'ları."

Solundaki ısınan waffle makinesini gösteriyor. Etrafıma bakıyorum, çeşitli aletleri ve mutfakta ne kadar rahat olduğunu fark ediyorum.

"Yemek yapmayı seviyorsun," diyorum.

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor. Gözlerim o kırmızı dudaklara kayıyor. Evet, bahsin bir parçası olarak, benim için yemek pişirirken kırmızı ruj sürmesini de ısrar ettim. O rujun, beni emirken ağzına bulaştığı görüntüsü zihnimin ön saflarına çıkarken, sikim pantolonuma baskı yapıyor.

Fiziksel temasımızı kesmek için bir adım geri çekildim. Aksi takdirde, yemeği hazırlamayı bitiremeyecekti. Son bir buçuk gün içinde, Riley'i en az dört kez becerdim. Ve bu sadece sikimle. Kafamı bacaklarının arasına soktuğum sayıları saymıyorum bile.

Kızının amcığına biraz ara vermesi gerekiyor.

Bu yüzden bowling oynamaya gitmemizde ısrar etti.

"Yemek pişirerek mi büyüdün?" diye soruyorum, onu tekrar becermek dışında başka bir şey düşünmem gerekiyor.

Boş bir kahkaha attı. "Sosisleri haşlamayı ve tavuk nugget'ları mikrodalgada ısıtmayı yemek pişirme sayarsan, evet." Sözlerinde acı vardı. İki gece önce babası hakkında biraz konuştuğunda kullandığı tonla aynıydı.

"Ladybug benimle yaşamaya başladığında, yemek yapmayı öğrenmeye karar verdim. Her gün mikrodalgada ısıtılan yemekler falan yemesini istemedim."

Bulduğum yerden, onun profilini görebiliyorum. Yeğeninden bahsettiğinde yüzü aydınlanıyor.

"Ne zamandır seninle birlikte?"

"Beş yaşından beri. Yani, neredeyse altı yıldır."

"Ama doğuda okula gidiyor, değil mi?"

Kafasını sallıyor. "Bowen Boarding Academy."

Dudaklarımdan bir ıslık çıkar. "Oradan mezun olan birkaç kişiyle üniversiteye ve yüksek lisansa gittim. Harika bir okul."

Riley gururla gülümser. "Çünkü benim bebeğim bir dahi."

Yine, ikimizden birinden bahsederken annemi hatırlatıyor bana.

"Matematik ve analitik konusunda en iyi yüzde ikide yer alıyor. Sayılar, formüller, bilim ve tüm bu **k o n u l a r d a** inanılmaz zeki. Bu ona doğal olarak geliyor, ama sosyal bilimlerde de aynı derecede iyi olmak için çok çalışıyor. Bence fazla çalışıyor. Ona sık sık, bir gece ders çalışmamakta bir sakınca olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyorum."

"Çalışkan birine benziyor." Yanına gidip, tatlı patates karışımını tavaya kaşıkla koymasını izliyorum.

"O daha on bir yaşında. Çalışmak için önünde bolca zaman var. Onun işi, mümkün olduğunca uzun süre çocuk kalmak."

"Sonsuza kadar çocuk kalamaz. Ben o yaşta Townsend'ın ofislerinde çalışıyordum."

Riley bana kaşlarını çatarak baktı. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Kariyerim için en iyi eğitim yeri orasıydı."

Gözlerini devirir. "Sen bir çocuktun. Çocukluk deneyimleri yaşamalıydın."

"Yaşadım. Yanılma. Orada olmak benim seçimimdi. Ailemi gururlandırmak da hala benim seçimim."

Bir süre durup bana içtenlikle bakar. "Gerekmedikçe yetişkinlerin sorunları hakkında endişelenmesini istemiyorum. Zaten benden ülkenin diğer ucunda." Kaşlarını daha da çatıyor. "Onu özledim."

"Ne zamandır Bowen'da?"

"İki yıl. Yaz tatillerinde ve okul tatillerinde eve gelmesine rağmen, daha uzunmuş gibi geliyor." Sesinde hüznün belirliyor.

Yine arkasına geçip ellerimi kollarının üzerinde yukarı aşağı gezdiriyorum. Üzerinde neredeyse hiç giysi yok ve çok seksi görünüyor, ama hareketlerim zevk için değil, onu rahatlatmak için.

"Ailesine ne oldu?"

Riley soruyla donar. Bunun hassas bir konu olduğunu hemen anlarım. Ama ben açgözlüyüm ve Riley'nin hayatı hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Onu harekete geçiren nedir? Yeğenine derin bir sevgi beslediği açık.

"Annesi doğduktan kısa bir süre sonra öldü. Nadir görülen bir kalp rahatsızlığı vardı. Hamilelik bunu daha da kötüleştirdi. Kardeşim bana böyle söyledi. Ve o..." Sesi kesildi. "Şey, babamıza çekmiş. Bunu gördüğümde, oturup onun buna maruz kalmasına izin veremezdim. Onu, benimle daha istikrarlı bir hayat süreceğine ikna ettim."

Burun kıvırdı.

"Ne ironik. Ondan iki ay önce, evsizler barınağından bir daireye taşınmışım. Ama ona kardeşimin verebileceğinden daha fazlasını verebileceğimi biliyordum."

"Aile senin için önemli mi?" diye soruyorum. "Ladybug benim tek ailem."

Waffle makinesinin kapağını kapatıp bana dönüyor. Göğüslerimiz birbirine değiyor. Ellerimi vücudunun iki yanına koyarak onu tezgaha sıkıştırıyorum.

"Ailenin senin için önemli olduğunu zaten biliyorum. Bana kardeşlerinden bahset."

Dudaklarım gülümser. "Kennedy ve ben en büyükleriz."

"İkizsiniz, değil mi?"

Başımı sallarım. "Sonra Andreas ve Thiers. Onlar da ikiz."

"Bekle," elinde spatula ile bana doğru döner. "Annen iki çift ikiz mi doğurdu?" Ben gülümseyip başımı sallayınca gözleri fal taşı gibi açılır.

"Bu delilik."

"Sonra da ailenin en küçüğü Stasi var."

"Nasıl insanlar?"

"Kennedy inatçıdır."

Riley burun kıvırır. "O tek değil. Ah!" Poposuna şaplak attığımda çığlık atar.

"Ben inatçı değilim."

"İnatçı demek daha doğru. Devam et."

"Araştırmacı gazeteci olarak kariyerinin başındadır. Bu nedenle sık sık şehir dışına çıkar. Ayrıca seyahat etmeyi sever. Gençken dünya turuna çıktığımızda bu işe gerçekten kapıldı."

"Gerçekten mi?" Gözleri büyüdü. "Bütün ailen mi?"

"Annemin göğüs kanseri remisyona girdikten bir yıl sonraydı." Gözleri hüzünlenir.

"Neredeyse on yıldır remisyonda. Andreas dışa dönük, çekici bir tip," diye devam ediyorum, konuyu tekrar kardeşlerime getiriyorum.

"O her zaman bir sanatçı olmuştur, bu yüzden Los Angeles'ta yaşıyor."

Riley nefesini tuttu. "Bir dakika, kardeşin Andreas Briggs değil, değil mi? *Over the Bridge* adlı gençlik dizisindeki?"

Kaşlarım havaya kalkar. "Bunu nasıl anladın?" Andreas, kamuoyunda farklı bir soyadı kullanıyor. Mesleki ve kişisel hayatını olabildiğince ayrı tutmak için. Son iki yıldır, popüler bir gençlik dizisinde başrol oynuyor. On dokuz yaşında, eğlence sektöründe büyük bir sıçrama yapmaya hazırlanıyor.

Bana bakıyor. "Benzerliği görüyorum. Senin ve babanın genç hallerine benziyor."

"O da bizden biri."

"İkizi de oyuncu mu?"

En küçük kardeşim aklıma gelince kalbim biraz sıkışıyor. "Thiers orduda. Üniversitede sadece bir yıl okuduktan sonra bıraktı. Aramızda en içine kapanık olanı o." Kardeşim hayatta seyirci önünde performans sergilemez. Onları vurmayı tercih eder.

"Stasi hala lisede. Ama yemek yapmayı çok seviyor ve duyabileceği herkese bir gün kendi restoranını açacağını söylüyor."

"Bu harika. Ailenizden sesinizde büyük bir gururla bahsediyorsunuz."

Gülümsemesi çok şefkatli.

"Hepsinden gurur duyuyorum. Ve henüz kuzenlerimden bahsetmedik bile. Hepsi daha küçük. Hala ortaokul ve lisede okuyorlar. Ama hepsinin tek tek dünyayı fethedeceklerini biliyorum."

"Tıpkı onlara öncülük eden büyük kuzenleri gibi." Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor.

Kalbim, sonsuza kadar saklamak istediğim bir duygu ile doluyor.

"Ama en büyüğü ben değilim."

"Diego, değil mi? O nasıl? Miami'deki o geceden beri onu görmedim sanırım. Aile şirketinde çalışmadığına şaşırdım."

"O gece sahilden öfkeyle ayrıldıktan sonra iki hafta boyunca en yakın arkadaşı Monique ile şehir dışında kaldı ve işleriyle meşgul oldu." Neden Townsend Emlak'ta çalışmadığını söylemiyorum çünkü, dürüst olmak gerekirse, onu engelleyen şeyin ne olduğunu hala bilmiyorum.

Gözlerimin içine bakarak bir şey arıyor gibi görünüyor. "Bu yüzden bu kadar çok çalışıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, benim hakkımda ne tür bir sonuca vardığını merak ediyorum. Normalde, kimsenin beni anlamasını umursamam, ama onun için çok da önemi yok.

"Çoğu insan bunun saf hırstdan kaynaklandığını düşünür. Ya da sadece on altı saatlik çalışma günlerinden zevk alan çılgın bir işkolik olduğun için. Ama sen bunu ailen için yapıyorsun."

"Aile her şeydir."

Sözlerim onu şaşırtmış gibi başını yana eğiyor. "Sen aynı fikirde değil misin?"

"Hayır, katılıyorum. Sadece... Benim hiç gerçek bir ailem olmadı, en azından tipik anlamda. Neyse, akşam yemeği hazır," diyor ve tekrar tezgaha dönüyor.

Bahsi kaybetmiş olabilir, ama ben tam bir pislik değilim. Kahvaltı-akşam yemeği için masayı hazırlamasına yardım ediyorum. Ama Riley cam masanın etrafından dolaşıp diğer tarafa oturmaya başladığında, kollarımı ona doluyorum ve onu kucağıma çekiyorum.

"Buradan yiyeceksin."

"Önce çıplak olarak senin için yemek pişirmemi sağladın. Şimdi de huzur içinde yemek yememe izin vermiyorsun." O öfkelenir ama bastırmaya çalıştığı gülümsemeyi görüyorum.

"Yemeğin yerine sana sikimi yedirmediğim için şanslı say kendini." Az önce içtiği buzlu çayı neredeyse boğazına kaçırıyor.

Sırtını birkaç kez okşadıktan sonra elimi omurgası boyunca yukarı aşağı gezdirdim. "Söylediğim bir şey miydi?"

Bana öfkeyle bakar ve lanet olsun, böyle devam ederse akşam yemeğini bitiremeyeceğiz.

"Çabuk yemenizi öneririm," diye homurdandım. "Sadece bu şekilde sizinle oturabilirim, sonra benim adımı inlemeye başlayacaksınız."

* * *

Riley

"Ne?" Eve çok öfkeli görünüyor. "Ry teyze, az önce ne dediğini duydun mu?" diye bağılıyor.

Kafamı salladım ve Kyle'a acınası bir bakış attım, telefonumu ikimizin arasında tuttum. Oturma odamdaki kanepede oturuyorduk.

Kyle beni okşamaya başlamadan önce akşam yemeğini neredeyse bitirmiştik. Popomun altında onun penisinin şişkinliğini hissettim, bu da içimde giderek artan bir sıcaklığa neden oldu.

Ancak Kyle beni tezgahın üzerine kaldırmaya başladığında telefonum çaldı. Eve her zamanki pazar akşamı aramamız için tam zamanında aradı. Şimdi Kyle'ı kötü film izleme alışkanlıkları nedeniyle azarlıyor.

"*The Greatest Showman*'ı nasıl izlememiş olabilirsin?" diye soruyor.

"Müzikalleri sevmem," diye cevaplıyor Kyle, hiç de alınmamış gibi, gayet rahat bir ses tonuyla.

"Nasıl olur... *Hamilton*'ı izledin mi?" diye tekrar deniyor.

Yüzündeki ifadeden, cevabın hayır olacağını anlıyorum.

Eve, cevabını duyar duymaz inliyor. "İnanamıyorum." Gerçekten hayretler içinde. "Bu şimdiye kadarki en iyi müzikal!" diye bağırıyor. "Tarihsel olarak tam olarak doğru değil ama yaratıcı yönelim ve bu tür şeyler hakkında ne dediklerini bilirsin."

Kyle ona ayak uydurur ve ekler, "Biliyorum. Kardeşim biraz oyunculuk yapıyor."

"Gerçekten mi? Ünlü mü?"

Kyle tereddüt eder. "Muhtemelen senin bilmediğin biri." "Peki ya..."

"Eve, duş alıp sabahki derslere hazırlanmanın zamanı gelmedi mi?" Bizden sadece bir saat ilerideydi ama yine de onun için geç olmaya başlamıştı.

"Evet, Ry teyze," diye mırıldanır.

"Yurt sorumlusunun istediği gibi odanı temizledin mi?" Bir duraklama olur.

"Denedim."

Sesindeki tonlamaya kaşlarımı çattım. Telefonu hoparlörden aldım ve kanepeden kalkarak Kyle'ı orada bıraktım.

"Her şey yolunda mı, Ladybug?"

"Evet." Çok çabuk cevap verdi.

"Dün gece ne oldu? Sinemaya gidebildin mi?"

"Hayır, o zaman temizlik yapıyordum. Söylediğin gibi, önümüzdeki hafta sonu yine New York'ta buluşabilir miyiz?"

Kyle'a baktığımda onun beni izlediğini görüyorum. Bir yanım, önümüzdeki hafta sonu onunla planlarımız olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyor. *Bu onun için tek seferlik bir şey mi?*

Sonra bu düşünceleri iki nedenden dolayı bir kenara itiyorum... Birincisi, onunla tanışmamın nedenini düşünersek, onunla asla yatmamalıydım. İkincisi, Eve her şeyden önce gelir. Her zaman.

"Evet, tabii ki," diyorum ona. Birbirimizi görmek ikimize de iyi gelir, diye düşünüyorum. "Yarın gün sonuna kadar uçuşumu ve rezervasyonlarımı yaparım, tamam mı?"

"Tamam." Sesi mutlu geliyor, bu da üzerimdeki ağırlığı hafifletiyor. "Seni seviyorum, Ladybug. Şimdi yatmaya ve yarın okula hazırlan."

Kyle, kanepeye geri dönerken beni izliyor.

"Uh, uh," diye başını sallayarak beni bacaklarının arasına çekerek uyarıyor. "Sen buraya otur."

Vücudum onun göğsüne yaslanarak onun sıcaklığına bırakılıyor.

"Nerede kalmıştık?" diye kulağıma fısıldadı ve kulak mememe bir öpücük kondurdu.

Vücudum titrer. Hızla önlüğümün bağlarını çözer, önlüğü çıkarır ve yere atar. Sonra elini omzumdan kaydırarak, sadece dantelli sütyenimle örtülü göğüslerimi avuçlar.

"Oh hayır." Yanımızdaki uzaktan kumandayı kapıp televizyonu açtım.

"Ne yapıyorsun sen?"

Gülüyorum. "Yeğenimi hayal kırıklığına uğrattın. Ve en sevdiğim filmlerden birini izlemeyerek onu hayal kırıklığına uğratan biriyle takılamam." Doğru uygulamaya gidip *The Greatest Showman*'ı açıyorum.

"Riley, biz *takılmıyoruz*," diyor. "Sikişmek üzereyiz."

Ben cevap veremeden, elini aşağıya indirip cinsel organımı avuçladı. Kararlılığım bir an için sarsıldı, ama sonra gücümü toplayıp bileğini tuttum.

"Hayır, izlemelisin."

"Bir dahaki sefere." Boynumun arkasına bir öpücük kondurur. "Ya bir dahaki sefer olmazsa?"

Geri çekilir. "Neden olmasın ki?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bunun senin için sadece bir hafta sonu kaçamağı olmadığını fark etmemiştim."

Kyle tamamen oturur, bir şekilde ellerini belimde tutar. Vücudumu öyle çevirir ki, birbirimize karşı otururken bacaklarım onun bacaklarının üzerinde olur.

"Riley, sana bir kez içime girdiğimde benim olacağını söylemiştim, değil mi?"

Çok kaba. Yine de, sözleri meme uçlarımı sertleştiriyor. "E-Evet."

"Söylediklerinde samimi olmayan bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?" Başımı sallıyorum.

"Ne dedin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, onun bunu yüksek sesle duymak istediğini bilerek.

Parmaklarını kaldırıp dudaklarımı okşadı. "Seni ilk gördüğüm andan beri seni istiyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırırım. "Hatırladığım kadarıyla, benden kurtulmak için sabırsızlanıyordun. Güvenlik görevlin beni o kulüpten attı."

O, küstahça gülümser. "Yine de, işte buradayız."

Adını koyamadığım her türlü duygu karnımda dolanıyor. Bunlardan birini suçluluk olarak tanımlayabilirim.

Suçluluk duygusunu düşünmemek için, Kyle dudaklarımı dudaklarına yaklaştırmak için öne doğru eğildiğinde geri çekiliyorum.

"Filmi izlemelisin."

Kaşlarını çatıp ellerini kıcıma sıkıca geçirir ve sıkar. "Riley, eğer izlemezsən..."

"Yeğenimi böyle hayal kırıklığına uğratamazsın. Bir dahaki sefere onunla konuştuğunda sana soru sorarsa ne olacak? Filmi izlemiş olmanı bekleyecektir."

Kanepeye yaslanır ve ben onu tahtındaki bir kral gibi görürüm. Elleri hala kıcıma sıkıca yapışmış durumda.

"Filmi izlememi mi istiyorsun?"

İlerleme kaydettiğimi düşünerek başımı sallarım.

"Peki." İşaret parmağını külotumun dikişine sürer. "İzleyeceğim," der, baştan çıkarıcı bir sesle. Bir şartı olacağını biliyorum. "Sen beni becerirken."

Yırtılma sesi duyulur ve iç çamaşırımı yırttığını fark edince nefesim kesilir.

"Seni adi herif... Onlar yeniydi."

Bana yarım bir gülümseme atar. "Sana yenilerini alırım."

Külotumu mahvettiği için hiç suçluluk duymadan zaman kaybetmiyor. Kyle ellerimi kemer tokasına götürüyor.

"Çıkar şunu." Uzaktan kumandayı kaldırıp oynat düğmesine basıyor. "Lanet olası bir müzikal izlerken seni becermemi mi istiyorsun?" "*Ben* izleyeceğim. Sen meşgul olacaksın," diye düzeltiyor.

"Sen delisin."

Bu onu güldürür. Yine de kendimi onun kotunu açarken ve pantolonundan kocaman çubuğunu çıkarırken buluyorum.

"Siktir," diye inliyor, ben onu birkaç kez okşarken.

Onun anatomisinin bu kısmına bakıyorum.

"Biliyor musun," başparmağımı ucuna sürmek için duraklıyorum, "çok güzel bir sikin var."

"Ne?" Yüzünde şaşkınlık belirir.

Omuzlarımı rahatça kaldırıp indiriyorum. "Bilmiyorum. Çoğu erkeğin penisi o kadar çekici değil. Ama seninki..." Boğazından çıkan hırıltı sesiyle sözüm kesiliyor.

"Diğer erkekler mi?"

Sesinde kıskançlık mı var?

"Özellikle kimse yok. Yani, dünden önce bakire olmadığımı biliyorsun, değil mi? Ve porno falan da izledim. Penisler özellikle çekici değil..."

Sözlerimi boğazımdan öperek keser.

"Bana başka bir erkek hakkında asla konuşma." Elleri kıcımlı sıkıca kavrar ve gözleri ölümcül bir parıltı alır.

"Özel olarak birinden bahsetmiyordum." Dişlerimi eziyorum. "İltifatı kabul edemiyor musun?" Onu tekrar okşuyorum ve gözlerindeki ölümcül bakış, şehvet dolu bir bakışa dönüşmeye başlıyor.

"Siktir beni Riley. Bu filmi izlememi istiyorsan."

Cüzdanından çıkardığı prezervatifi bana uzatıyor. Parmaklarım titriyor olsa da, lateksi onun üzerine geçirebiliyorum. Ben vücudumu kaldırıp onun penisine otururken, o da ellerini belime koyarak bana yardım ediyor.

İçime girdiğinde ikimiz de iç çekiyoruz.

"Çok iyi," diye nefesini veriyorum.

"Filmi izle," diyorum.

"Beni sikmeye devam et, izleyeceğim." Kıcımlı tokatlayarak hareket etmem için beni teşvik ediyor. "Çok ısrarcısın."

"Eğer yapmazsan seni bu kanepeye itip, aklını kaçırarak kadar sikmek üzereyim..."

"Tamam, tamam." Belimi kaldırıp yavaşça üzerine inerken gülüyorum. Omuzlarından tutuyorum ve kalçalarımı onun kalçalarına sürüyorum. Hugh Jackman'ın şarkısı arkamda çalarken saf mutluluk beni sarıyor.

"Siktir, durma," diye emreder Kyle. Beni sıkıca tutuyor.

"İzlemeye devam et," diye fısıldarım.

"Bunu çıkar." Ben talimatları yerine getirmeden, önlüğümü ve sütyenimi çekip çıkarıyor. Bu sırada gözleri televizyon ekranından ayrılmıyor.

Elleri göğüslerimi bulur ve sıkar. Ellerini ellerimle kapattım ve kalçalarımı hareket ettirmeye devam ederken ellerini orada tuttum.

"Aynen öyle, bebeğim," diye mırıldanıyor.

Bana böyle iltifat ettiğinde neden bu kadar iyi hissediyorum? Sanki gerçekten ona aitmişim gibi.

"Benim sikimin üstünde otururken çok güzelsin, Riley." İnliyorum ve bir başka sıvı seli onun sikini kaplıyor.

Onaylayıcı sözler benim aşk dilim olmalı. Bilinçaltım bunun ne kadar yanlış olduğunu hatırlatmaya çalışsa da, onun arzusu, şehveti ve şehvetinin sisine daha da çekilmekten kendimi alamıyorum. Kyle'ın elleri her yerimde, sikini içimde ve şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok.

"İşte böyle," diye derin sesiyle beni cesaretlendiriyor ve ben de amımın duvarlarını onun penisi etrafında sıkılaştırıyorum. Onu memnun etme arzum beni ele geçiriyor ve kısa süre sonra vücudunun sertleştiğini hissediyorum. Parmakları sırtımın derisine batıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Sanki dünyada tek varlık benmişim gibi bana sarılıyor.

Ben de onun geniş omuzlarını aynı şekilde sıkıca tutuyorum. Birlikte doruğa ulaşıyoruz.

En son ne zaman bu kadar samimi bir şey yaşadığımı hatırlamıyorum, eğer yaşamışsam tabii.

O anda ciddi bir sorunum olduğunu anlıyorum.

BÖLÜM 20

Riley

Kyle ile geçirdiğim hafta sonundan bir hafta sonra, dünyanın en sevdiğim insanıyla iki buçuk gün geçirdikten sonra doğuya geri döndüm.

"Seni özleyeceğim, Ry Teyze," diyor Eve, sesindeki hüznü kalbimi sıkıştırıyor.

Onun yurt binasının önünde duruyoruz. Hafta sonlarımızı birlikte geçirdiğimiz bu anlar, en çok nefret ettiğim kısımdır. Ama Eve'in sesindeki bir şey, bu vedayı daha da zorlaştırıyor.

"Uğur böceği, bana söylemen gereken bir şey mi var?" Omuzlarını tutuyorum.

O da bana açık kahverengi, bal rengi gözleriyle bakar. Bazen gözlerinin rengi ela rengine dönüşür.

Bu düşünce beni o andan uzaklaştırıyor ve itiraf etmek istemediğim kadar özlediğim başka bir çift ela gözü hatırlatıyor. Düşündüğüm kadar, Townsend'da geçen hafta hiç de garip geçmedi. Hatta, profesyonel açıdan ilerleme kaydettiğimizi hissettim.

Kyle benim fikrimi daha çok sordu ve belirli çalışan haklarının uygulanmasıyla ilgili önerilerime daha fazla ilgi gösterdi. Kyle'ın önerilerime daha açık hale gelmesinin nedeninin bacaklarımın arasında olan şey olduğunu düşünmek istemiyorum.

Ancak, beni konferans odalarından birinde tek başıma bulduğu, kapıyı kilitlediği ve parmaklarıyla beni orgazma ulaştırdığı zamanı düşününce, işimi yararlı bulmasının tek nedeninin bu olduğunu düşünmemek zor.

"Yaklaşan büyük sınavı düşünüyorum," diyor Eve, beni düşüncelerimden koparıyor.

Gözleri benimkilerden kaçıyor ve midemdeki o batma hissi daha da derinleşiyor.

"Eve, benimle her şeyi konuşabileceğini biliyorsun. Bana söyleyeceğin hiçbir şey, seni şu anda sevdiğimden daha az sevmeme neden olmaz. Bu mümkün değil." Omuzlarını sıkıca tutuyorum.

"Biliyorum." Sözlerine rağmen, bir ayağından diğerine geçerek yerinde duramaz hale gelir. "Yorgunum, Ry Teyze. Ama yatmadan önce ders çalışmalıyım."

"Uğur böceği, yarın pazartesi. Okul için o zaman endişelen."

Ben sözümü bitirmeden başını sallıyor.

"Seni gururlandırmak istiyorum."

Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Zaten gurur duyuyorum. Yapacağın veya başaracağın her şey sadece çilek üzerine krema gibi olacak."

Gülümserken yüzü kırışır. "Seni seviyorum, Ry Teyze."

Kollarını belime doluyor ve ben de onu sıkıca sarıyorum. Ondan ayrılmak istemiyorum.

"Çantanı yukarı taşımana yardım edeyim."

"Hayır," diye patlar Eve. "Sorun yok. Ben hallederim. Sen de vedalardan hoşlanmadığımı bilirsin," diye ekler aceleci bir tonla.

"Ama..." Telefonum bip sesi çıkarır. Normalde, Ladybug'um yanımda olduğu için buna aldırılmazdım, ama son altı gündür karnımın derinliklerinde bir rahatsızlık olarak hissettiğim korku artar.

"Bir saniye." Parmağımı kaldırıp cep telefonumu çıkarırım. Charlotte'tan bir mesaj gelmiştir.

Charlotte: **Bunu gördün mü?**

Mesajda *Williamsport Daily*'den bir makalenin bağlantısını eklemiş.

"Townsend's'lar göründükleri gibi mi?" başlığı yazıyor.

Midem altüst oldu çünkü bunun Dean Walsh ve ona verdiğim bilgilerle bir şekilde bağlantılı olduğunu biliyordum.

Makaleyi gözden geçiriyorum.

"Kaynaklara göre, Townsend ailesi yıllardır milyar dolarlık imparatorluklarını genişletmek için manipülasyon, rüşvet, zorbalık ve hatta muhtemelen suçlar işlemiş," diye mırıldanıyorum okurken.

"Yurt odama gidiyorum. Hoşça kal, Ry Teyze." Eve'in uzaklaşmaya başladığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Hey, bekle," diye seslenerek onu durdurdum. Telefonumu cebime attım. Onu sonra halletmem gerekecek. "Sana yardım edeyim." Hafta sonu gezisi için getirdiği sırt çantasını almaya çalıştım, ama o sıkıca tuttu.

"Hayır, gerek yok."

Kısa bir süre karşı karşıya kalırız ve ona ne olduğunu merak etmeye başlarım. Gözümün ucuyla binanın kapısının açıldığını duyarım. Dikkatimi yeğenime vermeye devam ederim.

Ona neler olduğunu sormaya başlarken, bir kadın adımı çağırır.

"Bayan Martin?"

Onun Eve'in yurt lideri Scarlett Winters olduğunu fark ettim. Eve ile göz teması kurduğumda, o bunu kaçmak için bir fırsat olarak kullanır.

"Eve!" diye sesleniyorum, ama o bana kısa bir el sallayıp "*Seni seviyorum*" diyor, sonra da benden Scarlett'e bakarak oradan ayrılıyor.

"Bayan Winters," diye selamladım. "Nasılsınız?"

"Gitmeden önce size rastladığım için çok mutluyum," diyor.

Başımı sallarım ama omzunun üzerinden Eve'in asansörle yurt odasına doğru kayboluşunu izlerim. O yöne doğru ilerlerim ama Bayan Winters önüme geçerek yolumu keser.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum, sinirlenmeye başlıyorum.

Cebimdeki telefonum yine titrer. İyi bir haber olmayacağını düşünerek cevap vermek için parmaklarım kaşınır, ama kendimi tutarım.

"Şey, hayır, tam olarak bir sorun değil." Bayan Winters'ın sesinde hoşuma gitmeyen bir tereddüt var.

"Eve'in bir sorunu mu var? Çünkü..." "Hayır, öyle bir şey yok," diye çabucak cevaplar.

Omuzlarım düşer ama hala savunma pozisyonundayım.

"Eve harika bir öğrenci. Ne kadar zeki olduğunu biliyorsunuz."

"O çok zeki." Sesim istediğimden daha savunmacı çıkıyor ama bu kadının kullandığı üslubu sevmiyorum.

"Evet, elbette. Bildiğiniz gibi, Bowen'da sizin de söylediğiniz gibi çok sayıda parlak öğrenci var."

"Ama hiçbirisi Eve değil," diye yanıtlıyorum.

Bu okul, ülkedeki en iyi okullardan biridir. Senatörlerin, eski başkanların, Fortune 500 CEO'larının çocukları bu okula devam ederken, öyle olmaması zor. Mezunların yüzde doksan beşi Ivy League üniversitelerine giriyor.

Bayan Winters'a bunun nedeninin çoğunun yeğenim kadar zeki olmaması olduğunu söylemek istiyorum. Bunun nedeni, ebeveynlerinin bu okula, en iyi öğretmenlere ve onları bu okullara sokmak için ekstra derslere parası olmasıdır.

Bana yapmacık bir gülümseme atıyor. "Evet, tabii ki. Eve harika bir çocuk. Bütün öğretmenleri onu çok seviyor."

Son öğrenci raporunda da aynen böyle yazdığı için başımı sallıyorum.

"Ancak, Eve'in düzenli olma konusunda ve katındaki bazı kızlarla ilgili bir sorun var."

kızlarla ilgili bir sorun var."

Ona dikkatle bakıyorum. "Hangi kızlar?" Sesim yükseliyor. Eve bana kimseyle bir sorunu olduğunu hiç söylemedi.

Gözlerini kaçırdı ve sonra bana tekrar baktı. "Eve biraz dağınık. Bazı kızlar odasını gördü ve bana bundan bahsetti. Önemli bir şey değildi. Ama ona odasını temizlemesini söylediğimizde, bu görevi yerine getirmekte zorlanıyor gibi görünüyor."

"O on bir yaşında," diye savunuyorum. "Temizliği öncelik listesinin en üstüne koyan on bir yaşındaki çocukları tanıyor musun? Ve o kızlar neden onun odasındaydı ki?"

Eve, bu yılın başından beri özel bir odada kalıyor. Oda arkadaşı, bir aile üyesinin hastalığı nedeniyle Bowen'dan aniden ayrılmıştı. "Şey, sosyal saatler sırasında oldu." Kafasının arkasını kaşıyor.

"Aslında önemli bir şey değildi. Ancak, görevlerine odaklanmakta sorun yaşıyor gibi görünüyor."

"Eve tanıdığım en odaklanmış kişidir," diye karşılık veriyorum, savunmacı bir tavırla. "Davranış sorunları mı var?" Bu soru saçma, çünkü yeğenimi tanıyorum. O, tanıyabileceğiniz en tatlı, en sevgi dolu çocuktur. Öğretmenleri onu her zaman sevmiştir.

"Tam olarak değil."

Açıklamasını istemek için ağzımı açtım, ama telefonum mesaj yerine çalmaya başladı. İçgüdüsel olarak, arayanı sesli mesaja yönlendirmek için telefonu çıkardım. Ekrandaki numarayı görünce donakaldım.

Dean Walsh.

Lanet olası piç.

"Meşgul görünüyorsunuz," diyor Bayan Winters, dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

Telefonumu cebime geri koyup başımı sallıyorum. "Hayır. Eve söz konusu olduğunda asla çok meşgul olmam."

Bir adım geri çekilir. "Gerçekten, bekleyebilir. Birkaç hafta sonra Ebeveynler Haftası için geri döneceksiniz, değil mi?"

Okul her üç ayda bir Ebeveynler Haftasonu düzenler ve bu etkinlikte tüm ebeveynler ve veliler okulun kampüsünde düzenlenen etkinliklere ve çeşitli etkinliklere katılırlar.

"Evet, geleceğim," diye söz veriyorum. "Ama şimdi benimle konuşman gereken bir konu varsa..."

Telefonum tekrar çalıyor. Dean geçen hafta sessizdi, ama belli ki söyleyecek bir şeyi var. Eminim Charlotte'un gönderdiği makaleyle ilgilidir.

"Hayır, bu hafta sonu konuşamayacağımız bir konu değil," diyor Winters, yurt kapısına çıkan merdivenlere doğru ilerlerken.

Telefonum çalarken ve Bayan Winters gittikçe uzaklaşırken, kendimi çok gergin hissediyorum.

"Birkaç hafta sonra döneceğim," diye söz veriyorum. "Evet. O zaman görüşürüz."

Telefonumdaki "yoksay" düğmesine basıp Ladybug ile aramızdaki mesajlaşmayı açıyorum.

Ben: Seni seviyorum. Birkaç hafta sonra Ebeveynler Haftası'nda görüşürüz.

Birkaç saniye sonra Eve cevap verdi.

Ladybug: **Ben de seni seviyorum. İyi yolculuklar.**

Eve'in yurdunun önünde buluşmak üzere ayarladığım araç paylaşım hizmetinin beni havaalanına götürmek için geldiğine dair bir bildirim alıyorum.

İsteksizce beni bekleyen şoförle buluşmak için dışarı çıkarken telefonum tekrar çalmaya başlar.

"Ne var, Dean?" Bir başka aramayı daha cevaplarken öfkeyle soruyorum. "Neredesin lan?"

"Seni ilgilendirmez," diye bağırarak üzereyim. Durup etrafa bakınıyorum, nerede olduğumu hatırlıyorum.

"Williamsport'a dönmen lazım. Senden yapmanı istediğim bir şey var."

"Williamsport'ta olmadığımı nereden bildin?" Arabanın kapısını açmadan önce duraksıyorum.

"Tahmin ettim," diye cevaplar.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Neredeyse boş olan caddeyi baştan aşağı süzdüm. Eve'in kampüsündeyim, büyük bir çelik kapıyla korunan ana girişten birkaç metre uzaktayım. Kampüs güvenli, diye kendime hatırlattım.

"Her neyse, Townsend'ın o makale yüzünden çöküşte olduğunu biliyorum."

Arabanın kornası çalınca irkildim.

Sürücü camı indirip "Riley?" diye sorar. Ben başımı sallarım. "Evet."

Kapıyı kapattığım anda arabayı hareket ettirir. "Sen miydin?" diye Dean'e sorarım.

"Tabii ki. Sana tanıdıklarım olduğunu söylemiştim. Williamsport Daily'de bir bağlantım var."

Bunu bir onur nişanıymış gibi söylüyor. Ancak o gazete şehirdeki en küçük gazete. On bin aboneden az bir tirajı var. Çok büyük bir yayın değil ve belki de iki katı kadar çevrimiçi takipçisi var, bu da büyük gazetelerle karşılaştırıldığında hiçbir şey sayılmaz.

Yine de, yasadışı işlemleri işaret eden herhangi bir makale, olumsuz dikkat çekecektir. Townsend Industries'in isteyeceği bir şey değil.

"Dinle," diye devam ediyor Dean, "Biriyle tanışmanı istiyorum."

"Ne? Kim? Ben..." Gözlerim şoförün gözleriyle buluştuğunda sözümü kesiyorum. Sesimi alçaltarak, "Senin için kimseyle görüşmeyeceğim," diyorum.

"Gideceksin. Sana isim, saat ve yeri mesajla göndereceğim. O piç kuruları hakkında daha fazla bilgi toplamana yardımcı olacak bir şey verecek sana."

Bunun üzerine telefonu kapatır.

Aklım dakikada bir milyon mil hızla çalışıyor. Eve, Dean'le olan bu saçmalık ve Kyle'la aramızda gelişen her neyse, hepsine yetişemiyorum.

BÖLÜM 21

Kyle

"Bu iftira," konferans görüşmesindeki beş kişiye homurdanıyorum. Bunlardan biri Paris'ten arayan babam, diğeri ise amcam Joshua.

Bu sabah *The Williamsport Daily*'de o lanet makale yayınlandı. Pazar günü olmasına rağmen, ilk yaptığım şey ailemin en iyi iki avukatından bu görüşme için zaman ayırmalarını istemek oldu.

Ailemin sahibi olduğu İtalyan restoranı Buona Sera'nın özel yemek salonlarından birindeyim.

"Önce o lanet muhabirleri dava edeceğiz, sonra da tüm gazeteyi dava edip o orospu çocuklarını işsiz bırakacağım."

"Sakin ol evlat," diyor babam.

Gözlerimi kırıştırtıp telefona sertçe bakıyorum. "Az önce bana sakinleşmemi mi söyledin?" Söylediklerine inanamıyorum.

"O haklı, Kyle," diye ekliyor Joshua amca. İnanamadan başımı sallıyorum.

"Aceleci kararlar alırsak, bundan iyi bir sonuç çıkmaz," diye cevaplar babam.

"Kendini duyuyor musun?" Babam yaşlandıkça yumuşadı. "Jake, yarın için iftira davası açılmasını istiyorum," diyorum, Babamın tavsiyesini görmezden gelerek. Aşk Şehri'nde olması onu etkilemiş. Bunu anlayabiliyorum. Eve döner dönmez farklı bir tavır takınacaktır.

Bu yüzden işleri başlatmak için beklemeyeceğim. "Kyle, bunu yapabiliriz."

"O zaman yap," diye emrediyorum, cümlesinin sonuna bir "ama" ekleyecekmiş gibi hissediyorum.

"Ama biz olduk henüz emin bir içerdiği içer içerdiği makalede yer alan her şey iftira teşkil etmektedir."

Boğazımın derinliklerinden bir hırıltı sesi çıkar.

"O makalenin doğru olmadığını biliyoruz," diye ekliyor, telefonda konuşan diğer avukat Amelia. Sesi kararlı. "Onları dava etmek istiyorsanız,

yarın mesai bitimine kadar evrakları hazırlarım. Ama tüm bunların nasıl görüneceğini de düşünmek isteyebilirsin," diye devam ediyor.

Ona cehenneme gitmesini ve işini yapmasını söylemek isterken, amcam ona "Konuşmaya devam et" talimatını verir.

İsteksizce dinliyorum.

"*Williamsport Daily* küçük bir balık. O makaleyi birkaç bin kişi görmüş olabilir. Ve gazetenin demografik verileriyle ilgili gördüğüm son rapora göre, beş yıl önceki kadar etkili değiller."

Amelia eski bir halkla ilişkiler uzmanı ve bu deneyimini açıkça kullanıyor.

"Dava açarsanız, o makaledeki suçlamaları daha fazla kişinin gözüne maruz kalma riskini alırsınız. Ancak, *The Times Daily* ve diğer gazetelerde bağlantılarınız olduğunu biliyorum."

Beni göremeseler de başımı sallıyorum. Nereye varmak istediğini anlıyorum. Kısaca *The Times* olarak bilinen gazete, milyonlarca basılı ve çevrimiçi abonesi olan ulusal bir yayındır.

"Bay Townsend, kızınız *The Regal*'da çalışıyor, değil mi?" diye sorar Amelia.

"Onu bu işe karıştıрма," diye bağırır babam, tanıdığım ve sevdiğim sert adam gibi konuşur.

İkiz kardeşim Kennedy, gelecek vaat eden bir araştırmacı gazetecidir. Nihai hedefim, şirketimizin onun çalıştığı gazeteyi satın alması ve sonunda onun yönetmesi. Ama bu konuşmanın konusu bu değil. Kennedy, Diego gibi, aile işinde çalışmaktan çekiniyor.

Gelecekte bunu değiştirmeyi planlıyorum.

"*The Times*'ta ulaşabileceğimiz birçok bağlantımız var," diyorum Amelia'ya.

Sonraki yirmi dakikayı, Townsend Industries'in Williamsport şehri ve çevresi için yaptığı iyi işleri vurgulayan makale fikirleri üretmekle geçiriyoruz. Amelia, annem, teyzelerim ve büyükannemin kurduğu toplum merkezi hakkında bir röportaj yapmamızı önerdiğinde, babam, amcam ve ben bu fikri reddettik.

"Bu makalelerde onların isimlerini kullanmayın," diyor babam. Dişlerini sıkıttığını hayal edebiliyorum. Ailemdeki tüm erkekler, hayatımızdaki kadınları korumaya çalışır.

"Evet, efendim, Bay Townsend," diye cevaplar Amelia babama, bir dakika öncesine göre biraz daha az kendinden emin bir ses tonuyla.

Bir saat süren görüşmenin ardından "Kapatmam gerek" diyorum.

Telefonu kapattıktan sonra beni bekleyen arabaya yöneliyorum. "Williamsport General," diyorum şoföre.

Birkaç saniye sonra, şehrin en büyük hastanesine doğru yola çıkıyoruz. *Daily'deki* makale aklımdan çıkmıyor. Makalenin kaynağının kim olduğunu bilmek istiyorum. Jayceon Carlson olmadığını biliyorum. Doğum günü partisinden bu yana yasal savaşlar ve kamu skandallarıyla boğuşuyor.

Başka biriyle mi çalışıyordun?

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, hastaneye giden on beş dakikalık yol göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor. Farkına varmadan, hastanenin özel girişine giriyoruz.

"Birkaç dakika sürer," diyorum şoföre ve arka merdivenlerden, çok az kişinin bildiği bir asansör grubuna çıkıyorum.

Bu girişin güvenlik görevlilerinden biri bana başını sallayarak çift kapıdan geçmeme izin verdi. Hastanenin yenidoğan yoğun bakım ünitesine, diğer adıyla NICU'ya giriyorum. Hasta bebeklerin bulunduğu odaları gösteren büyük pencerelerin önünden geçerken, çok yakından bakmamaya çalışarak elimden geleni yapıyorum. En kalpsiz adam bile hasta bebekleri görmekten rahatsız olur.

Koridorun yaklaşık yarısında, dümdüz ileriye bakıyorum ve aradığım odayı görüyorum. 3B.

"Büyük ilerleme kaydediyor," diyor, muhtemelen hemşire olan, önlüğü giymiş bir kadın neşeyle, odadan büyük bir kuvözün dışarı çıkarırken.

"Sence onu ne zaman eve götürebiliriz?" diye tanıdık bir erkek sesi soruyor.

Birkaç adım uzaklıkta durup boğazımı temizledim. İstemeden de olsa, ikisinin de dikkatini çektim. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bay Townsend," diyor Simon James. "Siz... burada ne yapıyorsunuz?" Açıkça şaşırmış durumda.

"Bu küçük adamı genel odaya geri götüreceğim. Birkaç saat sonra tekrar ziyarete geleceğiz."

Simon başını sallar ve hemşireye küçük, hüzünlü bir gülümseme atar. Gözleri kuvözdeki bebeğe düşer.

"Görüşürüz dostum." Hemşirenin oğlunu götürmesini izler, sonra bana bakar. Sanki orada olduğumu hatırlar gibi gözlerini kırpar.

Ben de kuvözün uzaklaşmasını izlerim. "Ne zamandır burada?" diye Simon'a sorarım.

"Uh, tam olarak kırk üç gün önce doğdu. O zamandan beri buradayız."

Ne olduğunu sormak dilimin ucunda ama kendimi tutuyorum.

Ancak Simon yine de bilgiyi veriyor.

"Biraz erken doğdu. Bu çok da kötü değildi, ama Meghan'ın doğumu uzun sürdü ve vücudu çok yoruldu. Doğum sırasında, biraz mekonyum yuttu ve aspirasyon geçirdi."

"Mekonium mu?" Bunun ne olduğunu hiç bilmiyorum.

"Uh." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Bebeğin ilk kakası."

Sanki bunun nasıl olduğunu biliyormuşum gibi başımı salladım. Hayal bile etmek istemiyorum.

"Bir süre oldukça ciddiydi ama şimdi iyileşiyor." Son cümleyi neşeyle söylüyor. Muhtemelen rahatlamış olsa da, gözlerinde yorgunluk görüyorum.

"Waterson birleşmesi için mi buradasınız? Pazarlama ekibiyle yakın bir şekilde çalışıyorum ve bence..."

"Buraya bunun için gelmedim."

Hayal kırıklığına uğrar. "Oh, o zaman doğru." "Ne doğru?"

Boğazını temizledi. "İşten çıkarma meselesi. Bazı kişileri işten çıkarmak zorunda kalacaksın ve ben de onlardan biriyim."

Tanrım, hasta çocuğunun yattığı hastaneye onu kovmak için geleceğimi mi sandı? Ne kadar saçma bir...

Kafamı sallayarak ona, "Seni kovmak için burada değilim. Öyle bir şey yapmam... Sen şirketimiz için çok değerlisin. Kayıtlarına baktım ve iki gün dışında hiç izin almadığını gördüm. Birisi bana hastanede hasta bir bebeğin olduğunu söyledi ve ben de kendim ziyaret etmek istedim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve söylediklerimi anlamakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

"Birkaç ay önce ayak bileğimi kırdım ve ameliyat olmam gerektiği için hastalık iznimin çoğunu kullandım. Meghan hamile kaldığında yarı zamanlı çalışmaya başladığı için benim gelirim bizim ana gelir kaynağımız." Kendini savunuyormuş gibi geliyor.

"Townsend Industries adına konuşuyorum, çalışkanlığınızı takdir ediyor ve bunun için minnettarız." Bir sonraki cümlemi düşünmeden söylüyorum: "İnsan kaynakları departmanı ile konuştum ve size dört haftalık ebeveyn izni verebileceğiz. Bu, kişisel izin günlerinizi veya hastalık izinlerinizi etkilemeyecek. Dört hafta boyunca maaşınızın yüzde yüzünü alacaksınız. İzninizi uzatmaya karar verirsiniz, dört hafta daha izin alabilirsiniz, bu durumda maaşınız yüzde yetmişe düşecek, ancak ofise döndüğünüzde işinizin garantisi olacak."

"Teşekkür ederim," diye coşkuyla yanıtlar. "Bir dakika, emin misiniz?"

"Ben Riley..." Bir süre durakladım ve boğazımı temizledim. "Bayan Martin, Townsend'ın çalışanlara sağlanan sosyal haklar paketinde bir dizi iyileştirme yapmasını önerdi. Bunların arasında babalık izninin uzatılması da vardı."

Geçen hafta sonu bana Simon'ın durumunu anlattı ve ben de geçen hafta boyunca etrafıma sorup, insan kaynakları departmanına rakamların ne durumda olduğunu araştırıp, babamla da danıştım. O da bu stratejiyi kabul etti.

"Ayrıca..." Simon'a çiçek buketini uzattım. "Siz ve eşinize tebrikler. Bu hediyenin gecikmesi için Townsend Industries adına özürlerimi kabul edin. Oğlunuzun çabuk iyileşeceğinden eminim."

Takım elbisenin iç cebinden bir kartvizit çıkardım. "Tıbbi bir şeye ihtiyacınız olursa, bu numarayı aramaktan çekinmeyin." O kartı tutarken kartın üzerine hafifçe vurdum.

"CEO," diye okudu.

"Walter McNielson. Williamsport General'in CEO'su. Aynı zamanda ailemin kişisel iş ortağı. Herhangi bir sorunun olursa, onu benim gönderdiğimi söyle. O halleder."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum..." Sesi kesildi.

"Bilmen gerekmiyor. Son beş yıldır Townsend'da harika bir iş çıkardın. Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim."

Bunun üzerine, çıkmak için arka dönüyorum. İlk kez değil, kaç tane çalışanın benzer bir durumdan geçtiğini merak etmeye başlıyorum. Riley'nin Miami'deki yatta o gece yaptığı konuşma aklıma geliyor. Kabul etmek biraz zamanımı aldı, ama çalışanlarımızı sadece işçi olarak değil, bir bütün olarak görmek konusunda haklı olabilir.

Bunun Townsend'ın genel faaliyetlerini nasıl iyileştirebileceğini merak ediyorum.

Hastanenin yer altı garajında beni bekleyen arabama doğru yürürken bir ses beni çağırır.

Dönüp tanıdık bir yüz görüyorum. Onu bir yerden tanıyorum, ama adını hemen hatırlayamıyorum.

"Benim," diyor yaklaşırken kendini işaret ederek. "Brendan Chastain."

Adı tanıdık geliyor. İpucunu anlamayan aynı herif. Birkaç haftadır ofisimi arıyor. Geçen hafta aramalar kesildi, bu yüzden yanlış yere başvurduğunu anladığını düşündüm.

"Buona Sera'da seni yakalamaya çalıştım," diyor nefes nefese. "Beni takip mi ediyorsun?" diye soruyorum.

O çekiniyor. "Y-Yok, tam olarak değil."

Yüzüne yaklaşıyorum. "Tam olarak değil mi? Burada ne işin var?" Ellerim yanlarımda yumruk oluyor. Yanımda güvenlik yok, çünkü onları sadece önemli kamuya açık etkinliklerde kullanıyorum. Ayrıca, Chastain'i halletmek için onlara ihtiyacım yok.

Onu terlemeden kendi kıcıma oturtabilirim. "Ne istiyorsun?"

"Seninle konuşmam lazım."

"İpucunu ne zaman anlayacağını bilmiyorsun, değil mi? Asistanımın sana defalarca defolup gitmeni söylediği halde anlamadın mı?" Kahretsin, Michael'a Chastain'e defolup gitmesini söylemesini söyledim. Ama asistanımı tanıyorsam, ona çok daha nazik bir şekilde söylemiştir, bu yüzden Chastain şimdi karşımda duruyor.

"Önemli bir şey."

"Herkes kendi saçmalıklarını önemli sanır."

Arabama doğru dönüp yürümeye başlıyorum.

"Kyle, lütfen." Önüme geçiyor.

"Arabamın kapısına ulaşana kadar fikrini söylemek için vaktin var." Onu geçip, şoförün kapıyı açık tuttuğu arabaya doğru uzun adımlarla yürüdüm.

"Carissa ile ilgili."

"Carissa diye birini tanımıyorum." Bu sözleri söylerken ona bakmaya tenezzül etmiyorum.

"Hayır. Asıl adı Riley. Riley Martin."

Göğsüm sıkışır ve arabaya binmek için arka koltuğun kapısına ulaştığım anda ayaklarım durur. Yavaşça dönüp Brendan'a bakarım.

"O, senin sandığın kişi değil," diyor.

Gözlerimi kısarak ona sertçe bakıyorum. "Riley hakkında benden daha fazla şey bildiğini mi sanıyorsun?" Sesim buz gibi ve korku dolu. Riley'nin adının geçmesi beni sinirlendiriyor.

Brendan topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor.

"Kanıtım var," diyor. "Elimdekileri görmek ister misin? O, senin sandığın gibi biri değil ve Townsend için çalışıyorsa, sana ve ailene çok fazla sorun çıkarabilir."

Öfkeyle tüm vücudum ısınır. İlk başta içgüdülerim, Riley hakkında kötü konuştuğu için Brendan Chastain'i, beni yalvarana kadar yumruklamak ister. Ama kendimi tutarım, çünkü öfkeme rağmen sesindeki aciliyeti duyabiliyorum.

O ciddi.

"Bin," emrediyorum ve geri çekilip, arabamın arka koltuğuna binmesi için yer açıyorum.

O arabaya biner binmez, önemli güvenlik durumlarında başvurduğum kişiyi aramak için cep telefonumu çıkarırım.

"Kimi arıyorsun?" diye soruyor Brendan.

Göz ucuyla ona bakıyorum. "Seni ilgilendirmez." Bir mesaj gönderiyorum.

Ben: **Otuz dakika sonra Townsend'da buluşabilir miyiz?**

Brutus Amca, neredeyse yirmi yıldır ailemin güvenlik şefidir. Yarı emekli olmasına rağmen, hala ailemizin güvenliğiyle ilgili işleri üstleniyor. Ayrıca, ister aile güvenliği ister iş güvenliği için çalışsınlar, tüm yeni güvenlik personelini eğitiyor.

Brutus Amca: **Orada olacağım.**

Bu konu halledildikten sonra, şoförüme planladığım gibi eve değil, Townsend Industries'e gitmesini söylerim.

Sonra Brendan'a döndüm. "Konuşmaya başla."

BÖLÜM 22

R*iley*

Arabamda oturmuş, bilgisayar sürücüsünü elimde çevirip duruyorum. Dean Walsh, "adamıyla" bunun hakkında konuşmamı istedi. Eve'i ziyaret edip Dean'in bana bahsettiği John ile tanışalı iki gün oldu.

Eski bir lokantada buluştuk ve bana Kyle'ın iş bilgisayarına takmam için bir flash bellek verdi. Bu bellek, Kyle'ın tüm özel dosyalarını kopyalayıp indirecek. Böylece Dean ve onunla çalışanlar özel verilere erişebilecekler.

Son iki gündür bunu yapamadım. Birincisi, suçluluk duygumun artmasıydı. İkinci neden ise Kyle'ın bu hafta henüz ofise gelmemiş olmasıydı.

Her şey berbat olsa da, Pazartesi sabahı işe gittim, onu görmeyi dört gözle bekliyordum. Ama o gelmedi. Ve geçen Pazar sabahından beri bana mesaj atmadı, aramadı. Bir yanımda, o makalenin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyor.

Şu anda, Townsend Industries'in otoparkında oturmuş, elimde bir USB bellek, bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi düşünüyorum. Sadece Kyle'ı değil, Townsend Industries'in birçok çalışanını da sevmeye başladım. Dean'in inandıklarının hepsinin doğru olup olmadığını bilmiyorum ama eğer öyleyse ve ortaya çıkarsa, acı çeken tek aile Townsend ailesi olmayacak.

Dünya çapında binlerce kişiyi istihdam ediyorlar. Bu durum gerçekten çok çirkin bir hal alabilir.

İç çekerek saçlarımı elime alıyorum. Kısa bir süre önce migren ilacımı aldım. Her şeyin stresi beni etkiliyor. Neyse ki, genellikle yılda sadece birkaç kez migrenim oluyor. Son bir buçuk ay içinde, yaklaşan migreni önlemek için ilaçlarımı giderek daha fazla kullanmak zorunda kaldım.

Telefonum aniden çaldı ve düşüncelerimden sıyrıldım. Ekrandaki numaraya bakıp inledim.

Cevap vermeden önce aramayı kaydetmek için uygulamaya basıyorum.

"Ne var, Dean?"

"Hala yapmadın mı?" diye soruyor.

Flash belleğe bakıyorum. "Hâlâ ofiste değil." "Bu saçmalık," diye öfkeleniyor. "Nerede?"

"Bilmiyorum." Gerçek şu ki, bilmediğim için kendimden nefret ediyorum. Kyle'ın programında iş seyahati yoktu. Ne zaman ofise döneceğini sorduğumda, Michael bana kaçamak bir cevap verdi.

"Erkek arkadaşını korumak için yalan mı söylüyorsun?" "Ne?" Otururum.

"Birkaç hafta önce ikinizin birlikte geçirdiği hafta sonu hakkında bilgim var. Eminim o sadece dairenizin dekorunu beğenmiyordu," diye alay etti.

"Hastalandım," diye savunuyorum.

O burun kıvırdı. "Eminim öyledir. Bu hafta sonuna kadar o flash belleği kullanmazsan daha da kötü hissedeceksin. Bu hafta sonuna kadar istiyorum."

"Tamam," diye cevap verdim. "Ama bu kadar." "Neden bahsediyorsun?"

"Bunu yaparsam, bilgileri bu flash belleğe aktarırsam, işim biter. Sen ve ben eşit oluruz. Beni arayıp başka bir şey talep etmeyeceksin. Bana karşı elindeki tüm kanıtları atacak ve hayatımın geri kalanında beni rahat bırakacaksın."

Cevap yerine, telefonun diğer ucundan kahkaha sesi geliyor.

"Bunun sona ereceğini mi düşünüyorsun? Bunun senin kararın olduğunu mu sanıyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum," diye cevap veriyorum. "O flash bellekten aradığını bulamazsan, asla bulamayacaksın."

"O bellekte sadece iş dosyaları olacak. Onun tüm yasadışı işlerini iş bilgisayarında saklayacak kadar aptal olduğuna şüphem yok. O bellek planın sadece bir parçası," diyor.

"Hayır," diyorum sertçe. "Bu saçmalıktan bıktım. O aileye karşı olan intikamın sadece sana ait. Ben bu işin dışında kalmak istiyorum."

"Senin ne istediğin umurumda değil!" diye bağırır. "Benim dediğimi yapacaksın."

Sözleri, insanlara yalan söylemeyi sevmediğimi söylediğimde babamın bana söylediği benzer bir şeyi hatırlatıyor.

"Yemek yemek istiyorsan, küçük kız, dediğimi yapacaksın!" demişti, sonra da ona karşılık verdiğim için yüzüne tokat atmıştı.

Bu anı hatırlayınca irkiliyorum.

On beş yaşımdaydım ve babamın beni sürekli manipüle etmesinden ve yalan söylememi istemesinden bıkmıştım. Muhtemelen tesadüf değil, migrenim de tam o sıralarda başlamıştı.

"Sen beni kim sanıyorsun bilmiyorum, ama ben senin çalışanın ya da lanet olası uşağın değilim," diyorum Dean'e.

"Ama sen hapisneden uzak durmak isteyen birisin. Haklı mıyım?" Telefonumu daha sıkı tutuyorum.

Yine kıkırdar. "Zaten bir şey yapamazsın." Diye homurdanır. "Kyle ve Townsend'daki o aptalların seni kurumsal casusluktan dava edip tutuklatması için yeterli bilgiyi zaten verdin. Babamın tutuklandığı aynı saçma suçlamalarla."

Tartışmak istiyorum, ama muhasebe ofisinden aldığım dosyaları Dean'e verdiğimde bir suç işlediğimi biliyordum. Kyle böyle bir şeyi görmezden gelir mi?

Onunla ilk tanıştığımda gözlerindeki soğuk ve sert bakışı hatırlıyorum. Townsend'ın mirası hakkında konuşma şekli ve ailesini ne kadar koruduğu. Şirketin garajında hastalandığımda saçımı tutan adamla ne kadar zıt bir karakter.

Ne kadar yakınlaşmış olsak da, ihanetimi görmezden gelebileceğini sanmıyorum.

Görüşüm bulanıklaşırken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Gözyaşlarımın akmasına izin vermiyorum.

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde. "Benden bu kadar. İşini yapacak başka birini bul." Bunun üzerine, telefonu kapatıyorum ve Dean'i ekliyorum. Tekrar aramaya çalışacaktır, bu yüzden numarasını hemen engelliyorum.

Gözlerimden akan gözyaşlarını silerim ve bir karar veririm.

Kyle'ın cep numarasını arıyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesajına ulaşıyorum. Tereddüt ediyorum, ama sonra "K-Kyle, ben Riley. Seninle konuşmam gereken bir şey var. Acil bir durum. İş seyahatinde olduğunu biliyorum, ama lütfen mümkün olduğunca çabuk beni ara" diyorum.

Aramadan sonra da endişem geçmiyor. Hayatımı mahvetmiş olabilirim.

Aklıma ilk gelen şey Eve. Ben hapse girersem Ladybug'uma ne olacak?

Kafamı sallayarak bu düşüncüyü bir kenara itiyorum. Bir şekilde Kyle'ı ve muhtemelen yönetim kurulunu bana dava açmamaları için ikna etmeliyim.

Kalbim göğsümde sıkışıyor çünkü Kyle bunu öğrenir öğrenmez benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini biliyorum. O, kendisine yalan söyleyen birini hiç düşünmeden hayatından çıkaran türden biridir. Ve bunu hak ettiğini biliyorum.

Yıllardır ilk kez bir erkekle gerçek bir bağ hissettim ve şimdi her şey sona ermek üzere.

"Sorun yok," diyorum kendime ve arabamı çalıştırıp eve doğru yola çıkıyorum. Kyle'ı bir kez daha aramaya karar veriyorum.

* * *

Kyle'ın numarasını tekrar aramadan önce daireme bile giremedim. Bu arama da sesli mesaja düştü. Mesaj bırakmadan iç çekip telefonu kapattım. Ona söylemem gerekenleri ne kadar ertelersem, endişem o kadar artıyor.

Kapımda durup şakaklarımı ovuşturuyorum, yaklaşan baş ağrısının geçmesini umuyorum. Kyle'a en kısa zamanda tüm gerçeği söyleyeceğim düşüncesiyle kendimi teselli ediyorum. Anahtarı kilide sokarken, doğrudan yönetim kuruluna gitmem gerekip gerekmediğini düşünüyorum. Bu konuyu ne kadar ertelersem, o kadar kötü olacak.

Ama Kyle'a doğrudan söylememek içime sinmiyor. Ona yüzüne karşı söylemeliyim. En azından bunu yapabilirim.

Bu kararı verdikten sonra, kilidi açıp daireme giriyorum. Kapının yanındaki ışık düğmesine basmak için uzanıyorum, ama bunun yerine odanın diğer ucundaki lamba yanıyor.

Kyle'ın kanepenin ucunda oturmuş bana öfkeyle bakarken gördüğümde nefesim kesildi. Gözleri bana ateş püskürüyordu. Tüm vücudum kaskatı kesildi ve bir adım daha atamadım.

O biliyor.

Bir an sürer, ama bu benim zihnimin işleyebileceği tek tutarlı düşüncedir. Davranışlarındaki soğukluk ve gözlerindeki öfke, bir şekilde gerçeği öğrendiğini gösteriyor. Ben ona söylemeden önce.

"Bana karşı gelme demiştim, Riley." Sesi alçak, derin ve tehlikeli.

"Evime nasıl girdin?"

Beni baştan aşağı süzerken yavaşça gözlerini kırıştıyor. Kyle, 1,90 metrelik boyuyla ayağa kalkarken soruma cevap vermiyor. Kyle'ın ne kadar uzun ve iri olduğunu ilk kez fark etmiyorum, ama onun ne kadar heybetli olabileceğini ilk kez bu kadar net olarak anlıyorum.

Yavaşça bana doğru ilerliyor. Topuğumun arkası ön kapıya değene kadar geri adım atıyorum.

"Şu anda bana sormak istediğin sorunun bu olduğundan emin misin?"

Yutkunuyorum. Muhtemelen hayır, ama şu anda sormak için doğru soruyu bulmak için kafamda çok fazla soru dolaşıyor.

"Kyle, ben..."

"Ne?" diye soruyor dişlerini sıkarak. "Bana, seni lanet olası bir yalancı olmadığını mı söyleyeceksin?"

Sözleri beni neredeyse yere devirecek. Gözlerindeki o zehirli bakışlara bakmak çok zor, onu bana o kadar şefkatle ve özenle bakarken gördükten sonra.

"Özür dilerim," diye fısıldarım.

Dudaklarından bir kahkaha kopar, ama bu kahkahanın komik ya da neşeli bir yanı yoktur.

"Henüz değil, ama olacaksın," diye söz veriyor. "Polisi arayacak mısınız?"

Kollarını kavuştururken dudakları sıkışır. "Neden, Riley? Neden polisi arayayım ki? Bunu yüksek sesle söylemeni istiyorum."

El çantamın sapını yumruklarım ve başımı ondan çeviririm. "Sana yalan söyledim."

"Yalan, boyun 1,78 metre iken 1,83 metre olduğunu söylemektir. Senin yaptığın şey lanet bir yalandan daha fazlası!" Bu sefer sesi yükselir.

"Üzgünüm," diyorum, çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum. "Bunu söylemeyi bırak. İkimiz de bunun içten gelmediğini biliyoruz."

"İstiyorum," diye itiraz ediyorum, çünkü gözlerindeki bakıştan nefret ediyorum. "Hiçbir zaman bunu istemedim. Seni ya da Townsend Industries'deki kimseyi aldatmak gibi bir niyetim yoktu."

O burun kıvrıyor. "Tabii. Sen sadece beni becermek istedin, böylece sen ve eski en iyi arkadaşım ailemin şirketine gizlice girip istediğinizi elde edebilecektiniz."

"Ne?"

"Aptal numarası yapma Riley. Dean ve ailesinin bana ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyorsun."

Kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum. "Bilmiyorum. Yani, babasının şirket casusluğu yüzünden hapse girdiğini biliyorum, ama hepsi bu."

Kyle'ın kaşları daha da çatılır. "Saçmalık. Dean'in sana, bana yaptığı şeyin aynısını yapman için seni gönderdiğini ve bunun üzerine gülmediğinizi iddia etme. O, babamın ofisinden dosyaları almak için bizim arkadaşlığımızı kullandı. Bu sefer de seni bunun için göndermedi mi? Ama bu sefer bunu yapmak için benimle yatmanı söyledi, değil mi?"

"Hayır." Kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum. "Hiçbiri bununla ilgili değildi. *Bizim* amacımız bu değildi."

"Biz diye bir şey yok!"

Kalbim parçalanıyor. Kyle ile paylaştığımız şey çok kısa sürdüğü için bu çok saçma. Ama çok gerçekçiydi. Kalbim daha fazlasını istemeye başladı.

Aptal kız.

"Sen ve lanet Dean Walsh bu boku en başından beri planladınız, değil mi?"

"Bekle, ne?"

"Saçmalamay! kes, Riley! Sanki o seninle birlikte bu işin arkasında değilmiş gibi davranma."

"O vardı... o var," diye ısrar ediyorum. "Ama öyle değil. Ben onunla hiç çalışmadım

Onunla *çalışmıyordum*. O... O bana şantaj yapıyor."

"Bu çok komik," diye gülüyor. Yine, hiç mizah yok. "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, çünkü doğru. Dean Walsh'un hayatıma girmesini hiç istemedim. Bir gün ortaya çıktı ve bu taleplerde bulunmaya başladı. O..." Son kısmı itiraf etmek istemediğim için sözümü kesiyorum.

"Dur tahmin edeyim. Brendan Chastain'i dolandırdığın geçmişini sana karşı mı kullandı?" Kaşlarını kaldırır.

"Evet, aynen öyle. Nereden bildin?"

Kyle'ın gözleri belirgin şekilde karardı. "Haftalardır benimle iletişime geçmeye çalışıyor," diye açıkladı. "Senin hakkında konuşmak için, sanki lanet bir sapık gibi, benim bulunduğum hastaneye geldi."

Kafamı salladım. "Hastane mi? Yaralandın mı?" Ne demek istediğini merak ederek onu kontrol ettim.

"Sanki beni umursuyormuş gibi davranma," diye bağırır. "Chastain, ondan çaldığın paradan bahsetti. Hangi ismi kullandın? Carissa Carlyle mı? Tabii ki, böyle bir isme inanarak aptal olduğunu ona söylemedim."

Bir adım geri çekilir ve beni baştan aşağı süzer.

"Sanırım seni becerdikten sonra her şeye inanır."

Gözlerimi şişirip kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Brendan'la hiç yatmadım. Ben..."

"Onun lanet olası adını anma!" diye bağırır. "Ve bundan sonra ağzından çıkan hiçbir şeye inanmamı bekleme."

Ağzımı sıkıca kapatıyorum çünkü bu noktada bana inanmasını beklemiyorum. Benim tarafımı dinlemeye açık olmadığı açık. Kyle, Brendan Chastain'in benim hakkımda uydurduğu yalanlara inanıyor.

Ama ona yalan söyledim. Bu konuda suçluyum. Savunacak pek bir şeyim yok. Bu gerçeğe rağmen, kendimi açıklamaya çalışmalıyım.

"Kyle, Brendan'ın sana anlattıkları pek iyi görünmüyor, biliyorum. Evet, ona dolandırıcılık yaptım. Tıpkı..."

"Baban gibi mi?"

Sorusu beni durdurdu. Boğazımda bir yumru oluştu.

"Ne? Wallace Martin'in kızı olduğunu öğrenmeyeceğimi mi sandın?" Kıkırdar. "*Babam öldü*," der alaycı bir tonla. "Bana öyle söylememiş miydin?"

"Benim için öldü," diye karşılık verdim.

"Evet, ama Kaliforniya eyaleti onu hayatta olarak kayıtlı tutuyor. Mahkum numarası 12345-068, Wallace Martin Sr. olarak da bilinir. Banka dolandırıcılığından yirmi yıl hapis cezası çekiyor," diyor Kyle ve mutfak koridoruna doğru yürüyüp bir dosyayı masaya vuruyor.

"Bu, hapis yattığı birçok suçtan sadece biri. Kredi kartı dolandırıcılığı, polis memuru kimliğine bürünme ve daha fazlasını saymıyorum bile." Bir an durup gözlerine bakar. "Seni iyi eğitmiş."

"Ben babam gibi değilim," diye itiraz ediyorum.

"Öyle değil misin? İstedğini elde etmek için herkesle yatıyorsun."

"Brendan Chastain'le hiç yatmadım! Dean Walsh'la da, ya da başka biriyle

...

"Peki ya ben?" diye bağırır, o kadar yüksek sesle ki irkilirim. "Aramızda işlerin bu kadar ileri gitmesini hiç istemedim."

Mideyi bulandıran alaycı bir kahkaha daha. Tanrım, keşke şu anda yerin dibine girsem. Bana bakışına dayanamıyorum.

"Bravo." Yavaşça alkışladı ve ses odada yankılandı. "Kardeşim senden bir iki şey öğrenebilir. Sen lanet olası bir

Akademi Ödülü." Bir an durur, çenesindeki kas seğirir. "Ama seni lanet olası ailemden bir mil bile yaklaştırmam."

Sesi çok kararlı. Bana sanki ayakkabısının tabanındaki pislikmişim gibi bakıyor.

Kalp kırıklığı böyle bir şey demek.

"Bak, söylediğim hiçbir şeye inanmayacağını biliyorum, ama bu Tanrı'nın gerçeği. Bunların hiçbirini ben istemedim. Dean Walsh bir gün hayatıma bir sıçan gibi girdi ve bunu yapmamı istedi, yoksa beni hapse attıracaktı.

"O ve Brendan'ın birlikte çalışıp çalışmadıklarını bilmiyorum, ama ikisiyle de hiç yatmadım. Evet, Chastain'i dolandırmaktan suçluyum, ama bu çok uzun zaman önceydi. Pişmanım. O zamanlar bildiğim tek hayat buydu ve ben..." Sesi kesildi.

"Yapmam gerekeni yapmak zorundaydım." O noktada bir yıldan fazla bir süre evsizler barınağında yaşadığımdan bahsetmeyeceğim. Sonra aniden, babasından uzaklaştırmam gereken beş yaşında bir yeğenim olduğunu keşfettim.

"Zamanda geriye gidip yaptıklarımı değiştirebilseydim, yapardım. Ama geçmişini değiştiremem."

O, homurdanan bir ses çıkarır ve benden uzaklaşır. Ben, daireme doğru bir adım atarım. Havadaki gerginlik o kadar yoğundur ki, boğulacakmışım gibi hissedirim.

"O makalenin arkasında sen mi vardın?" diye sordu, sırtı hala bana dönük. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

Yine öfkeyle parlayan gözlerle bana döner. "Benimle dalga geçme, Riley."

Omuzlarım yenilgiyle çöküyor.

"Ciddiyim. Dean benden bulabildiğim her şeyi bulmamı istedi ve ben..." Söylemek üzere olduğum şeyin beni birçok suça bulaştıracağını biliyorum. Muhasebe dosyalarına erişmek için yaptıklarımı ve bunları Dean'e ilettiğimi itiraf ediyorum.

Kyle itirafımı dinlerken sessiz kalır. Yine de vücudu gergin kalır.

"Hiçbir gazeteciyle konuşmadın mı?"

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. Onu anlaması için aceleyle yanına yaklaşıyorum. "The Daily'de veya başka bir yerde kimseyle konuşmadım. Asla konuşmam."

O alay ediyor ama ben devam ediyorum.

"Bu benim istediğim ya da katılmak istediğim bir dolandırıcılık değil. Dean sana ve ailene karşı intikam peşinde. Brendan aracılığıyla beni öğrendi ve benim onun için mükemmel bir piyon olduğuma karar verdi. Ben bunu hiç istemedim. Onunla yaptığım neredeyse tüm telefon görüşmelerini kaydettim. Al, dinle."

Telefonumu çıkarıp kaydettiğim kayıtları açıyorum. Eve gelmeden önce Dean ile yaptığım son konuşmayı dinletiyorum.

Kyle, Dean'e son kez onun emirlerini yerine getireceğimi söylediğimi dinlerken dikkatle dinler. Dean gülerken sesimdeki çaresizliği duyunca irkilirim.

Kyle'ın tek tepkisi burun deliklerini hafifçe genişletmek oldu.

Kyle gerçeği öğrendiğinde bir miktar rahatlayacağımı düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Tek istediğim, o hafta sonu bana baktığı gibi bakması. Birlikte geçirdiğimiz o hafta sonu.

"Seni aradım," derim kayıt bittiğinde. "Bu telefon görüşmesinden hemen sonra, sana gerçeği söylemek için aradım."

Gözleri kısılır ama hiçbir şey söylemez.

"Sana sesli mesaj bıraktım. İşte bana verdiği flash bellek." Çantamdan flash belleği çıkarırım.

Bana, flash belleğe ve tekrar bana bakar. "Demek kışımı kurtarmak için bana gerçeği söylemek istedin."

Tanrım, her şeyi çarpıtma şekli beni korkunç bir insan gibi gösteriyor. Belki de öyleyimdir.

"Gerçeği söylemek istedim çünkü bundan nefret ediyorum. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, geçmişimi bildiğin halde, ben böyle bir insan değilim. Babamdan ve kardeşimden uzaklaştım. Brendan'a son dolandırıcılığımı yaptım çünkü başka seçeneğim yoktu. Ben..." Ne faydası var ki diye iç çekerek sözümü kesiyorum.

Kyle söylediklerime inanmayacak.

Aramızda yine uzun bir sessizlik oluyor.

"Polisi arayacak mısın?" diye soruyorum çekinerek. Bu düşünce bana acı verse de, onun ne düşündüğünü bilmem gerekiyor. Bir şekilde Eve için hazırlık yapmam gerekecek. Aklıma gelen tek şey, kardeşimi bulup ona Eve'i emanet etmek.

Bunun olacağını düşünmek bile bana zor geliyor.

"Öyle yapmalıyım, değil mi?" diyor sert bir şekilde.

"Yapman gerekeni yapmalısın." Çenemi kaldırıp onun bakışlarına karşılık veriyorum.

Kaderin bana ne getireceğini kabul edeceğim.

"Dean'le ilk ne zaman tanıştın?"

"Yaklaşık üç buçuk ay önce. Bir sabah ofisimde beni bekliyordu."

Kyle başını yana eğerek beni inceliyor gibi. Ona dürüst olduğumu anlatmaya çalışıyorum.

"Ondan önce onu tanı mıyordun, değil mi?"

diye sorar. "Hayır."

"Polisi aramayacağım," der sonunda.

Nefesimi tutuyorum çünkü bu açıklama rahatlatıcı olmalıydı ama daha fazlası olduğunu hissediyorum.

"Neden?" O ana kadar Kyle hakkında bildiğim her şey, gerçeği öğrendiğinde hızla intikam alacağına inanmamı sağlamıştı.

"Çünkü birinden intikam almak için başka yollar da var."

Panik içimi kaplar ve kalp atışlarım hızlanır. Dean'in, Townsends'lerin çok çirkin işler yaptıkları terk edilmiş evleri olduğu yönündeki açıklamaları aklıma gelir.

"Neden bahsediyorsun?"

Kyle yavaşça bana yaklaşır, sert bakışları benimkinden hiç sapmaz. "Seni hapse göndermeyeceğim, Riley," diye cevaplar. "Çünkü benimle evleneceksin."

Gözlerim o kadar büyüdü ki, kafamdan fırlayacak gibiydiler. "Ne-Ne?"

"İlk seferinde beni duymadın mı? *Karımı* hapse göndermeyeceğim. En azından şimdilik. Senden istediğimi almadan önce olmaz."

"Bu hiç mantıklı değil. Seninle evlenmeyeceğim."

O, burun kıvrarak güler. Ses, tahmin ettiğim gibi çirkin bir sestir. "Başka seçeneğin olmadığı için evleneceksin. Sana seçenek sunmuyorum. Dean senin lanet bir gösteri yapmanı istiyorsa, o orospu çocuğuna bunu vereceğiz."

Kafam karışık bir şekilde başımı salladım. "Evlilik bununla ne ilgisi var?"

"Hadi ama Riley," diye alay etti. "Sen bir dolandırıcısın. Bir hikayeyi inandırıcı kılmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Dean senin bana yakın olmanı istiyor, değil mi? Evlilikten daha yakın bir şey yok."

"Kyle, seninle evlenmeyeceğim." *Bu tamamen saçma.*

O gülüyor. "Bu konuda bir seçeneğin olduğuna inanman çok sevimli."

İlk kez öfke göğsümde yükseldi. "Var. Beni evliliğe zorlayamazsın."

"Zorlayamam mı?"

Gözlerimi kırıyorum çünkü bu evliliğin kesinleştiğinden o kadar emin ve kendinden emin konuşuyor ki.

"Kesinlikle yapamazsın."

Beni baştan aşağı süzer. Sonra mutfak koridoruna başka bir dosya daha atar.

"Aç şunu," diye emrediyor.

Titrek parmaklarla dediğini yapıyorum ve nefesim kesiliyor. Fotoğraf yığınının üstünde, Eve'in yatılı okulunun önünde çekilmiş Dean Walsh'ın bir fotoğrafı var. Okulun büyük kapısının önünde, kapı güvenlik görevlisiyle konuşurken çekilmiş fotoğraflarını tek tek çeviriyorum. Ama son fotoğraf beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Fotoğrafta Dean, Eve'in yurdunun önünde onunla konuşuyor. Fotoğrafın çekilme tarihi birkaç ay öncesine ait. Bana yaklaşımadan hemen önce.

"Bu nedir?" diye soruyorum, görüşüm bulanıklaşırken.

"Bu, bu evliliği kabul etmezsen başına gelebilecekler."

Kızgın bir şekilde dönüp, "Ne diyorsun sen? Yeğenimin bununla hiçbir ilgisi yok," diye bağıyorum.

"O bunu biliyor mu?" Soruyu o kadar sakın soruyor ki, öfkem yeniden alevleniyor. Başını fotoğrafa doğru eğiyor. "İkinizin bu işte birlikte olmadığını söylüyorsunuz."

"Yokuz!" diyorum, çaresiz hissederek.

"O zaman bu piç kurusu seni hizada tutmak için elinden gelen her şeyi kullanmaya hazır gibi görünüyor."

Bir süre durur ve sanırım tüm bunları sindirmem için zaman tanıyor. "Bunları nereden biliyorsunuz?"

"Güvenlik müdürüm yakındaki birkaç bağlantısına ulaştı. Kampüs çevresindeki güvenlik kameralarından ve personelden bilgi alabildiler."

Dean'in, istediğini yapmazsam yeğenimi tehdit ettiği zamanı hatırladım.

"Sana ve bana geri dönelim," diyor Kyle. "Onu koruyabilirim. Etrafında hiçbir güvenlik görevlisi olduğunu bilmeyecek ve görmeyecek, Dean da ona asla yaklaşamayacak."

"Bunu nasıl yapabilirsin?" Hala resimlere bakıyorum.

"Güvenlik ekibim. Ama..." Durur.

Ona dönerek bakıyorum.

"Sadece benimle evlenirsen." Koşulu kesin.

Ondan, Eve'in yurdunun önünde durup onunla konuşan Dean Walsh'ın resmine bakıyorum. Midem acı bir şekilde kıvrılıyor. Başım zonklamaya başlıyor. Onu güvende tutmak için ne yapacağımı bilmiyorum.

"Ne kadar süreliğine?"

Gözleri aramızdaki mesafeden bana geri dönüyor. "Kalıcı COO olarak atanana kadar. O zamana kadar Dean'i ve onunla çalışan herkesi alt etmek için senden ihtiyacım olanı almış olacağım. Waterson'ın satın alımının sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesi için önerilerini uygulamaya koymakla birlikte."

Senden ihtiyacım olanı alacağım.

Bu sözler beni bu kadar incitmemeliydi. Kyle benimle evlenmek istiyor çünkü ben onun nihai hedefine ulaşmak için bir araçım.

Kullanılmaya alışkınım.

"Tamam. Yapacağım."

BÖLÜM 23

Riley

En saçma teklifin üzerinden üç gün geçtikten sonra, şoförlü bir arabanın arka koltuğunda, yeni kocamın yanında oturuyorum. Şirketini satmayı reddeden bir iş adamıyla iş yemeğine katılıyoruz.

Sol yüzüğümdeki elmas yüzük ve beyaz altın alyansı izliyorum. Beni boğuyorlar.

"Kanıt," diyor Kyle, bana bir şey verirken önüne bakarak. İki gün önce evlilik yeminimizi ettiklerinden beri bana beş cümleden fazla konuşmadı. Evliliğimiz, mesai saatleri dışında bir yargıcın odasında gerçekleşti.

Şahitlerimiz, Kyle'ın Brutus Amca dediği iri yarı bir güvenlik görevlisi ve Ron adında başka bir güvenlik görevlisiydi. İki adam da bana neredeyse hiç bakmadılar.

"Bu ne?"

Kyle, dosyayı işaret etmekten başka bir cevap vermiyor. Bunu, dosyayı açmamı söylediği şeklinde yorumluyorum.

Eve'in okulunun kampüsünün daha fazla fotoğrafını görmek için dosyayı açtım. "İlk fotoğrafta sağdaki adam benim adamlarımdan biri."

Bir sonraki fotoğrafa geçtim. Bu fotoğraf Eve'in yurdunun içinde, onun katında çekilmişti.

"Diğeri, onun odasının hemen yanındaki odaya yerleştirilmiş. İhtiyacı olduğunda kolayca onun odasına girebilir. O, onun orada olduğunu bilmeyecek."

"Nasıl?" Bu adamlar bana pek göze çarpmayan tipler gibi gelmiyor.

O sırada Kyle başını bana doğru çevirir. "Ne yaptıklarını biliyorlar." Sesi kesik kesik, sanki bana gereğinden fazla nefes harcamak istemiyormuş gibi.

Yine parmağımdaki yüzükleri inceliyorum. Onları defalarca çeviriyorum. Son iki günde edindiğim bir alışkanlık. Evlenmeyi hiç böyle hayal etmemiştim. Aslında, evliliği hiç hayal etmemiştim. Ben,

Prens Charming'imle tanışıp aşık olacağımı düşünen kızlardan biri değildim.

"Sen anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdiğin sürece o güvende kalacak." "Seninle evlendim, değil mi?"

"Bu anlaşmamızın sadece bir parçası. Bu geceki onur konuğunun adını ezberledin mi?" diye sorar.

"Todd Smith. Righteous Corp'un sahibi ve başkanı. Ana faaliyet alanı tıbbi hizmetler uygulaması Righteous. Bu uygulamayı, kısa süre önce pankreas kanserinden ölen en yakın arkadaşıyla birlikte geliştirdi. Bu uygulamayı satın almak, Townsend'in Waterson's Medical Supplies şirketiyle ortaklık kurarak sağlık hizmetlerini daha verimli hale getirmesini sağlayacak."

Todd, Townsend ile ortaklık yapmayı kabul ederse, yıl sonuna kadar pazar payları iki haneli rakamlarla artacaktır.

"Hepsini doğru mu anladım?" Ona kendini beğenmiş bir gülümseme atıyorum çünkü doğru anladığımı biliyorum.

"Vücut dilini ya da her ne yapıyorsan onu oku ve neden . Ve işi batırma," diyor şoför arabanın kapısını açmadan ve o dışarı çıkmadan önce.

Arabadan indim, sonra Kyle'ın bugün evime gönderdiği uzun siyah elbisenin kenarlarını düzeltiltim. Elbisenin çok güzel olduğunu ve bana mükemmel uyduğunu itiraf etmeliyim. O, detaylara çok önem veren biridir.

Kyle yanıma yaklaşır ve beni baştan aşağı süzer. Gözleri dudaklarımda durur. Gözleri kısılır. Sanki bu gece beni ilk kez görüyor gibidir.

"Neden bu rengi giydin?" diye sorar. Çenesi gergin.

Alt dudağıma dokunuyorum. "Ne? Oh, en sevdiğim renk," diyorum, bu gece sürmeyi tercih ettiğim Ruby Red rujdan bahsederek.

"Çıkar şunu." O, çok iyi yaptığı o düşük, gürleyen sesli homurtuyu yapıyor.

iyi

yapı "Neden?"

yor. Çenesindeki bir kas gerildi. "Çıkar." "Lekeli falan mı?"

"Uygun değil. Gidelim." Cevap vermeme izin vermeden beni dirseğimden tutup restorana götürüyor.

"Hoş geldiniz, Bay Townsend," dedi garsonselamlar ile sıcak sıcak ve profesyonel bir gülümsemeyle

"Tuvalet?" Kyle sertçe sorar.

Gözlerini kırıştırır, ama sonra hızla bizi restoranın tuvaletine götürür. "Çıkar," diye emreder, tuvalet kapısını işaret ederek. "Başka bir renk giy."

"Bu ne demek oluyor?"

"İş yemeği için uygun olmadığını söylemiştim." "Bu hiç mantıklı değil."

Yoldan geçenler bize meraklı bakışlar atıyor. Sonra aklıma geliyor. Birlikte geçirdiğimiz o hafta sonu. Kyle, bu rengi giydiğimde ne kadar çıldırdığını söylemişti. Hatta o bahsi kaybettiğimde bana bunu giydirmişti.

Dudaklarım gülümser. "Tabii ki, kocacığım," derim alaycı bir sesle. Tuvalete girmeden önce burun deliklerinin genişlediğini ve dudaklarının hafifçe açıldığını fark ederim.

O kontrolcü piç, sırf bu renk onda biraz fazla duygu uyandırdığı için rujumu sileceğimi sanıyor. *Siktir et.*

Zaman ayırıp en sevdiğim rengi dikkatlice yeniden sürüyorum. Sonra rengi daha da canlı hale getirmek için bir kat şeffaf dudak parlaticısı ekliyorum. Aşırıya kaçan bir görünüm değil, ama biraz daha seksi.

Eve'i o psikopat Dean Walsh'tan korumak için bu evliliği kabul ettim. Kyle'ın intikam almak ya da her neyse, benim becerilerimi ve Dean'le olan bağlantımı kullanmasına izin vereceğim, ama onun tarafından kontrol edilmeyeceğim.

Aynaya bakarken gülümsemem genişliyor.

Banyodan çıktığımda Kyle orada değildi. Restoranın ön tarafına doğru yürümeye başladım ama erkekler tuvaletinin kapısının diğer tarafındaki bir ses beni durdurdu.

"Bu gece onunla burada. Evet, Todd Smith ile akşam yemeği."

Bu kişinin Kyle ve benden bahsettiğini düşündüğüm için dikkatim keskinleşir. Erkek sesi tanıdık gelir, ama tam olarak kim olduğunu çıkaramam.

"Bayan Townsend."

Bakınca hostesi görüyorum.

"Eşiniz sizi bekliyor."

Başımı sallayarak onu takip edip Kyle'la buluşuyorum. Beni görür görmez kaşları çatılıyor ve yüzü somurtkan bir ifadeye bürünüyor.

"Bir sorun mu var, hayatım?" aşırı tatlı bir sesle soruyorum.

Onun da benim kadar iyi bildiğim gibi, geri dönüp rujumu değiştirmemi isterse, akşam yemeğine daha da geç kalacağız.

"Todd Smith'i bekletmek istemiyorsak acele etmeliyiz." Kyle, koluma girerken hiçbir şey söylemez. "Gidelim."

"Bu taraftan." Hostes bizi özel yemek odalarından birine yönlendirir.

Odaya girdiğimizde orada zaten üç çift var. "Kyle," erkeklerden biri sandalyesinden kalkarak selam veriyor.

"Todd." Kyle, Todd Smith'i selamlamak için elini uzatır. Ne yaptığının farkında değildir, çünkü diğer kolu benim kolumdan kayar, ama belimin alt kısmına düşer. Beni kendine doğru çekiyor.

"Bu kim?" Todd Smith gülümseyerek bana dönüyor.

Kyle tereddüt eder, bakışları yine dudaklarıma düşer. "Bu Riley," der. "Karım."

Oda şaşkın bir sessizliğe bürünür. Ben de şaşkınlar arasındayım. Beni, Townsend Industries'te önümüzdeki birkaç ay boyunca çalışacak bir müteahhit olarak, gecenin partneri olarak tanıtacağını sanmıştım.

Ancak sol elimdeki büyük yüzükleri saklayamayacağımı tahmin ediyorum.

"Eşin mi?" Todd ikimizin arasında bakışlarını gezdirir. "Ciddi bir ilişkin olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Oturalım," diyor Kyle, ilişkimiz hakkında daha fazla ayrıntı vermek niyetinde olmadığını açıkça belli ediyor.

Ev sahibinin bunu yapmasına izin vermek yerine, benim için sandalyeyi çekerek oturmamı sağladığında, yine şaşkınlıktan neredeyse düşüyordum.

Bu sadece bir rol.

Bir gösteri yapıyoruz. Bu konuda bolca tecrübem var.

Omuzlarımı dikleştirip Kyle'ın benden beklediği gösterişli tavırları takınıyorum. Kyle için yararlı olmadığım sürece onun için hiçbir değerim yok. Ve yeğenimi güvende tutmak için bir değerim olması gerekiyor.

Her şey buna bağlı.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Smith," diyorum. "Ve Bayan Smith," karşımda oturan, Todd'un eşi olduğunu bildiğim sarışın kadını da dahil ediyorum.

"Lütfen, Todd ve Amber yeterli." Gülümsemesi samimi.

Diğer konuklar da tanıtıldı.

"Evlendiğini duyduğuma çok şaşırdım, Kyle," diyor Amber Smith.

Kyle'ın profilinden, ona nasıl cevap vereceğini düşündüğünü görebiliyorum. Sert tavırları, kadına kendi işine bakmasını söylemekle, yorumunu görmezden gelmek arasında tereddüt ettiğini gösteriyor.

"Her şey çok hızlı gelişti," diye araya giriyorum. Tüm gözler bana dönüyor.

Bu fırsatı değerlendirip yeni kocama bakarım. Onun ela gözlerine bakarken yüzüme yapabildiğim en büyük, en parlak gülümsemeyi takınırım.

"Aşk geldiğinde onu durdurmak mümkün değildir. Değil mi, hayatım?" "Doğru," diye cevaplar.

"Bildiğiniz zaman bilirsiniz," diyorum masadaki diğerlerine. "Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için o kadar hazırдық ki, büyük bir düğün planlamak için beklemek istemedik." Masadaki kadınlardan biri sesli bir şekilde hayranlık duyduğunu belli ederken, ben Kyle'a bakıyorum.

Kyle hâlâ bana bakıyor.

"Senin yeminlerini hatırlayınca karnımda kelebekler uçuyor," diye yalan söylüyorum. O mutlu bir an değildi.

Kyle bunun farkında mı bilmiyorum ama hafifçe eğiliyor. Dinleyicilerin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Bu yüzden, muhtemelen yapmamam gereken bir şey yapıyorum.

Fazla düşünmeden ellerimi kaldırdım, Kyle'ın yüzünü avuçlarımla kavradım ve başını kendime doğru çektim.

Öpücük kısa sürer, ama yine de vücudum ısınır.

"Eminim bu, çocuklarına ve torunlarına anlatmak için harika bir hikaye olacaktır."

Kyle, muhtemelen Amber'ın yorumunun şokuyla öksürmeye başlayınca an bozulur.

Boğazımı temizlerim ve ona bir bardak su veririm.

O bir yudum alırken, bu sahte ilişkiden konuyu saptırmaya karar verdim.

"Todd, bu fırsatı değerlendirerek, Townsend Industries'teki hepimizin Anderson James'in vefatını duyduğumuzda ne kadar üzüldüğümüzü söylemek isterim," diyorum, Righteous Corps'un kurucu ortağı ve Todd'un en iyi arkadaşının vefatına değiniyorum.

Todd boğazını temizler ve oturur, açıkça duygusal bir an yaşıyor. "Teşekkürler, Riley. Townsend'ın gönderdiği güzel çiçekler için de aynı şeyi söylemeliyim. Anderson'ın eşi Donna onları çok sevdi."

"En azından bunu yapabiliydik," diye ekledim, Kyle'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek.

Akşam yemeği bir saat boyunca devam eder. İş konuşmaları, şu ya da bu konuyla ilgili kişisel tartışmalarla aralıklıdır. Konuşma, bu akşam yemeğinin asıl nedenine gelene kadar sorunsuz bir şekilde ilerler.

Tatlıya geldiğimizde, sadece Todd, Amber, Kyle ve ben kalmışız. Diğer çiftlerin başka randevuları varmış. Todd, Kyle'ın rahatça söylediği rakamlara açıkça sinirlenir.

"Bu şirket benim kanım, terim ve gözyaşımdır," diyor Todd.

"Townsend, Righteous kadar bu işte risk altında," diye yanıtlar Kyle, tavrını değiştirmeden. İki adam karşılıklı pazarlık yapmaya çalışırken odadaki gerginliğin arttığını hissedebiliyorum.

"Bu tür bir anlaşma yapma yetkisi var mı sende?" Todd meydan okur. Masaya yaslanarak kollarını kavuşturur. "Sen geçici COO değil misin? Townsend yeni COO'yu belirlediğinde, yaptığımız anlaşmayı bozmayacaklarını nereden bileceğim?"

Kyle'ın tüm vücudu kaskatı kesilir. Todd'un sorgusunu bir hakaret olarak algıladığını biliyorum.

"Ben COO'yum," diyor, sesi taviz vermiyor. "Ben bu görevden istifa edip CEO olana kadar yeni bir COO olmayacak."

Todd, muhtemelen Kyle'ın sert ses tonundan dolayı biraz telaşlı görünür.

"Todd," diye düşünmeden söylüyorum, "Righteous geçen yıl En İyi Uygulama ödülüne aday gösterilmedi mi?"

Kaşlarının arasında bir kırışıklık belirirken başını sallar. "Evet."

"Bence birinci olmalısınız. Yani, programınız ihtiyaç sahibi hastaları, onlara ihtiyaç duydukları şeyi sağlayabilecek tıp uzmanlarıyla buluşturuyor, değil mi?" Kafamı sallıyorum. "Çok basit ama çok zekice. Ve hepimiz biliyoruz ki, günümüzün sağlık sisteminde yolunu bulmak, en iyi kaynaklara sahip olanlar için bile ne kadar zor olabilir."

"Tedavi olmayı olabildiğince basit ve kolay hale getirmek istedik," diye ekliyor.

"Uygulamanız bu alanda öncü. Eminim Anderson gurur duyardı." Ona sempatik bir gülümseme atıyorum.

Todd'un gözleri masaya düşer. Amber elini tutup sıkar. Bana bakar.

"Anderson yoksul bir ortamda büyüdü. Sık sık annesinin birçok sağlık sorunuyla mücadele ettiğini anlatırdı." Kocasına bakar. İkisi de birbirlerini gerçekten anladıklarını gösteren bir bakış paylaşırlar. "Anderson'ın annesi gibi insanlara yardım etmek istiyorlardı. İkisinin de bu kadar başarılı olacağını beklemediklerini düşünüyorum."

"İkinizin de gurur duyması gereken bir başarı," diyorum Todd'a. "Ama herkesin bir noktada yardıma ihtiyacı olur. Townsend ile ortaklık kurarak, yeni satın alınan tıbbi malzeme şirketiyle uygulamanızı kullanarak, sadece binlerce değil, milyonlarca insana tıbbi bakım hizmetini kolaylaştırabiliriz. Bu, sizin ve Anderson'ın vizyonu değil mi?"

Öne doğru eğilip Todd'a ve ardından karısına bakıyorum.

"Townsend'in yönetiminde Anderson'ın mirası yaşayacak. Bu konuda içiniz rahat olabilir."

Todd gözlerime bakar ve minnettarlıkla yumuşar.

Her şey henüz imzalanmamış ve resmi anlaşmalar yapılmamış olsa da, bir köprüyü geçtikmiş gibi hissediyorum.

Otuz dakika sonra, şoförümüz kapıyı benim için açar. Kyle arkamdan biner.

Aramızda bir sessizlik var ve bu sessizliğin yolculuk boyunca devam edeceğini düşünüyorum. Ancak Kyle sessizliği bozar.

"Bunu görmeliydim," diyor, neredeyse kendi kendine. Ama sonra bana dönüyor. "Bunu nasıl fark ettin?"

Kafam karışır. "Neyi?"

"Onun ihtiyacı olan şeyi. Benim ona ulaşamadığımı gördün."

"Oh." Arabada öne doğru dönüyorum. "Adam neredeyse kırk yıldır en yakın arkadaşını kaybetmişti. On yıl önce kurdukları şirketi satmayı düşünüyordu." Kyle'a bakıyorum. "Rakamları veya kâr marjlarını duymaya ihtiyacı yoktu. Empatiye ihtiyacı vardı."

Boynundaki adem elması yukarı aşağı hareket ediyor. "Daha derine bak," diye mırıldanıyor.

"Ne dedin?"

Bana bakar. "Babamın bana bir keresinde söylediği bir şey." Başını sallar. "Bunu görmeliydim lan."

Neden bilmiyorum ama ona uzanıp dokunma isteği beni ele geçiriyor. İçgüdülerimi takip edip elini elimle kapattım ve sıktım. Amber Smith'in masada duygusal hale gelen kocasına yaptığı hareketin aynısıydı.

Bir parçam Kyle'ın dokunuşumu reddedip beni itmesini bekliyor. Ama o elini açıp ters çeviriyor. Parmaklarımız birbirine dolanıyor ve o, birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyor. Bu, evlilik yeminimizden bu yana aramızdaki ilk gerçek dokunuş.

"Todd'un onu görececek birine ihtiyacı vardı. En iyi arkadaşıyla kurdukları hayalin yok olmayacağını bilmek için. Hâlâ yas tutuyor."

Kyle elimi daha sıkı tuttu. "Onun mirası yaşayacak. Bunun için elimden geleni yapacağım."

Onun sesindeki kararlılığı duyabildiğim için başımı sallarım.

"Karar verdiğin her şeyi başarabileceğinden şüphem yok." Bu sözler, sabahları gözlerimi açmak kadar doğal bir şekilde ağzımdan çıkıyor. Doğru sözler. Kyle yeterince isterse, yapamayacağı hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorum.

Arabamız durur ve pencereden dışarı bakınca apartmanıma vardığımızı görürüm.

Kyle aniden elini elimden çeker. Büyü bozulur.

Hareket etmiyor, bana bakmıyor bile ve soruyor: "Hala flash bellek sende mi?"

Neredeyse o lanet şeyi unutmuşum, hafızamı zorluyorum. "Evet."

"İyi. Ben sana söyleyene kadar onunla hiçbir şey yapma."

Onun sesindeki emir tonuna sinirleniyorum. "Bununla ne yapacaksın ne yapacaksın?"

Bana baktı, gözlerinde yine o soğukluk vardı. "Söylediğimde anlarsın söylediğimde anlarsın."

İç çekiyorum ve başka bir şey sormaya zahmet etmiyorum çünkü daha fazla ayrıntı vermeyeceğini biliyorum.

Arabanın kapısını açmak için uzanıyorum ama ellerini bileğime koyarak beni durduruyor. "Dolabında yer aç."

Ona şaşkın bir bakış attım.

"Yarın taşınyorum."

Benim tarafımdaki araba kapısı aniden açılır. Şoförümüz kapının yanında durmuş, benim çıkmamı beklemektedir.

"Ne demek istiyorsun?"

"İyi geceler, Riley." Yine bana bakmadan bu sözleri söylüyor. Böyle olduğunda lanet bir tuğla duvar gibidir. Lanet bir buldozer olmadıkça bu konuşmada hiçbir ilerleme kaydedemeyeceğim. Kyle hazır olana kadar.

Telefonum çalıyor. Arayan Eve.

Arabadan inip onun çağrısına cevap veriyorum.

"Merhaba, Ladybug," diyorum, sahte eş modundan Riley Teyze moduna geçerek.

Kyle'ın ne beklediğini bilmiyorum ama birlikte yaşamayacağız.

BÖLÜM 24

K_{yle}

Sean: **Tahmini varış süresi - 2 saat 20 dakika.**

Eve'e atanan baş gardiyanın mesajını kontrol ediyorum.

"Siktir," diye homurdandım. Daha fazla zamanımız olacağını sanmıştım.

"Bunlar da ne?" Riley, penthouse dairemde bazı eşyalarımı Riley'nin evine taşıyan üç kişilik ekibi takip ederken sorar.

"Neye benziyor?" diye soruyorum, içeri girip evini gözden geçirirken. Mobilyaları fena değil. Şimdilik idare eder.

"Hepsini yatak odasına götürün," diye talimat veriyorum.

"Affedersiniz," der Riley, taşıyıcıların yatak odasına giden yolu kapatarak. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bugün taşınacağımı söylemiştim." Ses tonum, sanki hava durumu hakkında konuşuyormuşuz gibi rahattır.

"Şaka yaptığını sanmıştım."

Ona bakıyorum. Şaka yaptığımı düşünmesi saçmalık.

"*Karımla* yaşamak gibi ciddi bir konuda şaka yapar mıyım?"

Gözleri bir milisaniye için büyüdü. Ona öyle dediğimde her zaman yaptığı aynı ifade. Doğrusu, bu sözleri her söylediğimde beni de şaşırtıyor. Ama onun tepkisini görmek hoşuma gidiyor. İş yerinde henüz evlendiğimizi kimseye söylemedim. Riley de söylemedi, çünkü kimse bana bu konuda bir şey söylemedi.

Riley, ofisteyken alyanslarını takmamayı alışkanlık haline getirmiş.

Benim işaretimle, nakliyeciler onun yanından geçip yatak odasına doğru ilerlerken, o sinirli bir şekilde iç çekiyor.

"Dolabımda yer açmamı söylediğinde, tüm bunları ... bunu beklemiyordum." Koridorda taşınan valizlere ve kutulara bakıyor.

"Beklemeliydin," diyorum ve mutfak adasına gidip iş laptopumu kuruyorum. "Bugün ofiste vaktimiz yoktu. Hâlâ sende var mı?"

Başını bana doğru çevirir. "O..." Nakliyecilere bakar. "Evet."

"Bana getir."

Kalçasını yere koyar. "Ben senin lanet olası ayakçın değilim."

Onu baştan aşağı süzerken çenemdeki kaslar seğirir. Sabah ofiste giydiği siyah pantolon ve beyaz ipek bluzdan başka bir şey giymiş. Şimdi, uyumlu bir V yakalı üst ile bir çift ev kıyafeti şort giymiş. Ayaklarında tüylü terlikler var ve terliklerin üstünden pastel pembe renkli tırnakları görünüyor.

"Flash bellek, Riley," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Lütfen de."

"Ne?"

Kaşlarını kaldırdı. "Kendi evimde bana emir veremezsin."

"*Bizim* evimiz." Yüzümde küçümseyici bir gülümseme

belirir. "Mortgage üzerinde benim adım yazıyor."

"Ve tüm binanın sahibi olarak benim soyadım yazıyor," diyorum rahat bir şekilde.

Ağzı açık kalır.

O dolgun dudakların arasına sikimi sokma düşünceleri aklımı meşgul etmeye devam ettiği için yüzümü çeviriyorum.

"Flash bellek," diyorum tekrar.

Ağzını kapatır. "Lütfen de." "Hayatta olmaz."

Kollarını göğsünde kavuşturur, bu da göğüslerinin daha da öne çıkmasına neden olur. O anda onun sütyen giymediğini fark ederim.

Bakışlarım hala içeri girip çıkan adamlara kayar.

"Ne kadar sürecek?" diye bağıriyorum.

"Birkaç kutu daha kaldı, Bay Townsend," diye cevaplar adamlardan biri. "Ayrıca kutuları açmamızı da istediniz. Bu da muhtemelen bir saatimizi alacak."

"Son kutuyu yatak odasına bırakın ve çıkın," diye bağıriyorum onlara. Öfkem mantıksız, ama Riley'nin diğer erkeklerin yanında yarı çıplak durması bana hiç hoş gelmiyor.

"Bu çok kaba bir davranıştı," diyor Riley, son adam çıkar çıkmaz. "Onlar benim kabalıklarımı kabul etmek için para alıyorlar."

"Ne pislik adam," diye mırıldanıyor. "Kimse taciz edilmeyi kabul etmek için para almaz." Onu eliyle uzaklaştırıyorum. "Taciz edilmediler."

"Çalışanlarına pislik muamelesi yapmak da bir tür kötü muameledir. Büyük İstifa'yı duymadın mı?"

Alnımı kırıştırıp ona boş boş bakıyorum.

"Kötü çalışma koşulları nedeniyle işlerini bırakan rekor sayıda çalışan. Maaş her şey değildir. Ama tabii ki senin gibi biri için bunun bir anlamı yok, değil mi?"

Mutfak adasının etrafından dolaşıp onun karşısına geçiyorum. "Benim gibi biri derken ne demek istiyorsun?" O saçmalığı söylediğinde kullandığı tonu sevmiyorum.

"Sırf dokuz haneli banka hesabına sahip bir ailede doğma şansına sahip olduğun için herkese tepeden bakan biri." Gözleriyle bana bıçak gibi bakarken homurdanır.

"On iki haneli," diye düzeltiyorum.

Dişlerini gıcırdatır. "Kibirli piç kurusu."

Öfkem bir yana, yüzümde bir gülümseme belirdi. "O zaman sen de Bayan Kendini Beğenmiş Oğlum olursun."

O hırıldıyor ve benim sikim canlanmazsa ne olayım.

"Oynadığın bu iğrenç oyun bitip bu evliliği feshedebileceğimiz günü iple çekiyorum."

"Günleri saymaya başladın mı?"

"Evet," diye kısa bir cevap verir.

"Flash bellek, Riley." Zamanımız azaldığı için konuşmayı asıl konumuza getiriyorum.

"Lütfen de," diyor yine. "Bana o lanet USB'yi ver."

"Sanırım sana öğretilen lanet görgü kurallarını kullan ve lütfen de, seni kendini beğenmiş, hak iddia eden piç kurusu," diye bağırır. Gözleri hayal kırıklığını haykırıyor. Bana hâlâ kızgın bakışlar atsa da, parmaklarını şakaklarına götürür ve masaj yapmaya başlar.

Onu masasının altında acı içinde kıvrılmış halde bulduğum anılar aklıma gelir. Gururumu yutarım.

"Lütfen," diyorum ama sesim kısık çıkıyor.

Üst dudağını kıvrıyor ama benden uzaklaşıp koridora doğru yürüyor. Yarım dakika sonra koridora geri dönüyor ve flash belleği avucuma atıyor.

"Teşekkürler," diye ekliyorum,

pislik gibi davranmak için.

Yüzünü buruşturuyor ve ben gülümsüyorum.

Bu aldatma dalgası için hazırladığım sahte dizüstü bilgisayara yöneliyorum. "Ona iş dosyalarını mı vereceksin?" Riley omzumun üzerinden soruyor.

Çok yakınımnda. Gözlerim dudaklarına kayıyor ve istediğimden daha uzun süre orada kalıyor. Bir hafta önce bu kadar sinirlenmem çok saçma. Brendan Chastain'den onun kim olduğu hakkındaki gerçeği öğrenmek, hayal edebileceğim her şeyden daha fazla sinirlendirdi beni. Öfkeyle kör olmuştum, kelimenin tam anlamıyla göremiyordum.

Brutus amcamdan Brendan'ın bana anlattığı her şeyi doğrulamasını istedim. Kayıtlar Riley'nin hareketleri, banka transferleri ve kullandığı sahte kimlikle uyuyordu. Her şeyi doğruladılar, yaşadığı evsizler barınağına kadar. O gece onun dairesinde onunla yüzleştiğimde, bazı boşlukları doldurdu.

Babasını hapishanede ziyaret ettiğine dair bir kayıt yok. Williamsport'a taşındığından beri her şey yasal görünüyor. Danışmanlık şirketi mükemmel bir üne sahip.

Yine de.

Bana yalan söyledi.

Ve bunu yapmak için

beni becerdi. Bunu asla

unutamam.

"Ona bu dosyaları vereceksin," diye sorusuna cevap veriyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Yine gözlerimi indiriyorum. Giydikleri gömlek, eğilmiş duruşunda aşağıya doğru sarkıyor. Bu da gömleğinin içine net bir şekilde bakmamı sağlıyor.

Riley, dikkatimi çeken şeyi fark edince nefesini tutar.

"Biraz terbiyen olsun." Gömleğini göğsüne sıkıca bastırır.

Kaşlarımı çatıyorum. "İkimiz de bunun daha önce görmediğim bir şey olmadığını biliyoruz." "Eh, bir daha görmeyeceğin bir şey."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu bir meydan okuma gibi geliyor."

"Bu evliliğin gerçekliğini sana anlatıyorum." Kıkırdarak

gülüyorum. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum," der huysuzca.

Bunu göreceğiz.

Bu düşünce beni şaşırttı. Riley ile tekrar yatmak istediğimden değil. Bana yalan söyledi. O lanet olası bir dolandırıcı ve gerçeği öğrenmemiş olsaydım, ailemin nesiller boyu uğruna çalıştığı her şeyi tehlikeye atabilirdi.

Kafamı sallayıp kendime gerçekçi olmam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Bu," dizüstü bilgisayarını işaret ediyorum, "sahte bir bilgisayar. Güvenlik teknisyenlerime bu bilgisayara bir sürü saçmalık indirmelerini söyledim. Hepsini sürücüye indireceğim, sen de Dean'e vereceksin."

"Hepsi bu mu? Ona, ofisine gizlice girdiğimi falan söyledikten sonra sürücüyü vereceğim?"

Bilgisayar ekranında sürücüye indirilen dosyaların yüzdesinin artmasını izliyorum.

"Bu bir başlangıç," diye cevapladım.

"Sence bunlarla ne yapacak?" diye sordu. "Kendi mezarını kazacak," dedim.

Riley sessizleşir, düşünceli bir ifadeyle bakar. Birkaç saniye sonra dönüp tek kelime etmeden mutfaktan çıkar. Onun uzaklaşmasını izlerim, dikkatimi kışının sallanışına veririm.

* * *

BİR SAAT SONRA, duştan çıktığımda on dakika sonra misafirimiz olacağına dair bir mesaj alıyorum.

Telefonu kapıya en yakın komodinin üzerine atarım.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Riley yatak odasına girerken.

"Yatmaya hazırlanıyorum. Saat beşte alarmım var ve saat sekizde kahvaltı toplantım var."

"Hayır." Başını salladı. "Yani, neden *benim* yatağında rahatça yatmaya hazırlanıyormuşsun gibi görünüyorsun?"

"Çünkü öyle yapıyorum. Bu arada, bunu değiştirmemiz gerekecek. Ben daha büyük yatakları seviyorum."

"O zaman kendi evindeki yatağında kalmalısın." "Yeni kocanı hoş karşılamak için böyle mi davranmalısın?"

"Seni rahat hissettirmek için aklıma birkaç yol geliyor," diyor, sözlerinde öfke var.

Yine de, onunla dalga geçmeden duramıyorum.

"Kulağa cazip geliyor. Aklında ne var?" "Kıçına hızlı bir tekme nasıl olur?" diye öfkeyle sorar.

"Kulağa eğlenceli geliyor ama çok zahmetli. Arkanı dönüp kıçını gösterebilirsin? Oraya sokabileceğim bir şey var."

"Grrr!" Hayal kırıklığıyla homurdanırken, elli yastığından birini bana fırlatıyor.

Onu kolaylıkla yakalıyorum. Ayaklarını yere vurma şekli bir gösterge ise, bu onu daha da kızdırıyor.

"Neden benim gibi biriyle yatağını paylaşmak isteyesin ki? Benim korkunç bir insan olduğumu düşünmüyor musun?"

"Kötü insan olsan da olmasan da, sen hala benim karımsın." "Kendi isteğimle değil," diye bağıır.

"Seçme şansın vardı."

"Tabii," diye alaycı bir şekilde yanıtladı. "Seninle evlenmek ya da hapse girmek. Oh, ve hayatımdaki en önemli kişinin güvenliğini tehlikeye atmak. Harika bir seçim."

"Yine de bir seçimdi." "Seninle yatmayacağım."

"Zaten yattın, Riley," diye hatırlatırım ona.

Bana gözlerini kısarak bakar. "Artık yatmayacağım." Bir kol dolusu yastık toplar ve yataktan yorganı kapar.

Yorgana dolanıp tökezleyip neredeyse düşerken, gülmeme zorlukla engel oldum.

Onu tutmak için elimi uzattığımda, "Bırak beni" diye tısladı. Benden uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum, cevabı bilmeme rağmen.

"Burada tek yatak odası bu değil. Sen gitmezsen, ben giderim."

Koridorda ayaklarını yere vurarak yürümeye başlar. Onu takip ederim.

Benim baş belası olduğumu mırıldanırken, ön kapı açılır.

"Eve!" Riley şaşkınlıkla seslenir.

"Merhaba Ry Teyze," Eve sanki burada olması tamamen normalmiş gibi selamlar.

Kızın gözleri teyzesinin etrafında dolaşır ve beni bulur. Gözleri şaşkınlıkla büyür. Riley omzunun üzerinden bakar. "Aman Tanrım," diye inler.

"Ladybug, burada ne işin var?"

"Neden elinde yastık ve battaniye var? Bu yaz yaptığımız gibi oturma odasında kamp gecesi mi yapmayı planlıyordun?"

"Ne? Hayır. Bekle, her şeyi sırayla yapalım." Riley oturma odasına gider, yastıklarını ve battaniyesini kanepeye bırakır, sonra Eve'e döner.

Geri çekilip Riley'nin Eve'in omuzlarını tutmasını izlerim.

"Buraya nasıl geldin? İyi misin?" Yeğenini kontrol eder. kontrol eder.

"İyiyim. Sana tek başıma seyahat edebileceğimi söylemiştim." "Bunu nasıl başardın?"

"Havayolları benim yaşımdaki birinin tek başına seyahat etmesine izin veriyor. Ve bana verdiğin acil durum kredi kartını kullandım."

"O kart acil durumlar içindir. Bir şey mi oldu? Okul neden beni aramadı?" Riley endişeden kendini kaybetmiş görünüyor.

"Çok basitti Riley teyze. Tek yapmam gereken uçuşumu ayırtmak ve havaalanından buraya taksiyle gelmekti. Üç yıl önce bana öğrettiğin gibi adresimizi ezberledim."

"Bebeğim, bu burada ne yaptığını açıklamıyor. Yurt odanda güvende olman gerekiyor. Yarın derslerin var. Ben..."

"Hayır, lütfen beni oraya geri gönderme," diye bağırır Eve. Kollarını Riley'nin beline dolayarak sıkıca sarılır.

Riley ona sarıldıktan sonra Eve'in başının üstüne öpücük kondurdu. "Ne oldu? Neyin var, söyle bana," diye yalvardı.

Önümdeki sahneyi izlerken göğsüm sıkışır. İkisinin de sesindeki çaresizliği duymaktan nefret ediyorum.

"Bir şey yok. Sadece seni özledim. Kalabilir miyim?" Eve gözyaşları dolmak üzere sorar. "Lütfen, uslu duracağım. Söz veriyorum. Seni çok özledim." Bu noktada ağlamaya başlar.

Riley onu daha sıkı kucakladı. "Tabii ki. Seni asla kovmam. Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum, hepsi bu."

"Hiçbir şey." Eve geri çekilir. "Gerçekten çok yorgunum.

Yatabilir miyim?" Riley yüzünü avuçlar. "Aç mısın?"

"Uçakta yedim."

"Tamam, hadi. Seni yatırayım. Ama yarın bana her şeyi açıklayacaksın."

Eve başını sallar ve yatak odasına giden diğer koridora doğru dönmeye başlar. Riley'nin uyumayı planladığı odaya.

"O kim?" Eve, içeri girdiğinden beri ilk kez aniden beni fark eder.

Onlara bu anı yaşatmalı ve yatak odasına geri dönmeliydim. Ama bir şey beni yerinde tutuyor. Şu anda keşfetmek istemediğim bir his.

"O... şey," Riley tereddüt eder. "Kyle."

Eve gözlerini kırıştırır. "Ah, Bay Kyle. Sizinle telefonda konuşmuştum, değil mi? Ry teyze baş ağrısı çektiğinde."

Gözlerimi kaçıran Riley'e bakıyorum. "O benim."

Eve gülümser ve göğsümde tuhaf bir his uyandırır. Eve bana doğru yaklaşıp kollarını bana dolamadan önce bunu anlamaya vaktim olmaz. Riley'i kucakladığı gibi.

"Teyzeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim." Bana gülümser. "O benim inatçı olduğumu ve yardım kabul etmeyi sevmediğimi söylüyor, ama sanırım bunu ondan almışım."

Eve benden ayrılır ve koridora doğru koşar. Riley ikimizi birbirine bakar ve sonra hızla yeğeninin peşinden gider.

Sözsüz kalırım.

Çünkü birdenbire Eve'in kucaklamasını özledim. Orada ne kadar süre durduğumu bilmiyorum. Bu durumu kontrol altında tutan kişinin ben olduğumu sanıyordum.

Ancak Riley, Eve'in yatak odasından çıktığında yüzündeki şaşkın ifade benim ruh halimle aynı.

"Güvenlik görevlilerin ne oldu?" Riley tıslayarak beni sersemliğimden çıkarır.

"Onu korumaları gerekiyordu." Sesi alçak ama sözlerinde zehir var. "Onun güvende olacağına dair anlaşma yaparak beni seninle evlendirdin! Ne oldu o anlamaya?"

"Güvendeydi," diyorum. "Güvenlik ekibim sürekli onun yanındaydı." "O zaman neden buraya geldiğini bilmiyordum?"

"Çünkü biliyordum," diye patladım. O ana kadar, bu bilgiyi kendime saklamanın benim açımdan pislikçe bir hareket olduğunu düşünmemiştim.

"On bir yaşındaki yeğenimin tek başına ülkenin öbür ucuna uçmak için uçağa bineceğini biliyor muydun? Ve bana bunu söylemeyi düşünmedin mi?"

"Dediğim gibi, o güvendeydi," diye savunuyorum. "Güvenlik ekibim tüm yol boyunca onun yanındaydı ve bana yol boyunca ayrıntıları bildiriyorlardı. Hiçbir zaman tehlikede değildi."

"Mesele o değil!" Sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. Riley yanımdan geçip yatak odasına gitti, ben de onun peşinden gittim. "Hayır!" Yatak odasına girer girmez haykırdı.

"Biliyor musun, bu daha da kötü." Yatağın önünde, ellerini yumruk yapıp yanlarında sallayarak volta atıyor. "Her adımında nerede olduğunu biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin."

"Şimdi nasıl bir his olduğunu anladın," diye patladım.

Gözleri şişer. "Yani bu bir tür hastalıklı intikam mıydı?"

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren bana yalan söyledin. Bazı bilgileri sakladım, ama Eve asla..."

"Kapa çeneni!" diye tısladı. "Bu, benim sana yaptığım şeye hiç benzemiyor."

"Dean Walsh ile yaptığın entrika ailemi tehlikeye attı," diye karşılık verdim.

"Ona neredeyse hiçbir şey vermedim. Bu aynı şey değil. Eve bir çocuk!" Sesi yükselir ama gözleri hızla kapıya kayar.

Sesini alçaltarak, "O tek başına dışarıdaydı," diyor. "O asla tek başına değildi..." diye itiraz etmeye çalışıyorum ama Riley sözümü kesiyor.

"Yalnız olduğunu *sanıyordu*. Senin lanet olası güvenlik görevlilerinin onu takip ettiğini bilmiyordu. Ya bir şey olsaydı? Diyelim ki çılgın bir yabancı bir şey yapmaya çalıştı ve senin güvenlik görevlilerin müdahale etti. Onların kim olduğunu bilmezdi. Eve çok korkardı."

Alt dudağı titriyor. Bana sırtını dönüyor.

Oda sessizliğe bürünürken, içimi bir sıkıntı kaplar.

"Ben..." Sesim kısılır ve kelimeler boğazımda takılır. Bu konuyu iyice düşündüğümü sanıyordum ama sesindeki üzüntü kararımı yeniden düşünmeme neden oluyor.

"Riley."

Onu çağırdığımda dönüp bakmıyor. "Sana onun nerede olduğunu söylemeliydim."

Karım alaycı bir şekilde gülerek aynı anda topukları üzerinde dönüyor. Gözlerini kısarak beni baştan aşağı süzdükten sonra, "Kanepede ya da yerde yatacaksın," diyor.

"Ne?"

"İki seçeneğin var. Eve'in odası dolu. Ve benim yatağında yatmayacaksın. Yani ya kanepede ya da yerde yatabilirsin. Ya da," diye duraksıyor, "kıçını kaldırıp evine dönüp istediğin kadar rahat uyuyabilirsin. Ben bu seçeneği tercih ederim."

Bunun üzerine odadan fırlayarak çıkar. Onu takip etmek için peşinden giderim, ama o kadar hızlı hareket eder ki, kanepeye attığı battaniye ve yastıklarla koridorun yarısını geçmiştir bile.

Beni görmezden gelerek yanımdan geçip yatağını yeniden yapar.

"Lanet olası yerde yatmayacağım," diye söylenerek yatağın diğer tarafına geçiyorum.

"Kanepede şu tarafta." Omzunun üzerinden işaret eder.

"Saçmalıyorsun."

"Şiddet eğilimli bir insan olsaydım, şu anda sana yumruk atardım. Bir kadın sınırlarını belirlediğinde ona saçma diyen erkekler işte," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Yatağa girmeye çalıştığımda beni dışarı itti.

"Hayır." Farkına varmadan, tüm yatağı kaplar. "Bu çocukça."

"Birini evliliğe zorlamak da öyle. Ama işte buradayız." Komodine uzanıp ışığı kapatıyor ve beni yatak başında aptal gibi durmaya bırakıyor.

Uyumuyor. Riley bir şey kanıtlamaya çalışıyor, beni kapıdan ve hayatından çıkarmaya çalışıyor. O kadar kolay kurtulamayacak.

İşte böylece karımın yatak odasında yerde yatmaya başladım.

BÖLÜM 25

Riley

Eve'in gelişinden sonraki sabah erken uyanırım. Çarşamba sabahı olmasına ve ofiste hazırlanmam gereken toplantılar olmasına rağmen, yeğenimin ne durumda olduğunu öğrenmek benim için önceliklidir.

Eve her zaman hassas bir çocuktur ve Bowen Akademisi'ne gitmesi konusu ilk kez gündeme geldiğinde, ben buna karşı çıkmıştım. Haftalarca bana denemesi için yalvardı. Onu göndererek hata yaptığım düşüncesi zihnimde yankılanırken, yumruğumu göğsüme sürterek kalbimin üzerindeki noktayı ovuşturuyorum.

Yatağımın yanındaki yere bakınca, yastıklar ve battaniyenin kaybolduğunu görüyorum. Kyle bütün gece yerde yatmış. Belki de sadece gecenin yarısı. Her şeyin kaybolmuş olması ve odada hiçbir yerde görünmemesi, muhtemelen bir ipucu bulup gerçek evine gittiğini gösteriyor.

Bencil piç, diye düşünüyorum yataktan kalkıp dişlerimi fırçalamak, yüzümü yıkamak için acele ederken ve sonra kahve yapmak için mutfaka giderken. Koridora adımımı attığım anda, mutfaktan gelen sesler beni karşılıyor.

Eve'in sesi. Saat daha sabah yedi bile olmamış ve o ayağa kalkmış.

Açık oturma odasına geldiğimde Eve ve Kyle'ı yan yana mutfak taburelerinde yan yana oturuyorlar. İkisi de onun dizüstü bilgisayarına bakıyorlar.

"Gördün mü, bu yüzden rakamlar doğru çıkmıyordu. Çözümü çok basit."

Beynimin Eve'in Kyle'a bir tür matematiksel denklem açıkladığını kaydetmesi birkaç saniye sürüyor.

"Bunu bir bakışta fark ettiğine inanamıyorum," diyor ona, ona gülümseyerek.

Onu bir kez daha süzdüm. Mükemmel bir şekilde dinlenmiş görünüyordu, sanki güzel, sıcak ve rahat bir yatakta harika bir gece uykusu çekmiş gibi.

Kısa buklelerinden hiçbirini yerinden oynamamış. Mutfak penceresinden giren sabah güneşi, saçındaki çeşitli tonları vurgulamış.

Giydiği beyaz gömlek, her iki kolunda da dirseklere kadar kıvrılmış . Ön kollarında yukarı aşağı uzanan damarlarına bakmadan edemiyorum. Kimse, bir gece yerde uyuduktan sonra bu kadar çekici olamaz.

Muhtemelen geri dönüp kendi yatağında uyumuştur.

"O kadar da zor değil," diyor Eve, sanki sayılarla ilgili beyni bu kadar iyi çalışması büyük bir mesele değilmiş gibi. O hep böyledir, güçlü yanlarını hep küçümser. "Gel, sana başka bir şey göstereyim."

Dizüstü bilgisayarda yazmaya başlar. Kyle dikkatle izler. İkisi de artık sadece ikisi olmadıklarını fark etmemiştir.

Kyle ekrana bakarken gülüyor. "Muhasebe departmanımdaki arkadaşlar bu rakamları bulmak için üç gün uğraştı. Sen ise birkaç dakika içinde hallettin." Sesi hayret dolu. Elini Eve'in omzuna koyuyor. "Bir gün çok para kazanacaksın. Hazır olduğunda, Townsend Industries'i dene."

İşte o anda koruma içgüdülerim devreye girer.

"Ladybug," diye seslenirim.

Kyle bana bakıyor, ama ben yeğenime odaklanmaya devam ediyorum.

"Günaydın, Ry Teyze," diye mırıldanıyor ama dikkatini dizüstü bilgisayara vermiş, bir şeyler yazıyor.

"Uğur böceği, gidip dişlerini fırçalayıp pijamalarını değiştirmeye ne dersin? Sana kahvaltı hazırlayayım."

"Tamam, yaparım..." Sesi kesilir ama tabureden kalkmak için hiçbir hareket yapmaz. Önündeki şeye aşırı odaklanmıştı.

"Eve," daha sert bir sesle söylüyorum. "Git dişlerini fırçala."

Mutfağa geçiyorum, Kyle'ı hala görmezden gelerek sabah kahvemi hazırlamaya başlıyorum. Ancak kahve çoktan yapılmış. Biri kahveyi çoktan demlemiş. Dikkatimi hareketsiz duran Eve'e çeviriyorum.

Önündeki ekran tüm dikkatini çekiyor.

"Buraya, baktığın diğer sayıları ekleyebilirsin

—"

"Eve," diye sözünü kesiyorum.

"Bir saniye, Ry Teyze. Nasıl yapılacağını açıklıyorum."

"Dişlerini fırçala ve pijamalarını değiştir dedim. Hemen!"

Bağırarak istemiyorum ama sesim yüksek çıkıyor.

Oda sessizleşir ve Eve bana iri gözlerle bakar.

Alt dudaklarını ısırtıp yavaşça başını sallar. Tek kelime etmeden koşarak uzaklaştığında kalbim sıkışır. Ona hiç bağırمام. Yeğenimin ne kadar hassas olduğunu ve bir şeye konsantre olduğunda ne kadar kaybolabileceğini bilirim. Özellikle de sayılarla ilgiliyse.

Ona daha sonra özür dilemeliyim.

"Bana yardım ediyordu."

Kyle'a dönerek onu işaret ederim. "O senin planının bir parçası değil!" diye tıslarım.

Gözleri kısıılır, parmağımın ucundan bakışlarıma doğru bakar. "Ne?"

"Ne yapma. O, beni şantajla zorladığın planının bir parçası değil. Dean Walsh'tan intikam almak için beni kullanmak istiyorsan, tamam. Yapacağım. Ama yeğenimi, gerçekleştirmek istediğin iş için kullanmayacaksın. O senin çalışanlarından biri değil."

Gözleri kısıılır ama ben yılmam.

"O bir çocuk. On bir yaşında. Bana ya da seni kazıkladığını düşündüğün başka birine intikam almak için kurduğun planların dışında onu bırak."

Uzun boylu vücudunu tabureden kaldırırken hiçbir şey söylemedi. Üzerime eğildi ama ben ona dik dik bakmaya devam ettim.

"Senden intikam almak için bir çocuğu kullanacağımı mı düşünüyorsun? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Onun sesindeki incinmişliğe şaşırarak başımı geriye attım. Hayır, incinmiş olamaz.

İncinebilmesi için gerçek duyguları olması gerekirdi. Kyle, incinmeye benzer bir şey hissedemeyecek kadar kurnaz ve manipülatif biridir.

"Evet," meydan okurcasına çenemi kaldırdım, "bana intikam almak için onun geleceğini söylemediğine göre."

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi ve bir adım geri attı. Gözlerine soğuk, boş bir bakış yerleşti.

"Bunun için özür diledim."

"Onlar sadece sözlerdi. Özür dilemek her şeyi düzeltmez. Yeğenimi hiçbir şekilde kullanmayacaksın. Kimsenin onu kullanmasına veya manipüle etmesine izin vermeden ölürüm."

Gözleri kısıılır ve burun delikleri genişler.

"Beni pek tanıımıyorsun galiba, *karıcığım*," dişlerini sıkarak söyler. "Ben çalışıyordum, o da erken kalktı ve ne yaptığımı sordu."

Açık tuttuğum hesap tablosundaki rakamları gördü ve heyecanlandı. Hepsi bu."

Onun sözlerini düşündüm. Muhtemelen doğrudu. Eve, ben ofisten eve muhasebe veya finans işleri getirdiğimde hep aynı şeyi yapardı. Rakamlarla çalışmak için bir fırsatı geri çeviremezdi.

"Bugün evden çalışıyorum" diyorum, onun son yorumuna cevap vermek yerine. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kendimi savaşa hazırlıyorum. Evlendiğimiz günden beri Kyle, onunla birlikte ofise gitmemde ısrar ediyor.

Bu, yaptıklarımı kontrol etmek istediği bir başka yol.

Şüphesiz benimle birlikte taşınması da bunu yapmanın başka bir yolu. "Tabii ki öyle yapacaksın. Eve'i yalnız bırakamazsın."

Sözleri beni şaşırtır, ama yüzümde bunu belli etmemek için kendimi kontrol ederim.

"Bowen Akademisi'ni aradım, neden kimse onun henüz gelmediğini fark etmediğini öğrenmek için. Doğu'da saat dokuz olmak üzere. Sanırım seni henüz aramadılar, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı.

O anda bana bir soru sorduğunu anlıyorum.

Mutfakta telefonumu arıyorum. Mutfak adasında. Telefonu alıp, cevapsız aramam olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Hayır."

"On iki saatten fazla bir süredir ortada yok. Şimdiye kadar fark etmiş olmaları gerekirdi," diyor. "Ya fark etmediler ya da olayı örtbas ediyorlar. Her iki senaryo da kabul edilemez. Avukatım sizi arayıp dava için gerekli evrakları hazırlamaya başlayacak."

Dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına koyduktan sonra kanepenin arkasından takım elbisesini aldı.

"Bekle, ne?" diye soruyorum tam kapıya ulaşmadan önce.

Bana dönüyor. "Hangi kısmı açıklığa kavuşturmak istiyorsun?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Hepsini. Avukattan ne bahsediyorsun? Ne davası?"

"Eve'i kaybettiği için o lanet yatılı okulu dava edeceksin. Güvenlik ekibim olmasaydı, Eve'in ülkenin diğer ucuna seyahate çıktığını, oraya varana kadar bilemezdik."

Kaşlarını çattım. "Bana söylemeyi ihmal ettiğin bir şey." O da benim gibi kaşlarını çattı ve kısa bir süre aşağı baktı.

Bu utanç mı?

Saçmalık. Kyle Townsend utanç duymaz.

"Sana pişman olduğumu söylediğim bir gerçek."

Onun yorumunu eliyle savuşturuyorum. "Okulla iletişime geçeceğim," diyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Çok şaşkınım. Sanki umursuyormuş gibi.

Eve yatak odasından geri gelirken koridora bakıyorum. Tişört ve kot pantolon giymiş. Yürürken koyu kahverengi, kıvrıkcık bukleleri omuzlarında sallanıyor.

"Gidiyor musun?" Kyle'a üzüntüyle bakar. Kyle başını sallar. "Kahvaltı toplantım var," diye açıklar.

"Tamam," diyor, sesi yumuşuyor. Sonra gözleri parlıyor. "Bu gece yine bizde kalacak mısın?"

Kyle'ın gözleri benimkilerle buluştu. Bir anlığına, nasıl cevap vereceğini bilememiş gibi göründü. Bir yanım onun şaşkınlığından zevk alıyordu. Ama diğer yanım onu kurtarmak istiyordu.

"Eve, biz..."

"Evliyiz," diye patlar Kyle. "Teyzenle evlendim," diye bitirir, bana bakarak.

Eve nefesini tutar ve ağzını kapatır.

Bu sabah ikinci kez kalbim sıkışır. *Ne düşünüyor acaba?*

Üzgün mü?

"Evli misiniz? Yani, karı koca olarak mı?" Bakışları ikimiz arasında gidip gelir.

"Evet," Kyle kesin bir şekilde cevaplar. "Öyleyiz. Teyzen sana söylemek istiyordu, ama işler hızlı gelişti. Okula bir sonraki ziyaretinde sana söyleyecekti. Ama sen bizi şaşırttın."

"Oh." Etrafına bakar ve sonra, "Bu, hep birlikte akşam yemeği yiyebileceğimiz anlamına mı geliyor?" der.

"Anlamadım?" Sonunda ben de soruyorum.

"Akşam yemeği." Sanki ne anlama geldiğini bilmeyen bir aptalmışım gibi kelimeyi tekrarlar. "Gerçek bir aile gibi."

Son cümle kafamda yankılanıyor. Onun bu arzusunu her şeyden daha yüksek sesle duyuyorum. Aniden, Wallace Jr. aklıma geliyor. Eve onu aradıktan neredeyse bir ay sonra hala onunla iletişime geçmemiş olan beceriksiz kardeşim.

Kyle'ın bunu kabul etmeyeceğini bilerek ona baktım. Yeğenimin kalbini kırıcı bir şey söylemeden önce müdahale etmem gerekiyordu.

"Kyle genellikle geç saatlere kadar çalışır," diye açıklıyorum.

"Zamanı olmayacak." "Ben burada olacağım. Altı buçuk nasıl?"

Eve'in yüzü onun sözleriyle aydınlanır. "Tamam." Heyecanla başını sallar. "Teyzem çok iyi yemek yapar. Neredeyse her şeyi yapabilir."

"Her şeyi değil," diye mırıldanıyorum, bu konuşmanın kontrolden çıktığını hissederek.

"Ne yaparsa yapsın, eminim harika olacaktır," diyor o kadar kendinden emin bir şekilde ki, neredeyse ona inanıyorum.

İkisi vedalaşırken ben orada durmuş neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kapının kapandığını duyduğumda yeğenime bakıyorum.

Kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor.

"Akşam yemeği için hamburger ve patates kızartması yapabilir misin? Senin patates kızartmasını çok seviyorum, Kyle de hamburgeri sevdiğini söyledi."

Kafamı sallıyorum çünkü konuşmanın o kısmını tamamen kaçırmışım.

"Eve, konuşmamız lazım."

"Bekle, eğer siz ikiniz evliyseniz, bu onu amcam yapar mı? Ona Kyle Amca mı demeliyim?"

Ona ne diye sesleneceği aklıma bile gelmemişti. "Bunun onu rahatsız edeceğini sanmıyorum."

Omuzları kyor, ama bence onun umutlanmasına izin vermemek en iyisi. Bu gerçek bir evlilik değil ve yakında bitecek. En son istediğim şey, tüm bunlar bittiğinde Eve'in kalbi kırılısın.

"Ev yapımı patates kızartması ne olacak?" Yine akşam yemeğinden bahsetmeye başladı.

"Evet, akşam yemeğinde ne istersen yapabilirim. Ama önce okulda olanları ve neden burada olduğunu konuşmalıyız."

"Beni kovacak mısın?" Sesi titremeye başlar ve gözleri yaşarır.

"Hayır, Eve. Tabii ki hayır." Omuzlarını sıkıyorum. "Neden böyle bir şey düşünüyorsun ki?"

"nk Bowen'a gitmen için sana yalvardım, ama şimdi artık gitmek istemiyorum."

"Ben de seninle bunu konuşmak istiyorum. Neden gitmek istemiyorsun?"

Telefonumun yüksek sesli çalması konuşmamızı kesmeden önce cevap veremiyor. Saat erken ve bunun işle ilgili olduğunu sanmıyorum.

"Bekle."

Zil sesi kesilmeden cevap vermek için yatak odasına koşar adımlarla gittim. Arayan Eve'in okulunun mdiresiydi.

"Bayan Martin... pardon, Bayan Townsend," diye düzeltiyor. "Eve'e olan talihsiz olay için ilk özür dileyen kişi ben olmak istiyorum. Eve'in sağ salım size döndüğünü duyduğuma sevindim."

Okulun müdürü defalarca özür dilerken, ben zar zor merhaba diyebiliyorum. Tek bir soruya odaklandığım için, özür dilemesine sadece yarı kulak veriyorum.

Bana ne dedi az önce?

BÖLÜM 26

K_{yle}

"Hayır." Riley kararlı bir şekilde başını salladı.

"Bu bir soru değildi," diye cevap verirken kolumun manşetini ilikliyorum. "Geç kalacağız." Townsend ofislerinden ayrılıp, iş çıkışı Dean Walsh ile buluşacağımız bir bara gitmek üzereyiz.

Riley, ona verdiği flash bellek aracılığıyla sahte dosyaları ona verecek.

"Plan bu değildi." Ellerini beline koyuyor. Bu hareket bir an için dikkatimi dağıtır, ama sonra tekrar odaklanırım. "Planlar değişir."

"Onunla buluşmaya benimle nasıl geleceksin? Bu hiç mantıklı değil. Gizli kimliğimiz ortaya çıkacak."

Çenemdeki bir kas seğiriyor. Haklı. Asıl plan, Riley'nin Dean'le onun belirlediği yerde, yani bir otelde buluşmasıydı. Muhtemelen onun otel odasında.

Bunun olmasına izin verirsem yazıklar olsun bana. Bu düşünce bile içimde öfke uyandırıyor. Son birkaç günümü Riley'nin Dean ile yaptığı kayıtlı konuşmaları dinleyerek geçirdikten sonra, onun o piç kurusu ile yalnız kalmasına izin vermeyeceğim.

O dengesiz biri.

Onun kapalı bir odada Riley ile birlikte olması düşüncesi beni öfkeden kör ediyor.

"Yalan söylemede iyisin, değil mi?" diyorum ona. "Hikayeyi inandırıcı hale getir."

Ellerini havaya kaldırıyor, sanırım benim katı tavrımdan bıkmış.

Sıkıntıya gelme.

"Bu, bana güvenmediğin için." Gözleri tavana doğru kayıyor. "Tanrım, sence ne yapacağım? Sen dinlerken onun sikine oturacak mıyım?"

O cümleyi bitirmeden masamın etrafına dolanıp onu kollarından yakalıyorum. Çıkardığı küçük bir çığlık, kıskançlığımı daha da alevlendiriyor.

daha da alevlenir. "Az önce ne dedin sen?"

Sesimi sakın tutuyorum, ama bakışlarımla Riley'nin gözlerine delici bir şekilde bakıyorum.

Yutkunur ama benim tutuşumdan kurtulur. "Dean'ın sana tuzak kurmaya çalışmasına intikam almak için bu sahte evliliği isteyen sensin. Bizi birlikte görürse, o..."

"İşe yarayacağına inan. Dean, planını anladığımı düşünecek kadar akıllı değil. Sen işinde çok iyisin," bunu söylediğimde gözleri bana dikilir, "o zaman ona, sana aşık olduğum için seninle evlenmek zorunda kaldığıma inandırabilirsin."

Gözlerini kırıştırdı. "Bunu yapıyorsun çünkü o kadar kontrolcü ve manipülatif birisin ki, odada olmamayı kaldıramıyorsun. Bir şekilde seni mahvedeceğini düşünüyorsun. Sana dinlettirdiğim kayıtlardan sonra bile, Dean ile çalışmadığımı hala inanmıyorsun."

"Bunun için vaktimiz yok," diyorum, onun yorumunu önemsemeden. "Eve bizi evde akşam yemeği için bekliyor."

Dişlerini gıcırdatarak çantasını ofis koltuğumdan kapar. "Gidelim gidelim."

Riley o kadar hızlı dönüyor ki saçları neredeyse yüzüme çarpıyor. Ben ona yetişmek için ekstra uzun adımlar atmak zorundayım. Bana yakın olmak istemediği çok açık. Yine de, ondan çok uzaklaşmak da istemiyorum.

Hayır, Dean Walsh'a hiç güvenmiyorum.

Ona da güvenmemeliyim. Sonuçta, haftalardır bana yalan söylüyor. Birlikte geçirdiğimiz o hafta sonu bana gerçeği söyleme fırsatı vardı.

Ama yapmadı.

Bu, kafamda bu kadar yer kaplamasına izin vermemem için yeterli bir neden.

Ancak işler öyle yürümüyor.

* * *

Riley

"Ne arıyorsun?"

Lounge'un önüne geldiğimizde Kyle'a zar zor bir bakış attım. Çantamda Ruby Red rujumu ararken,

gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Ona bakarak onu memnun etmek istemiyorum.

"Seni ilgilendirmez," diye mırıldanıyorum, hala aramaya devam ediyorum.

"Orada olmaz," diyor ve şoförün onun için açtığı arka koltuktan inmeden önce.

O anda onun kırmızı rujumu aldığını anlıyorum.

"Senin neyin var?" diye bağırıyorum arabadan inerken, kaldırımın ortasında olduğumuzu umursamadan. Saat beş buçuktan sonra olduğu için etrafımızda işten çıkan bir sürü insan var.

"Gerçekten rujumu mu çaldın?"

O, sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Çantandan düşmüştü, ben de aldım." Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi sırtıyor. "Sana onu sürmemeni söylemiştim."

"Ben de sana siktir git demiştim. Ne giyip ne giymeyeceğimi sen kontrol edemezsin."

Gözleri hafifçe kararır. "Ya da giymem?" diye tekrarlar.

Onunla bu lanet olası tartışmalara girdiğim her seferinde, sanki kafam karışıyor. Kazanmak için her şeyi kullanır, çarpıtır ve manipüle eder. Kazanmanın büyüklüğü ya da küçüklüğü önemli değildir, o sadece kazanmak ister.

Ona parlak bir gülümseme atıyorum. "O rengin tek tüpü o değil ki." Kirpiklerimi kırıştırıp ona dönüyorum.

Kyle cevap veremedi, telefonumu çıkarıp Dean'e mesaj attım.

Ben: Planlar değişti. Kaçınamayacağım bir iş toplantısı çıktı. On dakika sonra McCullin's Lounge'da buluşalım.

"İşte," diyorum Kyle'a, telefonumu yüzüne doğru sallayarak. "Bitti. Birazdan burada olur."

Çenesi gerilirken elini belimin altına koyar. Derin bir nefes alırım çünkü onun yakınlığından bu kadar etkilenmemem gerekir. Bu anormal bir durum. Özellikle de o benden hoşlanmadığı halde.

"Bu işi çabucak halledeceğiz."

"Evet," diye onaylıyorum. Eve bizi bekliyor. Williamsport'a geleli birkaç gün oldu. Charlotte şu anda onunla evde, bütün gün toplantılarım olduğu ve Eve'i yalnız bırakmak istemediğim için bana bir iyilik yapıyor.

Cebimdeki flash bellekle oynuyorum, tüm bunların bitmesini diliyorum. Yeğenime odaklanmam gerekiyor. Okul müdürü arayıp defalarca özür diledikten ve bu ihmali telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağını söyledikten sonra, ona tamamen sinirlendim. Onu buradan öbür dünyaya kadar küfrettim.

Bu, o sabah aldığı ikinci azardı. Kyle, akademiye aramış ve Eve'in artık orada olmadığını bildirmişti. Ardından, bir avukat ekibine, akademinin mükemmel itibarını zedeleyecek bir dava ve medya kampanyası başlatmasını sağlamıştı.

Eve, Bowen Akademisi'ne geri dönmeyecek, bu da onun için Williamsport'ta bir okul bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Telefonum çalıyor ve beklediğim gibi, Dean yer değişikliğinden dolayı çok kızgın. Kyle'a Dean'in öfkeli mesajını gösterdiğimde çenesi geriliyor.

Ben: **Elimde değil. McCullin's'te buluşalım, yoksa bu arabayı alamazsın.**

Dean'in geleceğini bilerek telefonumu çantama koyuyorum. O da bunu çok istiyor.

Kyle ve ben salonun ikinci katında bir yer buluruz. İş çıkışı kalabalığıyla mekan tıklım tıklımdır. Pop-tekno müzik, insanların gevşemesi için yeterince yüksek sesle çalıyor ama yanındaki kişiye bağırarak zorunda kalmayacağın kadar yüksek değil.

"Kyle," Sam Waterson'ın finans ekibinden Dan Greene, biz otururken diyor.

Dan'e her iki şirketten birkaç iş arkadaşı daha eşlik ediyor. Kyle onlarla sohbet ederken bile eli sol dizimde kalıyor. Bir yanım elini itmek isterken, diğer yanım onun dokunuşundan hoşlanıyor.

Birkaç iş arkadaşımız onun bana dokunduğunu fark ediyor. Ancak ikimize de bu konuda hiçbir şey söylemiyorlar.

Birkaç dakika sonra, Dean Walsh'ın salona girdiğini görüyorum. Dizimle Kyle'ı dürtüyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Bir içki alacağım," diyorum grubun geri kalanına.

Başımı sallayarak tuvaletlerin yönünü işaret ettim.

Dean oraya doğru yürür, ben de onu takip ederim.

"Neden burada buluşmamızı istedin ki?" diye öfkeyle sorar. "Özellikle de Kyle tam orada dururken." Omzumun üzerinden salonun açık kısmını işaret eder.

"Sana iş toplantısı olduğunu ve kaçamayacağımı söylemiştim."

Daha fazla şey söylemek ister gibi görünüyor ama sadece "Elinde var mı?" diye soruyor. "İşte." USB belleği yüzüne doğru uzatıyorum.

"Ne yapıyorsun lan?" diye sorar, salona bakınır ama etrafta kimse yoktur.

Elimi indirir, ama sol parmağımdaki yüzükleri hissedince duraksar. Elim tutarken gözleri büyür. "Bu da ne böyle?"

"Seni ilgilendirmez," dedim ve elimi çekip aldım. "Neden evlilik yüzüğü takıyorsun?"

Yalan uydurmak için dudaklarımı araladım ama arkamdan gelen derin bir ses, "Çünkü o evli," dedi.

Nefesimi tutarak arkama döndüğümde, Kyle'ın gözleri alev alev yanarak Dean'e bakıyordu.

Ne yapıyor bu adam?

Rahat adımlarla yaklaşır, ama elime ve Dean'e bakışlarından öfkesini hissedebiliyorum. Kyle kolunu belime dolayarak beni sıkıca kendine çeker.

"Kyle," diyor Dean, ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi.

Kyle gözlerini kısar, sonra şaşırmış gibi genişletir. Parmaklarını şıklatır. "Dean? Dean Walsh? Vay canına, neredeyse on yıl oldu mu?"

Dean benden Kyle'a bakıyor, ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor. "Evet, benim."

Kyle onu baştan aşağı süzer ve bir an için, onu gördüğüne gerçekten şaşırdığını düşündüm.

"Uzun zaman oldu. Nasılsın?"

"G-Harika." Dean boğazını temizler. "Evet, birbirimizi görmeyeli..." Sesi kesilir.

"Ailelerimiz arasında olan tüm o saçmalıklar," diye tamamlar Kyle. Omuzlarını silker. "Geçmişte kaldı, değil mi?" Dean'e elini uzatır.

Dean tereddüt eder ama sonra elini sıkar. Kyle'ın eli Dean'in elini gözle görülür şekilde sıkar.

"Az önce olanlar için özür dilerim," der Kyle. "Rastgele bir pislik karıma asılıyor sandım."

Dean öksürür.

Kyle hala elini bırakmamıştır. Dean'in yüzü ilginç bir kırmızıya bürünmeye başlar.

"Bazı pisliklerin nasıl olduğunu bilirsin. Güzel bir kadın söz konusu olduğunda 'hayır' cevabını kabul etmeyi bilmezler." Kyle gözlerimin içine bakar.

Bir an için bu iltifatın samimi olduğuna yemin edebilirim. Karnımdaki aptalca heyecan, onun bunu içten söylediğine inanmak istememi sağlar.

"Köpekler koklamaya gelmeden önce onu çok uzun süre yalnız bırakamam. Değil mi, bebeğim?"

"Doğru." Ben de ona gülümserim ve ellerimi onun koluna dolarım. "Ama kocama sürekli kendime bakabileceğimi söylüyorum."

"Benimle evli olduğun sürece, buna gerek kalmayacak," diye cevaplar Kyle hemen.

Karnımda yine kelebekler uçtu.

Dean, Kyle'ın elinden kurtulmayı başarır. "Kahretsin, özür dilerim. Onun gözlerine bakarken kendimi kaybediyorum."

Kahretsin. Çok iyi.

"Elin iyi mi?" diye sorar Kyle.

Dean elini biraz salladı. "E-Evet, iyiyim. Seni tekrar görmek güzel, Kyle. Ben, uh, kırgın olmadığını duyduğuma sevindim."

Kyle kolunu omzuma atar.

"Hiç yok. Baban için üzıldüm." Kyle, Dean'in gözlerinin içine bakar.

Dean'in irkilmesi, bu sözün ne kadar sert bir darbe olduğunu gösteriyor.

"Her şey olması gerektiği gibi oldu," diye devam ediyor Kyle. "Peki, Eşimi eve götürmem lazım. Kendine iyi bak."

Kyle, koridordan çıkarken elimi tutar, Townsend'dan kalan birkaç iş arkadaşımızın yanından geçip çıkışa doğru ilerleriz.

Geldiğimiz araba girişin hemen önünde duruyor. Kyle bizi arabanın kapısında durdurur ve bana döner.

"Sence inandı mı?" Ses tonundaki kibir, kendi sorusunun cevabını veriyor.

"Belki," diyorum.

"O zaman inandığından emin olalım." Son sözlerini söyledikten sonra eğilip dudaklarımı öper.

Ağzımı açarak öpücüğüne teslim oldum. Kısa süreli olmasını bekliyordum, ama Kyle'ın başka planları vardı.

Bir sonraki hatırladığım şey, göz kapaklarımın kapanması ve öpücüğe kapılmam. Dudaklarının, kolunun ve vücudunun benimkine değdiği his, uzaklaşamayacağım kadar güzel. Aklım bunun iyi bir fikir olmadığını haykırsa da.

Kyle ilk geri çekilen kişi oldu. Sonra alnıma bir öpücük kondurarak beni tekrar şaşırttı. Bu öpücük şefkatli ve sevimliydi. Bu beni kısa bir süreliğine kafam karıştırdı

, ama sonra hatırlıyorum...

O numara yapıyor.

Bu gerçeği aklımın bir köşesinde tutabildiğim sürece, her şey yolunda gidecek.

"Hadi eve gidelim," diyor ve benim için arabanın kapısını açıyor.

BÖLÜM 27

Riley

"Bana mesaj atıyor," diyorum Kyle'a, apartmanımın kapısına geldiğimizde. Dean: **Hâlâ onunla mısın?**

"Ona hayır de. Ben ofise geri döndüm," diyor Kyle.

Kimsenin emirlerini almayı sevmediğim için dişlerimi sıkıyorum, ama Dean'e o mesajla cevap veriyorum.

Bir saniye sonra telefonum çalmaya başladı. "Hoparlör," Kyle cevap vermeden önce söyledi. Dean'i hoparlöre aldım.

"Sen onunla evlendin!" Ben daha bir şey söylemeden bağırıyor.

"Evet." Kyle'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Yüzünde hiçbir ifade yok. Nefesimi tutuyorum, Dean'in buna inanıp inanmayacağını merak ediyorum.

"Bu harika! Onun senin yalanlarına kanacağını biliyordum." Kyle'ın bakışları sertleşir ama sessiz kalır.

"Nasıl başardın?" Gerçeği bilseydi, olması gerekenden çok daha heyecanlı konuşuyor.

"Neyi?"

"Onu sana aşık etmek mi? İlk başta şüpheliydim, ama sonra sana bakışını gördüm. Bu gerçek. O aptal gerçekten sana aşık."

Kyle'ın ela gözleri benimkilerle buluştu. Bakışları üzerimde sabit kaldığı için göğsümde derin bir titreme hissettim. Yemin ederim, ifadesinde hafif bir yumuşama vardı. Bana şu anda bakışları, Dean'in sözlerinin bir geçerliliği olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Ona öyle deme," diye Dean'e söylemeyi başarabiliyorum.

Bir saniye sessiz kalır. "Sen de ona aşık oldun mu?" diye sorar, bu fikirden dehşete düşmüş gibi.

Kyle'ın gözleri benimkilere saplanıyor. Dilimin ucunda "hayır" kelimesi var ama ağır geliyor. Yavaşça cevap veriyorum, "Sana ne?"

"Çünkü o orospu çocuğu batacak. Seninle evlenmesi mükemmel. Tanrım." Bir süre durur. "Onun sana gerçekten aşık olacağını hiç beklemiyordum. Siktir git? Evet."

"Anlamadım?"

O, öfkeyle nefes alır. "Alınma. Sen bir dolandırıcısın, tatlım. İstedğini elde etmek için bacaklarının arasındakini kullanacağını biliyorum. Hey. Brendan'da işe yaramıştı."

"Hayatım boyunca," mırıldanıyorum. "O şımarık veletle hiç yatmadım!" İnsanların bunu ima etmesinden gerçekten bıktım. "Her neyse, istediğini aldın. Gitmem gerek."

"Bekle," diye ısrar etti. "Neredeyse unuttuyordum. USB bellek de büyük bir kazançtı. Aptal herif tüm bilgileri iş belleğine kaydetmiş." Okul çocuğu gibi kıkırdadı, gerçekten kıkırdadı. "Onun aptal olduğunu biliyordum. Adresler var ve eminim bunlar ailesinin sahip olduğu terk edilmiş evlerin adresleridir. Politikacılara yapılan ödemelerin kanıtları da var gibi görünüyor. Siktir! Bu bir altın madeni."

Sesi heyecanlı. "Yakaladım seni orospu çocuğu."

Kyle bileğimi tuttu. "Telefonu kapat," diye işaret etti.

"Gitmem gerek. Kyle yakında dönecek."

"Tamam, neyse. O mesajları ve bu arama kaydını silmeyi unutma. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum.

"Onu öldüreceğim," diyor Kyle. Sesindeki ölümcül ton, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiriyor. Bunu gerçekten demek istiyor gibi konuşuyor.

Yutkunup kapıyı açmak için dönüyorum.

"Sürpriz!" Eve, içeri girdiğimizde bağıyor.

* * *

Domates sosu, kekik ve peynir kokusunun havada dolaştığı daireye ^{giriyorum.}

"Eve?" diye sesleniyorum ve ona doğru temkinli bir adım atıyorum.

"Selam," Charlotte kanepeden kalkarak diyor. "Uh, bu akşam size akşam yemeği pişirmek istedi. Yardım etmeme izin vermedi."

Sırtımda bir sıcaklık hissediyorum ve Kyle'ın arkama geldiğini fark ediyorum. Ondaki uzaklaşıp Eve'in yanına gidiyorum.

"Ladybug, ne yapıyorsun?"

"Sürpriz," diyor.

"Ben gidiyorum," diyor Charlotte, benimle Kyle arasında tereddütle bakarak. Ondan korktuğunu hissediyorum.

Onu kapıya kadar geçiririm. "Teşekkürler. Söz veriyorum, yakında gerçek bir bakıcı bulacağım." Ödeme yapmak için cüzdanımı çıkarırım, ama eli beni durdurur.

"Sorun değil patron. İyi vakit geçirdik. Çok eğlenceli bir çocuk ve finans ödevime bile yardım etti." Charlotte savunmacı bir şekilde ellerini kaldırarak gülüyor. "Merak etme, benim yerime yapmasına izin vermedim. Ama o kadar ilgilendi ki, cevaplarımın doğru olup olmadığını kontrol etmesine izin verdim. Sonra akşam yemeğini hazırlamaya başladı."

Başımı sallayıp Charlotte'a sarılırken, dikkatlice arka cebine para sıkıştırırım.

Eğlenceli olsun ya da olmasın, onun nezaketinden yararlanma fikri hoşuma gitmiyor. "Yarın sabah ofiste görüşürüz."

"İkiniz de geç kaldınız," diyor Eve suçlayıcı bir şekilde, Kyle ve bana bakarak.

"Bu benim hatam," Kyle hemen cevap veriyor. "İşler uzadı ve teyzen işimi bitirmeme yardım etmek için geç saatlere kadar kaldı. Beni affeder misin?"

Ona karşı kullandığı ses tonu kalbimi eritiyor. Onu bunun için seviyorum ama bunun üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyorum.

"Şöyle yapalım..." diye başlar, o cevap veremedi, "Geç kaldığımız için telafi etmek için masayı ben kurayım."

"Tamam." Eve elindeki tahta kaşığı vurur. "Oh hayır." Elinde domates sosu sıçradığını fark edince yüzünü buruşturur.

"Kokusu çok güzel, Ladybug," mutfığa girerken ona söylüyorum. "Yardım etmemi ister misin?"

"Buzdolabından sürahiyi alabilir misin?" diye akan suyun sesini bastırarak bağırır. "Senin meşhur limonata-buzlu çayını yaptım."

Sesi o kadar gurur dolu ki, zihnimin derinliklerinde yankılanan şüphe seslerini dinlemeye izin vermiyorum. Eve biraz... dağınık olabilir.

Rakamlarla ilgili inanılmaz bir zekası olsa da, tarifleri takip etmek gibi pratik şeyler onun için sorun olabilir. Benim yardımım olmadan hiç kendi yemeğini hazırladığını sanmıyorum.

Sürahiyi alıp yemek masasına götürüyorum. Kyle, güzel Çin porselen takımımı çok güzel bir şekilde masaya dizmiş. Bu takımı satın aldığım beş yıl boyunca nadiren kullandım, ama Eve'in dediği gibi, aile yemekleri yapmaya başladığımızdan beri çok sık kullanıyoruz.

"Bu akşam yemeği için yemek yapmaya neden karar verdin?" diye yeğenime soruyorum.

"Güzel bir şey yapmak istedim. En sevdiğimiz yemeklerden birini yaptım, Ry teyze. Ve merak etme, Kyle," diyor ona. "Sen de seveceksin." O kadar kendinden emin ki, enerjisi bulaşıcı.

Eve geri döndükten sonraki gün, Kyle'a nasıl hitap etmesi gerektiğini bana sordu. O günün ilerleyen saatlerinde, ilk aile yemeğimizde ona sorduğunda, ikisi de şimdilik sadece Kyle olarak karar kıldılar.

"Senin için en rahat olan neyse o," demiş Kyle.

"Yemekten önce gidip üstümü değiştireceğim ve ellerimi yıkayacağım," diyorum ona.

Birkaç dakika sonra yemek odasına döndüğümde Eve ve Kyle masanın yanında duruyorlardı. İlk kez giydiği önlüğün ne kadar kirli olduğunu fark ettim. Önü kırmızı sosla lekeliydi. Mutfağın ne kadar dağınık olduğunu görmek için kendimi mutfağa bakmaya zorlamadım.

"Ta-da," diyor Eve, kenara çekilip masayı işaret ederek.

Ortada büyük bir lazanya tavası ve yanında sarımsaklı ekmekle dolu bir sepet var.

"Harika görünüyor, Ladybug." Kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum.

"Evin erkeği olarak, Kyle yemeği kesip servis etmelidir," diyor.

"Ben, ne?" diye bağıryorum.

Sanki söylediği şey çok mantıklıymış gibi bana göz kırpmıyor.

"Sen şefsin," diye araya giriyor Kyle. "Bu kadar uğraşarak hazırladığın yemeği ilk kesen kişinin sen olman çok doğru."

Eve başını sallar ve omuz silker.

Eve ilk kesimi yaparken ikimiz de çıtırtı sesi duyduğumuzda Kyle'ın bakışları benimkilerle buluşur. Midem biraz sıkışır ama hiçbir şey söylemem. Birkaç dakika sonra hepimiz masanın etrafında oturuyoruz. Eve, hazırladığı akşam yemeğinin ilk lokmasını almamızı bekleyerek ikimiz arasında heyecanla bakışlarını gezdirir.

Yemeğimizi ilk tadan Kyle'ı izliyorum. Çatalın dişlerini saran pembe dudaklarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Dudakları dikkatimi dağıtsa da, çiğnediği sırada çıkan çıtırtı sesini kaçırmıyorum.

Bir an için irkilir ama hemen kendini toplar. Yumruğunu ağzına götürerek çiğneme hızını yavaşlatır. Kyle'ın poker yüzü Eve'i kandırabilir ama beni kandıramaz.

Tabağımdaki lazanyadan bir ısırık alıyorum. Neredeyse anında, onun neden öyle tepki verdiğini anlıyorum. Makarna sert, neredeyse dilimi kesiyor.

Onları ısırmaya çalışırken dilim acıyor. Ayrıca tadı da... garip.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve kocamla aramızda sessiz bir iletişim kurulur.

İkimiz de kötü haberi veren kişi olmak istemiyoruz.

"Ladybug," diyorum, ilk lokmayı zorla boğazımdan aşağı yuttuktan sonra. "Acaba, lazanyayı fırına koymadan önce makarnayı haşladın mı?"

Kaşlarını çatıyor, alt dudağı dışarı çıkıyor. "Bunu yapmam mı gerekiyordu?"

Onun yaptığı limonata-buzlu çayı bir yudum alıyorum ve içindeki şeker miktarından neredeyse öğürüyorum.

"Tarifte öyle yazmıyordu." Bana tarifin yazılı olduğu telefonunu uzattı.

"Bu, haşlanmayan makarna için. Ama bende sadece önce haşlanması gereken türden vardı."

Eve'in omuzları benim kalbimle birlikte çöküyor.

"Sorun yok," diye teselli ediyorum. "Bu, herkesin yapabileceği bir hata." "Hayır, ben batırdım," diyor ve sandalyesinden kalkıyor.

Onu sakinleştirmeye çalışsam da, Eve'in alt dudağı titremeye başlar. Kalbim göğsümde çarpmaya başlar.

"Eve," Kyle beni ürkütür. Sandalyesinden kalkar. "Teyzen haklı. Dürüst bir hata. Herkesin başına gelebilirdi. Lanet olsun, bu yüzden kendimi mutfaktan uzak tutuyorum." Durur ve bana bakar. "Tarifleri sürekli mahvediyorum."

Ona minnettarlıkla gülümserim.

Ne yazık ki, Eve çoktan çöküşe geçmiştir. Onun söylediklerini duyduğundan bile emin değilim.

"Hayır, hepsi benim hatam. Aile yemeğimizi mahvettim." Büyük, iri gözyaşları yanaklarından akmaya başlar. "Bu yüzden kimse beni istemiyor. Her şeyi mahvediyorum. Çok dağınığım."

Ona sarılmak için uzanıyorum, ama o çekiliyor ve mutfaktan koşarak çıkıyor.

Ne söyleyeceğimi veya onu nasıl teselli edeceğimi bilmeden ayaklarım hareket etmeye başlar. Tek bildiğim, onu düşünceleriyle yalnız bırakamayacağımdır.

"Ladybug," diye seslenerek yatak odasının kapısını çalar ve açarım. Yatağında gözyaşları ve keder içinde yatıyor.

Yatağın yanında diz çöküp, vücudu titrerken sırtını okşuyorum. Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyorum. Ağlamasına izin veriyorum, gözyaşlarını dökmesine izin veriyorum.

Onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum.

Sanki boğazımı bir bant sıkıştırıyormuş gibi hissediyorum, çıkabilecek her kelimeyi boğuyor.

Ne diyebilirim ki?

Bu kadar küçük yaşta hissettiklerimi anlamama yardımcı olacak bir annem ya da gerçek bir baba figürüm hiç olmadı. En yakınımdaki kişi, evsizler barınağına gittiğimde tanıştığım Bayan Edith'ti.

Olumlu tarafından bak. Eminim o da bir noktada böyle derdi.

"Ladybug, neden bu kadar üzgün olduğunu bana söyleyebilir misin?" "Akşam yemeğini mahvettim.

Tıpkı her şeyi mahvettiğim gibi."

Gözlerimden yaşları silmek zorundayım. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Yavaşça oturur. Yüzü ağlamaktan kıpkırmızı ve lekelidir. Yatağının yanındaki kutudan birkaç mendil alıp yüzünü silerim.

"Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Çünkü güzel bir akşam yemeği yapmak istedim. Sen lazanyayı çok seviyorsun ve Kyle da çok sevdiğini söyledi. Annesi özel günlerde ona lazanya yaptığını söyledi. Ama ben her şeyi mahvettim." Yüzü yine dağılır.

"Neden Charlotte'un sana yardım etmesine izin vermedin?" diye soruyorum.

"Kendi başıma yapmak istedim. Çünkü... çünkü artık bir aileyiz, birbirimiz için böyle şeyler yapmalıyız."

Ondan gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Kendimi dünyanın en berbat insanı gibi hissettim. O bu aile meselesine gerçekten takılmıştı.

Uğradığım utançtan kurtulmaya çalışarak ona tekrar bakıyorum. "Aileler birbirleri için başka neler yapar biliyor musun?"

"Ne?"

"Birisi hata yaptığında affederler. Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Bu sadece bir yemek. Birlikte binlerce kez daha yemek yiyeceğiz. Benim için yemek pişirmek için daha fazla şansın olacak."

"Bana" dediğime dikkat ediyorum çünkü Kyle'ın ailemizin bir parçası olarak görülmeye devam etmesini istemiyorum. O geçici bir şey. Umarım.

"Ama ben çok dikkatsizim. Bu yüzden her şeyi mahvettim. Yurt müdürüm bile benim dağınık olduğumu söylüyor. Bu yüzden odam her zaman felaket durumunda ve diğerleri gibi temizleyemiyorum. Ben sadece dağınık biriyim."

Gözlerimi kırptırıyorum, sonra biraz daha kırptırıyorum. Karnımda yükselen öfkeyi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "O..." Durup boğazımı temizliyorum

"O sana öyle mi söyledi?"

Eve'in sulu gözleri benimkilerle buluştu. Yavaşça başını salladı. "Hayır, bana değil. Yurtta diğer kızlarla benim hakkımda güldüğünü duydum."

"Ne?"

Ayağa fırladığımda irkilir.

Kendine gel, Riley.

Birkaç deneme yapmam gerekir, ama kendimi toparlayıp sakinleşir ve Eve'in yanındaki yatağa otururum.

"Bir yetişkinin bir çocuk hakkında böyle konuşmasının hoş bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi? Ve o böyle bir şey yaparak tamamen hata etti." Kolumu yeğenimin omzuna atıp ona sarılırım.

"Senin zekânı çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" O da başını sallar.

"Parlak zekan bir gün seni çok ileriye götürecektir. Ama başarısının sebebi sadece matematik yeteneğin değil. Aynı zamanda kocaman, devasa kalbin de."

"Ben çok hassasım," diye mırıldanır, başını omzuma yaslayarak. "Okuldaki bazı kızlar, bu yüzden sürekli ağladığımı söylüyor. Çok hassas olduğum için." Burnunu çeker.

"Sen mükemmelsin," diye onu teselli ediyorum. "Sen benim Ladybug'umsun. Fazla duyarlı olmak diye bir şey yoktur. Sadece gerçek duygularını paylaşabileceğin doğru insanları bulman gerekir. O kızlar doğru insanlar değildi."

O kendini beğenmiş sürtükler. Yemin ederim, hepsinin isimlerini bulup dava açacağım. Ya da onları gömmek için bir yol bulacağım.

"Ama ben her zaman çok dağınığım." Geri çekilir ve bana bakar. "Tarih sınavım hakkında sana yalan söyledim. Çalışırken yeterince konsantre olamadığım için sadece B- aldım."

Gülmeye başlıyorum ama kendimi tutuyorum. "Ladybug, sadece sen B-notunun berbat bir not olduğunu düşünebilirsin. Teyzenin okulda aldığı notları görmelisin." Tabii ki, benim kötü notlarım sürekli taşınmam ve eğitimimi umursamayan bir babam olmasından kaynaklanıyordu.

"Ülkenin en prestijli okullarından birinde neredeyse tüm derslerinden A alan bir öğrencisin." Yüzünü avuçlarım. "Ve bana sevgiye layık olduğunu kanıtlamak için bir A daha almama gerek yok. Tamam mı?"

Yavaşça başını sallayana kadar yüzünü tutuyorum.

"Tamam." Cevabı fısıltıyla çıkıyor ama duyuyorum. "Oraya geri dönmek zorunda değilim, değil mi?"

"Bowen'a mı?"

"Evet. Benim gitmem için ne kadar para ödediğini biliyorum ve geri dönmezsem çok para kaybedeceksin. Eğer istersen, geri dönerim..."

"Hey, parayı bana bırak. Bu senin işin değil. Williamsport'ta senin için bir okul bulacağız."

Eve geri döndüğünden beri, son birkaç gündür, neden tek başına geri döndüğünü bana anlatması için uğraşıyorum. Bana sadece beni özlediğini söyleyip duruyor, hepsi bu. Bunun daha fazlası olduğunu biliyorum.

Yeğenimi bir süre kucağımda tutuyorum, ikimiz de sessizce sarılıyoruz. Onun hakkında sevdiğim her şeyi fısıldamaya başlıyorum. Eve, en sevdiği müzikallerden birine gerçekten kapıldığında ne kadar detone olduğunu sevdiğimi söylediğimde kıkırdıyor.

En az yarım saat boyunca yatak odasında kalıyoruz, sonra "Hadi, akşam yemeği için artan yemeklerden bir şeyler bulabiliriz. Bulamazsak, bir şeyler sipariş ederim" diyorum.

Koridor sessizdi. Kyle'ı neredeyse unutmuştum. Muhtemelen yatak odasına indi ya da daha büyük olasılıkla, ben onun gibi birinin *drama olarak* göreceği bir durumla uğraşırken kendi evine geri döndü. Onun gibi insanlar çok duygusal olan hiçbir şey için etrafta kalmazlar. Arada sırada güzel sözler söyleyip umutlarınızı yeşertebilirler, ama güvenilebilecek tipler değildirler. Sahte kocama herhangi bir konuda güvenmeyi düşünmemem gerekir.

Bu evlilikten istediğini aldıktan sonra gidecek.

Eve'in yatak odasından çıkarken bu düşünceleri kafamdan

silkeliyorum. "Kyle," Eve, oturma odasına geri girerken sesleniyor.

Ona bakmak için dönünce, bulaşık makinesinin başında durmuş, makineye bulaşıkları yerleştiriyor.

Mutfağı gözden geçirdiğimde, her şeyin tertemiz olduğunu görüyorum.

Temizlik mi yaptı?

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor Eve'e.

"Evet," diyor utangaç bir şekilde. "Akşam yemeğini mahvettiğim için özür dilerim."

Ona hiçbir şeyi mahvetmediğini söylemeye başlıyorum ama Kyle sözümü kesiyor. "Mahvetmek mi?" diye alay ediyor. "Kim çıtır çıtır lazanyayı sevmez ki?"

Eve gerçekten kıkırdar.

Şu anda kocamın sesi... neşeli ve rahatlatıcı geliyor, bu yüzden çok şaşıyorum.

"Akşam yemeğini bitiremedik," diye devam eder. Eve'i omuzlarından tutup yemek masasına götürür. Tamamen yeni bir düzenleme vardır. Lazanyanın tabaklarını ve çanaklarını kaldırmış olmalı. Onların yerine kaseler ve tabaklar vardır...

Kızarmış peynir ve domates çorbası.

Ona ailesinin geleneğinden bahsediyor.

"Kızarmış peynir en sevdiğim yemeklerden biri!"

Eve oturması için bir sandalye çekiyor. Ve sonra, akıl almaz bir şey yapıyor ve benim için de bir sandalye çekiyor. Bu çok doğru geliyor, bu yüzden tereddüt ediyorum. Ama bu yanlış.

"Oturmayacak mısın, Ry Teyze?" Eve'in tatlı sesi düşüncelerimi keser.

Kafamı sallarım. "Teşekkürler," derim Kyle'a otururken.

O da benim tam karşımda oturdu.

Kyle, annesi ona yemek yapmayı öğretmeye çalışırken mutfakta yaptığı tüm hataları Eve'e anlatırken, biz de lezzetli kızarmış peynir ve domates çorbası yiyoruz.

BÖLÜM 28

K_{yle}

"Toplantıyı yarın sabah saat 10'a ayarla," diyorum telefondaki kişiye.

"Elbette, Bay Townsend. Siz de toplantıya katılacak mısınız?" diye sorar Excelor Akademisi'nin müdür yardımcısı.

Koridora bakarak düşünürüm.

"Evet."

"Personelimiz hazır olacak."

Onun güvencesi ile telefonu kapatıyorum. Excelor Akademisi eyaletteki en prestijli özel okuldur. Ben, kardeşlerim ve tüm kuzenlerim ilkokuldan liseye kadar bu okula gittik.

Şimdi Eve de öyle olacak.

Onlar koridora dönmeden önce Riley ile olan konuşmalarının bir kısmını duydum. O yatılı okula geri dönmesi mümkün değil. Ne kadar başarılı olduğu umurunda değil. Excelor da aynı derecede iyi ve eve daha yakın olacak. İhtiyacı olan da bu.

Bu konuyu hallettikten sonra, Riley'e randevuyu haber vermek için yatak odasına indim. Yatak odasının kapısında durdum. O, sırtı bana dönük, omuzları içe doğru kıvrılmış bir şekilde yatakta oturuyordu. Riley tamamen yenilmiş görünüyordu.

İçeri girip kapıyı sessizce kapatıyorum ve ona doğru yürüyorum. Uyluklarımız birbirine değecek kadar yakın oturuyorum. O kıpırdamıyor.

Elinde, Eve ile birlikte çekilmiş bir fotoğraf var. Eve dört ya da beş yaşından büyük görünmüyor ve ağzının etrafı erimiş dondurma ile kaplı. Kameraya doğru külahı kaldırmış. Riley, ikisinin selfiesini çekerken geniş bir gülümsemeyle poz veriyor.

"O gün onun benimle gelmesi gerektiğini anladım," diye konuşmaya başlar Riley.

Elini uzatıp fotoğrafı elinden alıyorum. "Burada kaç yaşında?"

"Beş buçuk. Yaşına göre küçüktü." Riley biraz gülüyor, ama gülümsemesi zoraki. "Sorana gururla yaşını söylerdi. Onunla sadece iki hafta önce tanışmıştım."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Riley burun kıvrır. Bana döner, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Benim ne olduğumu biliyorsun. Ben bir dolandırıcıyım, bir dolandırıcı kızıyım, bir dolandırıcı kız kardeşiyim. Wallace Jr. bildiği her şeyi babamızdan öğrendi. On sekiz yaşına bastığım gün babamdan ayrıldım. Böylece kendimi bir evsizler barınağında buldum.

Wallace Jr. benden on yaş büyük. Sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda benden haber alırdı. Eve'in annesiyle bir kez tanıştım. O, kardeşimin kurbanlarından biriydi. Zengin bir İtalyan iş adamının kızıydı. Babası tüm mal varlığını ona bırakmıştı. Ama o, Los Angeles'a pek uymuyordu. Wallace onu yalnız gördü. Onu kendine aşık etti."

Riley gözlerini kaçırıyor, göz kapaklarını indiriyor, bakışlarını benden saklıyor. Konuşurken bana bakması için yüzünü avuçlarımla tutmak istiyorum. O lanet gözlerdeki her duyguyu görmek istiyorum. Ama ellerimi olduğu yerde tutuyorum. "Wallace'ın bilmediği bir kalp rahatsızlığı vardı. Hamile kaldığında durumu kötüleşti. Ama o zamana kadar birkaç yıl geçmişti ve Wallace hesabını tamamen boşaltmıştı. Eve doğduktan kısa bir süre sonra, kalbi çok fazla zorlandığı için öldü. Wallace Jr. Eve'i ilk beş yılını

"Onu hiç görmedim. Başka kurbanlar bulmakla ve Eve'i ona yardım etmesi için kullanmakla çok meşguldü. Ama sonunda Los Angeles'a geri döndü. Bir gün ansızın beni aradı. Bir ay önce evsizler barınağından çıkmıştım. Bir oda arkadaşımınla küçük bir dairede kalıyordum. Onunla buluştum ve o zaman beni yeğenimle tanıştırdı."

Gülüyor ve yukarıya bakıyor.

"O, gördüğüm en sevimli şeydi. Tombul yanakları ve her tarafında bukleleri vardı. Neyse, Wallace birkaç günlüğüne bir yere gitmesi gerektiğini söyledi ve onun benimle kalıp kalamayacağını sordu. Muhtemelen kötü bir şey yapacağını biliyordum ama sorgulamadım. Kendi hayatımı düzene sokmaya çalışıyordum. O yokken, Eve'in istediğini elde etmek için söylediği veya yaptığı küçük şeyleri fark ediyordum.

"Bu, çocukların istediklerini elde etmek için ağlamaları veya numara yapmaları gibi normal davranışların ötesindeydi. Birinin ona acımak için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. O gün..." elime tuttuğum fotoğrafa doğru işaret etti, "dondurma almaya gittik. Orada yaşlı bir kadın vardı ve Eve'e karşı çok sevecen davranmaya başladı.

Eve'e hayranlık dolu sözler söylemeye başladı. Tatlı yeğenim anında, doğum günü için tek istediğinin iki top dondurma olduğunu anlatmaya başladı. Ama teyzesi bunu karşılayamazdı.

“Orada şaşkın bir şekilde durdum çünkü o gün onun doğum günü değildi ve o da bunu biliyordu. İkincisi, ona istediği şeyi alamayacağımı hiç söylememiştim. Ona iki top almayacağımı, çünkü akşam yemeğini mahvetmek istemediğimi söylemiştim.

“Yaşlı kadın onu satın aldı. Ve ben farkına bile varmadan, yeğenim istediği dondurmayı yiyordu. O anda anladım. Ona dondurmayı yedirirken ve o fotoğrafı çekerken, onu babasından uzaklaştırmam gerektiğini anladım. Babası ona küçük bir dolandırıcı olmayı öğretiyordu. Tıpkı benim babamın bana yaptığı gibi.

“İnsanlar kurban hikayelerini sever. Özellikle de hikayede sevimli bir çocuk varsa. Babam, para alabilmek için bana kıyafetimiz ya da yemeğimiz olmadığını söylememi isterdi. Eve için aynı hayatı istemiyordum. Ebeveynleri tarafından sevilmemenin nasıl bir şey olduğunu bilmeden büyümemeliydi.

Wallace Jr.'a onu büyütmemeye izin vermesi için yalvardım. Bir çocuğun onun yaşam tarzını kısıtlayacağına onu ikna ettim. Bana ne dedi biliyor musun?”

Bana umutla bakar. Kafamı sallarım.

“Bana para ver,” diye alaycı bir şekilde söylüyor. “Bana yirmi beş bin dolar vermeme istedi, karşılığında Eve’in tam velayetini bana verecek belgeleri imzalayacaktı.”

Bir süre durup başka yere bakar.

"Bu doğru değil ve ironiyi de anlıyorum, ama bu yüzden Brendan Chastain'e yaptığım şeyi yaptım. Ondan çaldığım parayı kardeşime borcumu ödemek, Eve'in velayetini almak ve sonra buraya, Williamsport'a taşınmak için kullandım."

Omuzlarını silkiyor.

"Muhtemelen bu yüzden ona karşı başarısız oldum. Çünkü eninde sonunda ben buyum."

"Onu hayal kırıklığına uğratmadın," diyorum, sözler ağzımdan bir anda dökülüyor. "O harika bir çocuk."

"Ona ihtiyacı olanı veremediğim açık," diye itiraz eder Riley. "Onu o lanet okula göndermek onun için en iyisi olacağını düşünmüştüm. Bak nasıl batırdım. Zorbalığa uğruyordu ve ben farkına bile varmadım! Nasıl görmedim?"

Kafasını sallar. "Kendini büyük bir ezik olarak görüyor."

"Bu senin hatan değil," diye homurdanıyorum. Sipariş ettiğim yemeğin gelmesini beklerken, Eve'in yatakhane liderinin onun hakkında söylediklerini duyuyorum. O kaltak işinde son gününü yaşadı. Ben onunla işimi bitirdiğimde, bir kreşte part-time iş bulamayacak.

Öfkemi kontrol etmek için kısa bir süre durakladım. O lanet okul, yarın açılır açılmaz benim öfkemi üstüne çekecek.

"Eve'in ek yardıma ihtiyacı olabileceğini hiç düşündün mü?" diye mümkün olduğunca nazikçe soruyorum.

Alnını kırıştırıp merakla bana bakar. "Ne tür bir yardım?" Sorusunda savunmacı bir tavır vardır.

"Eve'in farklı yönleri kayabileceğini fark ettiniz mi? Bir an bir şeye çok odaklanabilir, sonra birdenbire... kaybolabilir?"

"O dalgın değil." Yataktan kalkar ve bana bakar, öfkesi artmaya başlar.

"O zaman kaybolmuş değil. Belki de odaklanamıyor demek daha doğru olur."

"O on bir yaşında." Riley ellerini yanlara doğru açar. "Onun bir sorunu yok."

"Hayır." Kafamı salladım. "Bir sorunu olduğunu söylemiyorum." İç çekerek, kimseye anlatmadığım ailemle ilgili şeyleri anlatmaya hazırlandım.

"Küçükken okumaktan nefret ederdim."

Bana gözlerini kısarak, kollarını göğsünde kavuşturur ama sessiz kalır. Bunu devam etmek için bir fırsat olarak değerlendiriyorum.

"Annem kütüphaneci. Yılda yüzlerce kitap okur. Okumak, annemin sevgi dilinin bir parçası gibi bir şey. İkiz kardeşim Kennedy de tıpkı annem gibi. Bir süre hepimiz onun da annemiz gibi kütüphaneci olacağını düşündük. Ama ben?

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Kütüphanede bana kitap seçmeye çalıştığında ağlardım."

"Sen mi? Ağlamak mı? İnanmıyorum."

"Ha-ha," diyorum alaycı bir şekilde. "Üç yaşındaydım. Neyse, babamın yanına taşınana kadar neler olduğunu anlamamıştım."

"Disleksi mi?" diye sorar Riley.

"Evet. Ailede var. Babam da disleksik. Bana bunun utanılacak bir şey olmadığını ve sadece biraz ekstra yardıma ihtiyacım olduğunu öğretti.

Bana okumanın temellerini öğretmeye başladı. Özel öğretmenlerim vardı ve derslerde ve sınavlarda özel imkanlardan yararlandım."

"Eve okumakta hiç sorun yaşamıyorum."

"Biliyorum," diye başımı sallayarak onaylıyorum. "Ama disleksi ailemdeki tek beyin bozukluğu değil.

En küçük kız kardeşim Stasi. Üçüncü sınıftayken ADHD teşhisi kondu. Amcalarımdan biri ve birkaç kuzenim de aynı teşhisi aldı. Kızlara göre erkeklerde daha sık teşhis ediliyor.

"Neden?"

"Kızlar erkeklerden daha iyi maskeler."

"Maskeleye mi? Yani gerçek kimliklerini gizlemek veya saklamak gibi mi?"

"Aynen öyle. Kızlar erkeklerden daha kolay uyum sağlar. Ama Stasi her zaman kendi bildiğini okur. Eve'in bazı eğilimleri bana küçük kız kardeşimi hatırlatıyor. Bir şeye aşırı odaklanıp saatlerce onun hakkında konuşabilir. Ama sonra, kendi arkasını temizlemek gibi basit bir iş bile günler sürer, çünkü sürekli yapacak başka bir şey bulur."

"Eve de öyle olabilir," diye kabul ediyor. "Ve her zaman başkalarını memnun etmek ister. Sence bu yüzden mi maskeleniyor?"

Omuz silkiyorum. "Ben çocuk psikoloğu değilim. Onu resmi olarak bir şey olarak tanımlayacak yeterliliğim yok. Ama ailemde gördüğüm şeye benziyor."

"Bunu nasıl görmedim?" Riley'nin gözleri yaşarır.

Alt dudağı titremeye başladığında, artık ellerimi kendime saklayamıyorum. Omuzlarından tutup sıkıyorum. Ona bundan çok daha samimi bir şekilde dokunma isteği beni ele geçiriyor, ama kendimi tutuyorum.

"Bu konuda deneyimin yoksa nasıl bilebilirdin ki?"

"Bazı şeylerin onun küçük tuhaflıkları olduğunu düşünmüştüm. Evet, dağınıklığı bazen beni çileden çıkarıyordu, ama bunun sadece çocukluğundan kaynaklandığını düşünmüştüm. Zamanla düzeleceğini düşünmüştüm."

"Daha iyi olabilir. DEHB olması onu hiçbir şekilde kusurlu yapmaz. *Eğer* gerçekten DEHB'si varsa, bir psikolog size ve ona yardımcı olacak stratejiler geliştirebilir. Eğer bu yolu seçmek isterseniz, ilaç tedavisi de var. Dahası, DEHB teşhisi konmuş on binlerce insan başarılı ve mutlu bir hayat sürüyor."

Riley başını sallar. "Biliyorum. Sadece onun bu sorunu yaşıyor olabileceğini fark edemediğim için kendime kızıyorum. Neden ona daha önce yardım etmedim?"

“Kütüphaneci olan annem neden oğlunun okumasına yardım edemedi?” O da benim bakışımı karşılıyor.

“Ebeveyn olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Ama bana göre iyi bir ebeveyn olmak, mükemmel olmakla ilgili değil. Ya da her zaman doğru zamanda doğru cevabı bilmekle ilgili değil. Daha da önemlisi, nereden ve kimden yardım isteyeceğini bilmekle ilgili. Çocuğuna ihtiyacı olanı vermekle ilgili. Ben o kadar küçüktüm ve okumayı nefret ediyordum ki, muhtemelen babam bana ulaşabilen tek kişiydi.

Eve'i seviyorsan, ve senin onu ne kadar sevdiğinden hiç şüphem yok, o zaman yardım istemek için onu yeterince sevmen sorun değil."

Riley uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Odada sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sessizlik oldu. Aşırıya kaçmış mıyım diye düşünmeye başladım. Sonra Eve'in akşam yemeğini pişirirken bir hata yaptığını fark ettiğinde yüzündeki yıkımı hatırladım.

Saniyeler içinde heyecanlı ve neşeli halinden kendini nefret etmeye başladı. Yüzündeki o ifadeyi görmek ve yurt müdürünün kulak misafiri olduğu sözleri duymak, içimi parçaladı.

Riley, akmamış gözyaşlarını siler. Omuzlarını tuttuğum ellerimi çekerim, bunu yapmanın bu kadar zor olmasına şaşırıyorum. Ona dokunmak istiyorum.

"Kime başvuracağımı bile bilmiyorum. Onu hangi okula göndereceğimi bilmiyorum. Muhtemelen yerel okul bölgesinden başlayabilirim. Ama sıralamalarını inceleyip öğrenmek istiyorum..."

"Yarın sabah saat 10'da Excelor Akademisi'nin müdürüyle randevumuz var."

Kaşları yükseldi. "Excelor mu?"

"Tüm ailemin gittiği okul. Anne babam ve amcalarım da dahil. Mükemmel bir üne sahipler. Ve bu ismi iyi tanıyorlar. Babam, okulun tamamını satın alıp kapatmakla tehdit etmek zorunda kaldı, ancak o zaman işlerini düzene soktular."

Riley bana "*ne diyorsun sen*" bakışlarından birini attı.

Göğsüm sıkışmaya başlar ve itiraf ederim, "Benden birkaç yaş büyük bir çocuk benimle dalga geçiyordu."

Ağzı açık kalır.

Kafamı sallarım. "Merak etme, Diego onu dövmemde bana yardım etti. İkiz kardeşim Kennedy de olaya karıştı. O günden sonra başka hiçbir çocuk benimle dalga geçmeye cesaret edemedi."

"Eminim öyledir."

"Yarın. Sabah saat 10. Yarın sabah vardığımızda Eve'in okul kayıtları hazır olacak. İsterseniz o zaman okul psikoloğuyla konuşabiliriz."

"B-Bütün bunları nasıl ayarladın?"

"Birkaç telefon görüşmesi yaptım.

Önemli bir şey değil."

Derin bir nefes aldı ve bu konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez biraz rahatlamış görünüyordu.

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme," diye ısrar ettim, kendi kulağıma biraz kızgın gelse de. Neden bana teşekkür etmesi beni rahatsız etti, bilmiyorum. Ama öyle.

"Gidip üstümü değiştireceğim."

Arkamı dönmeden banyoya gidip duş alıp gece için üstümü değiştiriyorum. Yatak odasına döndüğümde Riley yatakta yan yatmış durumda. Bana şaşkınlıkla bakıyor.

O ilk gece, inatla yerde uyudum, ama sırtım için tam bir işkence oldu. O günden beri, kanepede uyumayı tercih ediyorum ve Eve kalkmadan önce uyanıp tüm yastıklarımı ve eşyalarımı yatak odasına geri götürüyorum. O, Riley ve benim gerçek bir evlilik içinde olduğumuza inanıyor.

Ama bu gece sona erecek.

"Artık lanet olası kanepede yatmayacağım," diyerek yatak odasına giriyorum, arkamdan kapıyı kapatıyorum ve Riley'nin bir şey söylemeye cesaret edememesi için yatağa tırmanıyorum.

O da bir şey söylemedi.

Birkaç dakika sonra, yatağın kendi tarafındaki komodinin üzerindeki lambayı söndürdü. Ben de kendi tarafımdakini söndürdüm. Yorgunluktan olmalı, çünkü birkaç dakika sonra Riley'nin düzenli nefes alışı uyuduğunu fark ettim.

Yatağa oturuyorum, uykuya dalamıyorum.

Onun yerine onu izliyorum. Göğsünün ritmik iniş çıkışları içimdeki bir şeyi yatıştırıyor. Akşam için ipek gibi düzgün saçlarını başörtüsüyle toplamış. Bu sayede uyurken yüzünü engelsiz görebiliyorum.

Onu ne kadar süre izlediğimi bilmiyorum. Neden izlediğimi de bilmiyorum. Hiçbir şey yapmıyor. Ve bu kadını sevmiyorum bile.

Bana yalan
söyledi. O bir
dolandırıcı.

Yaptığı şey için iyi bir nedeni olabilir, ama gerçek şu ki, sahte bahanelerle hayatıma girdi. Zebra çizgilerini değiştiremez. Ya da ne halt ediyorsa.

İnsanlar değişmez.

Bunu asla unutamam.

BÖLÜM 29

K*yle*

"Onunla evlendin mi?" diye sorar Diego, sol elinde basketbol topu ile kollarını genişçe açarak.

Williamsport şehir merkezindeki spor salonumuzda, bir maç yapıyoruz. Eskiden bunu haftada bir yapardık. Son birkaç aydır, ayda bir kez yapabilirsek şanslıyız.

"Bunu bana kaç kez daha soracaksın? Evlendiğimizi söyledim ya."

Diego başını sallar, sonra topu bana doğru sektirir. Topu yakalarım ve birkaç kez dribbling yapar, sonra faul çizgisinden şut atarım.

"O zaman sana daha iyi bir soru sorayım. Aklını mı kaçırdın?"

"Dramatik olma."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Bir kadını evlenmek için şantaj yaptın ve dramatik olan ben miyim?" Top ağdan düşerken yakalıyor ve göğsüyle bana pas atıyor.

"Öyle diyorsan," diye fısıldarım, duyamayacağı kadar alçak sesle. "Bu bir iş kararıydı."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Dağıtımı genişletmek için başka bir şirketle sözleşme imzalamak iş kararıdır. Bu ise evlilik."

Onun sorgulaması içimde öfke uyandırıyor. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Öyle mi?"

Ona sert bir bakış atıyorum.

O, benim öfkemi umursamadan kaşlarını kaldırır.

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Asla aşık olmayacağına ve evlenmeyeceğine yemin eden adam..."

"Aşk hakkında ne dedin ki? Bu evlilik..."

"Evet, evet. İş," diye alay eder. "Sana yalan söylemedi mi? Güven sorunları olan sana. Sana yalan söyledi ve onu

şirketinden kovup onu mahkemede yargılamak yerine, parmağına bir yüzük taktın."

Çenemdeki kaslar seğiriyor. "Yeğenini korumak için yaptı," diyorum, istemeden sesimi yükseltmişim. Kortun diğer ucunda oynayan birkaç adam bizim yönümüze bakıyor. Onları görmezden geliyorum.

"Koruması gereken on bir yaşında bir çocuğu var. O orospu çocuğu Eve'i tehdit etti." Dean'in bir çocuğu tehdit ettiğini düşününce sesim öfkeyle doldu. Riley'nin yalan söyleyip hayatıma girmeye çalışmasından nefret ediyorum, ama en azından bunu neden yaptığını anlayabiliyorum.

O benim tek ailem.

O küçük kızı ne kadar çok sevdiğini biliyorum.

Diego beni baştan aşağı süzer, sonra başını sallar. "Aile her şeydir." Sesinde bir değişiklik olur, sanki o da anlıyormuş gibi.

Yutkunuyorum. "Bana gerçeği söylemeye çalıştı," diye ekliyorum. O bana söylemeden önce öğrendim.

"Ama ona güveniyor musun?"

Bu soru yüzünden kalbim göğsümde çarpıyor.

"Güvenin bununla ne ilgisi var?"

Gözlerini devirip başını sallar. "Sadece sen böyle bir şey sorabilirsin."

"Ciddiyim. Bu evlilik intikamla ilgili. Güvenin bununla bir ilgisi yok. Ben anlaşılmamızın kendi kısmını yerine getireceğim, o da kendi kısmını." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz saçma sapan geliyor.

Güven benim için hiç kolay olmamıştır. Riley'nin yalan söylediğini öğrenmek beni o kadar öfkeliendirdi ki, mantıklı düşünemiyordum. Ama Eve'in kampüsünde Dean'in fotoğrafını gördüğümde, bana bıraktığı sesli mesajdaki çaresizliği duyduğumda ve yeğenine güvenli bir yuva sağlamak için ne kadar uğraştığını anladığımda...

"Güvenim bu evlilikle alakasız" sözüm daha çok başka bir şeyi ifade ediyor gibi.

Belki de bu ifadenin tam tersi.

"Bir rüya gördüm," birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra Diego'ya itiraf ediyorum.

Gözlerini kısıyor, sonra kaşları havaya kalkıyor. "O tür rüyalardan biri mi?"

Başımı sallıyorum. Emma ve hayaletleri görme konusunda garip aile geçmişimizi çok iyi biliyor. Görünüşe göre bu yetenek babamın anne tarafından geliyor, yani hepimiz bu yeteneğe sahip değiliz.

"Emma mı?" diye soruyor.

Başımı sallarım. "Bana ailemi ziyaret etmemi söyledi. Onlarla konuşmamı."

"Hepsi bu mu?"

Omuz silkiyorum. "Bu rüyaların gelip geçtiğini bilirsin; pek bir şey açığa çıkmaz." Yıllardır böyle bir rüya görmemiştim. Bir parçam bunun gerçek olduğunu inkar etmek istiyordu.

Birkaç gece önce gördüğüm rüyayı görmezden geldim çünkü ailemle yeterince sık konuşuyorum. Evet, çoğunlukla babamla ve iş hakkında konuşuyorum, ama bu hafta sonu akşam yemeğinde onlara Riley ve Eve'den bahsetmeyi planlıyorum.

"Hâlâ evlendiğine inanamıyorum," diyor Diego, üç sayı çizgisinden şut atmadan önce. Top, doğrudan potaya girerken bir vınlama sesi çıkarıyor.

"İlk evlenen sen olmadığın için kıskandın mı?" diye alay ettim ve topu ona sektirdim.

Atışın ortasında donup kalır.

Sinirine dokundum. Ve onun sorusundan beri, evliliğim beni sinirlendiriyor, daha da ileri gidiyorum.

"Monique nasıl? Onun şehre geri taşındığını duyduğumdan beri seni hiç görmedim."

"Beni sınama." Sesi sertleşir, bu da beni gülümsetir. Kuzenim zorlandığında öfkelenir. Özellikle de Monique söz konusu olduğunda.

Bu yüzden, nişanlısının onu aldattığını düşündüğünde Miami'deki plajda onu yere serdi.

"Şehre geri döndü mü?"

"Henüz değil," diye

mırıldanır. "Peki

döndüğünde?"

Topu atar.

"Eve dönecek," diyor, sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi. Sesindeki rahatlamayı duyduğunu sanmıyorum. "Bak, beni ve ilişkiyi rahat bırak. Sen kendi *evliliğinle* ilgilen."

Dudaklarım gülümser.

Alnı kırışır. "Ne?"

"Sen buna ilişki dedin. Arkadaşlık değil."

Adem elması yukarı aşağı hareket ediyor. "Her neyse. Sen evliliğine konsantre olmalısın. Hayallerin ve benzeri şeyler varsa, muhtemelen bir şekilde her şeyi mahvedeceksin. Onun parmağına yüzük takmanın nedenini küçümsemek için elinden geleni yap. Ama bu intikamdan daha derin bir şey ve sen bunu çok iyi biliyorsun."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Evet, bu tavsiyeyi dikkate alacağım. Ama sen de şunu bir düşün. En iyi arkadaşın artık nişanlı değil ve evine geri dönüyor. Şimdi harekete geçmemek için bahanen ne?"

"Sen kendi ilişkinle ilgilen, ben de kendiminkiyle ilgileneceğim," diyor ve şutunu atıyor. Top çemberden sekip gidiyor.

BÖLÜM 30

Riley

Buna hazır mıyım? Kyle'ın ailesinin evinin garajına girerken kendime soruyorum.

Lazanya olayıdan iki hafta sonra -şimdi ona böyle diyorum- ilk kez kayınvalidem ve kayınpederimle tanışacağım. Garip, çünkü Aaron Townsend bir aydan fazladır danışmanlık yaptığım şirketin CEO'su. İş için yurt dışındaydı.

İki gün önce Kyle, akşam yemeğinde pazar günü ailesinin evine davet edildiğimizi söyledi.

"Vay canına, ne kadar büyük," diyor Eve, başını sürücü ve yolcu koltuklarının arasına sokarak. Kyle'ı araba sürerken gördüğüm tek anlardan biri bu. Ve tabii ki bir Bentley'i var. Aileyle akşam yemeğine gitmek için ne kadar sıradan bir araba.

"Neden emniyet kemerin takılı değil?" diye Eve'i azarlıyorum.

"Geldik," diyor sanki ben göremiyormuşum gibi. "Kyle, burada mı büyüdün?"

Dürüst olmak gerekirse, evin bu kadar büyük olmamasına biraz şaşırdım. Tam bir malikane sayılmaz, ama çocukken yaşadığım evlerden çok daha büyük. Yine de, Kyle Townsend'ın büyüdüğü evin iki kat daha büyük olacağını düşünürdüm.

Zenginlerin, evlerinin saçma sapan büyüklükleriyle servetlerini sergilemeyi sevdiklerini sanıyordum.

"Burası," diye cevaplıyor. Arabadan inip Eve için kapıyı açıyor. Sahte kocam bu evliliği zorladığı için bir pislik, ama Eve'e karşı çok nazik ve tatlı. Hatta onu seviyor bile olabilir.

Arabanın kapısı açıldığında irkildim. Kyle elini uzatarak beni bekliyordu. Ailesine gösteriş yapıyordu herhalde.

"Evlendiğimizi biliyorlar mı?" Eve duymaması için ağzımın kenarından soruyorum.

Beni baştan aşağı süzer. "Bu gecedен sonra bilecekler."

Omuzlarımı düşürüp yürümeyi bırakıyorum. Eve önümüzde yürüyor ve fark etmiyor. Kyle yanımda duruyor.

"Nasıl onlara söylemezsin? Ne oluyor? Beni nasıl tanıtacaksın?" diye fısıldayarak bağıyorum.

Kyle gözlerini devirir. "Merhaba!"

Eve selam verir.

Başımı kaldırıp baktığımda, onun çoktan ön kapıya ulaştığını ve kapıyı açan kişiyle konuştuğunu görüyorum. Bir saniye sonra, bir kadın verandaya çıkıyor.

"Gidelim."

"Kyle," kahverengi tenli ve kısa kıvılcı saçlı kadın onu selamlıyor. Bu, yetişkin oğlunu eve karşılayan bir annenin sesi. Kyle'ın ofisindeki fotoğraflardan ve birkaç haber makalesinden Patience Townsend'ı tanıyorum.

"Merhaba anne." Kyle onu yanağından öpüp sıkıca kucaklayarak selamlıyor. Bu, önceden prova edilmiş ya da sahte bir hareket değil. Binlerce kez tekrarlanmış, anne ve oğul arasındaki sıcak bir kucaklaşma. Kyle, ailesine dışarıdakilere gösterdiği tavırdan farklı bir tavır sergiliyor.

Parmağımdaki kocaman yüzük olmasına rağmen, benim de o yabancıardan biri olduğumu fark edince kalbim sıkışıyor. Bu beni rahatsız etmemeli.

"Bu kim?" Kyle'ın annesinin sorusu beni şimdiki ana geri getirir.

Yeğenim elini sallayarak kendini tanıtır: "Ben Eve."

"Memnun oldum, Eve." Bayan Townsend, Kyle'a meraklı bir bakış attıktan sonra gözleri benimkilere takıldı. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Anne, bu Riley." Kyle bana bakar ama yaklaşmaz ve "Karım" diyerek cümlesini bitirir.

O anda annesinin gözleri açıkça şaşkınlıkla büyüdü.

"İçeri gelmez misin?" Kenara çekilir ve ben de Kyle'ı takip ederek onun ailesinin evine girerim.

Onun büyüdüğü evi gözlerken, el çantamın sapını sıkıca tutuyorum.

İç mekan klasik bir dekorasyonla döşenmiş. Yine de sıcak ve davetkar bir havası var. Tahmin ettiğim gibi sıkıcı ve gösterişli değil.

"Bayan Townsend..." diye başlıyorum, ama aniden merdivenlerden gelen yüksek bir sesle sözüm kesiliyor.

"Kyle, sen misin?" diye genç bir kadın sesi bağırır. Sesi, hepimizin durduğu giriş kapısına gelmeden çok önce bize ulaşır. "Sen

sen!" diye bağıırır kız, Kyle'a doğru koşarken. Uzun, kıvrımlı bukelleri, kolları ve bacakları bulanık bir görüntü oluştururken Kyle'a doğru koşar.

"Merhaba Stasi," Kyle, en küçük kız kardeşini kucaklayarak mırıldanır. "Ah!" Stasi geri çekilip Kyle'ın koluna yumruk attığında Kyle bağıırır. "Bu da neydi böyle?"

"Ağızına dikkat et," diye araya girer anneleri, bu ailenin için bunun yeni bir şey olmadığını anlatan bir sakinlikle.

"Bütün hafta beni aramadığın için. Arayacağını söylemiştin."

"Meşguldüm. Sana mesaj attım."

"Mesaj, telefon görüşmesi ile aynı şey değildir. Telefonun diğer ucunda bu mesajlara cevap verenin ben olduğumdan nasıl emin olabilirsin?" Hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırır.

Kyle kaşlarını çatarak ona bakar. "Bu gezegende mesajlaşmak yerine telefon görüşmesini tercih eden tek on altı yaşındaki kişi sensin."

Omuzlarını silkiyor ve kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor.

"Teşekkürler."

O anda bana döner. Kardeşi gibi ela gözleri vardır, ama kalp şeklinde yüzü annesine aittir. Kafasının bir tarafının tamamen traşlanmış olduğunu ve kulak memesinin tamamını kaplayan bir dizi kulak piercingi olduğunu fark edince şaşırırım.

Merdivenlerden aşağı koşarken o kadar gürültü yapan şey, ayağındaki ağır savaş botlarıydı.

"Ben Anastasia, kısaca Stasi. Sadece ailem bana Anastasia der, ve o da bana kızdıkları zaman," diye konuşmaya devam eder.

"Stasi, diline dikkat et," diye annesi tekrar araya giriyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanır ve elini bana uzatır. "Sen kimsin?"

"Bu Riley," Kyle'ın annesi tanıtır. "Ve bu da Eve." Yeğenime doğru başını sallar. "Herkes gelip akşam yemeği servis edilene kadar Eve'i bir dakikalığına eğlence odasına götürür müsün?"

"Tamam." Stasi omuz silkiyor. "Ne yapmaktan hoşlanırsın?"

diye Eve'e soruyor. "Matematiği severim," diye cevaplıyor yeğenim.

Stasi ona şüpheli bir bakış attı. "Benim en sevdiğim ders değil." Sonra birdenbire, "Ohh, belki bu tarif için son ölçümlerimde bana yardım edebilirsin," dedi. Eve'in elinden tutup onu odadan çıkardı.

Yeğenimin büyük kıza hevesle peşinden gittiğini izlerim.

"Onun dinlemesi için gerçek suç podcast'lerinden birini açmayı aklından bile geçirme," Kyle kız kardeşinin arkasından seslenir. "En son ihtiyacımız olan şey, Eve'in

o boktan şeyi dinleyip kabus görmesi," diye mırıldanır.

Kız kardeşi ve yeğenimin çıktığı boş kapıya bakmaya devam ederken ona bakıyorum. Alnındaki kırıxıklıklardan endişeli olduğunu anlayabiliyorum.

"Onlar iyi olacak," diyor annesi sonunda. "Ayrıca, tartışman gereken daha acil konular yok mu?"

Nasıl evlendiğin ve bir ailen olduğu gibi konular konuşulmaz.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, çünkü Kyle'ın bu durumu nasıl açıklayacağını merak ediyorum. Beni tüm ailesine ifşa mı edecek?

"Neyi konuşacağız?" Kyle o kadar kayıtsız bir şekilde konuşuyor ki ağzım açık kalıyor.

Ancak Bayan Townsend, oğlunun bu yönüne alışık olmalı, çünkü onun cevabından rahatsız bile görünmüyor.

"Belki de birdenbire evlendiğin kısmı? Oradan başlayalım. Bu nasıl oldu? Birkaç hafta önce kimseyle görüşmüyordun. O lanet şirkete, başka herkesten daha çok bağlıydın. Bu kadar çabuk harekete geçmek için gerçekten aşık olmalısın."

Ağzımdan yanlışlıkla bir homurtu çıkar ve ikisi de bana bakar. "Aşk, evet, tabii," diye mırıldanırım. "Beni şantajla bu noktaya getirdi."

Annesinin gözleri büyüdü ve sonra Kyle'a doğru çevirdi. "Ne? Lütfen bunun doğru olmadığını söyle."

Kyle annesi ile benim aramda bakışlarını gezdirir. "Sebeplerim var."

Annesinin daha fazla açıklama isteyeceğini düşünürken, o sadece orada durur. Kyle ile beni sırayla bakar, sanki bizi anlamaya çalışıyormuş gibi. Bol şans ona. Ben bile bu durumu anlayamıyorum.

"Elma ağacından çok uzağa düşmez," der sonunda, beni şaşırtarak.

Bunun ne anlama geldiğini sormak istiyorum, ama merdivenlerden başka ayak sesleri geliyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor. Kyle'ın babasıyla ilk kez yüz yüze görüşeceğimden emin olduğum için değil, Kyle yaklaşıp elini belime koyduğu için.

Annesi beni baştan aşağı süzer. "Elmayla evlendin. Şimdi ağacıyla tanışma zamanı."

Kafam karışık bir şekilde yüzümü buruşturuyorum ama ne demek istediğini soracak zamanım olmuyor.

Birkaç saniye sonra Aaron Townsend odaya girer. Yüzündeki somurtkan ifade, bunun onun normal ifadesi olduğu bilinen bir gerçek olmasaydı beni rahatsız ederdi. Oğlununkiyle aynı renkteki gözleri odanın içinde dolaşır ve Kyle ile benim önümde duran karısına takıldığında yumuşar.

Sonra oğlunu görünce gözleri daha da parlar. Sonunda bakışları bana takılır ve somurtkan ifadesi geri döner.

"Bu kim?"

Cevap vermek için dudaklarımı aralıyorum, ama Kyle benden önce davranıyor. "Bu Riley."

"Yeni gelinimiz," diye Kyle'ın annesi onun yerine cümleyi tamamlar.

Babasının bakışları benden hiç ayrılmıyor. Kyle'ın bu heybetli karakterini kimden aldığını anlamak hiç de zor değil.

Bay Townsend, Kyle'a kaşlarını kaldırır. O anda, elini belimden çekip utançtan başını egeceğini ya da babasının bakışları altında ezileceğini düşünürüm. Kahretsin, ben bile onun bakışlarının ağırlığı altında içim çökmeye başlar. Kalbim hızla çarpar ve Kyle'ın babasına yaptıklarını hemen şimdi anlatsa bile onu suçlamam.

"Bay Townsend..." İtiraf etmek için ağzımı açtım, ama Kyle'ın sesi beni keser.

"O benim karım," diyor Kyle, babasının gözlerinin içine bakarak.

Babası beni süzdü, kaşlarını çattı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Ofisim," dedi ve odadan çıktı.

Onu takip etmeye başlarım, ama Kyle'ın eli beni durdurur. "Sadece ben."

Babasının gittiği yöne doğru ilerlerken onu izlerim, onu takip etmek isterim ama kendimi durdururum. Kısa bir süre sessizlik hakim olur, sonra Patience Townsend görüş alanıma girer.

Yüzündeki ifade, ilk tanıştığımız zamanki kadar dostça değil. Dostça olmasa da, kaşlarını çatmış da değil. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi kaşları arasında bir kırıksıklık var.

"Oğlumun seni sevmediğini mi düşünüyorsun?" diye sorar, kollarını kavuşturarak.

Bu düşünceye yine burun kıvırıyorum. "Saygısızlık etmek istemem Bayan Townsend, ama oğlunuzun benden nefret ettiğinden eminim."

Kaşlarını kaldırır. "Öyle mi düşünüyorsunuz?"

Başımı sallarım ama Kyle'ın bana karşı ne hissettiğini tam olarak neden bildiğimi ona söyleyemem. Elbette, Eve'e karşı bir sevgi besliyor. O bir çocuk ve onu kim sevmez ki? Ve evet, Kyle'ın

bana karşı can sıkıntısı ya da sadece fiziksel çekicilikten başka bir şey hissettiği bir zaman olabilir, ama onun hayatına girme nedenimin gerçeği tüm bunları yok etti.

Şimdi, ben onun intikam almak için kullandığı bir araçtan ibaretim. "Evet, hanımefendi. Öyle düşünüyorum."

Bu kez Bayan Townsend burun kıvırdı. "Riley, oğlum senden nefret etseydi, bu evin 50 metre yakınına bile yaklaşamazdın." Gözleri yine benimkilere baktı. "Dolandırıcı ol ya da olma."

Nefesimi tuttum çünkü...

Az önce ne dedi o?

* * *

Kyle

"Bu gerekli mi?" diye soruyorum babama, o da vücudunu çatlak bir sandalyeye otururken soruyorum.

Hiçbir şey söylemeden kollarını göğsünde kavuşturur ve kaşlarını kaldırır.

"Karım yukarıda beni bekliyor. Ve Stasi muhtemelen Eve'e de kafasının yanını tıraş etmesini söylüyordur. Neden saçını öyle kesmesine izin verdin?" diye azarlıyorum.

"Şimdi de bana kızımı nasıl yetiştireceğimi mi söylüyorsun?"

"Sen, benim ya da Kennedy'nin saçlarımızı öyle bırakmamıza asla izin vermezdin." Homurdanıp başımı sallıyorum. "Ebeveynler en küçüğüne gerçekten çok yumuşak davranıyor."

Yukarıdan kapı zili çalıyor. Bir saniye sonra, kardeşim Kennedy'nin sesini duyuyorum.

"Sen de anne-baba olduğunda bana öğüt verebilirsin," diyor babam, gözlerini tavana dikerek.

Nefesim boğazımda düğümlenir.

"Boğuluyor musun?" diye sorar, ben öksürmeye başlayınca, hareket etmeden, rahat bir şekilde.

"Boğazımı temizliyorum," diye cevap veriyorum.

"Bana yeni gelinimden bahset." "Ne anlatacağım ki? Evlendik."

Gözlerini kısıyor. "Ne kadar inatçı." "Bunu kimden aldığımı merak ediyorum."

"Annen."

Buna gülüyorum çünkü ikimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz.

"Riley Martin. Bu birleşme sürecinde bize danışmanlık yapmak üzere işe aldığımız Riley Martin mi?"

"Evet."

"Ve eski en iyi arkadaşına iş sırlarını satmak için şirketime sızan kadın."

Tabii ki biliyor.

"Brutus amca sana söyledi."

Bana, "*Ne sanıyorsun ki?*" der gibi ifadesiz bir bakış attı.

"Evet," diye cevap verdim, gözlerine bakarak.

"Onunla evlenecek kadar ona güveniyorsun." Bu bir soru değil.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bu bir iş kararı." Bu sözler göğsümü sıkıştırıyor. Doğru. Riley ile evlenmek bir iş kararıydı.

O zaman neden daha fazlası gibi geliyor?

"Açıkla."

Planlarımı kimseye açıklamaktan nefret ediyorum, ama babam ve CEO'm olarak, muhtemelen ona açılmam gereken tek kişi o.

"O işinde çok iyi," diyorum savunmacı bir tavırla. "Bir yandan, beni kendisine inandırdı."

"Kolay bir iş değil," diye burun kıvrıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum çünkü bana en başından beri yalan söylediği için hala sinirliyim.

"Yine de, son birkaç ayda geçiş süreciyle ilgili önerdiği stratejilerin birçoğu iyi sonuç veriyor. Beklenenden daha sorunsuz gidiyor ve bu onun uzmanlığı sayesinde."

Riley insanları iyi tanıyor ve bu, yaptığı danışmanlık işine de yansıyor. Bu konuda ona hak veriyorum.

"O zaman, bu kadını işinde iyi olduğu için seninle evlenmeye zorladın mı?" Başını kapıya doğru eğiyor.

Utanmadan omuz silkiyorum. "O iş için değerli. Dean'in neyin peşinde olduğunu veya kiminle çalıştığını hâlâ bilmiyoruz. O bu konuda yardımcı olabilir."

"O zaman bu evlilik tamamen çıkar için mi?"

Yumruklarımı sıkıyorum. "Uygunlukmuş, hadi oradan. Bu intikamla ilgili," diye cevap veriyorum, bu sorular beni sinirlendiriyor.

"İntikam almak için mi doğuya uçup belirli bir yatılı okulun personelini kovdurttun? Ya da neden bir avukat ekibi o okulu dava ediyor?"

Ellerimi ceplerime sokarım. "Bunu hak ettiler." Eve'in eski okulu düşününce çenemdeki kaslar seğirir.

"Oradaki birçok eğitimci, senin sayende bir daha eğitim sektöründe çalışamayacak."

"Ve bu çok erken olacak," diye cevap veriyorum, en ufak bir suçluluk duymadan. *Siktir et onları.*

Babamın yüzünde hafif bir gülümseme belirir, ama hemen bastırır. "Bu iş için mi? CEO olarak bana da bilgi verir misin?"

"Ben hallediyorum."

"Bu yüzden mi karın senden nefret ettiğini düşünüyor?"

Dönüp annemin kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halini görüyorum. Gözleri bana bıçak gibi bakıyor.

Ne yaptım ben?

"Hayır, öyle düşünmüyor."

Annem odaya girerken homurdanıyor. "Az önce bana öyle söyledi bana

söyl Kalbim göğsümde sıkışıyor. Nefret. Bu, edi." gerçeklerden daha uzak olamazdı.

"Yanılmış olmalısın."

"Kulaklarım gayet iyi çalışıyor."

Annem beni baştan aşağı süzer. O bunu yaparken, babam, aynı odada olduklarında ellerini annemden çekemeyen babam, annemi göğsüne doğru çeker.

Bu ikisi.

Gözlerimi deviriyorum. Sürekli sevgilerini gösterme halleri yeni bir şey değil. Ama garip bir şekilde, bu bana Riley'i düşündürüyor. Gerçekten benden nefret ettiğimi mi düşünüyor?

"Senin için sorun yok mu, Kyle?"

Gözlerimi kırıp anneme bakıyorum. "Ne dedin?"

"Eve, Stasi'yi sevdi. İkisi de sevdi. Eve, Riley'e geceyi orada geçirebilir mi diye sordu."

Bu konuşmanın tamamını kaçırdım. Düşüncelerim tamamen karıma odaklanmıştı.

Lanet karım.

Sadece bu düşüncenin göğsümde rahatsız edici bir sıkışma yaratmaması bile bir tehlike işareti olmalı. Ama tam tersi oluyor.

"Riley ne dedi?"

Bana cevap vermek yerine, annem babama baktı. Sadece onların anlayabileceği bir şeyi ifade eden o sinir bozucu bakışlardan birini paylaştılar.

"Bize rahatsızlık vermek istemediğini söyledi. Ama sorun değil. Sen ve Ken evden ayrıldınız, Andreas Los Angeles'ta, Thiers de..." Ses tonu, küçük kardeşimden bahsederken biraz ağırlaşıyor. Thiers, Carter amcamız gibi orduda. Annemin bundan nefret ettiğini biliyorum. "Hepinizin aynı anda evde olmasını özlüyorum."

Babam burun kıvırdı. "Ben özlemiyorum. Onu ve Stasi'yi de yanına al."

Annem ona dirsek atar, babam homurdanır. Kulağına bir şeyler fısıldar. Yine aklıma Riley gelir.

"Riley'e geri dönmem lazım." Sözler düşünmeden ağzımdan dökülür. Merdivenlerden yukarı çıkarım.

"Sen evlendin mi?" Kennedy, yemek odasına girer girmez bağırır.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirir. "Selam ikizim."

"Bana ikizim deme." Omzumu itti. "Beni düğününe bile davet etmedin."

"Çünkü düğün yapmadık," diyor Riley. Aralarında geçen bakışlardan, bu ikisinin şimdiden iyi anlaştığını hissediyorum.

Kennedy ellerini beline koyar ve kaşlarını çatır. "Townsend'da kazandığı onca parayla bu adama," Kennedy başparmağını bana doğru uzatır, "sana düzgün bir düğün yapmasını sağlamadın mı?"

"Sen de düğüne katılmak için kasabada yeterince uzun süre kalmıyorsun," diyorum. Kennedy şehirde bir gazetede çalışıyor ama işi sık sık kasaba dışına çıkmasını gerektiriyor. Buna ek olarak, macera sporlarını seviyor ve seyahatlere çıkıyor ve ... yani, çok sık seyahat ediyor.

Kennedy omuz silkiyor. "O zaman bir plan yapmalıyız." Riley bana bakıyor. "Buna gerek yok." "Olmaz," diye ısrar ediyor Kennedy.

"Sen..."

"Bu evde diline dikkat et," diye annem sözünü keser.

"Üzgünüm anne," ikizim mırıldanır. "Merhaba baba."

Babam onu kucaklarken, Stasi ve Riley eğlence odasından çıkar.

"Riley teyze, Stasi kendi saçını kesti. Çok havalı, değil mi?" Eve, Riley'e sorar. "Ben de..."

"Hayır!" Riley ve ben aynı anda söyleriz.

Dönüp bana şaşkınlıkla bakar.

"Saçını öyle kestiremezsin," derim kararlı bir şekilde.

Stasi gözlerini devirir. "Senin suçun değil, Eve. Kardeşim havalı olanı kıcına batırsa bile anlamaz..."

"Nereye?" diye azarlar annem. Kennedy

güler ve kız kardeşimle beşlik çıkar.

"Stasi bana mutfakta yemek yaparken kullanmak için telefonunda not kartları ve alarmlar tuttuğunu gösteriyordu, böylece yaptığı yemeği mahvetmiyor. Ne kadar akıllıca, değil mi?" Eve heyecanla söyler.

"Evet, benim gibi ADHD'n varsa, sana da yardımcı olacak bazı teknikler bulabiliriz," diye yanıtlar Stasi. "Gel, mutfakta bana yardım et. Bu akşamki tatlıyı yapmama izin verildi, ama akşam yemeğinden önce birkaç şey yapmam gerekiyor."

İkisi bir anda ortadan kaybolur.

Riley'e bir şey söylemek için ona dönerim, ama o kız kardeşim ve annemle konuşmakla meşgul. Gözlerimi kısarak, nasıl bu kadar çabuk sohbet etmeye başladıklarını merak ediyorum. Annemin ona söylediği bir şeye gülümsemesi genişleyen karımı izliyorum. Dudaklarından küçük bir kahkaha dökülüyor. Bu sesler kalbimi hızlandırıyor.

Bu doğru geliyor. Sanki o bu ailenin, benim ailemin bir parçasıymış gibi. Göğsümde bir tedirginlik hissediyorum.

Ama ona güvenebilir miyim?

Bunu hazımsızlık olarak görmezden gelmek istiyorum ama gerçeği biliyorum. Onun evine taşındığımdan beri, haftalarca onun yatağında, yanında yatarak ama ona dokunmadan geçirdim. Kendime bunun onu olabildiğince rahatsız etmek istediğim için ya da Eve'in önünde rolümü oynamam gerektiği için olduğunu söyledim.

Hepsi saçmalık.

Lanet olası rüyalarım, birlikte geçirdiğimiz o hafta sonu tarafından ele geçirilmiş durumda.

Ona dokunmak istiyorum.

"Nihayet geldiler," diyor babam. O anda kapı zilinin çaldığını fark ediyorum.

"Carter ve Michelle gelmiş olmalı." Annem teyzemi ve amcamı karşılamaya giderken, Riley ve Kennedy konuşmaya devam ederler.

Babam önüme geçer.

"Onu akşam yemeği menüsündeymiş gibi bakıyorsun," diyor.

"O benim karım." Bu sözler bilinçsizce dudaklarımdan dökülüyor.

"İşmiş, hadi oradan," diye mırıldandığını duyar gibiyim ama hala Riley'ye o kadar odaklanmış durumdayım ki onu gerçekten duyamıyorum.

"Kyle, seni adi herif, en sevdiğin amcanı düğüne davet etmedin mi?" der amcam Carter, dikkatimi çekerek.

Babama bir bakış atıyor. Amcamın ve kısa süre sonra Michelle teyzemin alaycı sözlerini görmezden geliyorum. Akşam yemeği boyunca babam, amcam ve ailenin geri kalanıyla sohbet etmeme rağmen, Riley hemen yanımda oturmasına rağmen gözlerim sürekli ona dönüyor.

O, Kennedy ve annem, Riley'nin işinden Eve'in Excelor Akademisi'ne gitmeye başladığı okuluna kadar her konuda konuşuyorlar. Babamın işten bahsetmesinden veya Carter amcamın ikimize itfaiyede olan bitenleri anlatmasından çok onların konuşmalarını dinliyorum.

Amcam terfi ederek Tabur Komutanı oldu.

Cateringli akşam yemeğini yerken bir saat göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor. Riley'e o kadar odaklanmışım ki ne yediğimizi bile bilmiyorum. Stasi'nin tarçınlı bal krem brulee tatlısı getirildiğinde, gecenin bitmesini istiyorum.

"Eve'e lehim lambasının nasıl kullanıldığını göstermem lazım," diyor Stasi, benim hoşuma gitmeyecek kadar heyecanlı bir şekilde.

"O şeyle dikkatli ol," diye uyarıyorum ve sonra aileme dönüyorum. "Onun o şeyi kullanmasına izin verilmeli mi?" diye ısrar ediyorum. "Birisi yaralanabilir. Eve, sen kullanmadın, değil mi?"

Eve kararlı bir şekilde başını sallar. "Hayır, sadece izledim. Ama çok havalı."

Bu, onun ve Stasi'nin o gece en sevdikleri kelime gibi görünüyor. "Sakin ol kardeşim. Ne yaptığımı biliyorum. Söyle ona anne." "Tatlıyı getirelim mi?" diyor annem bunun yerine.

Birkaç dakika sonra, herkesin önünde Stasi'nin yaptığı yemeğin tabakları var. Lezzetli olduğunu itiraf etmeliyim. Riley kız kardeşimi övüyor, bu da onu gururlandırıyor.

"İşte başlıyor," diye mırıldanır
Kennedy. Ben gülümserim.

Bu, Stasi'nin yemeği nasıl yaptığını ve orijinal tariftten nasıl farklılaştığını anlatmak için yirmi dakikalık bir açıklamaya başlaması için yeterli.

"Çok yeteneklisin," diyor Riley ona.

Stasi övgülerle beslenir. Ama Riley'nin samimi olduğunu anlayabiliyorum. Nasıl anladığımı bilmiyorum ama anlıyorum. Masada, elini elimle tutuyorum. Bana bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

Ona dokunmak istediğim için elini sıkıyorum. Babama daha önce söylediğim şey doğrudu. Bu evlilik tamamen intikamla ilgili, ama ne de olsa, bu evlilikten keyif de alamayız değil ya.

Riley'nin kahverengi gözlerine bakarken, kendi soruma cevap veriyorum. Evet, karımla eğlenebilirim.

Bu geceden başlayarak.

BÖLÜM 31

Riley

"Sence o iyi olacak mı?" Beşinci kez soruyorum, apartman daireme girerken bile. Sadece Kyle ve ben varız. Eve ve Stasi bana baskı yapıp, onun geceyi burada geçirmesine izin vermem için yalvardıktan sonra, sonunda pes ettim.

Kyle homurdanır ve arkamdan kapıyı kapatır. "Ailem beş çocuk yetiştirdi. Eve'i bir gece hayatta tutamayacaklarını mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi iri iri açtım. "Hayır, demek istediğim o değildi. Ailen harika insanlar. Eve'in... Bilmiyorum. Yalnız falan kalmasından korkuyorum." Ne kadar aptalca konuştuğumu fark edince susuyorum.

Kyle uzun bir süre hiçbir şey söylemez. Beni baştan aşağı süzer ve ben onun bakışlarının ağırlığı altında tedirgin olurum. O benim kocam ve çok yakışıklı... ama yine de ona uzun süre bakmaya, dokunmaya bile çekiniyorum.

Son birkaç haftadır bir tür çıkmaza girdik. Artık açıkça düşmanca davranmıyor ve ben de onun varlığına alıştım. Ama şu anda bana baktığı gibi baktığında, her zaman yüzeyin altında kaynayan o ateşli tutku kabarmaya başlıyor.

Ya da belki de bu sadece benim tarafımdan geliyor.

Kyle bir adım öne çıkıyor, göğüslerimiz birbirine değiyor. "Onu özlesen de sorun değil," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

Gözlerim dudaklarına düşüyor. Gerçekte ne hissettiğimi nasıl anladı?

Yutkunup, "O yeni eve döndü," diyorum. Okulda mutlu olmadığını fark edemediğim için hâlâ kendimi başarısız hissediyorum.

Kyle elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına koyar.

"Sence Excelor'u gerçekten seviyor mu? Sadece iki hafta oldu." "Sana sevdiğini söylediğini sanıyorum. Ona inanmalıyız."

Omuzlarım çöküyor. "Ama her şeyi içinde saklıyor. Ona nasıl inanabilirim?"

"Doğruluk mu cesaret mi, Riley?"

Başımı geriye doğru eğiyorum. Bakışları sabit kalıyor.

"Doğru," diye düşünmeden cevap veririm.

"Gerçekten anneme senden nefret ettiğimi mi söyledin?" Başımı sallıyorum.

"Neden?"

"Çünkü doğru."

En azından, öyle olduğunu sanıyordum. Şu anda bana bakışından, o kadar da emin olamayabilirim.

"Muhtemelen sevmelisin," diyorum.

"Çünkü bana yalan söyledin."

Başımı sallarım. "Çünkü sana yalan söyledim." "Yine de sevmiyorum."

Alnında bir kıvrıklık belirir. Sanki kendi sözleri onu da şaşırtmış gibidir.

"Kalıcı COO olarak atanıp istediğim intikamı alana kadar bu evlilikten kurtulmana izin vermeyeceğim," diyor.

Bunu beklemiyordum.

"Ama bu arada evliliğin bazı avantajlarından yararlanamayacağımız anlamına gelmez."

Gözlerindeki bakış alevlenir. Karnımın alt kısmında bir yanma hissi başlar ve beynim buna ayak uydurmaya çalışırken karışır.

Bir adım geri atıyorum, ama Kyle bir adım öne atıyor. Hareketimi tekrarlıyorum, o da aynısını yapıyor.

"Ne diyorsun?" Gözlerindeki bakışın ne anlama geldiğini biliyorum. Ve beni yatak odasına doğru takip ederken gömleğinin düğmelerini açmaya başlamasından da anlıyorum. Ama bunu onun ağzından duymam gerekiyor.

"Seni istiyorum, Riley. Ve seni alacağım."

Nefesim kesilir ve hala yavaşça geriye doğru yürürken neredeyse tökezlerim.

"Beni elde etmek mi?" Sorum boğuk bir şekilde çıkıyor.

Yavaşça başını sallar ve gömleğinin son birkaç düğmesini iliklemek için gömleğini çıkarır. Çıplak göğsü ortaya çıkınca boğazımdan küçük bir inilti çıkar. Parmaklarım, alt karnını kaplayan tüyleri okşamak için kaşınır. Kyle her sabah erken kalkıp egzersiz yapar. Taşındığından beri bir gün bile kaçırmamıştır.

Bu çabası, kaslı vücudunda açıkça görülüyor. "Ateşkes ilan etmeyi öneriyorum."

Bacaklarımın arkası yatağa değince gözlerimi kırptırırım. "Ne?"

"Ateşkes. Şimdilik. Dean'in yapmaya çalıştığı şey için intikam almama yardım ederek ne kadar yararlı olduğunu kanıtladığın için aramızda düşmanlık olmasının bir anlamı yok."

Yararlı.

O kelimeye duyduğum özel nefretimi yutuyorum.

Kyle'a yardımcı olmalıyım. Yalanlarımı görmezden gelip polisi aramadığına göre bu çok uygun bir davranış.

"Ateşkes ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Yüzünde sinsî bir gülümseme belirir. Karnımdaki kelekler çırpınmaya başlar.

"Eminim biliyorsundur."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, bilmiyorum," yalan söylüyorum.

"Sana göstereyim."

Bunun üzerine, bir elini başımın etrafına dolayarak beni şimdiye kadar bana verdiği en sert, en derin öpücüğe çekiyor. Bu öpücük talepkar, her şeyi kapsıyor. Beni nefes nefese ve başım dönüyor, ama daha fazlasını istiyorum.

Vücudunu benimkine yasladığında, pantolonundaki canavarın canlandığını hissediyorum. Dizlerim her saniye daha da zayıflıyor. Bir sonraki hatırladığım şey, yatakta sırt üstü yatıyor olmam.

"Ateşkes böyle mi oluyor?" diye soruyorum, nefes nefese. "Neredeyse," diyor ve beni tekrar öpüyor.

Elleri her yerde, önce gömleğimi, sonra pantolonumu, sonunda da sütyenimi ve külotumu çıkarıyor. Giysilerimi bu kadar ustaca çıkarmayı nasıl beceriyor, hiç bilmiyorum ama umurumda da değil. Yarı çıplak halde üstümdeyken, onu içimde hissetmekten başka hiçbir şey umurumda değil.

Elimi kot pantolonunun ve külotunun içine sokup onu avuçlarım. Elim onun çevresini zar zor kavrayabildiğine hala şaşıyorum.

"Sen çok büyüksün."

"Bir dahaki sefere, beni bu güzel ağzına alırken seni izlemek istiyorum." Başparmağını alt dudağımın altına sürer.

"O şeyle çenemi kilitleyeceksin," diye alay ediyorum.

O kalçalarını pompalarken, ben inleyerek sırtımı kamburlaştırıyorum. "Ve sen bunun her saniyesinden zevk alacaksın."

Haklı olduğunu söylememek için alt dudağımı ısırırım.

"Bana bırak," derim, o prezervatif takmak için hareket ettiğinde. Ondan altın folyo paketi alırım ve prezervatifi çıkarır, sonra yavaşça onun

Kyle, onu hafifçe sıkıp sonra bırakınca düşük, seksi bir inilti çıkarır.

Bunu yapar yapmaz, bileklerimi ellerine alıp başımın üzerine koyuyor.

"Ateşkes böyle bir şey," diyor, her zamanki gibi kendini beğenmiş ve kontrolü elinde tutan bir ses tonuyla. Bu arada, ben aklımı kaçırmak üzereyim.

"Bu ne demek..." Sorunun geri kalanı, o içime tamamen girerken bir iniltiyle çıkıyor. "Siktir," diyorum. Vücudumun her santimi dolmuş gibi hissediyorum.

Kendime daha fazla yer açmak için bacaklarımı Kyle'ın sırtına doladım. O bunu kontrolü ele geçirmek için bir işaret olarak algıladı... zaten ele geçirmemiş değildi ama.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Ne kadar zamandır senin içine girmek istediğimi biliyor musun?"

Sorusunu kalçalarını bir kez daha içime sokarak vurgular. Cevap vermeme zaman tanımadan başını eğip göğüslerimden birini ağzına alır. Meme ucumu hafifçe ısırır. Bu his vücudumda bir şok dalgası yaratır. Ona doğru sırtımı kamburlaştırırım, daha fazlasını isterim ama ağzım sessiz bir çığlık için açık olduğundan bunu isteyemem.

Kyle, içime girerken amıma hiç merhamet göstermiyor.

"Kyle!" diye bağıryorum, çünkü aklıma gelen tek şey bu.

"Adım senin ağzından böyle çıkınca çok güzel geliyor," diyor ve bana bir kez daha uzun bir vuruş yapıyor. "Tekrar söyle," emrediyor.

Evet. Tekrar tekrar. Ellerimi yumruk yapıp, bileklerimi tutan elinden kurtulmaya çalışıyorum. Ona dokunmak, onu kendime çekmek istiyorum, ama elinin sıkılığı buna izin vermiyor. Bileklerimi bırakmasını talep etmek için ona doğru eğildiğimde, beni şaşırtarak elini tamamen çekiyor.

"Ne..." Sorumun sadece bir kısmını söyleyebildim, sonra kendimi dört ayak üstünde buldum.

"Sırtını bana doğru eğ, bebeğim," diye kulağıma fısıldıyor. Aynı anda, büyük eli belimin alt kısmına bastırarak sırtımı ona doğru eğiyor.

"Siktir," diye tıslarım, arkamdan içime girdiğinde.

Beni kalçalarımın tutup tekrar vurmaya başlar. Bu açıdan çok daha derine girebiliyor. Onu lanet olası karnımda hissedebiliyorum. Ve yine, arayışında acımasızdır. Bütün yatak deli gibi sallanıyor. Çarşafları sıkıca tutunup hayatım pahasına dayanmaya çalışıyorum.

"Bu kimin amcığı?" diye sorar. "Oh!" diye bağırırım, o da kıcıma vurur.

"Seni duyamıyorum Riley. Bu amcık kimin?"

Şu anda nasıl mantıklı cümleler kurabilirsin ki?

"S-Senin," diyorum. "Senin, Kyle." Şu anda ne dediğimi bile bilmiyorum. Ne dedimse, doğru şey olmalı çünkü kocam klitorisime küçük daireler çizerek beni ödüllendiriyor.

"Boşalacağım," diye nefes nefese söylüyorum.

"Amaç da bu." Kulaklarıma gülme cesaretini gösteriyor.

Neden o her şeyi kontrol altında tutuyormuş gibi konuşurken, ben kendimi kaybediyorum? Orgazm beni sarstıktan sonra bu soruyu sadece birkaç saniye düşünebilirim.

"İşte böyle. Sikiimin üzerine boşal," diye teşvik ediyor.

Bu beni daha da sert boşaltıyor. Müstehcen konuşmalara bayılıyorum. Bunu nasıl bildiğini anlamıyorum.

"Kızının beni nasıl sıktığına bak." Sesi gergin, sanki zar zor dayanıyor gibi. Elini belime daha sıkı sarınca, onun da boşalmak üzere olduğunu anlıyorum.

Sikini içime birkaç kez daha sertçe soktu ve tüm vücudu arkamda gerildi. Kalçalarımı o kadar sıkı tutuyor ki, sabah morluklar olacağına eminim.

Ama umurumda değil.

Onun içimde boşalmasını bu kadar iyi hissetmemem gerekir, ama hissediyorum. Bunu tekrar tekrar hissetmek istiyorum.

"Belki de bu ateşkes iyi bir fikirdi," nefesimi toplayınca mırıldanıyorum.

Kyle kolunu belime doladı ve sırt üstü yatacak şekilde hareket etti, ben de onun üstüne sırt üstü uzandım.

"Kimin fikri olduğunu unutma."

Sanki unutmama izin verecekmiş gibi.

"Daha yeni başladık," diyor. "Uzun bir gece olacak."

BÖLÜM 32

Riley

"Eve, geç kalacağız!" Koridordan yeğenime acele etmesini söylüyorum.

Kyle ile aramızdaki ateşkesin üzerinden iki hafta geçti ve üçümüz rahat bir ritim yakaladık.

"Geliyorum!" diye yeğenim ikinci kez bağıyor.

"Neden onu acele ettiriyorsun? Çıkmamıza daha on beş dakika var," diyor Kyle, arkamdan gelerek.

Tezgahtan dönüp ona kızmak için hazırlanıyorum. Ama ağzım açık kalıyor ve hiçbir kelime çıkmıyor. Orada duruyor, açık mavi gömleği yarısı düğmeli, kravatı boynunda asılı, duştan çıkan hafif nem saçındaki kısa buklelerde yansıyor.

O sakalı izlerken dün gece yaptıklarımız aklıma geliyor. Beni yüzüne oturtuktan sonra sakalında parıltıyan sıvılarım. Onun sıkıcı kahkahası beni şimdiki ana geri getiriyor. Kyle alt dudağını diliyle yalıyor.

"Aklında bir şey mi var?" Sesi boğuk. Ne düşündüğümü çok iyi biliyor.

"Evet, yeğenim okula geç kalacak," yalan söylüyorum.

Kyle mutfak adasının etrafında dolaşırken tek kelime etmiyor. Hızlı bir hareketle adanın etrafını dolaşır ve büyük ellerinden biriyle kıcımlı kavrayarak beni vücuduna çekiyor. Nasıl oldu da şimdiden yarı sertleşti?

Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçır.

"Biraz fazladan vaktimiz var," diyor kulağıma, dudakları boynumun kenarını okşuyor.

İçimde bir zayıflık hissediyorum. Neyse ki, Eve odasından fırlayarak çıkınca kurtuluyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

Kyle, kıcımlı son bir kez sıkarak beni bırakıp Eve'e döndü. Eve küçük bir dönüş yaptı ve sonra kollarını genişçe açarak kulaklarından kulaklarına kadar gülümsedi.

"Bunu yapmadın," diyor Kyle dişlerini sıkarak.

Eve'in gülümsemesi kaybolur. Sonra gözleri büyür. "Sadece örgü yaptım."

Başını çevirip bize başının yan tarafını daha iyi görebilmemiz için gösterir. Hayır, aslında kafasını tıraş etmediğini görünce rahat bir nefes alırım. Sadece karmaşık bir yan örgü yapmış, orijinal açıdan bakıldığında sanki orada hiç saç yokmuş gibi görünmesini sağlamış.

"Stasi bana saçımı kesmeme izin vermediğiniz için örgü yapmayı öğretti."

"Ve izin vermeyeceğiz de," diyor Kyle sert bir sesle. "Ailem onunla ilgili ne düşünüyor bilmiyorum," diye mırıldanıyor, Eve duymayacak kadar alçak sesle.

Eve'nin yanına gidip onu yakından inceler.

"Matematik senin tek süper gücün değil, değil mi? Örgü çok güzel olmuş." Eve onun övgüsünden gurur duyar. Ona karşı çok iyi davranır. "Kahvaltı zamanı. Aç karnına okula gitmeyeceksin," diye ona kontrolcü tavrıyla söyler.

"Neden bu kadar geç hazırlandın?" diye sorarım, her ne kadar sabahları harekete geçmesi için sürekli teşvik edilmesi normal olsa da. Ancak bu sabah matematik sınavı var ve bu yüzden genellikle erken hazır olur.

"Babamla konuşuyordum."

Elimde kahve fincanı, ağzıma götürmek üzereyken duraksıyorum. "Baban mı? Aradı mı?" Kyle'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ama masanın karşısındaki ona bakmıyorum.

Eve başını sallar. Ağzı tostla dolu halde, onu kendisinin aradığını söyler.

"Nerede olduğunu söyledi mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Hayır. Sadece meşgul olduğunu söyledi. Ona Williamsport'a geri döndüğümü ve yatılı okuldan çok daha fazla sevdiğimi söyledim. Özellikle de tekrar sizinle birlikte yaşayabileceğim için."

Onun tatlı gülümsemesi içimi ısıtıyor.

"Seni seviyorum, Ladybug."

Birkaç dakika sonra, üçümüz için acele eden Kyle oluyor. "Onu neden acele ettiriyorsun?" diye soruyorum, Eve'i Excelor'da bıraktıktan sonra Excelor'a bıraktıktan sonra, Kyle şoföre Townsend Industries'e giden en hızlı rotayı bulmasını emrediyor.

"Bu sabah arka arkaya toplantılarımız var. Gün sonuna kadar pazarlama ekibine bir rapor sunman gerekiyor. Ve bu hafta sonu hazırlık yapmam gereken lanet olası bir iş yemeği var. Hala

. Hazırlıksız toplantıya girmekten nefret ediyorum," diye şikayet ediyor.

İçgüdüsel olarak uzanıp elini sıkıyorum. "Sen tanıdığım en yetkin kişisin. Başaracaksın."

Sözleri söylerken hiç düşünmüyorum bile. Ama aramızdaki boşluğu gergin bir sessizlik dolduruyor. Kyle'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, bir şey arıyor. Elini çevirip parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor.

Bir an sonra, bakışlarını elime indirir ve kaşlarını çatar. "Alyansın nerede?"

"Çantamda. Genelde ofiste takmam. Bunu biliyorsun." "Tak onları."

Ses tonunun sertleşmesine şaşırarak gözlerimi kırpttırıyorum.

"Dikkat çekmek istemeyeceğini düşündüm. Yani, insanlar benim evlilik yüzüğü taktığımı gördüklerinde soru sormaya başlayacaklar."

Keskin bakışları yine benimkilerle buluştu. "Sana aldığım evlilik yüzüklerini parmağına tak, Riley." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"*Senin* yüzüğün nerede?" Onu sahiplenmek için garip bir istek beni ele geçirir. O lanet yüzükleri takmamı istiyorsa, ben de aynısını istiyorum. Bu evlilik gerçek olmasa bile.

Kyle boş eliyle cebini karıştırır. Platin altın yüzüğü çıkarır ve sol elinin yüzük parmağına takar.

"Seninkini göster."

"Sende yok mu sanıyorsun?" Sesimde kırgınlık belirgin. "Göster bana."

Çoğu zaman takmadığım yüzükleri sakladığım yüzük kutusunu çantamda ararken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Burada," derim ve yüzüğü yüzüne doğru uzatırım. Yüzüğü takmak için kutuyu açmaya başlarım, ama Kyle elinden alır. İki yüzüğü de çıkarır ve sol elimi tutar.

Gözlerimin içine bakarak, "Bunları her gün tak. Bir daha çıkarma," diyor. Aynı anda, yüzükleri yavaşça parmağıma takıyor.

Onun çelik gibi bakışlarındaki her şeyi tüketen sahiplenme hissi nefesimi keser.

Kyle, yer altı garajına varana kadar benden gözlerini ayırmıyor ve elimi bırakmıyor. Arabadan indiğinde ancak nefes alabileceğimi hissediyorum.

Kyle önce arabadan iner ve sonra bana elini uzatır.

"Toplantımıza geç kalacağız," diyor, elimi tutarken. "Gidelim."
"Kontrolcü piç," diye mırıldanıyorum, onun bizi asansöre doğru yönlendirmesine izin verirken.

Tek cevabı, o kendini beğenmiş kahkahasıdır.

* * *

Kyle

O rengi nereden buldu bu kadın?

Bu, 90 dakikalık toplantı boyunca aklımı meşgul eden
bu doksan dakikalık toplantı boyunca.

Riley, bir ay önce kullanmasını yasakladığım rengi sürerek benimle işe gelmedi. Yine de, bu toplantıya o rengi sürerek geldi. Ve onun üzerinde ne kadar iyi durduğunu fark eden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

"Bu harika bir fikir, Riley," diyor pazarlama departmanından Barry.

Üst dudağım ona doğru kıvrılıyor. Bu toplantıda ona üçüncü kez iltifat ediyor. Evet, bu projeyle ilgili önerileri ilgi çekici ve bence çok yerinde, ama neden ona bu kadar ilgi gösteriyor?

"Bence biz..."

"Drake, bahsettiğimiz rakamlar ne kadar?" Barry'yi kesip muhasebe ekibimizden birine soru sormak için sözünü kestim.

Barry'nin Riley'nin kulağına bir şey söylemek için ona eğilmesine odaklandığım için verdiği cevabı zar zor duyuyorum. Sandalyeye o kadar hızlı kalkıyorum ki, neredeyse yere düşüyor.

"Grup ile paylaşman gereken bir şey varsa, bunu karımın kulağına fısıldaman için hiçbir neden yok."

Odadaki on kişinin hepsinin nefesleri etrafımızdaki duvarlardan yankılanıyor. Riley'nin gözleri şişiyor ve ağzının açık kalması, onun ağzına sikimi sokmak istediğimi hatırlatıyor.

Dudaklarındaki o lanet olası gölge beni delirtiyor.

Evet, bu şimdiye kadar gördüğüm en profesyonelce olmayan saçmalık ama şu anda umurumda bile değil.

"Karın mı dedin?" diye bir kadın sesi sorar.

Sanırım bu, Ar-Ge departmanımızdan Janet, ama dikkatimi, açıkça karıma asılan pislikten başka yöne çevirecek kadar umursamıyorum. "Eşleşen alyanslar yeterli bir ipucu olmalıydı."

Sol elimden Riley'nin eline bakan Barry'ye sert bir bakış atıyorum. "Sen pazarlama departmanında değil misin? Bu tür şeylere karşı keskin bir gözün olmalı."

"Barry raporumdaki detaylardan birini teyit etmek istiyordu," diyor Riley diyo

r. Onu savunma şekli yüzünden yumruğumu sıkıyorum.

"Bu toplantı yeterince uzadı. Tüm konuları ele aldık konuları ele aldık, değil mi?"

Herkes başını

sallıyor.

"Tamam."

Bir hafta sonra bir takip toplantısı yapacağımızı ve ek yorumlarınızı asistanıma iletmenizi söylüyorum. Masadan kalkıp bir anda Riley'nin dirseğinden tutuyorum.

"Sen, ben, ofisim," derken onu odadan neredeyse sürükleyerek çıkarırım. Onu doğrudan ofisimin bulunduğu kata çıkan asansöre götürürken durmam. Ona bakmak için durmam, çünkü lanet lobide onu soyup resepsiyon masasının üzerine eğmek gibi çılgınca bir şey yapabilirim.

Düşündüm de, bu dün gece gördüğüm rüyalardan biriydi.

Yürürken giydiği on santimlik topuklu ayakkabıların yere vurarak çıkardığı ses yeterince kötü. O lanet ses kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor.

"O da neydi öyle?" Riley, kapıyı arkasından kapattığım anda fısıldayarak bağıyor.

"Benim de sorum tam olarak bu. Neden sana bu kadar yakındı? Ve neden o renk ruj sürüyorsun?"

"Bu benim en sevdiğim renk ve bazen kendime güvenmek için sürüyorum. Baban ve bazı yönetim kurulu üyeleriyle daha önce bir toplantım olduğunu unuttun mu?"

"Bugün o rengi ilk kez mi sürdün?" diye homurdanırım. Gözlerini devirir.

"Sen delisin."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Barry sana ne dedi?" "Sana söyledim zaten."

Ben bir şey söylemeyince ellerini havaya kaldırır. "Bana inanmıyor musun?" diye bağıyor. "Dokuz kişinin bulunduğu bir toplantının ortasında bana asılmaya çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Dokuz kişinin bulunduğu bir toplantının ortasında mı?"

Neden olmasın? Ben olsam yapardım.

Tabii ki, bu düşüncemi yüksek sesle söylemiyorum. "O çok yakındı," diye homurdanıyorum.

"O istememişti istedi istedi kimseyi kimseyi başka başkalarını sorusu sorusu"

"İnanılmaz," diye mırıldanarak başını salladı. "Dün öğle yemeğine çıkmadınız mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Ne? Beni takip mi ettiriyorsun?"

Bu sefer dişlerimi gıcırdatma sırası bende. "Tabii ki hayır. Saçmalama. Michael'a Charlotte'u arayıp seninle öğle yemeği randevusu ayarlamasını söyledim ve o da sana nerede olduğunu söyledi. Neden onunla öğle yemeğine gittin?"

Elini kalçasına koyar. Bu, giydiği eteğin o lanet kalçalarına nasıl sarıldığına dikkatimi çeker. Onun içine derinlemesine girdiğimde tutmayı sevdiğim kalçalar. Şu anda, bıraktığım morluklardan dolayı el izlerimle işaretlenmiş olduğunu bildiğim kalçalar.

Yatakta çok talepkar olabilirim ve Riley bunu, beni, her şeyimi çok iyi kabul ediyor.

Sadece bunu düşünmek bile pantolonumun içindeki sikimin şişmeye başlamasına neden oluyor. Barry ya da başka bir pisliğin ona yaklaşması düşüncesi beni delirtiyor.

"Ondan uzak dur," diyorum.

"Ben senin emir verebileceğin bir köpek değilim." "Sen benim karımsın."

"O odadaki herkese bunu açıkça belirttin. Bugün iş bitiminde, bu şirketteki herkes evlendiğimizi bilecek." Sanki bu korkunç bir şeymiş gibi söylüyor.

"Bunun nesi sorun?"

Gözlerini devirir. "Hiçbir şey, bu evliliğin gerçek olmadığı gerçeği dışında, hatırladın mı?"

Bu hatırlatma göğsümde bir şeyleri burktu. "Kağıt üzerinde gerçek," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bu kadar gerçek."

Omuzları hafifçe çöküyor.

"Bir kağıt parçası, istediğim kişiyle konuşmamı engelleyemez.

Ne zaman olursa olsun."

"Beni sınama, Riley."

"Sadece gerçeği söylüyorum." Yüzündeki sahte gülümseme sinirlerimi bozuyor.

Ona yaklaşıyorum, bacaklarının arkası masama değene kadar onu geriye doğru itiyorum. "Ofisimde seninle sevişmeyi kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?"

Dişlerini alt dudağına batırması her şeyi anlatıyor.

Başparmağımla o dudakları izliyorum. "Bu rengin benim sikimin etrafında nasıl görüldüğünü bilmek istedim. Bu lanet dudaklar beni delirtiyor."

"Ne kadar deli?" Gözleri ağzıma düşüyor.

"Bütün kadın benim adımı bağırmayı duyacak kadar deli." Nefesi kesilir. "Senin ofisinde seninle sevişmeyeceğim, Kyle."

Sırıtiyorum. "Bundan emin misin, bebeğim?"

Elimi uyluğuna doğru kaydırıyorum, çorap giymesinden nefret ediyorum çünkü aradığım kolay erişimi engelliyorlar. *Neyse, görünüşe göre bunlar mahvolacak.*

Riley, çoraplarının yırtılma sesine nefesini tutar.

"Kyle, yapma," diye fısıldar, elini benimkinin üzerine koyarak. "Yapmam gereken işler var."

"Ee?"

"Senin de işin var." "Ve?"

Elimi daha yukarı kaydırıyorum.

Elim eteğinin altına kaymadan hemen önce, ofisimin kapısı çalınır.

"Kyle, Adam Bachleda, asistanı Anthony Rogers ve Sam Waterson bir sonraki toplantının için geldiler," diye seslenir Michael.

Riley hemen masamın altına saklanır. "Ne yapıyorsun sen?" diye ona bağırırım.

"Bu toplantıya katılman gerekiyor ve çoraplarımı yırttın. Bu halde dışarı çıkamam."

"Kalk," diye ısrar ediyorum. "Hayır.

Onları içeri gönder."

"Ne halt..."

"Kyle," Michael tekrar kapıyı çalar. Neden her zamanki gibi telefon etmediğini anlamıyorum, bu beni sinirlendiriyor.

"Girin," diye öfkeyle bağırıyorum.

Michael, üç adamın peşinden ofisine girer. Dörtümüz de oturmadan önce eğilip ellerini sıkarım.

"Kyle, bu sabah bizimle görüştüğün için teşekkürler," diye başlar Sam. "Bildiğin gibi, önümüzdeki iki hafta şehirden ayrılacağım. Bu, ayrılmadan önce seninle konuşmak için tek fırsatım."

"Hayır..." Riley'nin elini uyluğumda hissedince durdum.

Ne halt ediyor bu kadın?

Diğer eli de dizimi kaplar. Vücudunu bacaklarımın arasına sokar.

Boğazımı temizledim. "Sorun değil." Ben geçici COO olarak atandığımdan beri neredeyse üç aydır haftalık ilerleme toplantıları yapıyoruz.

Sam başını sallar. "Olası işten çıkarmalar konusunda ne durumda olduğumuzu ve bunun çalışanlarım için ne anlama geldiğini tartışmak istiyorum."

"Sam'e mümkün olduğunca çok sayıda çalışanı tutmak için elimizden geleni yapacağımıza dair güvence verdim," diyor Adam Bachleda. "Bazı tahminlerim var. Anthony," diye asistanına sesleniyor.

"Al bakalım," diyor Anthony ve önüme bir kağıt koyuyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum çünkü Riley yavaşça pantolonumun fermuarını indiriyor.

Üç adam da bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Evet, bu birleşmenin başarısı için tartışılması gereken önemli bir konu," diyorum onlara. "Stratejilerimizin nasıl gittiğini değerlendirmek için pazarlama, muhasebe ve Ar-Ge ekiplerinin üyeleriyle bir toplantı yaptım."

Sam Waterson tartışmayı devralır ve satış ekibinden duyduklarını anlatmaya başlar. Karım az önce yarı sertleşmiş penisimi pantolonumdan çıkardığı için onun söylediklerinin yarısı bile umurumda değil.

İlk kez, ofisim için cam masa seçmemiş olduğum için çok minnettarım.

Satış ekibinin bahsettiği anlamsız ayrıntıları tartışmakla meşgul olan erkeklerin hiçbiri fark etmeden, keskin bir nefes alıyorum. Riley penisimin ucunu ağzıyla kapattığında, sağ elimdeki kalemi ikiye kırılacak kadar sıkıyorum.

O, dilini penisimin ucunda gezdiriyor ve ben de iniltiyi öksürükle bastırmak zorunda kalıyorum.

"İyi misin?" diye sorar Sam. "Su ister misin?"

Gerçekten endişeleniyor.

Endişelenmesi de normal.

Onu, Adam'ı ve asistanını ofisimden kovmamak için kendimi zor tutuyorum, sonra da Riley'nin kışına bu numara için kırmızı izler bırakmak için.

"Ne?" diye soruyorum.

Yüzlerinde şaşkınlık görüyorum, ama Riley o anda beni boğazının en derinlerine kadar almaya karar veriyor. O güzel ağzıyla beni işliyor ve aklımdaki son şey iş.

Adam, "Birleşme sonrasında hisse senedi fiyatı olumlu bir etki gördü" diyor.

diyo

r. *Şu anda hisse senedi fiyatlarını kim takar ki?*

"... Townsend Industries'in özel şirket olacağına dair söylentinin sadece söylentisi sadece söylenti olarak kalır..." Odanın bir köşesinden onun devam ettiğini duyuyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak ona odaklanmaya çalışıyorum ve onun pencereden dışarıya bakarak ayakta durduğunu fark ediyorum.

"Özel şirket mi?" Konuşmadan tamamen kopmamışım gibi görünmek için soruyorum.

Sırtımı sandalyeye dayayıp bacaklarımı açtığımda, Riley bunu fırsat bilip sikimin altını tamamen yaladı. Bir elimi başının üstüne koyup saçlarını sıkıca kavradım.

Bunu yaptığımda her zaman saçını bozduğumu söyleyerek şikayet eder. Ama o da benim kadar bundan hoşlanıyor. Sam ve Adam, ne hakkında konuşuyorlarsa konuşmaya devam ediyorlar. Elimle karımın başını yavaşça penisimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyorum.

Bu çok iyi geliyor. Fazla iyi.

Durmalı ve lanet olası işime odaklanmalıyım.

Ama o beni etkisi altında tutuyor. Ve bu sadece şu anda sikimin onun ağzında olması gerçeğinden daha fazlası. Bu ani oral seks öncesinde bile işe odaklanamıyordum çünkü odada gördüğüm tek şey oydu.

Bu bana o sık yalayıcı Barry'yi ve kulağına fısıldadığı şeyi hatırlatıyor. Ondan hoşlanıyor. Bunu görebiliyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum, o yetenekli dili sikimin ucunda başka bir manevra yaptığında. Aklımdan herkes ve her şey çıkıyor.

"Özelleştirme gündemde mi?" diye sorar Sam Waterson.

Ne haltlar karıştırıyorlar bunlar?

Ah evet, Townsend Industries.

"Bu, çalışanlarım üzerinde büyük bir etki yaratabilir," diyor.

"Benim..." Onun tekrar boğazıma kadar alması ve onun lanet ağzında patlamama on saniye kalması nedeniyle sözünü kesip masaya yumruğumu vuruyorum.

"Kyle'ın söylemek istediği şey," diye başlıyor Adam.

Normalde, başkasına söylediklerimi açıklamaya çalışan insanlara tahammül edemem. Sanki kendimi ifade etmeyi bilmiyormuşum gibi. Ancak şu anda buna izin vereceğim. Karımın boğazına boşalmak dışında başka bir şey düşünmekle çok meşgulüm.

"Özelleştirme olacaksa, olur," diyorum.

Adam başını sallar. "Kyle, aceleci davranmayalım..."

"Dediğim gibi," diye sözünü kesiyorum. "Gerçekleşirse, ilk bilenler siz olacaksınız. İkinizin de gitmesi gereken yerler olduğunu biliyorum. Sam, gelecek hafta çalışanların tazminat paketleri hakkında daha fazla ayrıntı konuşmak için bir telefon görüşmesi yapacağız."

Boğazımı temizlerim ve orgazmı engellemek için vücudumdaki her kasımı gererim. Tüm irademi kullanmam gerekiyor. Riley hiç merhamet göstermiyor.

Bunun için gün bitmeden kıcını kızartacağım. "İzninizle." Cümleyi zar zor bitirebildim.

"On dakika sonra bir telefon görüşmem var."

Bu toplantının bittiğini anlamaları için bir numara çevirir gibi telefonu kaldırıyorum. Birkaç saniye içinde hepsi gidiyor, kapı kapanıyor ve ben masamdan kalkıyorum. Riley'nin ağzı hala benim sikimi sarmış olduğu için çok uzağa gidemiyorum.

"Siktir," diye inlerken aynı anda saçlarını daha sıkı tutuyorum. Bu konuda çok iyi. Bu numara için ona ödeşmek için yaptığım tüm planlar, orgazmım beni sararken uçup gidiyor.

Vücudumdaki her hücre elektriklenir. Riley, bıraktığım her damlayı yutar. Ona verdiğim her şeyi yutmak için boğazının çalışmasını izlemek beni daha da sertleştirir.

Boşalmam durduğunda, sonunda beni serbest bırakıyor. Gözlerinde sersemlemiş bir bakış var, dudakları benim boşalmamdan parlıyor ve kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor.

"Siktiğimin sürtüğü," diye homurdanıyorum.

"İş yerinde sevişmek isteyen sendin."

"Ve hala istiyorum." Sandalyeye kalkıyorum, onu ayağa çekiyorum ve tek hamlede bana doğru döndürüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Şimdi sesi biraz paniklemiş gibi geliyor. "Kyle, yapamayız."

"Riley, lanet olası bir toplantının ortasında bana derin gırtlak yaptın. Şimdi ihtiyatlı davranma."

"O farklıydı. Benim burada olduğumu bilmiyorlardı. Nasıl hala sertleşebiliyorsun? Sana hayatımın en iyi oral seksini yaptım."

"Aynen öyle," derim ve aynı anda eteğini kalçalarının üzerinden yukarı çekiyorum. Dantelli siyah külotun içindeki yuvarlak kalçalarını görünce keskin bir nefes alıyorum.

"Kyle, sakın..."

Riiip!

"Ne diyordun?" diye soruyorum, aynı anda da külotunun kumaşını pantolonumun cebine tıktırıyorum. "Toplantımın ortasında bana oral seks yapmak hoşuna gitti mi, Riley?"

Eğilip bir elimi boynuna doladım ve onu göğsüme bastırdım. "Cevap ver."

Yavaşça nefes verir. Tüm vücudu titrer. "Evet," diye fısıldar.

"Karım, ben çalışırken ağzına benim sikimi almayı eğlenceli buluyor."

Küçük bir inilti çıkarır. Bu ses tek başına beni tam ereksiyona getirir. Boğazını daha sıkı tutarım.

"Kyle," diye nefes nefese söylüyor. "Kapı kilitli değil."

"Ne olmuş yani? Kapıyı çalmadan ofisime giren herkes, görecekları şovu hak ediyor." Kulak memesini ısırırım. "Sonra da işsizlik bürosuna gitmelerini sağlarım. Nedenini biliyor musun, Riley?"

Boynuna öpücükler yağdırıyorum, cildinin yumuşaklığını hissetmenin tadını çıkarıyorum.

Kafasını sallar. "Neden?"

"Çünkü senin kışını gören bir pisliğin benim şirketimde çalışmaya devam etmesine izin vermem." Serbest elimle sikimi kavrarım ve onu girişine hizalarım.

Temasla birlikte inler. Kalçalarını geriye doğru iter, sessizce zaten bana ait olanı almam için yalvarır.

"Benim olanı gördükleri için birkaç kemik kırılmadan gitmelerine izin verirsem şanslı sayılırlar," derim ve aynı anda yavaşça içine girerim.

"Bu... bu," diye nefes nefese konuşur. "Bu adil değil."

"Adalet siktir et." Onun içine tamamen giriyorum. "Toplantımı öyle kesmen adil miydi?" Kalçalarımı ona doğru sallarken boynunu sıkıyorum.

Bu açı iyi ama yeterli değil. Onu ele geçirmem, ona sahip olmam lazım.

Sol bacağını kaldırıp masama dayıyorum, böylece bana daha da açılıyor ve bir santim daha derine girebiliyorum. Riley mırıldanıyor, başını omzuma yaslıyor. Saçları gömleğime yayılıyor ve aklıma sadece iki kelime geliyor.

O benim.

Bir elimle kalçasını kavrarken, diğer elimle boğazını sıkıca tutuyorum ve onu içten dışa ele geçiriyorum. Her vuruş arasında benim adımları fısıldıyor.

"Benim için boşal, Riley," diye emrediyorum, hemen ardından kulak memesini ısıyorum.

Boğazının derinliklerinden bir inilti çıkar ve ben onu orgazmına ulaştırmak için ona daha sıkı sarılıyorum. Amı benim sikimin etrafında kasılır. Görüşüm bulanıklaşır ve kendi orgazmımı tutmak için kendimi zorladığımdan biraz başım döner.

Riley'nin orgazmı sona erdiğinde, tam zamanında içinden çıkarım. Spermin Riley'nin sırtına sıçrar. Sperminin onun vücudunda iz bıraktığını görünce, penisim kapanmayan bir musluk gibi olur.

Boşalmam durduğunda, Riley'nin kıcı ve sırtı benim beni

m "Ben... inanamıyorum... bunu yaptığımıza inanamıyorum," diyor nefes sper nefese.

mim Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Böyle çok güzel görünüyor. Benim le

Benim. Şu anda aklıma gelen ve anlamlı olan tek kelime

ben.

kelime.

Lanet karım.

BÖLÜM 33

Riley

Kyle: **Otuz dakika içinde evde olacağım. Eve'i ofisten alacağım.**

Mesajı okurken yüzümde bir gülümseme yayılıyor. Evleneli neredeyse üç ay oldu, ateşkesimizden bu yana bir ay, o çılgın ofis karşılaşmasından bu yana iki hafta geçti. Kyle ile böyle yaşamak doğal gelmemeli. Bana yakında *eve* geleceğini ya da yolda Eve'i okuldan alacağını mesaj atmamalı.

Spagetti makarnasını ikiye bölüp kaynar suya atarken, tüm bunların ne kadar yanlış olduğunu düşünüyorum. Eve, Excelor Akademisi'ni çok seviyor ve kısa süre önce Mathlete takımına katıldı, bu yüzden geç saatlere kadar okulda kaldı.

Burası bir aile gibi geliyor.

Bu düşünceyle, bir plak çizik gibi duruyorum.

Telefonum tekrar titriyor.

Kyle: **VR oyununun kurulduğundan ve bu akşamki rövanş maçına hazır olduğundan emin ol. Eve bu akşam beni yenemeyecek!**

Yorumunun sonuna eklediği kızgın yüz emojisine gülüyorum. "O kadar rekabetçi ki," diye mırıldanıyorum.

Geçen hafta Kyle, Eve'in bana onunla video oyunu oynamamı istediğini duymuştu. En sevdiği oyunlardan birkaç tur oynadık, ama çok uzun süre devam edemedim. Bu sanal gerçeklik oyunları migrenimi tetikliyor. O zaman Kyle devraldı ve onunla oynadı.

O günden beri ikisi her akşam yemekten sonra oynuyorlar. İkisi de kazanıyor ve kaybediyor, ama Kyle kaybettiğinde her zaman üstünlük sağlayacağına yemin ediyor. On bir yaşındaki bir çocuğa göre bile çok kötü bir kaybeden.

Bu beni çok güldürüyor.

Hâlâ gülüyorum, önceki gece kaybettiği için yaptığı somurtkan yüzünü düşünerek. Eve'in yatma saatinden sonra uyanık kalamayacağını, onun rövanş maçı yapabilmesi için ona benim söylemem gerekti. Eminim ki o, Eve'den daha çok üzülmüştü.

Ta ki yenilgisinin hayal kırıklığını benim amımda çıkarmasına izin verene kadar. Ellerini, ağzını ve sikini kullanarak beni kaç kez orgazm ettiğimi hatırlayınca vücudum titriyor.

"Onu daha sık yenilmeli," diye mırıldanıyorum.

Yemek yapmaya dönmeden önce, kapı çalındı. Başka bir paket olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen Kyle'ın Eve için aldığı başka bir VR oyunu. Ona, Eve'in bahsettiği her şeyi ona alamayacağını hatırlatmam gerekecek.

Ancak gelen teslimat değil.

"Wallace," diyorum ve kapıyı açıp ağabeyimi görüyorum.

"Küçük kardeş," diyor gülümseyerek. Yüzündeki ifade midemi bulandırıyor. Sanki piyangoyu kazanmış gibi. "Bana sarılmayacak mısın?" Kollarını genişçe açıyor.

Garip bir şekilde kollarına giriyorum, ona hafifçe sarılıyorum ve sonra geri çekiliyorum.

"İçeri girebilir miyim?" Cevabımı beklemeden kapıdan içeri girer.

Açık konseptli daireme bakarak ısıklık çalar. "Burası güzel, kardeşim. Fena değil. Kesinlikle o evsiz barınağından daha iyi."

İnanamadan başımı sallayıp kapıyı kapatıyorum. "Burada ne işin var?"

"Şehirdeydim," der ve mutfığa doğru gider. "Spagetti ister misin?"

"Evet."

"İyi. Açım. Buraya gelmek için uzun bir uçuş

yaptım." "Şehirde olduğunu söylemiştin sanırım."

Tezgahın üzerindeki dolapları karıştırmayı bırakıp omzunun üzerinden bana baktı. "Öyle mi dedim? Oh, demek istediğim, zaten buraya gelecektim. İlk olarak kız kardeşimi ziyaret etmeliyim diye düşündüm."

"Peki ya kızın?"

"Onu da. Hey, bundan biraz alabilir miyim?" Tabağı, kaynayan domates sosunun bulunduğu tencereye doğru uzattı.

"Henüz hazır değil." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Aniden ortaya çıkmasından hoşlanmadım. Wallace Jr. beni ve Eve'i sadece bir kez ziyaret etmişti. O ziyaret, çaldığı parayı geri almak isteyen adamlardan saklandığı içindi.

"Tamam, beklerim." Sanki ona rahatsızlık veren benmişim gibi tabağı mutfak tezgahına koyar. Tezgahın üzerine ellerini koyar ve bana bakar. Gözlerindeki o parıltı asla iyiye işaret değildir.

"Evlendiğini duydum."

İçgüdüsel olarak, parmaklarımdaki alyansları çevirmeye başladım. Kyle arabada parmağıma taktığı günden beri, uyumak ve duş almak dışında hiç çıkarmadım.

Ne yazık ki Wallace bu hareketi fark eder ve gözleri elime düşer. Kaşlarını kaldırır ve bana doğru gelir, elimi yakalayıp incelemeye başlar.

"Vay canına," diye haykırır. "O haklıymış. Şu taşın büyüklüğüne bak."

Elimi çekiyorum. "Kim haklıydı?"

"Eve. Bana Kyle Townsend adında bir adamla evlendiğini söyledi. Yalan söylediğini düşündüm. Çocuklar nasıldır bilirsin. Neyse, ismi araştırdım ve "hayır, kardeşim Williamsport'taki Townsend ailesinden biriyle evlenemez" diye düşündüm. Bu yüzden gelip kendim kontrol etmeye karar verdim."

Elimi arkama koymuş olmama rağmen, gözleri yine elimi arıyor.

"O elmasın büyüklüğünden, bunun doğru olduğunu anlıyorum. Parmağındaki lanet olası bir zirkon değil." Yaklaşır ve kollarını kavuşturur, 1,85 metrelik boyuyla hafifçe eğilir. "Ben de dahil olmak istiyorum," der.

"Neyin içine?" Onun sinsi bakışlarından kurtulmak için yanından geçiyorum. Nereye varmak istediğini anlıyorum ve bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Benimle böyle oynamayın kardeşim. Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Kyle Townsend'a ne oyun oynuyorsunuz? Bunu bilmek ve ben de dahil olmak istiyorum."

Kafamı sallıyorum. Tabii ki Wallace bunun için Williamsport'a geldi. İşe yaramaz piç.

"Onu dolandırmıyorum, Wallace," diyorum, öfkemi bastırmaya çalışarak. "Bu bir dolandırıcılık değil."

Vücudumdaki her sinir ucunu titreten bir kahkaha atıyor.

"Tabii ki öyle." Geri çekilir. "Bana karşı böyle davranmana gerek yok kardeşim. Senin gerçek halini biliyorum."

"Gerçek beni mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Aynı şekilde yetiştirildik. En iyileriyle yalan söyleyebilirsin..."

"Burada olan şey bu değil," diye sözünü kestim.

Gözlerini kırpıştırır ve beni baştan aşağı süzer.

"Ciddiyim, Wallace. Artık kendi şirketim olan meşru bir iş kadınıyım. Kyle ile Townsend Industries için danışmanlık yapmaya başladığımda tanıştık."

Hayır, bu tam olarak doğru değil ama bunu kardeşimle paylaşamam. Ona söylediğim her şeyi kendi çıkarları için çarpıtacaktır. Ve kardeşim çıkar sağladığında, çevresindeki insanlar kaybeden taraf olur. Kyle veya Eve'e zarar vermesine izin veremem.

Wallace uzun bir süre sessiz kalır. Sonra başını yana eğerek

"Ona aşık olamazsın." O öfkeyle nefes alır ve bir kahkaha atar. "Lütfen bana *aşk* için evlendiğini söyleme." Son kelimeyi sanki kirliymiş gibi tükürdü.

"Bekle." diye bağırır. "Sen her zaman... babam ne diyordu ona?" Parmaklarını tekrar şıklatır. "Yufka yürekliydin. İnsanlara karşı yumuşaktın," der gözlerini devirerek. "Belki de bunun *aşk* evliliği olduğuna inanıyorsun. Ama ben o aileyi araştırdım. Kasabada dolaşan söylentiye göre Kyle Townsend, babası kadar işinde acımasızmış. *Onun* aşık olmadığını biliyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutarım.

"Neden aşık olmasın ki?" Kyle'ın bana aşık olmadığını bilsem de soruyorum. Bu evliliğin sebebi bu değil. Ama Wallace ayrıntıları bilmiyor.

Bana sinsi bir gülümsemeyle bakıyor. "Ciddi ol, Ry-Ry. Kyle Townsend'ın birkaç fotoğrafını gördüm. Yakışıklı ve milyarderin oğlu. Söylentilere göre babası emekli olduğunda onun yerine CEO olacak."

Wallace, sanki önemli bir şey keşfetmiş gibi bana sertçe seslendi.

"Muhtemelen öyledir. Bir danışmanlık şirketi işlettiğini söylemiştin, değil mi?" Cevabımı beklemiyor. "Evet, muhtemelen senin onun için yaptığın işi, kendi işini ilerletmek için kullanıyordur. Eminim yatakta bile ona bedava danışmanlık yapıyorsundur. Nasıl yetiştirildiğimizin önemi yok, kendini kolay bir hedef haline getiriyorsun. Yufka yürekli falan."

"Kapa çeneni."

Wallace ellerini kaldırır. "Her neyse. Sadece şunu söylüyorum... Kyle Townsend'ın senden elde etmek istediği her şey için kullanıldığını bilmelisin. Bu sağduyu." Evimi gözden geçirir. "Seninle burada mı yaşıyor?"

"Evet."

Kıkırdar. "Gördün mü? Hiçbir zengin adam burada yaşamaz. Seni gerçek evine bile almaz. Muhtemelen gerçek kız arkadaşını orada tutuyordur. İstedğini elde edince, sana boşanma belgelerini sunacaktır. Seni kullanıyor. Evlilik öncesi anlaşma imzalatmıştır, değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez. Eve'in nasıl olduğunu bir kez bile sormadın," diye hatırlatıyorum ona. Geçmişimize rağmen, kardeşimin bu kadar bencil olması beni hala şaşırtıyor.

Gerçekten babasına çekmiş.

"Kim?"

"Eve. Kızın." Arkamdaki kapı açıldığında dönüp bakıyorum.

"Baba," Eve, Kyle'ın önünden girerken nefes nefese kalıyor.

Karnım düğümlenir, çünkü kocama kardeşimi bu şekilde tanıtmak istememiştim. Aslında, onların tanışmasını hiç istememiştim.

* * *

Kyle

Eve'in o tek kelimeyi söylediğini duyar duymaz, duyularım yüksek . İçeri girdiğimizde odadaki gerginliği hissedebiliyorum. Gözüm Wallace Martin Jr.'a takıldığında onu tanıyorum. Amcam Brutus ve güvenlik ekibinin bana verdiği raporda adı geçiyordu.

O pislüğün oğlunu zaten sevmiyor olsaydım, odadaki gerginlik onu sevmememi sağlayacaktı. Ancak, Riley bana dönüp baktığında gözlerindeki bakış, vücudumdaki her kasımı gerdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Eve babasına merakla sorar.

Riley, bu istenmeyen ziyaretçiye karşı tepkimi ölçmeye çalışır gibi hâlâ bana bakıyor.

"Ben..."

"Başka birinin evindeyken kendini tanıtmalısın," diye sözünü kestim. Odanın diğer ucuna sert bir bakış attım.

Eve'e bakarken kayıtsız olan ifadesi, beni gördüğünde sinsî bir gülümsemeye dönüşür.

Bu orospu çocuğu beni de hedeflerinden biri sanıyor.

Aptal.

"Özür dilerim. Riley'nin sizi tanıştıracaklarını sanmıştım." Karıma umutla baktı. "Bilirsiniz, biz bir aileyiz."

"Kendi ağzınla yapabileceğin bir şeyi karımdan isteme." Riley keskin bir nefes aldı.

"Ohh, Kyle küfretti. Küfür kavanozuna bir dolar daha."

Geniş, ela gözleri bana bakan Eve'e bakıyorum. Ona içten bir gülümseme gönderiyorum.

"Hâlâ tüm paramı almaya çalışıyorsun."

O gülüyor. "Söz verdin." Son bir aydır kapının yanındaki masada tuttuğumuz küfür kavanozunu işaret ediyor. Riley, Eve'in yanında çok küfür etme eğilimim olduğu için caydırıcı olarak bunu koymuştu.

Cüzdanımdan en küçük banknot olan yirmi doları çıkarıp kavanoza atıyorum.

"Bu çok fazla," diyor Eve.

Odanın diğer ucundaki babasına sert bir bakış atıyorum. "Bırak kalsın. Bu gece bitmeden iyi bir şekilde kullanılacağına dair içimde bir his var."

"Eve, okul üniformasını değiştir," diyor Riley sonunda.

"Wallace Jr.," aptal sonunda kendini tanıtır. Sanki ona dokunacakmışım gibi elini uzatma cüretini gösterir. "Riley'in ağabeyi."

"Ve Eve'in babası," diye eklerim, o eklemediği için.

"Evet, o da var. Sen Kyle Townsend'sın, değil mi? Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

Elini hala uzatmış durumda.

Kollarımı göğsümde kavuşturup onu baştan aşağı süzerim. "Karım neden içeri girdiğimde rahatsız görünüyordu, açıklamak ister misin?"

Kısa bir süre Riley'e bakar. Onun görüşünü engellemek için önüne geçerim.

Elini sallayarak önemsizmiş gibi gösterir. "Önemli bir şey değildi. Aile meselesi. Nasıl bir şey olduğunu biliyorsundur."

Gülerek geçiştiriyor ve bu ses bana ona yumruk atma isteği uyandırıyor.

"Wallace ziyarete geldi," diyor Riley. "Akşam yemeği neredeyse hazır. Bu akşam spagetti yiyeceğiz."

"Spagettiye severim," diyor Eve, kot pantolon ve tişört giymiş olarak yeniden ortaya çıkıyor.

Genelde akşam yemeği için takım elbiseyi çıkarırım, ama bu pisliği Riley veya Eve ile bir dakika bile yalnız bırakmak istemiyorum. Bunun yerine,

Eve'e masayı hazırlamasına yardım ederken Wallace Jr.'ı gözetliyorum. Dairedeki her şeyi, beni de dahil, gözleriyle süzdüğünü fark etmiyorum.

"Son matematik sınavımdan A aldım," diyor Eve akşam yemeği yerken. Wallace onun başarısını hiç önemsemiyor. "Ne zamandır evlisiniz?" diye soruyor Riley'e.

"Bir süredir," diye cevaplıyorum. "Neden sordun?"

Omuz silkiyor. "Düğüne davet edilmediğim için kırıldım." Kıkırdıyor. "Lanet olsun, küçük kız kardeşim için doğru kişi olduğundan emin olmam lazım."

"H harfi küfür kelimesidir. Kavanoza bir dolar atmalısın," diyor Eve babasına.

Orospu çocuğu kızına bakmıyor bile.

"Yani, onun ciddi bir ilişkisi olduğunu bile bilmiyordum. Sonra birden evlendiğini duydum. Eminim güzel bir düğün olmuştur. Muhtemelen çok para harcanmıştır," diye devam eder.

"Neden öyle olsun ki?" Ellerimi tabağımın üzerinde birleştiriyorum çünkü Riley'nin yemekleri ne kadar lezzetli olursa olsun, bu pisliğin yanında yemek yiyemiyorum.

"Sebebi yok." Omuz silkiyor. "Ama artık bir aile olduğumuza göre, birbirimizi daha iyi tanımalıyız. Senin de benim gibi bir iş adamı olduğunu duydum. Bir girişimim var..."

"Sarımsaklı ekmek isteyen var mı?" diye sorar Riley.

"Ben istiyorum," der Eve.

Wallace kız kardeşine kaşlarını çatarak bakar. "Tabii, tabii. Sen gidip biraz daha yapmaya ne dersin?"

"Biliyor musun?" diye araya giriyorum, öfkemi zar zor bastırarak. "Uzun bir gün oldu. Bu gecelik bu kadar yapsak nasıl olur?"

Saat daha yedi bile olmamış ama bu pisliğin yanında daha fazla kalmaya tahammül edemiyorum. Ancak, en son yapmak istediğim şey Eve veya Riley'nin önünde onu yere sermek. Onların bu tür bir şiddeti görmelerine gerek yok.

"Wallace, gitmeden önce dışarıda seninle konuşabilir miyim?"

Kaşları kalkıyor ve gözleri benden Riley'e kayıyor, sanki ona bunun ne olduğunu soruyormuş gibi.

"Kısa sürer. Seni fazla alıkoymak istemem," diyorum sahte bir dostlukla. "Yoğun bir programı olan bir iş adamı olduğunu biliyorum."

Göğsünü şişirir.

"O tabaklara dokunma," derim Riley'e, aynı anda sandalyemden kalkarım. "Döndüğümde onları temizlerim."

Wallace Jr. yine kızını umursamadan beni kapıya kadar takip eder. Eve "Hoşça kal baba" diyene kadar omzunun üzerinden ona yarım yamalak bir el sallamayla karşılık verir.

Yumruklarımı sıkıp o zavallı piçin boğazına yumruk atmamak için koridora adım atarken boynumu çitlatırım.

"Benimle konuşmayı kabul ettiğin için teşekkürler," diyorum ona. "Dediğim gibi, ikimiz de meşgul adamlarız, o yüzden lafı dolandırmayacağım. Bence sen akıllı bir adamsın, Wallace."

Kafası karışmış gibi alnı biraz kırışır. Çok geçmeden göğsü tekrar şişer.

"Teşekkürler, Kyle," der ve omzuma hafifçe vurur.

Elini sertçe bakar. Hemen elini çeker.

"Bu gece daha fazla konuşamadığımız için üzgünüm. Çocuk sabah okula gidecek, Riley ve benim de işimiz var."

"Evet... evet. Riley'e, senin şirketin için yaptığı danışmanlık işinin önemli bir şey olduğunu söylüyordum."

"Öyle. Ama benim de kendi iş girişimlerim var. Ailemle ilgisi yok. İşte burada sen devreye giriyorsun." Neredeyse komplo kurar gibi sesimi alçaltıyorum.

Wallace, aptal gibi, sessizce daha fazla bilgi almak için eğildi.

"Burada bu konuda fazla konuşamam. Ama seninle ortaklık yapmak isteyip istemediğini görmek için bazı detayları seninle paylaşmak isterim."

"Bu işin ne kadar kazanç getirebilir?"

Düşük bir ıslık çaldım. "Kolaylıkla altı haneli rakamların ortalarında bir gelir elde edebilirsin. Ve bu sadece başlangıç."

Gözleri açgözlülükle parladı.

"Yarın sabah saat yedi buçukta ofisimde buluşabilir miyiz?" Cevabını beklemedim. "Adresi biliyorsun, değil mi? Senin gibi zeki bir adamın araştırmasını yapmış olduğunu varsayıyorum."

Ayağa kalkar ve yüzünde gururlu bir gülümsemeyle başını sallar. "Elbette. Buraya gelmenin iyi bir karar olduğunu biliyordum."

"Kesinlikle katılıyorum." Omuz silkiyorum. "Peki, bunu burada bitirelim ve sabah konuşalım."

Gitmeden önce sabah ilk iş olarak benimle buluşacağına dair daha fazla söz verir. Aptal, koridordan çıkışa doğru yürürken neredeyse başı dönüyor.
Bir sonraki görüşmemiz bittiğinde aynı özgüvene sahip olmayacak.

BÖLÜM 34

Riley

Kyle dairemize geri girdiğinde, "Onun geleceğini bilmiyordum," diyorum.

"Biliyorum," diyor, sakın bir sesle.

"Gerçekten. Wallace Jr. ile aylardır konuşmadım. Onu Eve'i araması için aradım, çünkü Eve ara sıra onunla konuşmayı seviyor."

"Biliyorum."

"O çoğunlukla hayatımızdan uzak durur. Ciddi olarak, o olmasaydı onunla bir daha asla konuşmazdım. Ama o onun babası ve..."

"Riley." Kyle omuzlarımdan tutup sıkıca tuttu. Acı verici değil, daha çok rahatlatıcıydı. "Biliyorum dedim."

Gözlerimin içine bakarken yüzündeki ifade açıldı. Bakışlarında gizli bir anlam arıyorum. Bulamayınca nefes veriyorum.

"Babam gitti mi?" Eve, ikimizin de dikkatini çekerek sorar.

Kyle ilk cevap veren oldu. "Gitmek zorundaydı ama seni özleyeceğini söylememi istedi."

Eve'in omuzları çöküyor. "Hayır, yapmadı."

Kyle bana bakar, ama benim şaşkınlığım da onunki kadar belirgindir.

"Beni özlemeyecek. Benimle neredeyse hiç konuşmadı." Eve'in sesi kederli. "Sanırım sadece seninle tanışmak için geldi. Riley teyzenin evlendiğini ve kiminle evlendiğini söylediğimde, sana dair bir sürü soru sormaya başladı."

Kyle'ın çenesi gerilir, çenesindeki o belirgin kas öfkesini ele verir. Eve'in seviyesine gelmek için çömelir.

"Onun gelmesi benim hatam," diye bitirir.

"Hayır, değil," Kyle ona kararlı bir şekilde söyler. "Baban kendi kararlarını veren yetişkin bir adam. Ve bu kararlar onun çöküşüne neden olacak. Yaptığı ya da yapmadığı hiçbir şey senin suçun değil. Anladın mı?"

Sesindeki samimiyet kalbimi genişletir. Eve'in gözleri Kyle'ın onda ortaya çıkardığı hafiflikle dolduğunda, kalbim daha da genişler.

"Riley teyzeye şekerlerini verebilir miyiz artık?"

Kyle gülerek başını sallar. Eve mutfak adasına koşar ve daha önce getirdikleri poşetlerden birini açar.

"Al bakalım." Bana en sevdiğim Haribo jelibonları içeren bir poşet uzattı. "Kyle mağazaya uğradığımızda bunları senin için seçti. Dün gece başın ağrıyordu da ondan."

İkimize gülümseyen Kyle'a bakarım. "O kadar da kötü değildi demiştim." Eve ile birkaç tur video oyunu oynadıktan sonra başım ağrımaya başladı. İlaçlarımı alıp erken yatarken, o ve Kyle oyunu bitirdiler.

"Bu doğru tür, değil mi?" diye sordu, jelibonların bulunduğu poşeti parmaklarıyla okşayarak.

"Evet. Teşekkürler," diye fısıldadım.

Bana bakıyor ama "Eve, gözlerini kapat" diyor.

"Neden?"

"Sadece yap," diyor ona.

Eve gözlerini kapattığında, Kyle eğildi ve dudaklarını benim dudaklarımın üzerine yaklaştırdı. "Bana düzgün bir şekilde teşekkür et."

Parmak uçlarımda yükselip kolumu boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum. Öpücük düşündüğümünden daha yavaştı. Kyle'ın dudakları benimkilerle buluşuyor ve beni büyüüne çekiyor. Tüm vücudum ısınarak, birdenbire ortaya çıkan bencil kardeşim hakkında her şeyi unutturuyor.

"Daha fazlası da var," diyor dudaklarıma dokunarak, sonra geri çekiliyor.

"Artık gözlerimi açabilir miyim?" diye sorar Eve, ikimizi de güldürür.

"Teyzen akşam yemeğini hazırladığına göre, temizlik yapmaya ne dersin? Sonra senin oyununu bir tur daha oynayabiliriz. Dün gece için sana borçluyum," diyor Kyle, Eve'e. Bunu gülümseyerek söylüyor, ama sesinde rekabetçi bir ton duyabiliyorum.

"O on bir yaşında," diye hatırlatıyorum ona.

Omuzlarını silkiyor. "Rövanş maçı istiyorum."

"Peki, film izlemeye ne dersin?" Eve parmaklarını şıklatıyor. "*The Greatest Showman*'ı hala izlemedin."

Kyle'ın ve benim gözlerimiz birbirine kilitlenir. İkimizin de o hafta sonunu düşündüğümüzü biliyorum. Kyle'ın gözleri kararır ve onun da bunu hatırladığından şüphem yok. "Evet, izledim," der, gözleri hala bana kilitli.

"Ama birkaç şeyi

birkaç şeyi kaçırmış olabilirim."

Dudaklarımdan yayılan gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum ama boşuna.

"Tekrar izleyebiliriz," diyor Eve. "Acele edip mutfağı temizleyelim. Ödevlerimi yapmam lazım, sonra izleyebiliriz."

Onları mutfağı temizlemeleri için bırakıyorum, yüzümde hala bir gülümsemeyle jelibonlarımı yiyorum.

O seni kullanıyor.

Eve babası hakkında bir şey söylediğinde, kardeşimin suçlaması aniden aklıma geliyor. Bunu kafamdan atmaya çalışıyorum, ama kafamdaki alarm zilleri buna izin vermiyor.

Hayatımda her zaman olduğu gibi, Wallace Jr. ya da babam etrafta olduğunda, Wallace Jr. ruh halimi bozmayı başarıyor.

* * *

"O UYUYOR," diyor Kyle, Eve ile oyununu bitirdikten sonra yatak odasına girerken.

"Onu kesmeliydim," diyorum ona.

Kapıyı kapatıp kollarını kavuşturarak duruyor. Mavi pijama altı ve beyaz tişört giymiş. Her hareketinde kollarındaki kaslar şişiyor. O kaslara bakarak itiraf ediyorum: "Sonunda aklını başına toplayacağını düşündüm... umdum. Ne kadar harika bir kızı olduğunu fark edip, onun hayatının bir parçası olmak isteyeceğini düşündüm."

Nefes verip, başka yere bakıyorum. "Aptalca."

Kyle odanın karşısına geçer ve yatağın kenarına, yanıma oturur, kolunu benim vücuduma dolayarak.

"Artık ikinizi de rahatsız etmeyecek," diyor o kadar emin bir şekilde ki, neredeyse ona inanıyorum.

"Kendimi idare edebilirim. Sadece Eve'in benim yaptıklarımla uğraşmasını istemiyorum." Kyle'ın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. "İlk migrenim on iki yaşındayken oldu. Los Angeles'ın dışındaki başka bir şehre taşınmıştık. Babam başka *bir hoş kadınla* tanışmıştı. Ona öyle diyordu. Okulda zorbalığa uğradığım ve okul yönetiminin bunu örtbas etmeye çalıştığı için taşınmak zorunda kaldığımızı ona yalan söylememi istedi.

Başka bir yalan söyleme fikrinden nefret ettiğimi hatırlıyorum. Ona hikayeyi anlatırken başım ağrımaya başladı. Daha sonra ağrı çok daha şiddetlendi. Çok acı çekiyordum ama babam beni neredeyse hiç umursamadı. Beni doktora götürmenin ona ne kadar mal olacağından şikayet etti."

Tiksinti ve öfkeyle burnumu çektim.

"Artık onun planlarına katılmak istemediğimi söylediğinde, bana çok hassas olduğumu ve bunu aşmam gerektiğini söyledi. Migrenim için doktora gitmem yıllarımı aldı. Çoğu stres kaynaklı."

Kyle beni süzdü. "O hafta sonu migrenin bu yüzden mi oldu?"

Aylar öncesini, son önemli migrenimi hatırlıyorum. Birkaç yıldır o kadar şiddetli bir migrenim olmamıştı.

"Sanırım öyle," diye cevap verdim. "İnsanları dolandırmayı hiç sevmedim. Uzun süre boyunca tek bildiğim şey buydu. İsteddiğimi elde etmek için yalan söylemek."

"Peki baban?" diye sorar Kyle.

"Evinden ayrıldığım günden beri onunla konuşmadım. Birkaç yıl sonra, kardeşimden kredi kartı ve banka dolandırıcılığından tutuklandığını öğrendim. Duruşması sırasında mahkemeye gittim ve suçlu bulunduğu kararı dinledim. Babamla ilgili son hatıram, turuncu tulum giymiş, kelepçeli olarak mahkeme salonundan çıkarılırkenki hali."

Kyle başını sallar. "Eve'e babasının gerçekte kim olduğu hakkında konuşmalısın." "Sana olanları ona anlattığı için üzgünüm."

Kafasını sallar. "Bu umurunda değil. Ama o, babasının aklını başına toplayıp bir ebeveynin yapması gerektiği gibi ona değer vereceğini umarak bekliyor. Onun ona nasıl davrandığını gördün. Umurunda bile değil. Kendinden başka kimseyi umursamayan bencil bir pislik. Bu geceden sonra, zaten gelemeyecek. Ama Eve bunun onun suçu olmadığını bilmeli."

"Haklısın," diye kabul ediyorum. "Çocuklarla bu kadar iyi olmayı nasıl başardın?"

O sırtarak cevap verdi. "Beş kardeşin en büyüğüyüm ve bir sürü küçük kuzenim var."

Onu işaret ediyorum. "Küfür kavanozu için bir dolar daha."

"Daha önce yirmi dolar koydum çünkü beni o kadar sinirlendireceğini biliyordum ki, hafta sonuna kadar kavga kavga dolduracaktı."

Gülüyorum. "Onda öyle bir huy var."

"Bir daha buralarda olmayacak," Kyle, aynı anda uyluğumu sıkarken söz veriyor.

Vücudumu saran güvenlik hissi ani gelir.

"İyi." İç geçiriyorum ve koridorda Wallace ile ne olduğunu sormaya bile zahmet etmiyorum.

O seni kullanıyor.

Ne yazık ki, Wallace'ın sözlerini kolayca unutmak o kadar kolay değil. Ben, herkesten çok, bunun doğru olduğunu biliyorum. Kyle, bu evlilikten Dean'den intikam almak istiyor. Bu gerçek değil. Bu hayatın bazı kısımlarının gerçek gibi hissettirmeye başlamasına engel olamıyorum.

"Kyle..." diye sormaya başlıyorum ama telefonum çalıyor. Bir göz atıp nefes alıyorum. "Dean arıyor."

Dean'in benimle iletişime geçmesinden bu yana haftalar geçti. O gün salonda ona flash belleği verdiğimden beri.

Kyle'ın çenesi gerilir. "Hoparlör."

Cevap verip hoparlörü açtım. "Dean."

"Onunla birlikte değilsin, değil mi?" diye sorar.

"Ona olsaydım telefona cevap vermezdim," derken Kyle'ın gözlerine bakıyorum.

"Tanrım, senden kurtulduğuma çok sevineceğim."

Bu sözleri o kadar küstahça söylemesi, omurgamdan bir korku dalgası geçer. "Az önce ne dedin?"

"Hiçbir şey." Boğazını temizledi. "Dinle, o lanet dosyalar her şeyi içeriyor. Ve biz de o çöp aileyi kim olduklarını ve ne olduklarını ortaya çıkarmak için hepsini kullanacağız."

"Bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü o aptal kocanı ölümüne doğru sürüklemek üzeresin. Bir hafta sonra bir basın toplantısı olacak. Ryan Nick tarafından düzenlenecek."

"Belediye meclisi üyesi mi?" Bu isim tanıdık geliyor. "Evet."

"O senin için kim?" diye soruyorum.

"O benim... Bu seni ilgilendirmez!" Dean, istemeden fazla bilgi verdiğini fark etmiş gibi aniden patladı. "Onu basın toplantısına getir. Nasıl yapacağın umurumda değil. O pislik batacak."

Telefonun sesi kesildi ve Dean'in telefonu kapattığını anladım.

Kyle'ın yüzündeki gülümsemeyi görünce şaşırıyorum. "Basın toplantısının konusu ne, biliyor musun?"

Kyle başını sallar.

"O zaman neden öyle sırtıyorsun?"

"Çünkü az önce kiminle çalıştığını söyledi." Dudakları daha da genişledi. "Ve intikam çok tatlı olacak."

Aramızda bir sessizlik olur.

"Bu saçmalığı bir kenara bırak," diyor, sesi baştan çıkarıcı bir şekilde alçak.

Kyle parmağının ucunu dudağımın altından çeneme ve boynuma doğru kaydırıyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Bütün gün senin içinde olmayı özledim."

Gözlerini kısmasıyla meme uçlarım sertleşir.

"Göster bana," diye fısıldarım.

Son kelime ağzımdan çıkmadan, o üzerime çıkıyor. Kyle benimle yavaşça sevişiyor. Bir süre sonra telefonum tekrar çalmaya başlasa da, nefes almam için beni bırakmıyor.

Zihnimin derinliklerinde, bir zamanlar gerçek bir babam ya da beni seven bir ağabeyim olacağı umudunu barındıran o aptalca yerde, Kyle ve benim sonsuza kadar böyle kalmamızı dilemeye başlıyorum.

Bu evliliğin intikamdan daha fazlası olmasını.

BÖLÜM 35

K_{yle}

Ertesi sabah, Townsend Industries'in bodrum katındaki ofislerinde beklerken heyecanla doluyum. Burası, bu binada sadece bir avuç insan, çoğunlukla aile üyeleri tarafından bilinen birkaç yerden biri.

"Seni sevdiğim için şanslısın, evlat," diyor Brutus amca. "Bunun için sabahın köründe yataktan kalkmak zorunda kaldım," diye mırıldanıyor nemli odanın köşesinde.

Kıkırdayarak gülüyorum.

"Aynen öyle," diye ekliyor babam, ama daha da kısa ve öz bir şekilde.

Saat sabah altı buçuk. "İkiniz de evde kalabilirdiniz. Bu ikisini tek başıma halledebilirim."

Babam burun kıvrır. "Seni iş başında görmek istiyorum." "Ben de," diye ekler amcam.

Bu sabah iki kuşu bir taşla vuracağım. Wallace Jr. bir saat sonra burada olacak, ama önce başka bir sorunu halletmem gerekiyor. Dean Walsh'un karımın telefonunu aradığını hatırlayarak parmaklarımı kırıstırıyorum.

"İlki geldi," diyor Brutus Amca, telefonuna gelen bildirimi gördükten sonra.

"Onu içeri almaya ne dersin?"

O homurdanarak çelik kapıdan çıkıyor.

Amcamın iki adamla birlikte geri dönmesi çok uzun sürmüyor. Onlardan biri güvenlik ekibimizin bir başka üyesi. İki iri adamın arasında, şok geçirmiş Jacob Hartcliff var. *Williamsport Daily gazetes*i muhabiri.

Hartcliff sadece 175-178 cm boyunda. Brutus amcamın 206 cm boyuyla benden 15 cm daha uzun olduğunu düşünürsek, Hartcliff'i ergen gibi gösteriyor.

"Bu ne hakkında?" diye sorar Hartcliff, ama çelik kapılar arkasından kapandığında irkilir.

"Güvenlik ekibimiz dışarıda bekleyecek," diye söylüyorum, o omzunun üzerinden bakarken. "Onlar çok otoriter olabilirler. Ve bu toplantıyı

olabildiğince dostane tutmak
istiyorum." Gözleri

korkuyla büyüdü.

Elimi odanın köşesine doğru uzatıyorum. "Babamla tanıştınız, değil mi?"

Hartcliff hiçbir şey söylemez. Babam da öyle. Yüzünde somurtkan bir ifadeyle orada durur ve muhabire sert bir bakış atar.

"Belki de tanışmadınız," diyorum sessizliğe. "Babam muhabirleri pek sevmez. Bu özelliğini ondan almışım." Kıkırdayarak, "Zamanım kısıtlı, çabuk bitirelim. *Williamsport Daily'deki* son makalenin arkasında sen varsın, değil mi? Makale, ailemi kötülemek için ürkütücü bir şekilde yaklaşmıştı," diyorum.

Hartcliffe'e eğilip cevabını beklerim.

"W-Whitney Donaldson o makaleyi yazdı."

Babam alaycı bir şekilde güler.

"Babam, korkakların başkalarının arkasına saklanarak saçmalıklarını örtbas etmelerinden hoşlanmaz, özellikle de bu kişi bir kadınsa. Bu da ondan aldığım bir başka özellik." Üst dudağımı kıvrarak ona sert bir bakış attım. "Yazar olarak onun adı yazıyor, ama bilgileri ona veren ve makaleyi onun için yazan sizdiniz."

"Ben..." Dikkatini babamla benim aramda değiştirir.

"O bize her şeyi anlattı. Onu stajyerden muhabir yardımcısına terfi ettirme bahanesiyle bu işi ona verdin. Sanki bunu yapmaya yetkin varmış gibi. Ayrıca, Jayceon Carlson'ın aylar önce yayınladığı blog yazıları ve diğer makalelerin arkasında da sen varsın, değil mi?"

Gözleri büyüdü. "Ben bir muhabirim. Haberleri bildirmek yasa dışı değil. Masama bir şey gelirse, halka karşı sorumluluğum var."

"Anlıyorum." Omzuna hafifçe vuruyorum. "Sen bir memur gibisin. Görevini yapıyorsun. İşini yaptığın için kesinlikle zarar görmemelisin." Bir an durup omzunu daha sıkı tutuyorum. "Ama sen işini yapmıyordun, değil mi? Hayır," onun yerine cevap veriyorum ve omzunu daha sıkı tutuyorum.

Hartcliff'in yüzü kıpkırmızı olur.

"Yazdığın yalanlarla kendi kişisel saçmalıklarını ailemden çıkarıyordun. Hepsi, kız kardeşim stajyerken senin emirlerini yerine getirmeyi reddettiği için, değil mi?"

Kennedy, *The Williamsport Daily*'de kısa bir süre staj yapmıştı. Meğer bu pislik, kadın stajyerler arasında bir şöhrete sahipmiş.

"Ne, hayır?"

"Kızımı yalancı mı diyorsun?" diye bağıır babam, Hartcliff'in yüzüne yaklaşıarak.

"Bunu gerçekten yapmak istemezsin," diyorum ona. "Onu kızdırır. Ya beni?" Boş elimle göğsümü okşuyorum ve boynunun yanını o kadar sıkı sıkıyorum ki, bir dizinin üzerine çöküyor. "Kimsenin ikizime bulaşmasından nefret ederim. Kennedy bunu yıllar önce, olay olduğunda söylememiş olması çok kötü. Belki bu dramının bir kısmı önlenebilirdi."

Babam homurdanır. "Kalk lan."

Hartcliff ayağa kalkar.

"Tekrar söylüyorum, bunu hızlandırmam lazım," diyorum. "Buraya sadece Kennedy'ye yaptıkların yüzünden gelmedin. Birkaç hafta önce bir flash bellekte bazı bilgiler aldığını da biliyorum, doğru mu?"

Kızarmış yüzlü Hartcliff, öfkeli iki Townsend adamının arasında, sulu ve korkmuş gözlerle bakarken hiçbir şey söylemez.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Dean Walsh, aylar önce yazdığın o saçmalığı sana rapor etmek için geldi ve bizim sahip olduğumuz terk edilmiş evler hakkında flash bellekteki dosyaları sana verdi, değil mi? Gelecek hafta Ryan Nick, bu bilgilerle ailemi ifşa eden bir basın toplantısı düzenleyecek. Her şeyi doğru mu anladım?"

Cevabını beklemedim.

"Bunun yerine şöyle olacak. O evler hakkında sekiz makalelik bir dizi yazacaksın, çünkü hepsi Townsend'ın evsizleri ev sahibi yapma yardım programının bir parçası. Her makalede yeni ev sahibi ile röportaj yapacaksın.

"Başkalarına işini yaptırmaktan çekinmediğine göre, bunu tamamen kadınlardan oluşan bir ekibe devretmeni tercih ederim. İlk makale ve röportaj, basın toplantısından sonraki hafta yayınlanacak. Toplam sekiz hafta boyunca haftada bir makale yayınlanacak.

"Seri tamamlandığında, görevinden istifa edecek ve bir daha bu alanda iş aramayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Ben... ben... ben değildim."

"Konuşmayı kes, başımı ağrıtacaksın. Anlaşıldı mı?" O başını sallar.

"Güzel. Gözümün önünden kaybol."

Birkaç saniye sonra, Brutus Amca Hartcliff'i odadan dışarı çıkarır.

Babam bana döner. "Burnunu bile kırmadın mı?" "Kennedy ona bir şey yapmaya çalıştığında kıldı, hatırladın mı?"

Gözlerini devirir. "Onu arayıp, üç yıl önce o pislik ona tacizde bulunduğunda bana söylemediği için azarlayacağım. Sonra da onu kendim ziyaret edeceğim."

"Makaleler bitene kadar bekleyemez misin?"

Alaycı bir şekilde gülümser ama kabul eder. "Sabah sekizde bir toplantı için ofise gitmem gerekiyor."

"İyi." Başımı sallarım. "Bir sonraki ziyaretim daha kişisel."

Babamın yüzünde nadir görülen bir ifade belirir. "Bu seferki zarar görmeden çıkmasın."

Parmaklarımın eklemlerini kırdırdım. "Merak etme."

Birkaç dakika sonra, Brutus amcam Wallace Jr. ile birlikte kapıdan içeri girer. Dudaklarım sinsî bir gülümsemeye bürünür, çünkü bu benim beklediğim gerçek toplantıdır. Hartcliff sadece ısınmaydı.

"Ofisinde buluşacağımızı sanıyordum," diye başlar Wallace. "Ama kaldığım otelde iri yarı bir adam beni karşıladı ve buraya getirdi."

Brutus amcamın çıkmasını bekledim, böylece Wallace ile baş başa kaldık. "Evet, bunu özel bir Townsend hizmeti olarak düşün. Ne de olsa biz aileyiz."

"Bu oda ne böyle?" Etrafına bakındı. "Ofisin bu boktan yerden daha şık olmalı."

"Öyle."

Bana sırtını dönmüş olan Wallace, aniden dönüyor. O anda, karnının en yumuşak yerine yumruk atıyorum. O da iki büklüm oluyor.

"Ne oluyor?" diye sorar, kendini düzeltmeye çalışırken.

O kadar uzağa gitmesine izin vermeden çenesine sağ kroşe indiriyorum. "Seni ofisime 3 metre bile yaklaştırmam. Lanet evimde olman yeterince kötüydü," diyorum sertçe.

Geriye doğru sendeledi. "Bu bir saldırı."

"Hadi oradan," dedim ve yüzüne bir yumruk attım. Çıkan çıtırtı sesinin hemen ardından burnundan kan fışkırması, kemiğin kırıldığını gösteriyordu. "O entrikacı, yalancı, aptal kıcını olduğun yerde tutmalıydın."

Öfke beni ele geçirir ve tek düşünebildiğim, dün gece Eve ve ben eve girdiğimizde Riley'nin gözlerindeki bakışlardır. Gözlerinde korku vardı. Buna ek olarak, onun geleceğini bilmediğini ısrarla söylemesi beni çok kızdırdı. Sanki onunla çalıştığından şüphelendiğimi falan sanıyordu.

Bunu yapmayacağını biliyorum.

Çünkü karımı tanıyorum. Onu neredeyse kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum.

"Onun yeğenine olan sevgisini, bir akbaba gibi ona yapışmak için kullandın. Dün gece Eve'e birkaç saniyeden fazla bakamadın bile." Ona tekrar yumruk atıyorum.

Wallace bana vahşice yumruk atar, ama ben kolayca kaçırım.

"O senin kızın ve ona iki cümleden fazla bir şey söyleyemedin. Sen en kötü türden bir adamsın." Bir yumruk daha atınca kıcının üstüne düşer. "Adam bile değilsin."

Ayağa kalkmaya çalıştığında, ayağımı göğsüne koyarak onu yerde tutuyorum. "Senin gibi zavallı biriyle asla iş yapmam.

Sen bir pisliksin. Dün, Riley ve Eve'i son kez gördüğün gündü."

"B-Bunu Riley mı ayarladı?"

"Karımın adını ağzına alma!"

"Bir dakika içinde, güvenlik görevlilerim o kapıdan geri gelecek ve seni aldıkları arabanın arkasına tıkacaklar. Sonra seni birkaç yıldır kaçtığın iki kardeşe teslim edecekler. Arayıp haber verdik bile. Gece boyunca Williamsport'a giden uçağa binmişler."

Dün gece Riley, Wallace'ın iki kardeşin liderliğindeki bir çeteden kaçtığını ve birkaç yıl önce onlardan saklanmak için onu nasıl kullandığını anlattı.

"Onlarla görüşmeden sonra hayatta kalacağını sanmıyorum."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Brutus Amca içeri girdi. "Bitti mi?"

Omzumun üzerinden gülümsedim ve başımı salladım. "İyi. Karım uyanmadan eve gitmek istiyorum."

"Lütfen Mia teyzeme benim için bir öpücük ve kucak verin," diyorum ve çıkmaya başlıyorum.

O burun kıvırıyor. "Ben sadece karıma benim için öpücükler veriyorum. Artık senin de kendi karın var. Git ona sarıl ve öp. Mia'ya selamını iletacağım. Bir gün kahve dükkanına uğra."

"Giderim. Karımı ve Eve'i de getiririm."

O başını sallar ve ben o nemli bodrumdan çıkarım. Wallace Jr. işini bitirdi ve ben bunun için en ufak bir suçluluk bile duymuyorum. O piç kurusu bunu hak etmişti.

BÖLÜM 36

R*iley*

Kyle ve ben belediye binasının lobisine girerken etrafta dolaşan gazetecileri ve kameraları fark ettim. Bugün Ryan Nick ile basın toplantısı var. Gazetecileri ve gazeteleri davet etti ama konuyu gizli tuttu.

Townsend Industries'i ifşa etmek üzere olduğunu düşünüyor, ama olacak olan bu değil.

"Kimliklerinizi gösterin," diye talep ediyor iri yarı güvenlik görevlisi. "Al," Kyle ona davetiyelerimizi kısa bir şekilde uzatıyor.

"Listedeyiz."

Güvenlik görevlisinin sesi aniden değişir. "Bu taraftan, Bay Townsend."

Kyle elimi tutar ve ön sıraya eşlik ediliriz. Kalabalıkta çok sayıda meclis üyesi ve iş adamı vardır. Ryan Nick podyumun arkasında durmuş, içeri girenlere el sallamaktadır. Kyle'ı görünce durur.

El sallarken gülümsemesi genişler.

Kocam da el sallar ama "Adi herif" diye mırıldanır.

"Kyle," Ryan bulunduğu yerden, "geldiğin için teşekkürler. Bugünkü basın toplantısını özellikle ilginç bulacağınızı düşünüyorum."

Kyle, biz yerlerimize otururken ona sadece başını sallar. "Katıldığınız için hepinize teşekkür ederim," diye başlar Ryan Nick.

Yeni atanan belediye meclisi üyesi olarak yapmayı planladığı şeyleri anlatırken ben pek dikkatimi vermiyorum.

"Bu şehri yolsuzluktan kurtarmak için birlikte çalışacağız. Bu şehre ve halkına zarar veren tüm büyük şirketleri ve işletmeleri ifşa etme sözümü tutacağım."

Büyük açıklamalar yapıyor. Kyle'a bakıyorum; bana gülümsüyor ve başını sallıyor.

"İlk olarak Townsend Industries ile başlayacağım."

Odanın her yerinde şaşkınlık sesleri yükselir. Kameralar yanıp sönmeye başlar ve gazeteciler ellerini kaldırır. Gözler, hiç tepki göstermeyen Kyle'a odaklanır.

Bunu bir fırsat olarak değerlendirip elimi kaldırıyorum.

"Walsh Technologies için bu tarihi gün için tebrikler," diyerek ayağa kalkıyorum.

"Şu anda soru sorma zamanı değil," Ryan Nick beni susturmaya çalışıyor, ama ben ısrar ediyorum.

"Sözde sahip olduğunuz sahte kanıtları ortaya çıkarmadan önce neden biraz zaman ayırmıyoruz? Herkesi kendi cenazenize davet ettiğinizi bilmek nasıl bir duygu?"

Gözleri fal taşı gibi açılır.

"Ö-özür dilerim," diye kekeliyor Nick.

"Hayır, özür dilemesi gereken benim. Bu yanlış bir soruydu. Bugün başka belediye meclisi üyeleri de getirmişsin. Asıl sorum şu: amacının yolsuzluğu ortaya çıkarmak olduğunu söylüyorsun, ama sen ve bu meclis üyelerinden bazıları belirli konut ve inşaat izinlerini geçirmek için rüşvet almadınız mı?"

"A-Affedersiniz?" Ryan kekeler.

Belediye meclisi üyelerinden ikisi doğrulur ve birbirlerine bakar. Diğer muhabirler ve kameramanların dikkatlerini benimle Nick arasında gidip geldiğini hissedebiliyorum.

"Ya da şuna ne dersiniz? Neden yeğeniniz Dean Walsh'a, Townsend Industries'te işe girmem için bana şantaj yapmasını söylediniz, böylece neredeyse on yıl önce kurumsal casusluk suçlamasıyla tutuklanan kardeşinizin şirketi ve ailesi hakkında kirli çamaşırları ortaya çıkarabilecektiniz?"

Etrafımda bir sürü nefes kesme ve fısıltı sesi duyulur.

Meğer Ryan Nick, Dean Walsh'un amcasıymış. Dean'in babasının üvey kardeşıymış. Kyle'ın güvenlik ekibi bunu ortaya çıkarana kadar gizli tutulan bir gerçek.

"İsterseniz, yeğeninizle aramızdaki kayıtları dinleyebilirsiniz."

Telefonumu çıkarıp Dean ile yaptığım telefon görüşmelerinden birini dinletiyorum. Kayıтта, Dean'in Townsend ailesine karşı açıkça bir intikam duygusu beslediği anlaşılıyor.

"Bekle, belki bu biraz daha ilginç olabilir." En son kayda geçiyorum ve Dean'in bana bugünkü basın toplantısına katılmam için talimat verdiği kaydı dinletiyorum.

Ryan'ın gözleri, kafatasından fırlayacakmış gibi şişer.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz! Senin kim olduğunu bile bilmiyorum!" der.

"Ben mi?" Göğsümü işaret ettikten sonra yavaşça güneş gözlüğümü yüzümden çıkarırım.

"O benim karım," Kyle ayağa kalkarken güçlü bir şekilde ilan eder.

Nefes kesen fısıltılar yerine, tüm kalabalık sanki onun söyleyeceği her şeyi kaçırmamak gerektiğini biliyormuşçasına sessizleşir.

Kyle, Ryan'a sert bir bakış attı.

"Bu arada, davet için teşekkürler," Kyle yüzünde şeytani bir gülümsemeyle başlar. "Yüzündeki şaşkınlıktan anladığım kadarıyla, yeğenin sana karımın da benimle geleceğini söylemeyi unutmuş."

Kyle'ın güvenlik ekibinin keşfettiğine göre, Ryan Nick, Dean Walsh'un ona nasıl bilgi sızdırdığını bilmiyordu. O sadece, elinden gelen her şekilde kanıt bulmasını istiyordu.

Kyle devam eder: "Getirdiğin projektörü kullanarak, şirketimden yasadışı olarak aldığın dosyaları açmaya ne dersin? O gizli dosyadaki birçok ev."

Ryan ikinci bir nefes alır. "Evet." Boğazını temizler. "O evlerdeki şüpheli iş ilişkilerinizi çok iyi biliyoruz. Bu..." Tıklayıcıya basar ve her iki yanındaki ekranlarda ayrıntılı bir sunum belirir.

"Asistanıma bu sunumu sizin için hazırlatmıştım," diyor Kyle.

Sunumu Ryan'ın ekibine nasıl ulaştırıp basın toplantısı için yüklemelerini sağladığını bile bilmiyorum.

"Görüyorsunuz," Kyle kalabalığa ve kameralara döner, "Ryan'ın yasadışı olarak elde edildiğini ve hayal ettiği saçmalıklar için kullanıldığını düşündüğü evler, aslında bizim hayırseverlik programımızın bir parçası. On yıllardır, Townsend Industries ve ailem, daha az şanslı olanları barındırmakla uğraşiyor. Biz sadece bunu medyaya övünmek için kullanmamayı tercih ettik."

Bir süre durur.

"Bu çok bayağı bir şey." Omuzlarını silkiyor.

"Ama sen ve yeğenin, kardeşinin acınası bahanesiyle ailemden intikam almak için kaynaklarınızı kullanmaya çalıştığınız için... bizim bu hayırseverlik faaliyetlerimizi ifşa etmek zorundayız."

"Bu yalan!" diye bağırır Ryan. "O evler, ailenizin istediğini elde etmek için saldırdığı, tehdit ettiği ve hatta öldürdüğü yerler!" diye öfkeyle söyler.

Kyle cevap verirken hiç telaşlanmıyor. "Ryan, zihinsel sağlığın konusunda biraz endişeliyim. Gördüğün gibi, kanıt tam önünde. Hatta, cömert bağışlarımızla aldıkları yeni evler hakkında medyaya konuşmaları için geçmişteki bazı bağışçılarımızı bile davet ettim. Oh," Kyle sertçe söyler, "ve yarından itibaren, *The Williamsport Daily* bu projeyle ilgili sekiz haftalık bir dizi yayınlayacak. Hepiniz bunu izlemelisiniz."

Kalabalığa gülümser, tam bir gösteri yapar.

"Ancak şimdilik, Ryan, bu dost canlısı memurların seni tutukladığı rüşvet ve şantaj suçlamalarıyla ilgili olarak bir avukatla konuşman gerekecek."

Bir grup ajan, birkaç gazeteciyi ve kameralarını iterek Ryan'a yaklaşıp.

"Bu saçmalık!" Ryan, ajanlar onu yakalayıp kelepçeleri takarken haykırır.

"Endişelenme," diyor Kyle ona. "SEC, FBI ve yerel polis, eşim ve benim bugün söylediğimiz her kelimeyi destekleyecek tüm kanıtlara sahip."

Tek duyabildiğim, gazetecilerin bir sürü soru sorması ve Ryan'ın tutuklanmasını çekmek için kameraların tıklaması.

Ryan yanımdan geçerken Kyle onun kolunu tutar. "Şirketimde kiminle çalıştığını bulacağım. Merak etme," der, sadece ben ve Ryan'ın duyabileceği kadar alçak sesle.

Ryan ve diğer iki belediye meclisi üyesi götürülürken içimi tatmin edici bir heyecan kaplıyor.

"Gitme vaktimiz geldi," diyor Kyle kulağıma fısıldayarak ve elini belime doluyor.

"Bütün bunları görmek istiyorum," diyorum, ona bakmadan.

"Ben de karımla yalnız kalmak istiyorum." Kulağıma o kadar yakın söylüyor ki, dudakları cildime hafifçe değiyor. Tüylerim diken diken oluyor. Belimi saran eli sıkılaşıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

Şu anda tüm dikkatler bize çevrilmiş olsa da, tek düşünebildiğim onunla yalnız kalmak.

"Soru sorma," diyor Kyle, bir eliyle beni korurken, diğer eliyle omuzlarımı sararak.

Güvenlik görevlileri, arabaya kadar kalan yolu bizi korumak için orada bekliyor.

Arabaya bindiğimizde, "Başka biri daha var mı sence?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Ryan Nick'in Townsend Industries'in içinden biriyle çalıştığından şüpheleniyorum."

"Yüksek mevkili biri olmalı," diyorum, kafam karışık. "Polis, tüm bu olaydaki rolü nedeniyle Dean'i de tutuklayacak."

Kyle başını sallar. "Hepsi hak ettiklerini bulacaklar. Şu anda onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Buraya gel de seni aile şirketine çalışmaya ikna edeyim," diye homurdanır.

* * *

Kyle

"Townsend Industries için çalışmalısın," diyorum Riley'e onu kucağıma oturması için çekerken söylüyorum. Bugünkü basın toplantısı için etek giymeyi tercih etmesine çok sevindim.

O gülüyor. "Birkaç hafta daha çalışacağım zaten."

Kafamı sallayarak ona, "Danışman olarak değil. Kalıcı bir çalışan olarak. Ben kalıcı COO'ya terfi ettiğimde. Sana ihtiyacımız var," diyorum.

Eteğinin bel kısmından gömleğini çıkarıyorum. Ellerimi çıplak tenine koyduğumda içimi bir elektrik akımı geçiriyor.

"Kendi işim var," diye mırıldanıyor. "Ayrıca, bırakamayacağım bir çalışanım da var."

"Charlotte'u da işe alacağım. Ve ikinizin maaşını iki katına çıkaracağım." Boynunu öptüm, titremesine neden oldum.

"Hayır. Kendi işimi yapmayı seviyorum."

Sesi boğuk. Bu ses benim sikimi tahrik ediyor.

"Fikrini değiştirmek için birkaç yol bulabilirim. Bu konuyu şimdilik rafa kaldıralım."

Şu anda tek istediğim karımın bacaklarının arasında olmak.

"Buraya gel," diyorum ve yüzünü öpmek için ellerimle yüzünü tutuyorum.

"Yapamayız." O gülüyor. "Birkaç dakika sonra evde olacağız."

"Şoförümüze, ben eve gitmemizi söyleyene kadar dolaşmasını söyledim." Bugün ofise gitmiyoruz.

Riley geri çekilir, kolları omuzlarımda. "Doğruluk mu cesaret mi?" Dudaklarım gülümser. "Cesaret."

Omuzları hafifçe çöküyor. Bir an için onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyorum. *Nasıl?*

Ancak, ifadesi o kadar hızlı değişir ki, hayal etmiş olmalıyım.

"Beni bu arabanın arkasında çığlık attırmaya cesaret et."

"Şimdi mantıklı konuşuyorsun."

Onu belinden tutup pozisyonumuzu değiştirerek onu altıma aldığımda, o çığlık atarak gülüyor. Gömleğinin düğmelerini çekip eteğini beline kadar yukarı çekiyorum. Giydiği dantelli sütyenini aşağı çekip, açgözlü ağzıma göğüslerinden birini alıyorum.

Tadı çok tatlı. Sikim anında sertleşir. Pantolonumu çıkarıp sikimi o kadar derine sokma isteğiyle mücadele etmek zorunda kalırım ki, çığlık atmaktan sesi kısılır. Bunu ne kadar istesem de, yapmadan önce vücudunun her santimini tatmak istiyorum.

"Kyle," Riley adımı mırıldanıyor ve vücudumda sıcak, bulanık hisler ve boktan şeyler akmaya başlıyor.

Hayatımın geri kalanında da benim adımı böyle söylemesini istiyorum.

Son zamanlarda bu düşünceyi o kadar çok düşündüm ki artık beni şaşırtmıyor. Ancak bunu yüksek sesle söylemek yerine, vücudunda aşağı doğru ilerliyorum. Yemeğimin tadını çıkarmak için bacaklarını omuzlarıma üzerine zorla koyuyorum.

Riley'nin amı, daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor. Tatlı ve bana balın tadını hatırlatıyor. Bu şeyi şişeleyip tüm yemeklerime katabilseydim, yapardım.

Yapamayacağım için, onu en sevdiğim yemekmiş gibi yemeye razı oluyorum. Çünkü öyle. İnlemeleri ve iniltileri beni daha da azdırıyor. Altımda kıvrınmasını, adımı haykırmasını, kendini kontrol edememesini istiyorum. Riley çığlık atan biridir. Evde veya işte her zaman bunu dışa vurabilir.

Ama bugün, her bir hecesini duymak istiyorum.

Dilimi klitorisinin etrafında gezdirirken, aynı zamanda iki parmağımı da onun içine derinlemesine sokuyorum. Parmaklarımı makas gibi açıp kapayarak duvarlarına vuruyorum, ama aynı zamanda onu benim sikim için hazırlıyorum. Riley kalçalarını kaldırıyor ve açıkça daha fazlasını istiyor. Birkaç dakika içinde bacakları başımın etrafını sıkıca sarıyor ve orgazm oluyor.

Çıkardığı boğuk inilti benim egomu okşuyor. Onun tüm sıvılarını mutlu bir şekilde yalıyorum. Vücudu titremeyi bırakana kadar sikimi çıkarmıyorum.

Riley pozisyonundan sıçrar ve hızla üzerime çıkar. Sikimin ona girdiğini izlemek için eteğini daha da yukarı çekerim.

"Eteğimi yırtacaksın," der nefes nefese.

"Sana yüz tane daha alırım," diyorum. Onu alırken manzaramı engelleyecek hiçbir şey istemiyorum.

"Bu çok saçma..."

Onu bir öpücükle susturuyorum. "Konuşmayı kes ve sikimin üzerine otur, karıcığım," diye homurdanıyorum.

Sikimin ucunu amının dudaklarına sürtünce vücudu titrer. Riley ellerini boynuma dolayarak üstüme oturur. Ellerimi kalçalarına dayarım.

"Seni benim yapışımı izle, karıcığım," diyorum.

Onu yavaşça üzerime kaydırdım ve içimi saran elektrik şoku her seferinde beni deli ediyordu. Onu ofisimde ilk kez çıplak olarak aldığımdan beri ona prezervatif takmadım. Her seferinde çıkarmayı başarsam da, bir parçam onun amını spermimle ıslatmak istiyordu.

Göz kapakları kapanmaya başladığında, "Gözlerini açık tut," diye emrediyorum. Gözleri birden açılıyor ve beni kendine ait kılan sikime tüm dikkatini veriyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyorum. "Beni sür, Riley."

Kalçalarını yavaş ve düzenli bir şekilde hareket ettirmeye başlar. Üzerimde tekrar tekrar yükselir ve alçalır. Gözlerim, beni bir şampiyon gibi beceren hareketlerine kilitlenir. Boynunun arkasını avuçlarım ve onu öpmek için kendime çekerim. Onun her parçasını tüketmek istiyorum. Sadece bugün için de değil.

Vücudumuz, uyumlu olduğumuzu gösteren birer araçtan ibaret.

"Geliyorum," diye dudaklarıma doğru nefes nefese konuşuyor, kalçaları çılgınca hareket ediyor.

"Sikimin üzerine boşal," diyorum ona. Sanki benim sözlerim tam da onun kendini bırakması için ihtiyacı olan şeymiş gibi, iç duvarları titremeye başlıyor. Beni sıkıştırıyorlar, orgazmım için beni sağlıyorlar. Yine de, onun orgazmı geçene kadar dayanmak için deli gibi mücadele ediyorum.

Orgazm geçtiğinde, Riley'i tamamen üzerimden kaldırıp sırt üstü yatırıyorum. Riley hemen göğüslerini avuçlayıp, onları benim sikimin etrafında bir araya getiriyor. Orgazm beni sararken daha fazla dayanamıyorum. Spermim onun göğsüne, çenesine ve dudağına fışkırıyor.

Riley'nin dudaklarından spermimi yaladığını görünce ikinci bir orgazm yaşadığına yemin ederim. Son olarak oturur ve penisimi ağzına alır son damlaları da sıkarak bitirir.

Boğazının benim spermamı yutmak için hareket ettiğini izlerken, tek düşünebildiğim şey, *onu kesinlikle elimde tutacağım*.

BÖLÜM 37

Riley

Ekranımda numarayı görünce derin bir nefes alıyorum.

Arayan Dean Walsh. O basın toplantısından bu yana birkaç haftadır kaçak olan piç kurusu. Beni aramaya cesaret ediyor.

"Riley, iyi misin?" Kyle'ın annesi Patience, Good Society Toplum Merkezi'nden çıkarken soruyor. Annesi, teyzeleri ve büyükannesi yıllar önce bu toplum merkezini kurmuşlar, ancak Townsend Industries ile çok yakından ilişkilendirilmemesi için adını değiştirmişler.

Kyle'ın ailesiyle tanıştığım beri geçen iki ay boyunca, Girls on the Move programı ile işbirliği içinde toplum merkezinde gönüllü olarak çalıştım.

"Evet, iyiyim," kayınvalideme yalan söylüyorum. "Sadece işten bir telefon geldi."

Dean ile olan saçmalığı biliyor, ailedeki herkes gibi. Ama onu endişelendirmek istemiyorum.

Patience kaşlarını çatı. "Kyle seni hafta sonları çalıştırmıyor, değil mi?" "Hayır, öyle bir şey yok."

Gülümsemesi geniş. "İyi. Sen onun hayatına girdiğinden beri, babası ve ben onun işte ne kadar az zaman geçirdiğini fark ettik."

"Üzgünüm. Eve akşamları hep birlikte yemek yememiz konusunda ısrarcı ve nedense ona hayır diyemiyor."

Patience kaşlarını kaldırır. "Daha az çalışmasının kötü bir şey olduğunu söylemedim. Ofiste geçirdiği zaman beni endişelendiriyordu. İşkolk eğilimlerini babasından almış."

"Kısa sürede bu kadar önemli bir pozisyona yükseldiğine bakılırsa, bu eğilimi meyvesini vermiş."

Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Ama iş her şey değildir. Sanırım sonunda bunu anladı." Onu bekleyen arabaya doğru yürürken el sallar.

Ben de arabaya doğru yöneldim.

"Oh, Riley?"

Bir an durup kayınvalideme bakıyorum.

"Oğlumun hayır diyemediği tek kişinin Eve olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini merak ediyorum, ama elimdeki çalan telefon dikkatimi dağıtır. Gülümser ve ona el sallayarak arabaya binerim.

Dean'in aramasını yine sesli mesaja yönlendiriyorum.

Vardığımda, Kyle ve Eve'in yine video oyunu oynadıklarını görünce şaşırıyorum. Aralarındaki rekabete o kadar dalmışlardır ki, içeri girdiğimi duymazlar. Orada durup onları izlerim. Kyle, Eve'i hafifçe iter ve onu güldürür.

Eve onu geri ittiğinde, Kyle homurdanır ve bu turda onu yeneceğine söz verir. Bu anları daha sonra kullanmak üzere saklarım. Kyle resmi olarak COO unvanını aldığı anda ve bu evliliği feshetmek istediğinde.

İşler böyle gidecek. Bunu biliyorum. Keşke böyle bitmeseydi. Ayrıca Kyle artık günlük hayatımızın bir parçası olmadığı anda Eve'in benden çok fazla nefret etmemesini umuyorum.

Bunu düşünmek göğsümde bir acı hissettiriyor.

"Riley teyze eve geldi," diyor Eve. "Sonunda aldığımız kurabiyeleri pişirebiliriz."

Önceki düşüncelerimi silip atıyorum ve daireye giriyorum. "Biri kurabiye mi dedi?"

Eve heyecanla başını sallar. "Çikolatalı kurabiye yapmak için malzemeler aldık. Stasi bana gizli tarifini söyledi. Ve tüm talimatların yazılı olduğu not kartları verdi."

Telefonum tekrar çalmaya başlar ve Kyle'a bakarım.

"Hey, Eve, ben teyzenle konuşurken sen oyunumuzu kaldırıp kurabiye malzemelerini hazırlasan nasıl olur?" Kyle önerir.

Eve sevinçle kabul ederken, Kyle kolumdan tutup beni koridora doğru yönlendirir.

"Ne oldu?" diye sorar, kapı daha tam kapanmadan. Gözlerime bakar, kaşlarının arasındaki buruşuk deri endişesini gösterir.

"Dean."

Bu tek kelime, kocamın yakışıklı yüzünde bir kaş çatmasına neden oluyor.

"O aptal herifi çoktan halletmeliydim."

Kyle başka bir şey söylemeden telefonumu elimden alır ve cevap verir.

"Ne istiyorsun?" diye sorar.

Bir duraklama olur ve Dean'in cevabını duyamam.

"Evet, bunu seveceğini düşünmüştüm." Kyle gülüyor ve sanki Dean'in az önce söylediği şeyi alaycı bir şekilde yineliyor gibi geliyor.

"Ben de dinleyeyim," diye fısıldarım.

Kyle benden uzaklaşır. Beni saran reddedilmişlik hissinden nefret ediyorum. *Artık ona faydalı olmadığımı mı düşünüyor? Öyle mi? Benden istediğini aldı ve artık beni istemiyor mu?*

"Artık karımla konuşmayacaksın, bir daha asla," Kyle'ın söylediğini duyuyorum. "Şimdiye kadar planının başından beri aptalca olduğunu anlamış olmalısın. Gerçekten de tüm insanlar arasından *senin* benim lanet ailemin yıkımına neden olacağına inandın mı? Bizim kim olduğumuzu biliyor musun?"

"Ne diyor?" diye fısıldıyorum, daha fazlasını duymak için can atıyorum.

Kyle sonunda razı olur ve Dean'i hoparlöre almak için düğmeye basar.

"Siktir git!" diye bağırır, her zamankinden daha da rahatsız görünüyor.

"Seni aptal sikik," diye azarlar Kyle.

"Öyle mi?" Dean karşılık verir. "Kendini çok akıllı ve kontrol sahibi sanıyorsun. On altı yaşındayken böyle değildin." Kahkaha atar. "Benim *senin* lanet olası arkadaşın olduğumu sanıyordun. Beni evine falan alıyordun. Tıpkı o orospu gibi. Sonra da onunla evlendin. Muhtemelen onun seni gerçekten sevdiğine inanıyorsundur."

Dean'in sözleri beni ürpertir.

Kyle'ın yüzü fırtınalı bir ifadeyle bulutlanır. Neredeyse ondan buhar çıktığını görebiliyorum.

"Dinle beni, seni aptal orospu çocuğu." Sesi o kadar derin ve kötülük dolu ki, kollarımı vücuduma dolayarak kendimi onun sözlerinin etkisinden koruyorum.

"Sen, zavallı babanın daha aptal ve daha yeteneksizsin. Neredeyse on yıl boyunca daha iyisini yapma şansın vardı ama lanet olası nihai hedefin yüzüne çarptı. Sen ondan daha büyük bir eziksin ve karıma orospu dediğin için, kaderin onunkinden daha çirkin olacak. Yakında görüşürüz, orospu çocuğu."

Kyle telefonu kapatıp yatağa fırlatır. "Bir daha onun aramalarına cevap verme."

Dean Walsh ile bir daha konuşmaya niyetim yok, ama bana emir vermeye çalışmasından hoşlanmıyorum.

"Ya cevap verirsem?" Ellerimi belime koyarak soruyorum.

Bana sert bir bakış attı. "O zaman inatçı kıcını dizimin üzerine yatırmak zorunda kalırım."

Vücudumun otomatik olarak titremesinden nefret ediyorum. Kyle'ın yüzünü aydınlatan sırıtış, onun da bunu fark ettiğini gösteriyor.

Onunla ilgili konularda bedenim her zaman bana ihanet eder.

"Bunu isterdin, değil mi?" Sesi kalınlaşır ve parmağını alt dudağımın altına sürer. Dudaklarıma garip bir şekilde ilgi duyuyor.

"Belki," diye fısıldıyorum.

"Riley teyze ve Kyle, ben hazırım!" Eve kapımızın dışından sesleniyor.

Kyle dudaklarıma bir öpücük kondurur. "O düşünceyi sonraya sakla. Geliyorum," diye Riley'e seslenir.

"Bekle." Kolunu tutarak onu durduruyorum.

Birkaç saniye öylece durdum, kalbim göğsümde çarpıyordu. Söylemek istediğim sözler dilimin ucundaydı. Ama korkum da öyle. Söyleyeceğim şey muhtemelen aramızdaki her şeyi değiştirecekti. Ancak, artık daha fazla içimde tutamazdım.

"Seni seviyorum," diye pat diye söylüyorum. "Biliyorum, bu evlilikten istediğin bu değildi. Ya da niyet bu değildi. Ama..." Boğazımı temizliyorum. "Seni seviyorum." Onun tepkisi beni korkutsa da, bu sözler ağzımdan çıkınca doğru gelmiş gibi hissediyorum.

"Hadi!" Eve kapıdan bağıyor. Kapıyı çalmaya başlıyor. "Orada ne yapıyorsunuz?"

Kyle kapıya doğru ilerleyip kapıyı açmak için hareket ederken, kolundan tuttuğum elim kayar. "Geliyoruz. Malzemeleri nereye koyduğunu göster bana," der ona. Yeğenim onu mutfığa götürmeden önce, omzunun üzerinden bana son bir kez bakar.

Kalbim sanki biri üzerine basmış gibi hissediyorum.

BÖLÜM 38

K*yle*

"Bu orospu çocuğu," Brendan Chastain'in adını telefonumda görünce söyleniyorum.

Sanki basın toplantısından üç hafta sonra Dean'in aptal herifinin hala kayıp olması yetmezmiş gibi. Daha da önemlisi, Riley bana gerçek duygularını söyledi. O üç kelimeyi söylediğinde, ilk kez hayatımda kelimeler boğazımda düğümlendi.

Ama bugün değil. Cumartesi sabahı ve Eve, Stasi ile bu sabah erken saatler için planlar yaptıkları için geceyi annemlerin evinde geçirdi.

Bugün, ben de ona aşığım.

"Ne?" diye cevap verdim, ona aylar önce cep numaramı verdiğime pişman olarak.

"Kyle, ben buradayken bir kahve içelim." Aslında arkadaş olduğumuzu düşünüyor gibi geliyor.

"Hayır," diyorum, kapı çerçevesine yaslanıp yatakta uyuyan karımı izlerken.

"Gelecek hafta nasıl olur? Kaldığım süreyi uzatabilirim," diye devam ediyor Brendan.

"Haftaya bir ara nasıl olur? Kalmamı uzatabilirim," diye devam etti Brendan.

"Hayır'ın neresini anlamıyorsun?" Riley'i uyandırmamak için içimden homurdanıyorum.

"Kyle, dostum. Gerçek Riley'yi sana ifşa ettiğim için muhtemelen kızgın olduğumu biliyorum."

Bütün vücudum kaskatı kesildi.

"Ama bana teşekkür etmelisin. Ben olmasaydım onu asla bulamazdın. Yani, eğer benim paramı almak için benimle yattıysa, senin için de aynısını yaptığını biliyorum. Walsh ailesini alt etmek için onu kullandığın için aferin sana. Asla düşünmezdim ki..."

"Az önce ne dedin sen?" Sesim donacak kadar soğuktur.

Lan

et Brendan tereddüt eder. "İstediyini elde etmek için onunla evlendin, değil
olsu mi?

n.

Kahretsin, bunu düşünmeliydim. Benim için yaptığı tek şey..." Öfkeyle kör
olduğum için aptal herifi yüzüne kapattım.

"Hey," Riley'nin sersemlemiş sesi bana ulaşır.

Öfkemin sisinden nihayet yeterince odaklanabildiğimde, dudaklarında
küçük bir gülümseme görüyorum.

"Eve miydi? Dün gece Stasi ile eğlendi mi?"

Elimdeki telefonu daha sıkı tutuyorum. Yine çalışıyor. Chastain. "Evet, çok
eğleniyorlar," diyorum ona. Sonra düğmeye basıp
telefonu cevaplamak için düğmeye basıyorum.

Telefonun açık olduğundan emin olduktan sonra, yatağa doğru yürürken
sesini sonuna kadar kısıyorum.

Riley, battaniyeyi ve çarşafı çekince nefesini tutuyor. Üzerinde sadece
ince bir tişört ve uyurken giymeyi sevdiği pamuklu külot var. Telefonumu
yatağın onun tarafındaki komodinin üzerine koyuyorum.

Yapacağım şey için kendimi pislik gibi hissediyorum ama Chastain'in
mesajı alması gerekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Riley, uzun bacaklarından külotunu aşağı çekmeye
başladığımda, biraz uykulu bir şekilde inliyor.

"Seninle ilgili en sevdiğim şeyin ne olduğunu biliyor musun?" diye
soruyorum ona.

Kafasını sallar. "Ne?" Bacaklarını açarken sesinde bir titreme olur.

"Sabahları ilk işin tadı." Eğilip amının kokusunu içime çekerim. "Sanki
amın bütün gece benim için marine edilmiş gibi."

O gülüyor. Sikim kotumun fermuarını zorluyor, serbest kalmak için
çabalıyor. Onu dinlemiyorum. Bunun yerine, bacaklarının arasına eğiliyorum.

Seni seviyorum.

Günler önce bana söylediği sözleri hatırlıyorum. Bana verebileceği en
mükemmel hediye. Kalbi.

"Sana göstereyim," diye mırıldanıyorum dudaklarına, sonra dilimle
klitorisini yalıyorum.

Riley kalçalarını salladı ve düşük bir inilti çıkardı.

Dilimi yavaşça dudaklarına sürerim ve sonra şişmiş düğmesinin etrafında daireler çizerim.

"Siktir, Kyle," diyor, belini yataktan kaldırarak.

Omuzlarımı dizlerinin altına sokarken, bacaklarını ağzım için açık tutarken hiç durmuyorum. Tadı o kadar iyi ki, kendimi kaybetmeye başlıyorum. Açgözlüleşiyorum, dilimde onun tadını daha fazla arıyorum. Riley'nin ilk orgasmı bile beni durdurmuyor. Aksine, tam tersi oluyor. Onu yalamaya devam ediyorum, başka bir orgazm arıyorum.

Riley'nin elleri saçımı çeker. Küçük acı hissi beni daha da sertleştirir ve bacaklarını daha da ayırırım. İkinci orgazm vücudunu sarana kadar, etrafımı saran sahiplenici sis hafifçe dağılmaya başlar.

Riley'nin vücudunda yukarı doğru ilerlerim ve yarı kapalı göz kapaklarını ve güzel ağzındaki çarpık gülümsemeyi görürüm. Onu deli gibi öperim, kendi tadını üzerimde hissetmesini sağlarım. Ondan uzaklaşır ve burnunun ucunu öperim.

Lanet karım.

Ona bakarken kafamda yankılanan tek üç kelime. "Geç kalacağız," diye mırıldanır, bu sabahki randevumuzu hatırlatarak. Önceden ayarlanmış bir randevumuz olduğunu hatırlatıyor. Kızlar Hareket Halinde gönüllü etkinliklerinden bir diğeri.

Başımı sallayıp ondan uzaklaşıyorum ve komodinden telefonumu alıyorum. "Duş almalısın. Kaldığımız yerden sonra devam ederiz."

Oturma odasına doğru yürürken arkama bakmıyorum. Telefonumun sesini açıyorum ve o piçin telefonu kapatmadığını fark ediyorum. Kapatmayacağını biliyordum. Bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Duydun mu?" diyorum dişlerimi sıkarak. "K-Kyle? Bu ..."

"Aynen düşündüğün gibi. Karımın bu sesleri çıkardığını duyduğun tek ve son sefer. Ya da duyacağın tek ve son sefer."

"Ben-ben..."

"Kapa çeneni. Karımı kandırdın, onun geçmişini kullanarak benimle bağ kurabilirsin diye mi düşündün? Sen bencil, şımarık, yeteneksiz bir pisliksin, sadece ailenin adıyla geçiniyorsun. Riley senin bir aptal olduğunu bir kilometre öteden gördü. Bununla yaşa. Seni hayatta tutmamın tek nedeni, Dean'in şantajıyla bir ilgin olmaması. O da seni kullandı.

"Riley'nin senden çaldığı için ona kızgın değilsin. Sen, onun sana dokunmana bile izin vermeden bunu yaptığı için kızgın ve utanıyorsun. Karımın seninle asla yatmadığını biliyorum. Bu son uyarın. Eğer bir daha o zavallı ağzından karımın adını çıkarırsan, onunla fiziksel bir ilişkin olduğunu ima edersen, seni mahvederim. Seni yok etmekten zevk alacağım, bana inan. Bir daha beni aramayın."

Telefonu kapatıyorum ve Brendan Chastain'in suratına yumruk atma isteğiyle ellerimi yumruk yapıyorum. Ama şüphesiz bu, ondan son kez haber aldığım an olacak.

Yatak odasına dönmek için arkanı dönerim, ama Riley'nin görüntüsü beni durdurur. Orada donmuş bir şekilde duruyor, benim beyaz düğmeli gömleklerimden birini giymiş. Genelde, onu benim kıyafetlerimle görmek beni çok tahrik eder.

Ama nefesimi kesen, gözlerindeki yaşlar.

"Onunla... telefonda mı konuştun?" Sesi, dökülmemiş gözyaşlarıyla tıkanmıştı.

"Riley..."

Ona doğru bir adım atıyorum, ama o ellerini kaldırıyor.

"Yaklaşma bana."

İşte o anda kalbimde ilk yırtık oluşmaya başladı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Kafamı sallıyorum. "Önemli bir şey değil," diyorum, ama ağzımdan çıktığı anda bile bu sözün saçmalık olduğunu anlıyorum.

Alaycı bir şekilde güldü. Kahkahası kırılğan bir sesle çıktı. "Önemli değil. Tıpkı benim de senin için önemli olmadığım gibi, değil mi?"

"Ne? Tabii ki önemlisin. Sen benim karımsın," derim, sesim giderek yükselir.

"Doğru. COO olarak konumunu güvence altına almak için. İhtiyacın olan her şeyi elde etmek için." Elindeki telefona doğru elini uzatır. "Ve Brendan'ı... ona ne demiştin? Doğru. Bir *aptal* gibi göstermek için."

Gözünden ilk damla yaş düşer.

"Bana yaklaşma!" diye bağırır, ben yaklaştırmaya çalıştığım da.

Yüzündeki ifadeyi nefret ediyorum. Sanki bu dünyada ona en yakın olmak istediği son kişi benmişim gibi.

"Beni kullandın. Tıpkı..." Başını sallayarak sözünü bitirir. "Senin için ben hep öyleydim."

"Ne diyorsun sen? Sen benim karımsın."

"Sanki bu çok önemli bir şeymiş gibi söyleyip duruyorsun!" diye bağırır.

"Her şey demek. Başka kimseye soyadımı vermezdim."

"Tabii," diye alaycı bir şekilde yanıtladı. "Hayır, sen birini piyon olarak kullanmak istedin. Ben de bu iş için en uygun kişiydim." Omuz silkti. "Zaten bu benim hatam. Seni aldatmaya çalışarak başladım. Belki de gerçek bir şey inşa ettiğimize inanmakla aptallık ettim."

"Bu gerçek," diye ısrar ediyorum.

"Öyle mi? Yoksa sadece elde edebileceğin her şey için mi? COO'ya terfi edene kadar. Dean ve ailesinin entrikaları ortadan kalktığına göre, aramızda kalan tek şey bu, değil mi? Lanet terfin."

"Chastain sana yalan söyledi!" diye bağıryorum.

"Ne olmuş yani? Benim hakkımda ne dediği umurumda değil."

"Ben umursuyorum," diye homurdanırım. "Senin adını ağzına almamalı." "Neden? Çünkü itibarını mahvetmesini istemiyorsun, değil mi?"

İnanamadan başımı sallarım. Her şeyi yanlış anlamış. Ben başkalarını umursamıyorum. Bu onunla ilgili... karımla. Benim karımla.

"Yani, o zaman sana ne yararım var?" Yine alaycı bir şekilde gülümser ve kollarını kavuşturur.

"Bunu söylemeyi kes!"

"Neden?" diye bağırır. "Bu gerçek. Lanet olsun, beni aptal sanıyor olmalısın. Sen bana evinin içini bile göstermeden ben sana aşık oldum."

"Evim mi? Bunun ne alakası var?"

"Bu, defalarca sana gerçeğimi söyledim, ama sen bana hiç gerçeğini söylemedin demek!" diye bağırır Riley.

Şu anda, gözyaşları yüzünden akıyor. Her bir gözyaşı kalbimde yeni bir delik açıyor.

"Bırak beni," diye homurdanıyor ve onu kollarımla sardığımda kıvranıyor.

"Riley," diyorum, hala ona tutunmaya çalışarak.

"Hayır!" diye bağıryor, şimdi yumruklarıyla göğsümü ve kollarımı yumrukluyor. "Beni bırak. Bana dokunmanı istemiyorum. Güvenmiş olduğum diğer tüm erkekler gibi sen de kalbimi kullandın. Benden uzak dur."

"Riley, ben seni..."

"Yapma!" diye bağıryor ve yüzüme sert bir tokat atıyor.

Onun vuruşunun acısını hissetmiyorum çünkü kalbimdeki acı tüm vücudumu kaplıyor. Gözlerinde yaşlarla önümde durduğunu görmek

, bunun tamamen benim hatam olduğunu bilmek, hiçbir fiziksel yaranın asla eşleşmeyeceği, her şeyi kapsayan bir acıdır.

İçimdeki her şey yapma diye bağırsa da onu bırakıyorum.

Benden bir adım uzaklaşır, göğsü inip kalkar. "İstediyini elde ettin. İki hafta içinde Townsend'ın kalıcı COO'su olacaksın." Alt dudağı titrer. "Ve bu evliliği iptal edeceğiz. İlişkimiz bitti."

Topuklarını döndürüp banyoya girer ve kapıyı arkasında çarpar.

Bunun burada bitmesine izin veremem. Kapıyı yumruklarken nefes alamıyorum.

"Riley, aç şu lanet kapıyı!" diye bağıyorum. İşe yaramayacağını bilsem de kapı kolunu tekrar tekrar çeviriyorum. Beni dışarıda bıraktı. Kapının dışında ve kalbinin dışında. Ama pes etmiyorum çünkü bu beni mahveder.

"Lanet kapıyı aç, Riley!" Kapıyı yumruklarken parmak eklemlerim morarıyor ama umurumda değil. Böyle devam edersem kapıyı kıracağımı biliyorum ama bu önemli değil. Karım kapının diğer tarafında. Ve acı çekiyor. Benim yüzümden.

"Riley!"

Cevap vermiyor.

"Ne oldu?"

Küçük bir ses beni paniğimden uyandırır. Dönüp baktığımda Eve ve Stasi ön kapıda durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyorlar.

"Riley teyze iyi mi? Yaralandı mı?" Eve kapıya koşar.

"H-Hayır..." Bağırmaktan sesim kısıldığı için boğazımı temizlemek için duruyorum. "O iyi. Duşun sesini bastırmak için bağırmam gerekti, böylece beni duyabilsin."

Eve'in omuzları rahatlamış bir şekilde düşer. Kız kardeşim bana şüpheyle bakmaya devam eder.

"Annem aşağıda. Eve bugün giymek istediği en sevdiği tişörtünü unutmuş."

"Alışveriş merkezine gidip sonra pikniğe gideceğiz," diyor Eve. Onlar odasına giderken ben başımı sallayıp hiçbir şey söylemiyorum.

Duşun sesini duyabildiğim için orada aptal gibi duruyorum. Riley burada durduğumu bile fark etmiyor. "Hoşça kal, Riley teyze," diye bağıyor Eve.

"Görüşürüz, Ladybug," diyor Riley kapının arkasından. Dışarıdan neşeli gibi geliyor, ama sesinde hala gözyaşları duyuluyor.

Kız kardeşim ve kocası dışarı çıkarken, kız kardeşimin son şüpheli bakışı aklımdan çıkmıyor. Az önce evliliğimi mahvettim.

BÖLÜM 39

Riley

"Berbat görünüyorsun," diyor Charlotte ofisine girerken.

Aaron Townsend ve asistanıyla yaptığım telefon görüşmesini sonlandırıyorum. Waterson birleşmesi ile ilgili iş sonu raporlarımdan birini ona vermiş oldum.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak bilgisayar ekranına dönüyorum. Kyle ile kavga etmemizin üzerinden beş gün geçti. Her gün nefes almak bile zor, bunu atlatmak ise daha da zor.

"Bunlar kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur."

Sonunda ona döndüğümde, kollarında yine bir vazodolusu çiçek görüyorum. Bir buket daha. Bu seferki çok büyük ve pembe güllerle mor sümbüllerden oluşuyor.

"Biliyor musun," diyor Charlotte, kocaman buketi masamın üzerine koyarken, "bu hafta gelen üçüncü buket."

Pencere kenarında duran diğer ikisine bakıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Bugün sadece Çarşamba olduğunu düşünürsek, bu hafta her gün bu çiçekleri ofisine taşımak zorunda kalacağımı mı düşünmeliyim?"

Burun kıvırıyorum. "Teslimatçıya, o çiçekleri geldikleri yere geri götürmesini söylemeni istemiştin."

"Ben de sana, gönderenin, çiçekleri sana teslim etmezse işini kaybedeceğini söylediğini söyledim."

"Blöf yapıyordun," diye mırıldanıyorum.

"Sanmıyorum." Charlotte karşımdaki sandalyeye çöküyor. "Birincisi, kocan korkutucu bir adam." Titriyor. "Her ne kadar o toplantıda ilk kez karşılaştığımızda özür dilemek için beni aramış olsa da."

"Ne yaptı?"

Charlotte başını sallıyor. "Evet, birkaç ay önce. Onu buna sen zorladın sanmıştım"

"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Sana kaba davrandığını bile bilmiyordum."

Charlotte eliyle işaret ederek önemsizmiş gibi gösterir. "Önemli değil. Telafi etmek için bana şehirdeki herhangi bir restoranda altı ay boyunca ücretsiz öğle yemeği hediye etti. Bu yüzden bugün öğle yemeği, sevdiğim ama bütçeme göre çok pahalı olan Fransız restoranında."

Ne diyeceğimi bilmiyorum çünkü hiç haberim yoktu. Ancak, Charlotte'un söylediklerinden kalbimin yumuşamasını engelliyorum. Kyle muhtemelen onu da kullanıyor.

Bana onun için çalışmamı istedi ve Charlotte'u da işe alacağını söyledi. Muhtemelen Charlotte'un onun için iyi şeyler söyleyeceğini düşünüyor.

"Acil durumlar için cüzdanımda tuttuğum yirmi doları, o çiçekler teslim edilmezse iş bitmeden işinden olacağına bahse girerim. Ve dükkan da kapanır," diye devam ediyor asistanım.

"Bir şey mi istiyordun?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Öğle molam var, ben de gelip seni rahatsız edeyim dedim. Hey," parmaklarını şıklatıyor, "pembe güllerin ve mor sümbülün anlamını araştırdım, biliyorsun."

"Ve?"

"Bunlar affetme veya pişmanlık anlamına gelir. Temel olarak, çiçeklerle 'özür dilerim' demek." Diğer buketlere göz gezdiriyorum. Her ikisi de pembe güller, mavi ve mor sümbül karışımı. Her buketin ortasında tek bir kırmızı gül var. Onlara bakarken kalbimin biraz hızlanmasından nefret ediyorum. Yine de onları atamıyorum.

"Öğle yemeği için sipariş ettiğin şeyi almaya gitmen gerekmiyor mu?"

"Henüz hazır değil. Her neyse, onun yaptıklarını affetmen ne kadar sürecektir?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum."

İkimiz de kapıya doğru baktık ve Kyle'ın orada Adonis gibi durduğunu gördük. Vücudu kapının büyük bir kısmını kaplıyordu ve üzerine tam oturan bir takım elbise giymişti.

Ne kadar iyi giyinmiş olursa olsun, gözlerinin altındaki torbaları ve kızarıklıkları görüyorum. Kanepeye döndüğünden beri günlerdir iyi uyumamış.

İyi.

"Ofisime gelmeye devam edemezsiniz Bay Townsend." Bu hafta üçüncü kez geliyor.

Bir iğne düşse duyulur.

Cesaretimi toplayıp ona doğru bir bakış attığımda, çenesinin gergin olduğunu ve yüzünün fırtına bulutu gibi olduğunu gördüm.

"Kyle, ya da daha doğrusu, kocan." Yaklaşır ve ellerini masama vurur, üzerime eğilir. "Asla, *Bay Townsend*, Riley," dişlerini sıkarak söyler.

"Saate bakar mısın? Sanırım yemeğim hazır." Charlotte kapıdan fırlayarak çıkar ve beni kocamla yalnız bırakır.

"Bu saçmalığı daha ne kadar sürdüreceksin?" diye sordu.

"Nasıl cüret edersin, sanki ben yanlış bir şey yapmışım gibi gelip bana bunu sorarsın!"

"Yanlış bir şey yaptın. Önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca Townsend Industries ile sözleşmen devam ediyor," diyor.

"İnanılmaz," diye mırıldanıyorum. "Sadece senin emrine amade olmadığım için sözleşme yükümlülüklerimi yerine getirmediğim için beni dava etmekle tehdit etmek için mi buradasın?" Sandalyeye kalkıp masamın üzerinden ona sert bir bakış atıyorum.

"Townsend'dan benden istenen tüm raporlar zamanında teslim edildi."

"Charlotte teslim etti. Sen değil."

"Önemli raporlarımı teslim ettim, tüm bölüm başkanlarıyla sözleşme sonu toplantılarımı yaptım ve bu sözleşmenin sona ereceği gelecek hafta sonuna kadar son dosyalarımı teslim etmeye hazırım. İşimi yaptım."

Çenesindeki bir kas seğiriyor. Doğruyu söylediğimi biliyor. Townsend Industries'e gelmeye devam etmem için gerçek bir neden yok.

"Şimdi, izin vererseniz, bugün daha sonra potansiyel bir müşteriyle yapacağım iş toplantısı için hazırlanmam gerekiyor."

"Hayır," diye homurdandı ve başını salladı. "Townsend Industries'e bir buçuk hafta daha bağlısın. Başka bir potansiyel müşteriyle görüşmene izin veremem. Bu, sözleşmeni ihlal etmek olarak değerlendirilebilir."

"Sen ciddi şekilde rahatsızsın. Bunun farkında mısın?"

"Evet. Çünkü karım benimle konuşmuyor." Sesi yükselmeye başladı. "Evde bile benimle iki kelime bile konuşmuyorsun."

Hala orayı evi olarak görmesinden nefret ediyorum. Ona gerçek evine, benim hiç gitmediğim yere geri dönmesi gerektiğini söyledim. Ama her akşam işten sonra gelip bizimle akşam yemeği yiyor ve Eve ile video oyunları oynuyor. Sanki aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi.

"Özür diledim. Brendan'a yaptığım şey çok yanlıştı. Onun duymasına izin vermemeliydim..."

"Mesele Brendan değil," diye tekrar ediyorum. "Evet, yaptığın kabul edilemez bir şeydi." Onu işaret ediyorum. "Ama mesele sensin. Her zaman kazanma, en iyi olma, kontrol etme arzun. Yaptığının yanlış olduğunu bildiğin için beni affetmeni istemiyorsun. Sadece kazandığını söylemek için affedilmek istiyorsun."

"Bu doğru değil."

"Öyle değil mi?" Cevabını beklemedim. "Nasıl olmasın? Evliliğimiz gerçek değil, hatırladın mı? Muhtemelen yönetim kurulu, terfin kalıcı hale gelmeden önce bu evliliğin sahte olduğunu öğrenecek diye korkuyorsun. Merak etme, benden duymayacaklar. Şimdi gidebilirsin."

"Sana bu saçmalığı söylemeyi bırakmanı söyledim. Bu evlilik gerçek!" diye ısrar ediyor.

"Nasıl? Nasıl gerçek olabilir, Kyle? İlişkimiz bir yalanla başladı, hatırladın mı? Bu benim hatam. Ama sana aşık olacak kadar aptaldım. Ancak sen bana karşı aynı şeyi hissetmedin ve ne kadar çiçek göndersen de bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Şimdi git!"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor ve Charlotte'un boşalttığı koltuğa oturuyor.

"Birlikte öğle yemeği yiyeceğiz. Asistanıma yemeklerimizi sipariş ettirdim.

Her an gelebilirler." "Seninle yemek yemek istemiyorum."

"İstesen de istemesen de, yiyeceksin."

O kadar kızgınlım ki çılgılık atabilirim. Ona bakmak bile ona tokat atmak istememe neden oluyor... yine. Bir kez yetmedi.

Hayal kırıklığından bir çılgılık attım. "Senin için polis çağırırım, izinsiz giriş ya da taciz ya da her neyse."

"Arayın. İşte." Bana cep telefonunu uzattı. "Beni tutuklayacaklar, ama serbest bırakıldığımda hemen buraya geri döneceğim."

"Yasaklama emri çıkarırsam gelemezsin." Biraz abartılı bir tehdit ama bunu söylemekten çekinmiyorum.

"Sadece sana yakın olmak için kanunları çiğnemek umurumda değil. Sen benim karımsın."

Hangisi daha kötü bilmiyorum... bunu bu kadar ikna edici bir şekilde söylemesi mi, yoksa her söylediğinde kalbimin hızlanması mı?

Ama o seni seviyor mu?

O üç kelimeyi bir kez bile söylemedi. Beni henüz kalbinin derinliklerine kabul etmedi. *Kendimi ona bir daha teslim edemem, etmeyeceğim.*

"Fazla uzun sürmeyecek," diyorum, kollarımı kavuşturarak.

BÖLÜM 40

K*yle*

Riley, ben oturur oturmaz yemek masasından kalkarken, tüm vücudum boşlukta kalmış gibi hissediyorum. Kavgamızdan bu yana bir haftadan fazla zaman geçti. Ne kadar çok çiçek göndersem de, ne kadar çok özür dilesem de, o tavrını değiştirmiyor. Ona göre, ben kalıcı COO olduğum gün bu evlilik sona erecek.

İşte burada yanılıyor. Ben her ikisini de elde etmeye niyetliyim. Riley benim karım.

"İşleri batırdın, ha?" Eve'in sesi dikkatimi çekiyor. Riley onu matematik yarışması antrenmanına götürmeden önce yulaf ezmesini bitiriyor.

"Evet, batırdım."

"Büyük bir hata," diyor, on bir yaşından daha olgun bir sesle.

"Nereden biliyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Buraya taşınmadan önce bir keresinde, elimde kızcılık suyu ile kanepede zıplıyordum ve hepsini döktüm. Beyaz bir kanepeydi," diyor bana. "Riley teyze çok kızdı. Gerçekten çok kızdı. Sonra yalan söyledim ve ona benim yapmadığımı söyledim. Bana yalan söylediğim için daha da kızdı."

Eve omuzlarını kaldırıp indiriyor. "Ama ona gerçeği söyledikten sonra, beni affetmesi sadece bir gün sürdü. Bana bir hafta boyunca hiç konuşmadı. Bu yüzden sana gerçekten kızgın olduğunu biliyorum."

Eve'den tüm bunları yeterince gizlediğimizi sanıyordum. Her gece video oyunlarımızdan sonra Riley koridora gidip kitap okur. Riley ve ben hala aynı odada yatıyormuşuz gibi davranıyorum, ama Eve yattıktan sonra lanet olası kanepeye çıkmak zorunda kalıyorum. Bunu yapıyorum çünkü gözlerim çizilmiş olarak uyanmak istemiyorum.

Ama aynı zamanda karımla aynı evde yaşamadan *da* yapamıyorum.

"Ladybug, bitirdin mi? Yakında çıkmamız lazım," Riley koridordan gelip soruyor, bana bakmıyor bile.

İnsanlar *benim* soğuk *olduğumu* söyler. Belli ki karım sinirlendiğinde nasıl olduğunu görmemişler. Riley resmen buz gibi.

"Evet. Bulaşıkları yıkamam lazım."

"Bırak," diyorum ona. "Hepsini yıkayacağım."

Riley yine beni görmezden gelir ve Eve ile birlikte kapıdan çıkar.

"Hoşça kal." Eve el sallıyor.

"Hadi," Riley, bana veda etmeyi bitirmeden önce ona söyler. "Lanet olsun!" diye homurdanırım, sıkışmış hissederek ve ne yapacağımı bilmeden.

Çiçekler işe yaramıyor. Her gün ofisine gitmek ya da defalarca özür dilemek de işe yaramıyor.

Başka bir şeye ihtiyacım var.

Aileni ziyaret et. Aylar önce gördüğüm rüya aniden aklıma gelir.

Emma'nın rüyası.

Bulaşıkları bulaşık makinesine koyduktan sonra anahtarlarımı alıp bu dünyada en çok güvendiğim insanlara doğru yola çıkıyorum.

* * *

"Bir arkadaşım sizi ziyarete gelmemi söyledi," diyorum oturma odasındaki kanepede oturan aileme.

Gözlerim babamın kilerle buluşur. Anlamlı bir bakış atar bana. Başını sallar ve üç kelimeyle beni yere serer.

"Her şeyi mahvettin."

"Aaron," diye annem azarlar.

"Teşekkürler anne," derim.

"Bana teşekkür etme. Gerçekten batırdın," diye karşılık verir. "Bunu ilk söyleyen ben olmak istedim. Baban haklı."

Babamın yüzünde nadir görülen bir gülümseme belirir. "Teşekkürler tatlım." Eğilip annemin yanağına öpücük kondurur.

"İkiniz de iki dakika boyunca halka açık yerlerde sevgi gösterilerini kesip bana odaklanabilir misiniz?" diye mırıldanırım.

Babam homurdanır. "Evden çıktıklarında daha fazla yalnız kalabileceğimizi söylememiş miydin?" diye anneme sorar.

"Sonra." Annem babamın koluna vurur.

Gözlerimi deviriyorum. "Bana dönelim. Bak, Brendan'la yaptığının yanlış olduğunu zaten kabul ettim..."

"Çok fazla," diye annem sözümü keser. "Sadece tokat attığı için şanslısın. Neden böyle saçma bir şey yaptın ki?" Tsk tsk diye ses çıkarır ve başını sallar.

Babam da aynı fikirde olduğunu belirtir. Öne eğilir ve gözlerimin içine bakar. "Sana benden daha iyi olmanı söylediğimi sanıyordum."

Göğsüm ağrıyla sıkışır.

En son istediğim şey, anne babamın benden hayal kırıklığına uğramasıdır. Ama asıl acı veren şey, onların hayal kırıklığı ve Riley'nin gözlerinde gördüğüm o musallat olmuş bakışlardır. O, benim onu sevmediğimi düşünüyor. Onu sadece ondan kazanabileceğim şeyler için istediğimi. Onu kullanmak için.

Onun boktan babası gibi.

Ve işe yaramaz kardeşi gibi.

Ona, benim için her şeyin o olduğunu eylemlerimle göstermeye çalıştım. "Ona yeterince göstermedin," diyor annem.

Bunu yüksek sesle söylediğimin farkında bile değildim.

"Nasıl? Her gün onunla birlikteyim. Onunla ve Eve ile daha fazla zaman geçirmek için iş saatlerimi azalttım."

"Sanki bu bir fedakarlıkmış gibi konuşuyorsun," diyor annem.

"Öyle değildi," diyorum. "Öyle değil. Kahretsin, kaç saat daha az çalıştığımı bile fark etmedim."

Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başlıyorum çünkü içimde çok fazla duygu var ve yerinde duramıyorum. Karım parmaklarımın arasından kayıp gidiyor gibi hissediyorum ve onunla birlikte varlık nedenim de.

"İş benim için her zaman öncelikliydi. Townsend Industries'in en iyi şirket olmasını sağlamak. Ama artık ikinci planda kaldı." Düşünmeden konuşuyorum. "Onun benim için bu kadar önemli hale gelmesi gerekmiyordu. Hedefim bu değildi. Elimde değildi. Sanki bir gün uyandım ve benim için önemli olan tek şey o ve Eve olmuştu. Onsuz ya da onun bunu bilmeden yaşayamam."

"Ona güveniyor musun?" diye soruyor babam.

"Tüm ruhumla," diye cevap veriyorum hiç düşünmeden.

Yürümeye devam ediyorum, Riley gerçekten evliliğimizi bitirirse ne yapacağım diye kafamda düşünceler dönüp duruyor.

"Kalıcı COO olduğumda evliliğimizi feshedeceğimi söylediğimi biliyorum, ama yapamam. Bunu yapamam lan."

Yürümekten vazgeçip, sessizliğin hakim olduğu ebeveynlerimin yanına döndüm. Sürpriz ve öfkeyle, ikisinin de yüzlerinde gülümsemeyle bana baktıklarını gördüm.

Annem gülümsüyor. Babam ise sadece yarı yarıya somurtuyor.

"Onu geçen yıl gördüğümde sana onun doğru kişi olduğunu söylemiştim." Annem babama bakıyor.

Babam başını sallar. "Sen her zaman haklısın."

Bütün vücudum gerginleşiyor. "Geçen yıl," diyorum.

Annemin gülümsemesi genişliyor. "Karını akşam yemeğine eve getirdiğinde onu ilk kez gördüğümü düşünmedin, değil mi?"

"Riley seni o zamandan önce tanıyor muydu?"

Ben soruyu bitirmeden başını sallıyor. "Resmi olarak tanışmadık. Girls on the Move için düzenlenen bir etkinliğe katıldım ve o da oradaydı. Konuşma fırsatımız olmadı ama direktör Angie ondan çok övgüyle bahsetti. Onda bir şey vardı. Yani..." Annem omuz silkiyor.

"Kim olduğunu anlamak için geçmişini biraz araştırdım. İkiniz arasında bir tür kör randevu ayarlamak istemiştin. Onun hayatınıza şantajla girmesini kesinlikle istememiştin, ama sanırım kader başka planlar yapmıştı. Neyse, sonuçta işe yaradı.

"Aşıksın," diye bitirir.

Annemin sözlerini duyunca omuzlarım çöküyor. Kafam daha da karışıyor. Bu, Riley ve benim birbirimiz için yaratıldığımız anlamına geliyor.

"Onu kaybedemem," diyorum anne babama.

"Önceliklerini doğru belirlemezsen başarı hiçbir anlam ifade etmez." Babam ayağa kalkar ve yanıma gelir. Elini enseme koyar ve alınlarımızı birbirine yaklaştırır.

"İstersem seni kalıcı olarak COO yapabilirdim," diyor. "Yönetim kurulu beni durdurmaya çalışabilirdi, ama ben yine de yapardım. Hazır değildin. İşin ticari yönünü idare edemediğin için değil." Anneme bakıyor.

"Dengeye ihtiyacın vardı. Ben senin yaşındayken kariyerim ve başarıya ulaşma hırsım hayatımın büyük bir bölümünü yedi bitirdi. Neredeyse her şeyimi kaybetmeme neden oldu."

Bana dönüp bakar. "Bunu karınla düzeltmelisin."

"Bu yüzden ikinize geldim. Ve bana söyleyeceğiniz tek şey bu mu?" Ellerimi kaldırıyorum. "Nasıl?"

"Ona hislerini söyle." Annem bunu sanki çok kolaymış gibi söylüyor. "Denedim. Dinlemiyor."

"O zaman onu dinlemesini sağla. Ve ona göster. Saçma sapan çiçeklerle değil," diye devam ediyor babam. "Ona gerçekten istediği şeyi vererek göster."

"Ben sana gerçeğimi söyledim ama sen bana gerçeğini hiç söylemedin."

Onun sözleri, saatte 150 km hızla alnıma çarpan bir fastball gibi bana geri dönüyor.

Karıma gerçeğimi göstereceğim.

BÖLÜM 41

Riley

Bugün büyük gün. Kyle'ın yönetim kurulu ve CEO ile görüşerek Townsend Industries'in kalıcı COO'su ilan edileceği gün.

Ve evliliğimizin son günü.

Bunun için kendimi hazırlamaya çalıştım. Evliliğimizin bu tarihten sonra devam etmeyeceğini başından beri biliyordum. Onu sevmekten kendimi otomatik olarak alıkoyamamam çok kötü.

Kyle'ı günlerdir görmemem yeterince kötü. Günler önce, telefonuna cevap vermediğimde bana sesli mesaj bırakmış, birkaç günlüğüne iş seyahatine çıkacağını söylemişti. Ne hakkında olduğunu sormadım.

Yine de her gece bana sesli mesaj gönderiyor. Her mesaj, bana ve Eve'e olan sevgisini ilan ederek başlıyor. Sonra şu ya da bu konuda bir hikaye anlatıyor. İlk mesajında, okuma güçlüğü çektiği için daha büyük bir çocuk tarafından zorbalığa uğradığı çocukluk günlerini anlattı. Babasının ona utanmamasını öğrettiğini, ancak bu utancını tamamen atlatmasının yıllar aldığını söyledi.

"Bazen hala içime sinmiyor." Hikayesini bu sözlerle bitirdi.

O gece, Haribo jelibonların bulunduğu kocaman bir kutu ile birlikte bir başka çiçek teslimatı daha aldım.

Onun mesajını tekrar dinlerken onları yediğimi itiraf etmekten nefret ediyorum.

İkinci gece, hikayesi, doğum gününün 1 Nisan Şaka Günü'ne denk gelmesinden nefret ettiğini anlatarak saçma bir şekilde başladı. Sonra, annesine yapılan saldırıdan bahsederek ciddi bir hal aldı ve bu saldırı, onun ve kız kardeşinin erken doğumuna neden olmuştu.

Bir başka teslimat.

Dün geceki mesajı geçmişiyile ilgili bir hikaye değildi. Mesajda, COO rolünü kabul etmekten ne kadar endişeli olduğunu itiraf etti. Ailesinin beklentilerini karşılayamayacağından ne kadar korktuğunu anlattı.

Bu mesaj, akşam yemeği için gönderdiği kızarmış peynir ve domates çorbasını yerken beni ağlatan mesajdı.

Bu mesajlarla ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Ona durmasını söylemek istiyorum ama aynı zamanda her gün mesajlarını almayı da ipte çekiyorum.

"Riley?" Adam Bachleda'nın kapıyı çalması beni ürküttü. Yüzünde, sanki ağır bir yük taşıyormuş gibi bir ifade vardı.

Bugün Townsend Industries ofisinde geçirdiğim son gün ve kalbimde bir ağırlık hissederek çıkacağım, ama en azından kısmen rahatlamış olacağım. Bozulmuş ilişkimize rağmen, Kyle kalıcı olarak COO olmayı hak ediyor. Onun için bunu istiyorum.

Ama Adam'ın yüzündeki bir şey beni duraksatıyor. "Bir sorun var," diyor.

Şirketle danışmanlık yapmaya başladığımdan beri kullandığım ofise girerken ayağa kalkıyorum.

"Birkaç hafta önceki basın toplantısında ortaya çıkan tüm bilgiler nedeniyle, Townsend Industries'te danışman olduğunuzda imzaladığınız gizlilik sözleşmesinin şartlarını ihlal etmiş olabileceğinizin farkına vardık."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum. Bu, onun ağzından çıkmasını beklediğim son şeydi. Nasıl cevap vereceğimi düşünmeye çalışıyorum, ama o benden önce davranıyor ve ekliyor...

"Dahası, Kyle sizi hemen yönetim kuruluna veya ilgili makamlara bildirmemiş olduğu için, terfisi pek olası görünmüyor."

Söylediklerini sindirmeye çalışırken derin bir nefes alıyorum. Dean Walsh aracılığıyla Ryan Nick ile olan olayda benim rolüm pek kamuoyuna yansımadı. Kyle'ın bununla bir ilgisi olduğunu hissediyorum. Ancak Adam'ın söylediği şey, kendisi ve yönetim kurulunun benim yaptıklarımı Kyle'a karşı kullanmaya hazır oldukları.

Sümüklü piçler.

"Toplantımızdan önce bu durumu size bildirmek istedim. Vicdanen Kyle'ı COO'muz yapamayacağımız anlaşılıyor. Ve biz, yönetim kurulu, babasının alabileceği herhangi bir kararı bozacak oy çoğunluğuna sahibiz. Eminim babası bunu anlayacaktır."

Sözleri pişmanlık dolu, ancak ses tonu hiç de öyle olmadığını gösteriyor.

O anda bir şey aklıma geliyor. Nefes alıyorum. "Senin yaptığın," diyorum. "Bunun arkasında sen varsın. Akşam yemeğimizin olduğu gece banyoda duyduğum sesin tanıdık geldiğini biliyordum. Anthony Rogers, asistanın oradaydı," diyorum.

O gün Kyle'ın masasının altındayken, asistanının sesini duymuştum

"O senin için çalışıyordu."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor Adam, yüzündeki sempatik ifade kayboluyor.

"Yönetim kurulu burada mı?" diye soruyorum. Cevabını beklemiyorum. Onu geçip ofisimden çıkıp asansöre koşuyorum. Bachleda peşimden geliyor ama kapılara ulaşmadan kapıları kapatıyorum.

Lobiden geçip, Kyle'ın kalıcı terfisinin gerçekleşeceği yönetim kurulu odasına indim. Tüm başlar bana döndü. Odayı hızlıca taradım ve Kyle ile babasının orada olmadığını fark ettim.

İyi.

O odada olmadan bunu söylemek benim için daha kolay olacak.

"Bunu yapamazsınız," diyorum.

"Bayan Martin, toplantımıza erken geldiniz," diyor yönetim kurulu üyelerinden biri.

"Ona bulduğumuz şeyi söyledim," diyor Adam, odaya girerken.

"Evet," diyor diğer adam. "Bunu bu şekilde öğrenmek zorunda kalmamız çok talihsiz. COO olarak harika adaylar olacak diğer Townsend çalışanlarının bir listesi var elimizde."

"Bütün bunların arkasında o var," diyorum ve Adam'ı işaret ediyorum. "Bu saçmalık," diyor Adam.

"Riley, bu çok profesyonelce değil. Üzgün olduğunu anlıyorum," diye ekliyor yönetim kurulundan başka bir adam.

Adam hakkındaki şüphelerimi bu adamlara kanıtlayamayacağımı bilmek beni çaresiz hissettiriyor.

"Bakın, benim hakkımda size söylenen her şey doğru," itiraf etmeye karar veriyorum. "Townsend Industries'e şirketi aldatmak niyetiyle girdim. Şantajı uğradım. Basın toplantısında duyduunuz."

"Ama polise ya da bize gidebilirdin," diyor Adam. "Bunu yapmamış olman yine de sözleşmeni ihlal ediyor. Kyle de bunu biliyordu."

"Kyle bu konuda hiçbir şey bilmiyordu," diye yalan söylüyorum. "Basın toplantısının yapıldığı sabaha kadar."

Hepsi birbirlerine bakıyorlar.

"Bu doğru," diyorum, tekrar dikkatlerini çekerek. "O bilmiyordu. Onu da kandırdım. Townsend Industries hakkında sızdırılan tüm bilgiler benim hatam ve sadece benim hatam. O olanlardan haberi yok ve siz de ona hiçbir şey yapmamalısınız."

"Sızdırılan dosyalar ne olacak?" diye sorar başka bir yönetim kurulu üyesi. "Ryan Nick'in adamları onları nasıl ele geçirdi?"

"Ben," diyor Kyle, yönetim kurulu odasına girerken. Herkes sessizleşir.

Gözlerimi kırıştırdım kocama bakarım.

Kyle yanıma gelir. "Karımın az önce size söylediği her şey yalan."

Oda şaşkınlık çılgınlıklarıyla dolar. Şaşkınlıktan ağzım açık kalır. "Kyle..." derim ama o sözümü keser.

"Birini cezalandırmak istiyorsanız, o kişi ben olacağım. Karımın peşine düşmeyeceksiniz. Dean Walsh'un bu şirket için daha büyük bir sorun haline gelmemesinin tek nedeni karımdır. Riley'nin yardımı olmasaydı, tüm bunların arkasında kimin olduğunu asla anlayamazdım.

"Riley'nin pratik danışmanlık çalışmalarının, bu kadar kısa sürede şirketimizin çalışan devir oranını iyileştirmeye nasıl yardımcı olduğunu söylemeye gerek bile yok. Sam Waterson'ın şirketiyle birleşme sürecinin ne kadar sorunsuz ilerlediğini de ona borçluyuz."

Bana öyle yumuşak bir bakışla bakıyor ki dizlerim titriyor. Aşağıya baktığımda elimi tuttuğunu görüyorum. Elini çekmeliyim ama o daha da sıkı tutuyor. Beni bırakmayacağını sessizce söylüyor gibi, içimde umut yeşeriyor.

"Hepsinden öte," diye devam ediyor, "o benim hayatımın aşkı. Yani," tekrar odaya dönerek, "ona herhangi bir şekilde zarar vermeyi düşünürseniz, önce benimle uğraşmak zorunda kalırsınız. Hepinizin bildiği gibi, ben zorlu bir rakibim."

Odadaki hemen hemen herkesin yüzünde şaşkın ifadeler var.

"Öyle olabilir," diye ilk sözü Adam Bachleda alır, "Kyle, bu aldatmacanın burnumuzun dibinde gerçekleştiğini bilen ve hiçbir şey söylemeyen birinin bu şirketin bir sonraki COO'su olmasına izin veremeyiz. Yönetim kurulu olarak, babanızın kararları bizim kararlarımızla uyuşmazsa, onun kararlarını geçersiz kılma yetkimiz var."

"Bunu istifam olarak kabul edin," diyor Kyle.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak bağıriyorum. Adam Bachleda hakkındaki şüphelerimi ona anlatmam gerekiyor.

Soruma tek cevabı elimi sıkma olur. Yine de odadaki diğer insanlara bakmaya devam eder.

"Hepinizin işini kolaylaştırayım. Birini sorumlu tutmak istiyorsanız, o kişi ben olacağım. Ve *sadece* ben. Townsend Industries'ten istifa ediyorum. Kendi şirketimi kuracağım ve tüm bilgimi ve tecrübemi kullanarak bunun bedelini her birinize ödetmek için elimden geleni yapacağım."

Odadaki birkaç kişi homurdanıyor.

"Kyle," diyor adamlardan biri, "mesele sen değilsin. Mesele hissedarlar. Bir yükümlülüğümüz var ve eğer kimse bunun sorumluluğunu üstlenmezse..."

"Yeter," Aaron Townsend'ın gür sesi havayı keser. "Townsend Industries'i özelleştirmek için SEC'e gerekli belgeleri az önce verdim."

Yönetim kurulundan bir dizi mırıldanma duyulur.

"Hepiniz dikkatli olsaydınız," diye devam eder Aaron Townsend, "bunun olacağını önceden tahmin etmeliydiniz." Kyle'ı çok anımsatan fırtınalı ela gözlerini bana çevirir. "Özellikle içinizden biri."

Adam Bachleda'ya dönerek sert bir bakış attı.

"Oğlumla akşam yemeğindeyken ve o sizinle ve Sam Waterson'la toplantıdayken asistanınızın sesini tanıdığını söyleyen gelinim sayesinde, iki ile ikiye bir araya getirebildim," diye odadakilere söyler.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandım.

Geçen hafta, Kyle ile iş yemeğindeyken tuvalette duyduğum tanıdık ses hakkında ona anlattığım telefon görüşmesini hatırlıyorum. Ve yine, sadece birkaç hafta önce, Kyle'ın ofisinde.

Sesi tam olarak tanımlayamıyordum ama daha önce duyduğumu biliyordum. Kyle'ın babası bunu anlamış olmalı.

"Senin işe yaramaz oğlun burada başarılı olamadığı için, bu şirketi mahvetmek istedin," diyor Aaron dişlerini sıkarak.

"Bu şirketi çok uzun süredir demir yumrukla yönetiyorsun," diyor Adam Bachleda ayağa kalkarak.

Birkaç dakika sonra birkaç polis memuru ve federal ajan odaya girer. Baş ajanın elindeki parlak kelepçeler, niyetlerinin ne olduğunu açıkça ortaya koyar.

"Şimdi, Ryan Nick'in sana rüşvet vermek için kullandığı parayı lanet olası bir ceza avukatına ödeme için kullanabilirsin. Oh, bekle, federal yetkililer o parayı diğer varlıklarının çoğu ile birlikte dondururlar."

Aaron bana dönüp başını sallar. Yüzü somurtkan bir ifadeyle donmuştur, ama nedense bunun bana onay verdiğini düşünüyorum.

"Benimle gel," diyor Kyle, cevabımı beklemeden elimi tutuyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, koridorda ilerlerken. "Az önce yaptığın şey için seni dizimin üstüne yatırabileceğim bir yere."

Özel asansörün girişinde dururuz ve Kyle şifreyi girer.

"Ne?"

Cevap vermek yerine, bana dönerek yüzümü avuçlar. Aynı anda asansör kapıları kapanır ve bizi içeride kilitler.

"Bir daha asla böyle bir şey yapma. Benim için kendinden fedakarlık yapmak senin işin değil. Asla. Bu benim, senin kocan olarak benim işim. Anladın mı?" Kafamı hafifçe sallar. Gözlerinde biraz dengesiz bir bakış vardır. Ancak, ona daha fazla sataşmaktan kendimi alamam.

"Herhangi bir şeyi yapmak ya da yapmamak için senin iznine ihtiyacım yok." Onu benden uzaklaştırıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Ayrıca, artık benim kocam değilsin, değil mi?"

Boğazının derinliklerinden düşük bir hırıltı çıkar.

"Bu lanet gün bitmeden kıçın kıpkırmızı olacak."

Asansör kapıları yeraltı asansörüne açıldığında elimi tuttu.

"Hala nereye gittiğimizi söylemedin. Yukarıda büyük bir olay var. Orada olmamız gerekmez mi?"

"Seninle benim aramda olanlar daha önemli," diyor o kadar içtenlikle ki, sözleri göğsüme çarpıyor.

Ama pes edemem. "Kyle, aramızda hiçbir şey değişmedi."

"Hadi bir oyun oynayalım, Riley," diyor, tam da bir araba yanımıza yanaşırken. Sürücü arabadan inip arka kapıyı açıyor.

"Şu anda oyun oynayacak zaman değil."

"Bu mükemmel bir zaman. Doğruluk mu cesaret mi? Bana sor," diyor. Kaşlarını kaldırıp ona ve arabaya bakıyorum.

"Bana sor, Riley."

"Doğruluk mu cesaret mi, Kyle?"

Gözleri parlayarak "Gerçek" der.

Omuzlarım çöküyor, içimden bir hava çıkıyor. Ondan hep istediğim tek şey.

"Sana gerçeğimi göstereyim, Riley." Bana elini uzatıyor.

* * *

Kyle'in beni götürdüğü yere varmak çok uzun sürmüyor.

"Yürüyerek de gidebilirdik," diyorum ona, şehrin en yüksek apartmanlarından birinin başka bir yer altı garajına girerken. Townsend Industries'ten sadece on dakikalık yürüme mesafesinde. Arabayla ise beş dakika sürüyor.

"Benimle gel," diyor Kyle, şoföre el sallayarak arabadan inmek için elimi tutuyor.

"Neredeyiz?" diye soruyorum.

Asansör düğmesine basıyor ve bana dönüyor. "Evime."

Binanın on beşinci katına çıkarken bu bilgiyi sessizce sindiriyorum. Kyle, Kennedy ve Diego'nun hangi katta yaşadığını söylüyor. Kapısına geldiğimizde, parmağını kilide koyup parmak izini tararken nefesimi tutuyorum.

"Kapıyı ve ana girişi açmak için senin ve Eve'in parmak izlerini eklemem gerekecek." Sanki bu yerde çok fazla zaman geçirecekmişiz gibi, bu sözleri çok doğal bir şekilde söylüyor.

İçeri girdiğimizde, dairesinin büyüklüğü dikkatimi çekiyor. Beton zeminli, tavandan tabana pencereleri olan ve bol miktarda güneş ışığı alan loft tarzı bir daire.

"Burası benim evim, Riley." Yanıma gelerek duruyor.

Etrafa bakmak için bir adım öne çıkarken elim onun elinden kayıyor. Düşük oturma bölümü olan kanepa, cam sehpa ve sahte şöminenin üzerine monte edilmiş devasa büyük ekran televizyonun bulunduğu oturma odasını gözden geçiriyorum. Renk düzeni siyah ve gri, birkaç beyaz vurgu var.

Mutfak tezgahları ve dolapları bile siyah.

Etrafa bakınırken, ellerimi kollarımda yukarı aşağı gezdiriyorum. Bu mekanda özellikle yanlış bir şey yok, ama nedense tuhaf geliyor. Nedenini tam olarak anlayamıyorum.

"On altı yaşındayken Dean'le olanlardan sonra, ailem dışındaki kimseye kendime bu kadar yakın olacak kadar güvenmeyeceğime yemin ettim.

Ailem dışından hiç kimseyi buraya getirmedim." Ona sırtımı dönüyorum. "Ama seni buraya hiç getirmediğim nedeni bu değil.

"Bu hafta, aylardır ilk kez buraya geri döndüm," diyor Kyle, arkamdan yaklaşarak. "Dört yıldır burada yaşıyorum ama buranın hiç evim gibi gelmediğini fark etmemiştim. Seninle birlikte yaşamaya başlayana kadar."

Beni kendine doğru çeviriyor.

"Bu yüzden seni buraya hiç getirmedim. Senin evinde geçirdiğimiz ilk hafta sonundan sonra, burası artık bana uygun gelmedi. Renkli bir ortamda olmak, insan vücudunun neredeyse sığamayacağı kadar çok yastıkla dolu bir yatakta uyumak istedim."

"Kapa çeneni." Omzuna vuruyorum, o da gülüyor. Her zaman yatağımdaki yastıkların sayısıyla dalga geçer.

"En önemlisi, bu yerde sen yoktun. Sen neredaysen orası benim evimdir, Riley." Gözleri sanki ilk kez görüyormuş gibi dairesini dolaşıyor. "Burayı sevmeyeceğini biliyordum."

Dönüp evini tekrar inceledim. Haklıydı. Bu daire ne kadar güzel olsa da, bana göre değildi. Soğuk geliyordu.

"Bu hafta burada mıydın?" "Birkaç gece.

Ayrıca Los Angeles'a da gittim." "İş için."

O başını sallar. "Chastain'e senden aldığın parayı geri ödedim."

Nefesim kesildi. "Bunu ben yapmak istiyordum." Aylar önce Chastain'e geri ödemek için para biriktirdiğimi ona söylemişim.

"Biliyorum, ama senin onunla aynı odada olmanı istemiyorum. Ona çok sağlam bir gizlilik sözleşmesi imzalatım. Bir daha senin adını ağzına alamayacak."

"Hâlâ yaşıyor, değil mi?" Kyle'a gözlerimi kısarak bakıyorum. "Çoğunlukla."

"Kyle..."

"Hayatta ve bir daha bizi rahatsız etmeyecek. Bunun dışında, senden hiç uzaklaşmadım."

"Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" diye soruyorum.

"Kısmen." Elimi tutar ve bizi oturma odasına götürür. Sehpada bir dosya vardır. Kyle onu alır ve bana uzatır.

"Bu ne?"

Klasöre başını eğiyor. "Aç."

Belgelerin ilk sayfasını gözden geçiriyorum. "Brightside Community Shelter," diye fısıldıyorum. Gözlerim bulanıklaşıyor. "Sen..."

"Barınakta yaşarken sana çok yardım eden Edith Warnock'u onurlandırmak istediğini söylemiştin. Girls on the Move ile ortak bir proje. Barınağın inşa edilmesi ve ilk iki yıl boyunca işletilmesi için gerekli fonu bağışladım. Bu barınak, sadece evsiz gençler ve sabıka kaydı olan genç yetişkinler için.

"Eğitim kursları, bilgisayar becerileri, teknik eğitim ve hatta iş kurmak isteyenler için hibe programları olacak. Brightside'in uygun bir isim olacağını düşündüm. Hem Edith için hem de çevrendeki herkese böyle hissettirdiğin için. Farkında olmadan, insanların aradığı parlak taraf sensin."

Gözlerine bakıyorum. "Sen bile mi?"

"Özellikle ben."

Yine gözyaşları sel gibi akmaya başladı.

"Ama isim hoşuna gitmezse, değiştirebiliriz." "İsim mükemmel," diye fısıldıyorum.

Kyle önüme geçer ve yüzümü avuçlayarak akan gözyaşlarımı siler.

"Teşekkür ederim."

Kafasını sallayarak, "Teşekkür edecek bir şey yok. Bunu ve daha fazlasını senin için yapmalıydım." der.

"Daha fazlasını mı? Ne gibi?"

"Sana ne kadar derinden aşık olduğumu söylemek gibi."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alırım. İtirafı kalbimi sarar ve zihnimde biriken tüm şüpheleri ortadan kaldırır. Bu sözleri bir mesajda görmek bir şeydi, ama yüksek sesle duymak bambaşka bir şey.

"Ve sana o iptal belgesini veremem, Riley. Sana gerçeği söylemeden olmaz."

"Gerçek ne?"

"Sen benim sahipsin. Aklım, bedenim ve ruhum. Ben seninim. Sen olmadan tüm dünyam çöker. Evliliğimizi iptal etmemi isteme. Artık sen benim hayatımsın."

Başımı eğdiğimde, Kyle'ın eli orada, çenemi kaldırıp gözlerime bakıyor. O kadar kararlı ve emin ki, ona istediği her şeyi vereceğimi söylemek dilimin ucunda.

"Townsend'da danışman olarak işe alındığında bana sana güvenmem gerektiğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

O toplantı odasında ona bunu söylediğimi hatırlayarak başımı sallıyorum.

"Hatırlıyorum. Sana tüm varlığımla güveniyorum. Şimdi senden de aynısını istiyorum. Kalbini bana emanet et, Riley. Onu güvende tutacağıma söz veriyorum."

Kyle bana öpüşmek için eğildiğinde, duygularımı toparlayıp bir adım geri çekildim ve onun kollarından kurtuldum. Dudaklarının benim dudaklarıma değmesine izin veremem. Söylemem gereken her şeyi unutmama neden olur.

"Orada kal." Kahve masası ile koltuk arasında durduğu yeri işaret ediyorum ve koltuğun arkasına geçiyorum. Aramızda mesafe olması gerekiyor. Ancak Kyle'ın gözlerini kılması, kanepenin üzerinden atlamak gibi çılgınca bir şey yapmadan önce sadece birkaç saniyem olduğunu gösteriyor.

"Ciddiyim, kıpırdama."

Kendini tutmaya çalışırken elleri yanlarında yumruk haline geliyor. Kaçmak isteyen gülümsemeyi bastırıyorum.

"Senden boşanma belgesini imzalamayı istemeyeceğim." Omuzları rahatlamaktan sarkar.

"Ben de seni seviyorum. Bunu söylemek iyi geldi."

"Ve hayatımızın geri kalanında her gün bana bunu söylemelisin," diyor o kadar otoriter bir sesle ki, beni güldürüyor.

"Ben de bunu duymaya ihtiyacım var. Sonuçta, onaylayıcı sözler benim aşk dilim."

O kararlı bir şekilde başını sallar. "Tamam. Seni seviyorum."

"Şey..." Gözlerimle odayı dolaşırken kelimeleri uzatırım. "Madem pazarlık yapıyoruz, çiçek teslimatlarına da devam etmeni istiyorum. Çok güzeller ve ofisime güzel koku yayıyorlar."

"Önümüzdeki altı ay için teslimatlarımı ayarladım bile."

Gülerek cevap veriyorum.

"Ve Townsend Industries'te kalıcı olarak çalışmayacağım."

Kyle'ın yüzü düşer. Derin bir şekilde kaşlarını çatar, sonra omuz silker. "Seni ikna etmek için önümde koca bir ömür var."

Bunu deneyeceğinden hiç şüphem yok. Döner merdivene bakıyorum. "Orası yatak odası, değil mi?"

Yavaşça başını sallar, gözleri şehvetle hafifçe kararır. O bakışla vücudum içten dışa ısınır. Elimi gömleğimin en üst düğmesine götürürüm. Kyle yaptığım her hareketi gözleriyle takip eder.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye soruyorum.

"Doğru," diye tereddüt etmeden cevaplar.

"Bana gerçeğini söylediğin için teşekkür ederim, ama ben cesaret oyununu oynamak istiyorum." Gümleğimin ikinci düğmesine ulaştım.

Kyle'ın gözleri yaramazlıkla parıldıyor ve bir anda ayağa kalkıp kanepenin üzerinden atlayarak, kafesinden serbest bırakılmış bir hayvan gibi bana doğru koşuyor.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz Bayan Townsend," der, ben gümleğimin üçüncü düğmesine ulaşp altındaki siyah dantel sütyeni ortaya çıkarırken.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ayaklarımın arkası ilk basamağa değene kadar geri çekilirim. "Tehlikeli oyunları severim." Kocamın peşimden gelmesiyle yavaşça merdivenleri çıkarım.

Yüksek, eğimli tavanları ve dört yetişkinin sığabileceği kadar büyük bir yatağı olan geniş yatak odasını inceliyorum.

Son düğmeye ulaştım ve gümleğimi tamamen çıkarıp Kyle'a fırlattım. O da hızla yakaladı.

"Bu ne?" diye soruyorum, makyaj masasının üstündeki eşyaları incelerken. En sevdiğim parfümü, nemlendiriciyi ve en sevdiğim kırmızı rujumun birkaç tüpünü buluyorum.

Kyle arkamdan yaklaşıyor. Ellerini kollarımda yukarı aşağı gezdiriyor. "Eninde sonunda buraya geleceğini biliyordum. En sevdiğin şeyleri aldım."

Elimde rujla ona dönerim.

"Mükemmel." Dudaklarımı boyarım. "Bu rengin senin sikiinde nasıl durduğunu görmeme izin ver... yine."

BÖLÜM 42

Kyle

Mükemmel.

Karım dizlerinin üzerine çöktüğünde onu tanımlamak için aklıma gelen tek kelime bu. Dudaklarındaki kırmızı renk, sikimi pantolonumun içinde bir tuğla duvar kadar sertleştirmek için zaten yeterli.

Riley pantolonumun kemerini ve düğmesini açar ve beni serbest bırakır. Onun için çoktan sertleşmişimdir. O etrafımdayken her zaman yarı sert kalırım. Onu önümde diz çökmüş halde görmek her seferinde beni bitirir.

O mükemmel kırmızı dudaklarını benim sikimin etrafına doladığında, dizlerim titrediği için komodine elimi dayamak zorunda kalıyorum, yoksa düşeceğim. Riley beni boğazının en derinlerine kadar alıyor. Tek görebildiğim, o dolgun kırmızı dudakların beni yutması.

Elimle kafasını penisimin uzunluğu boyunca yukarı aşağı yönlendiriyorum. Ama Riley benim yönlendirmeme ihtiyaç duymuyor. Beni çok iyi tanıyor. Birkaç dakika içinde, yaklaşan orgazmımın ağırlığından titriyorum.

Onun ağzına boşalmak istemiyorum. Her ne kadar mükemmel olsa da. Onun içine girmem lazım. Karımı sikmeyeli neredeyse iki hafta oldu.

Tüm gücümü toplayarak, onun açgözlü ağzından kendimi kurtarıyorum. Odada yüksek bir *patlama* sesi duyuluyor. Riley'nin dudakları benim ön sıvımdan parlıyor. Başparmağımı onun alt dudağına sürüyorum ve sonra onu ağzının içine zorla sokuyorum. O da açgözlülükle onu yalayıp temizliyor.

Onu ayağa kaldırdıktan sonra, sütyenini, eteğini ve külotunu hızla çıkarırım. O da benim kalan giysilerimi çıkarır.

"Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?" Onu yatağın üzerinde altımda sıkıştırıyorum.

Kafasını sallar, saçlarını bu an için özel olarak aldığım ipek yastık kılıfının üzerine serer.

"Sana göstereyim," diyorum dudaklarına. Onu derin bir şekilde öpüyorum, sonra vücudunun aşağısına doğru iniyorum. Ona az önce bana yaptığı şeyi yapıyorum ve yüzüme boşaldığında, daha fazlası için dalıyorum.

Üçüncü orgazmının eşiğine gelene kadar uzaklaşıp vücudumu bacaklarının arasına yerleştirmiyorum.

Riley'nin ellerini ellerimle kavrayıp, her birini öptükten sonra, onları başının üstündeki yatağa düz bir şekilde yatırıyorum.

"Seni çok seviyorum," diyorum ona.

Yüzünü aydınlatan ifade, hayatta kalmak için ihtiyacım olan tek şey. Onun içine girdiğimde, gerçekten kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum. İki haftadır beni terk etmeyen, cennetten dışlanmış hissi yok oluyor. Karımla yavaşça, özenle sevişiyorum ve ona sözlerimle ve davranışlarımla onu asla bırakmayacağımı söylüyorum.

Bu dünyada benim için ondan daha önemli hiçbir şey yok.

"Seni çok seviyorum!" Orgazmı daha fazla tutamayınca küfürler savurup bağıriyorum. Riley, ilk kez onun içine boşaldığımda beni kendine çekiyor.

Ama bu sonuncu olmaktan çok uzak.

BÖLÜM 43

K_{yle}

"Bu hafta sonu bir bebek yapabilirdik," derim Riley'e, onu arkadan kollarımın arasına alırken.

Pazartesi sabahı ve son iki buçuk gündür karımı nefes almaya bile izin vermedim. Eve hafta sonunu ailem ve Stasi ile geçirdi. Eve'i almak ve okula götürmek için onların evine dönüyoruz, çünkü dün gece Riley onu aradığında ikimizi özlediğinden şikayet etmişti.

Karım bana dönüyor. Gözleri benimkileri arıyor. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Eğilip burnunun ucunu, sonra alnını ve son olarak dudaklarını öpüyorum. "Eve var. O bir erkek ya da kız kardeşi istiyor."

Riley'nin yüzü buruşuyor. "Sana bunu mu söyledi?"

Başımı salladım. "Birkaç hafta önce. Tek çocuk olmanın sorun olmadığını, ama benim gibi kardeşleri olmasını istediğini söyledi."

"Sence buna hazır mıyız?"

"Hazır olsak da olmasak da, muhtemelen çok geçmeden olacak, çünkü bu hafta sonundan sonra artık geri çekilmem mümkün değil."

Geri çekilir ve kollarını kavuşturur. "Bu konuda benim söz hakkım yok mu?"

"Hatırladığım kadarıyla dün gece çok şey söylemiştin. *Oh, Kyle, işte orada! Durma, bebeğim... içime gir,*" diye alay ediyorum.

Omzuma yumruk atıyor. "Birincisi, ben öyle konuşmam. İkincisi, hamilelik olmayacak," diyor kendinden emin bir şekilde. "En azından bir süreliğine."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"İlk kez prezervatif kullanmadığımızdan beri, doğum kontrolü için doktora gittim. Her gün hap almayı sevmediğim için enjeksiyonu tercih ettim. Etkisi on iki hafta sürüyor. Yani, bebek sahibi olmaya hazır olana kadar bu konuda endişelenmemize gerek yok."

"Ya ben şimdi hazırsam?"

Kafasını sallayarak gülüyor. "Saçmalıyorsun. En az bir iki yıl evli kaldıktan sonra bebek sahibi olmaya ne dersin?"

"

Omuz silkiyorum. "Sen bilirsin. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sen hazır olduğunda ben de hazır olacağım."

"Zaten yeterince sorunumuz var," diye devam etti. "Dean Walsh'un nerede olduğunu hala bilmiyoruz. Yepyeni bir topluluk barınağı kuruyoruz. Townsend'da her şey hala belirsiz."

Yine dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "İşimi merak etme. Yönetim kurulu, Adam'ın tutuklanması ve babam ile amcalarımın nihayet özelleştirme yoluna gitmesiyle yeterince meşgul. Ben hala COO'yum. O pislik Dean'i yakında yakalayacağız. Barınak da büyük bir başarı olacak."

Son üç gündür içinde bulunduğumuz bu güvenli kozadan ayrılmak istemememe rağmen, onu kapıya doğru çeviriyorum.

Son üç gündür karımı dünyadan uzak tutarak yatakta çıplak halde tuttuğum için pişmanlık duymuyorum, ama onun haklı olduğunu biliyorum. Çözülmemiş bir sorun var ve bu beni çok sinirlendiriyor.

Dean Walsh.

O piç kurusu artık oynayabileceği kartı kalmadı. İntikam almak için dayandığı herkes ya hapiste ya da kamuoyunda skandalla boğuşuyor.

Bu beni tatmin etmeliydi. Ama etmiyor.

O hala dışarıda. Riley ile tekrar iletişime geçmeye çalışmadı, ama bunun tamamen ortadan kaybolduğu anlamına gelmediğini biliyorum.

Eve'i okuldan alırken Dean hakkındaki düşüncelerimi aklımın bir köşesine itiyorum. Eve'i eve götürürken, şoföre binanın önüne bırakmasını söylüyorum.

"Cupcake malzemelerini almak için mağazaya uğrayabilir miyiz?" diye soruyor Eve, çünkü tatlı olarak ve yarın okula götürmesi için cupcake yapıyoruz.

"Yola getirtebiliriz," diyorum.

"Ama caddenin karşısında bir market var," diye sızlanıyor Eve.

"Haklı. Zaman kazanırız," diye ekliyor Riley. "Ben onunla giderim. Sen yukarı çık, biz de birkaç dakika sonra geliriz."

Dudaklarımı büzüyorum. Mağaza caddenin hemen karşısında ama ikisini de gözümün önünden ayırma düşüncesi içimi tedirgin ediyor. Belki de bu sahiplenici koca tavrımı fazla abartıyorum ama neyse.

"Olmaz," diyorum ikisine de, Riley ve Eve'i kollarımın arasına alıp caddenin karşısındaki küçük bakkala doğru yürüyorum.

Eve nedense çok mutlu. Sanırım Riley ile aramızdaki gerginliğin azaldığını hissediyor. Marketten çıkarken bir elinde krema kutusu, diğer elinde kek karışımı kutusu ile dönüp dururken gülmeden edemiyorum.

"Çok mutlu," diyor Riley bana, Eve'e gülümseyerek. "Ne oldu sana, Ladybug?" diyor Riley, hepimiz yaya geçidinde dururken.

"Biz gerçek bir aileyiz," diyor Eve, ışık geçmemiz için yeşile dönüyor.

Ama onun sözleri beni neredeyse olduğum yerde tutuyor. Bir aile.

"Öyleyiz," diyorum ve Eve'in gülümsemesi daha da genişliyor. "Bayım!"

Dönüp mağaza görevlisini arıyorum. "Cüzdanınız."

Cebimi yokluyorum. "Kahretsin." Hayatımdaki kadınları izlemekle o kadar meşguldüm ki, lanet cüzdanımı tezgahın üzerinde unutmuşum.

"Teşekkürler," diyorum tezgahlara. Yaya geçidine geri döndüğümde, Eve ve Riley geçmeye başlamışlar.

Eve'in son sözlerini hatırlayınca yüzümde bir gülümseme belirir. O anın büyüüne o kadar kapılmışım ki, lastiklerin çıgııklarını neredeyse fark etmiyorum. Ama Riley'nin bağırması beni transımdan çıkarır.

"Eve!" Riley, yaşadığım sürece asla unutmayacağım bir ses tonuyla bağırır.

Riley yaklaşan arabanın yönüne doğru koşar. "Eve! Dikkat et!" "Riley!"

Kulağıma yabancı gelen bir sesle bağırırım. Riley'nin yeğenini yaklaşan aracın önünden ittiği an

Riley, yeğenini yaklaşan aracın önünden ittiği anda tüm hayatım gözlerimin önünden geçer. Araba Eve'i birkaç santim farkla ıskalar ama Riley'i ıskalamaz.

O anda tüm dünya, kalbimle birlikte durur.

BÖLÜM 44

Riley

"Neden hala uyanmadı?" Gözlerim hala kapalı olmasına rağmen derin bir ses duyuyorum.

Bu Kyle'ın sesi. Kocamın sesi.

Sesindeki gerginlik ve korku, gözlerimi açmak istememe neden oluyor. Ama sanki gözlerimin üstüne tuğlalar konmuş gibi hissediyorum.

"Bay Townsend, sakın olmanız gerekiyor," diyor bir kadın sesi.

Kadını tanımıyorum. *Neredeyim? Neler oluyor? Kocam neden korkuyor?* O hiçbir şeyden korkmaz.

"Ona ne oldu?" diye soruyor Kyle.

Uyan! diyorum kendime. Neler olduğunu bilmiyorum, ama ona sesini duyabildiğimi söylemeliyim. Birlikte neyin yanlış olduğunu bulabiliriz.

Gözlerimi zorlukla yarıya kadar açıyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Her şey bulanık. Başımı çevirerek başka bir taktik deniyorum. Bir yatakta olduğumu fark ediyorum. Başımı yastığa dayayıp seslerin geldiği yöne dönmeye çalışıyorum.

"K..." Adını söylemeye çalışıyorum ama sadece ilk hecesini çıkarabiliyorum.

Boğazım bu denemeden yanıyor ama kendimi zorlayarak tekrar deniyorum.

"Ky..." Bu sefer daha fazlasını söyleyebiliyorum ama beni duyduğunu sanmıyorum. Hala kadına neden uyanmadığımı soruyor.

"Kyle," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Kyle, bak," başka bir ses duyulur. *Patience mi?* Yatak odamızda mı?

"Riley, bebeğim?"

Göz kapaklarımı tamamen açmak için deli gibi mücadele ediyorum. Bu çabadan dolayı dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, ama bir şekilde başarabiliyorum. Önümdeki her şey bulanık. Önümdeki görüntüler netleşmeden önce birkaç kez yavaşça gözlerimi kırpiyorum.

"Kyle." Bu sefer ismini biraz daha kolay söylüyorum. "N-Ne oldu?"

"Uyandın." Sesi rahatlamış gibi geliyor ama yüzünden akan gözyaşları içimde yeniden endişe uyandırıyor.

"Eve'i çağırayım," diyor biri.

Annesi.

Onun hareketlerini takip ediyorum. O anda, yatak odamızda olmadığımızı anlıyorum. Bir hastane odasındayız. Hastanedeyim. Vücudum bu anı fırsat bilip yeniden çalışmaya başlıyor. Sağ bacağımdan yayılan bir ağrı dalgası içimi kaplıyor.

"Acı çekiyor," diyor Kyle, yatağın diğer tarafına geçen doktora. "Ona bir şey verin," diye ısrar ediyor.

"Önce onu muayene etmeliyim. Eğer siz..."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye ısrar ediyor, elimi tutup canım pahasına tutunuyor.

Doktor ve hemşire beni muayene ederken ben hiçbir şey söylemiyorum. Kyle hiç yanımdan ayrılmıyor. Zihnim ne kadar yavaş çalıştığını düşünürsek, doktorların bana sorduğu tüm soruları nispeten kolaylıkla cevaplayabiliyorum.

"Sana ağrı kesici vereceğiz," diyor doktor.

"Riley teyzel!" Eve, sağlık personelinin yanından koşarak geçerken seslendi. Gözlerindeki kızarıklık kalbimi parçaladı. "İyi misin?" Yaklaşıyor ama bana dokunmaktan korkuyormuş gibi görünüyor.

Olanların hatırası yeniden canlanıyor.

Mağazadan çıkarken.

Ladybug'umun kendi uydurduğu bir şarkıyı söyleyerek caddeyi geçerken ne kadar mutlu olduğunu izliyordum.

Kyle, cüzdanını unutmuş olduğu için birkaç metre geride kalmıştı.

Ve sonra lastiklerin sesi ve yüksek motor sesi, yeğenime doğru hızla yaklaşıırken.

"Buraya gel, Ladybug."

Kollarımın arasına düşüyor ve ağlamaya başlıyor. "Çok korktum. Kyle senin iyi olacağını söyledi, ama ameliyatın üzerinden neredeyse bir gün geçti." Gözyaşları hastane önlüğümün ince kumaşını ıslatıyor.

Gözlerim Kyle'inkilerle buluştuğunda, onun gözlerinde de aynı kızarıklık vardı. Elimi ona uzattım.

"Ben iyiyim. Bana bir şey olmayacak." İkimiz için de söylüyorum. "Sadece birkaç kemik kırığı."

Çoğunlukla sağ bacağımda. Bir bilek burkulması ve hafif bir beyin sarsıntısı. Sonuçta, çok daha kötü olabilirdi.

"Emin misin?" Eve tekrar ayağa kalkarken sorar. "Kesinlikle. Gel, bana sarıl," derim ona.

O da öyle yapar ve farkına varmadan, hafif horlamalar duymaya başlarım. Bütün gece uyanık kalmış olmalı.

Kyle diğer tarafıma geçer.

"Hastane yataklarının bu kadar büyük ve rahat olduğunu bilmiyordum," diye şaka yapıyorum.

Belli ki hastanenin özel bölümlerinden birindeyiz.

Kyle gülümsemiyor. Yüzümü okşayarak beni kontrol etmeye devam ediyor. Sonunda gözleri benimkilere düştüğünde, "Çok üzgünüm," diyor.

"Ne için? Bu bir kazaydı," diye fısıldıyorum.

Kafasını sallar. "O orospu çocuğu bunu kasten yaptı." "Kim?"

"Dean Walsh. O sürücüydü." "Onu yakaladılar mı?"

Kafasını sallar.

"O zaman bitti," diyorum, Dean'in Eve'e hiç zarar vermemiş olması ve parmaklıklar ardında olması beni rahatlatıyor.

Ancak Kyle, "Henüz bitmedi. Ama yakında bitecek" diyor.

Sözlerinin ardındaki karanlık anlamı kaçırmıyorum. Bir yanım ona unutmasını, polisi ve yetkilileri bu konuyla ilgilenmesini söylemek istiyor.

Ama kocamı çok iyi tanıyorum.

Dean'in yaptıklarının yanına kâr kalmasına asla izin vermez.

BÖLÜM 45

K*yle*

"Burası senin gelmeni istediğim bir yer değil," diyor babam arkamdan yaklaşırken.

Ailemin sahip olduğu terk edilmiş binalardan birinin bodrumundayız. Bu mülkleri çok az kişi biliyor çünkü kimsenin girmek isteyeceği bir yer değil.

Babamın gözlerine bakıyorum, sonra omzunun üzerinden üç amcamın ve dedemin gözlerine bakıyorum. Sonunda Diego'nun gözlerine bakıyorum. Gözlerindeki bakış, benim bakışımdaki bakış kadar sert.

"Hepiniz bir gün buraya geleceğimizi biliyordunuz."

Babam, ailemizin diğer büyük erkeklerine bakar. Onlar da onaylayarak başlarını sallarlar.

Hiçbir şey söylemeden duvara yaslanmış tahta beyzbol sopasını almaya gittim. Sopayı elime alıp odanın ortasına doğru yürüdüm. Oda'nın ortasında, Dean Walsh tahta bir sandalyeye bağlanmış, ağzı bantlanmış halde oturuyordu.

Bantları yırtıp attım.

"Bu özelliklerin varlığını kanıtlamak için çok uğraştın." Gözlerimle odayı dolaştırdıktan sonra tekrar Dean'e bakıyorum. "Buraya gelmek için elinden geleni yaptın, değil mi?"

"Siktir git. Bu yasadışı!" diye bağırıyor, sanki bu onun kaderini değiştirecekmiş gibi. "Bu, karımı şantajlamaktan alıkoymadı, değil mi?"

Ben

mükemmel vuruş pozisyonunda sopayı salladı. "Sana bir şey söyleyeyim, Dean. Bu evler," gözlerimle odayı dolaştım, Dean'in gözleri benimkini takip ediyordu, "... iş için değil. Hayır. İş için öldürmemize gerek yok. Bu yer sadece ailemize karşı en iğrenç suçları işleyen pislikler için. Kadınlarımıza zarar verenler."

Dean'in gözleri dehşetle büyüdü.

Sopayı salladım ve Dean'in kafasını kıl payı ıskaladım.

Eğilir ama sandalyeye bağlı olduğu için fazla uzağa gidemez. Hiperventilasyona başlar, bu da beni güldürür.

"Şimdi korkmuş gibi davranma. Direksiyon başındayken çok sert bir adamdın, değil mi?" Tekrar sallarım. Ve yine, kasıtlı olarak Dean'in kafasını ıskalarım.

Sonra yaklaşip sopayı ters çevirir, çenesinin altına sokarım, böylece gözleri benimkilerle buluşur.

"Biliyorsun, seninle benim için her zaman böyle bitecekti." Sopanın ucunu daha yükseğe kaldırarak boynunu gerginleştiririm. "Karımla konuşma şeklini duyduğumdan beri."

Geri çekilip sağ elini tutup yanındaki tahta tabureye koyuyorum. Bir saniye bile tereddüt etmeden, sopanın keskin ucunu elinin üzerine indiriyorum.

Hangisi daha gürültülü bilmiyorum; elindeki kemiklerin çıtırtısı, altındaki tahta taburenin çatlaması mı, yoksa Dean'in acı çığlıkları mı?

"Çıktığın kayanın altında kalmalıydın. Ve kesinlikle benim lanet ailemle asla oynamamalıydın." Sopayı tekrar salladım ve dizini kırdım.

Daha fazla acı çığlıkları.

"Biliyor musunuz?" diyorum, sopayı boynuma dayayıp babama, amcalarıma ve dedeme dönerek. "Bu adil değil. O çaresiz ve zavallı bir adam."

Hepsi bana sırtıyor.

"Deliliğini benden almışsın," der amcam Tyler gülerek. "Onun babasının kim olduğunu unuttun mu?" diye sorar amcam Carter kollarını kavuşturarak sorar.

Onların yorumlarını görmezden geliyorum, deliliğimin tamamen bana ait olduğunu biliyorum. Dean'e dönüp ona gülümsüyorum.

"Seni serbest bırakacağım."

Tekrar yaklaştığımda sıçrar. Onu sandalyeye bağlayan ipleri çözmeye başlarım.

"Özgürsün," derim, geri adım

atarak. "G-Gerçekten mi?"

Başımı sallarım. "Evet." Ona sırtımı dönerim ve aileme göz kırparım, sonra dönüp "Bir şartla" derim.

"N-Neymiş o?"

"Tamamen özgürsün... *eğer* otuz saniye içinde merdivenleri çıkıp kapıdan çıkabilirsen."

Gözlerini kırıştırır, beni geçip aileme bakar, sonra tekrar bana döner.

"Bu bir numara değil." Yanımda getirdiğim kontrollü telefonu çıkarırım. "Saati başlatacağım." Zamanlayıcıyı otuz saniyeye ayarlarım ve onun görebilmesi için kaldırırım. "Başla."

Bir an duraksadı, ama zamanlayıcıyı çalıştırdığım telefonu salladığımda, sandalyenin yanından topallayarak geçti. Neredeyse düşecek gibi eğildi. Kollarımı kavuşturup, odanın ortasından merdivenlere doğru ilerlemeye çalışmasını izledim.

Çıplak ayakları yere yayılmış kırık camlara değdiğinde ilk acı çığlıklarını duyduğumda dudaklarımdan şeytani bir gülümseme süzüldü.

"Bu da ne?" diye bağıırır.

"Oh, ziyaretini beklerken biraz dekorasyon yaptık. Umarım kalın derili birisin." Camları geçerse, merdivenlerdeki ters dönmüş raptiyelerle uğraşmak zorunda kalacak.

"On beş saniye kaldı," diye bağıırırım, tam da Dean ayağına başka bir cam parçası batınca çığlık attığı anda.

Dizlerinin üzerine çöküyor. Yaralı elinin üzerine düştüğünde, yine acı içinde çığlık atıyor. Kendimi kötü hissettiğimi ve suçluluk duygusunun ruhumu parçaladığını söylemeliyim.

Öyle değil.

Aklımda tek düşünen şey, onun karımı dövdükten sonra karımın sokakta yatarken gördüğüm görüntü. Eve'in Riley'nin uyanması için ağlamasını ve gözyaşları içindeki on bir yaşındaki kızımı, teyzesinin iyi olup olmayacağını defalarca sorarken kucakladığımı.

Telefonun zili çaldığında, tek görebildiğim kırmızıydı. Dean sadece üçüncü basamağa kadar çıkabilmişti. Hiç düşünmeden camdan geçtim, çelik burunlu botlarımla cam parçalarını ezerek.

"Bu evler hakkında bilgi edinmeyi çok istiyordun. Neden bu kadar aceleyle gitmek istiyorsun, orospu çocuğu?" diye soruyorum ve Dean'i gömleğinin arkasından tutup merdivenlerden aşağı çekiyorum.

Sırt üstü yere düşer düşmez, sopayla karnına bir darbe indirdim. O anda tamamen bayıldım. Ona kaç kez ve neresine vurduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim, Riley ile o araba arasına giremediğim için duyduğum öfke ve suçluluk duygusunu onun üzerinde çıkardığım.

Kendime geldiğimde, amcalarım ve babam beni tutuyorlardı. Biri elime aldığım sopayı aldı. Bu, büyükbabamdı. "Bitti, evlat," dedi babam.

"Bu piçe ailemizin domuz çiftliğini gösterme zamanı geldi," diyor büyükbabam.

"Onun ölümü polis kazası sonucu yangınla ölüm olarak kaydedildi," diye amcam Joshua beni sakinleştiriyor. "Git duş almalısın."

Babam başını sallıyor. "Bu tür pisliklerden kirli olarak karına asla dönme."

Tüm ailem başını sallar.

Onların dediklerini yapıyorum, temizlendikten sonra Riley ve Eve'in yanına, onların güvende olduklarını bilerek eve gideceğimi bilerek.

EPILOG

T e Üç Ay Sonra Riley

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor kocam arkamdan yaklaşırken. Townsend Manor'da, şehrin kenarında bulunan büyükbabasının geniş arazisinde düğün resepsiyonumuzun ortasındayız.

Elini sırtıma koyduğunda, vücudumda elektriksel bir karıncalanma hissettim.

Gelinliğimin derin yakasının altına silikon pasties giydiğim için mutluyum.

"Sanki bulutların üzerinde yürüyormuşum gibi." Ona gülümsüyorum.

Gözleri bir anlığına yüzümü taradı, sanki rol yapıp yapmadığımı ölçüyormuş gibi kaşlarını çatı. Son üç ay boyunca bu abartılı düğünü planladık, Avrupa'da geçireceğimiz bir aylık balayı için seyahat programımızı ayarladık (Eve de iki hafta boyunca bize eşlik edecek) ve yenilenmiş Brightside Community Shelter'da misafirleri kabul etmeye başladık.

Tüm bunlar, Kyle ailesinin şirketinde COO (Operasyon Direktörü) rolünü üstlenirken, benim işimi yürütmeye devam etmemin yanı sıra gerçekleşti.

Biraz stresli olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Bu yüzden Kyle'ın endişeli ifadesi. Stres nedeniyle geçen hafta yine migrenim tuttu. Ama uzun sürmedi.

"Emin misin?" Eli enseme okşadı.

Uzun bir günün sonunda olduğumuz halde yorgun olduğum için değil, onun üzerimde her zaman bir çekiciliği olduğu için vücuduna yaslanıyorum.

Ondan uzaklaşarak, kollarımı tutarak etrafında dönüyorum. "Elbisemi beğendin mi?"

Resepsiyon için ikinci gelinliğime geçtim. Sırtı açık, denizkızı tarzı, derin yakalı ve trompet etekli bir elbise. İlk başta, düğün töreninde giydiğim prenses tarzı elbiseden çok daha açık olduğu için seçmekte tereddüt ettim.

Kyle, gözlerinde o yaramaz ışıltıyla bana gülümsüyor. "Söylemeye gerek yok."

"Peki, söyle. Onaylayıcı sözler, hatırladın mı?"

Kıkırdayarak şöyle dedi: "Bu elbise sana çok yakışmış, bebeğim. Muhteşem görünüyorsun ve otel odamızın zemininde yatarken daha da çok seveceğim."

Sahte bir dehşetle nefesimi tutuyorum. "Dilini ısır. Bu elbise asla yatak odasının zeminini görmeyecek." Sadece fiyat etiketi bile bu elbiseye özenle davranmamı sağlıyor. Açgözlü kocam onu üzerimden çıkarmaya çalışsa bile.

"Sen öyle diyorsan." Sanki deli olan benmişim gibi güldü. "Görünüşe göre bu gecenin dans partnerimi kaybettim." Resepsiyonumuz için hazırlanmış geniş dans pistinin uzak tarafına doğru başını salladı.

Eve, Kyle'ın küçük kardeşi Andreas'ın onu döndürmesiyle gülüyor.

"Biliyor musun, küçük kardeşinden birkaç ipucu alabilirsin. O senden çok daha çekici," diye alay ediyorum, Kyle beni kollarına alırken, çalmaya başlayan yavaş şarkıya eşlik ederek sallanmaya başlıyoruz.

Kaşlarını kaldırır. "Senin ona bakmayı bırakman için kardeşimin film yıldızı gibi yakışıklılığını mahvetmem mi gerekiyor?"

"Lütfen yapma. Ya Townsend Industries batarsa ve tüm ailenizi geçindirmek için onun oyunculuğuna ihtiyacınız olursa?"

O öfkeyle nefes alır. "İnatçı karım kendi şirketinin sahibi ve aile şirketinde çalışmayı reddediyor. Onun geliriyle geçineceğiz."

Gülerek başımı omzuna yasladım. Kyle'ın bizi müziğin ritmine göre hareket ettirmesine izin verirken, odadaki düzinelerce aile üyesini, arkadaşı ve iş ortağını izledim.

Resepsiyonun ikinci yarısında DJ'lik yapan Sharonda'ya el salladım. Bize öpücük gönderdi.

Aile.

Odaya baktığımda aklıma gelen tek kelime bu. Gözlerim kayınvalidem üzerinde duruyor. Gülümsemesi bir kilometre genişliğinde. Kyle ve benden bile daha mutlu olduğunu sanıyorum. Kayınvalidem neredeyse, kayınpederim de hemen arkasındadır. Arkadan ona sarılır ve oğluna ve bana bakar.

Onu anlamak zor bir adam, ama sanırım bizim birliğimizi onaylıyor. Kyle'ın kardeşleri, kuzenleri, amcaları ve dedeleri de dansa katılıyor.

"Ailen dans etmeyecek mi?" diye soruyorum, başımı kaldırarak.

Kyle burun kıvrıyor. "Annem ayak parmaklarını biraz daha uzun süre korumak istiyor. Babam berbat dans ediyor. Onlar da bu yeteneksizliği ondan miras almışlar."

Kyle'in en küçük kardeşi ve Andreas'ın ikizi olan Thiers'ı, smokinli bir şekilde duvara yaslanmış olarak görüyorum. Düğünümüze katılmak için askerlik izni almış. Bu mesafeden bile Thiers'ın gözlerindeki hüznü görebiliyorum. Andreas'ın gözleri doğal bir ışıltıya sahipken, ikizinin gözleri farklı.

Bunun nedeni, Thiers'in yüzünün ortasından geçen, sağ kaşının hemen üstünden başlayıp sol gözünün altında biten yara izi de olabilir.

Kyle, kardeşinin yara izinin nasıl oluştuğunu anlatırken "*Bir kaza*" dedi. Sesindeki ağırlık, bunun arkasında bir hikaye olduğunu hissettiriyor. Sonunda ortaya çıkacağını bildiğim için sormayacağım bir hikaye.

Kennedy ile göz göze geliyorum. Bana başparmağını kaldırarak onay veriyor, çünkü resepsiyon elbisemi seçmeme yardım eden kişi oydu.

Kısa süre önce Williamsport'ta büyük bir yayın kuruluşunda araştırmacı muhabir olarak yeni bir işe başladı. Kyle, ailenin daha da büyük bir holding kurmak için bir sonraki adımı atmasının planının bir parçası olduğunu söylüyor. Kennedy, Kyle bu kelimeyi her kullandığında ona "siktir git" diyor.

Kayınbiraderim bize öpücük gönderdiğinde ona el sallıyorum.

"İkinizin bu kadar iyi anlaşmanız hoşuma gidiyor mu bilmiyorum," diyor kocam.

diyo

r. "Neden?"

Kaşlarını çatar. "Seni, onun girişimlerinden birine katılmaya ikna etmeye çalışacak

ve ben sen olmadan bir iki geceden fazla yatakta kalamam."

"Sen de bizimle gelebilirsin."

O burun kıvrır. "Sen kıcını evde tutabilirsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Aslında, dört haftalığına Avrupa'ya gidiyoruz, ama bu balayımız için." Bunu düşünmek bile yüzüme bir gülümseme getiriyor. İki haftayı Fransa'da, diğer iki haftayı İtalya'da geçireceğiz ve Eve de gezimizin ikinci yarısında bize katılacak.

Yaz tatilinde olduğu için zamanlama mükemmel. "Nereye gittiğini merak ediyordum."

Omzumun üzerinden Diego'yu, Kyle'ın sağdıcı, balo salonuna girerken görüyorum.

Dudaklarım gülümsüyor. Kyle'ın kuzeni, randevusuna kolunu dolaması için nazikçe dirseğini uzatıyor. Yanındaki kadın çok güzel. İkili birbirlerine bakıyor ama sanki saklayacak bir şeyleri varmış gibi hemen ifadelerini değiştiriyorlar.

"Ne oluyor?" diye yüksek sesle merak ediyorum.

"Bu ikisinin bir şey sakladığını düşünen tek kişi ben değilim, değil mi?" diye sordu Kyle.

"Hayır." Kabul etseler de etmeseler de, Diego Townsend ile en iyi arkadaşı Monique Richmond arasında arkadaşlıktan daha fazlası var.

Umarım bunu yakında anlarlar.

Birbirimizin gözlerine bakarken aramızda kolay bir sessizlik hakim olur. Onun bakışları delici ve tek gördüğüm bana sevgiyle bakan gözleri.

Camların tiz sesi bu büyüğü bozar. Odaya bakınırım ve ailemizin gümüş çatal bıçaklarla şampanya kadehlerini tokuşturarak bize gülümsediğini görürüm.

Kyle yüzümü avuçlar ve eğilir. "Seni seviyorum," der dudaklarıma "

"Ben de seni seviyorum, kocacığım."

Beni ayak parmaklarımı kıvırtan bir öpücükle dudaklarımı ele geçiriyor.

Geri çekildiğinde, alnını alnıma dayadı. İkimiz de biraz nefes nefese kalırız.

"Aramızda her zaman böyle olacak," diye söz veriyor. Sonra odaya bakıyor ve yüzü düşüyor. "Sence o bunu kabul eder mi?"

Omzumun üzerinden Eve'e bakıyorum, yeni kuzenleri ve Stasi ile dans ederken kıkırdıyor.

"Kabul eder," diyorum.

"Ya eğer..." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"O seni seviyor," diyorum ona, ama dürüst olmak gerekirse, yolculuğumuz sırasında Eve ile konuşmayı planladığımız konu hakkında biraz gerginim.

Ama ortam o kadar güzel ki, bunun üzerinde durmaya gerek yok.

Şu anda tek istediğim, Kyle ve ailemiz arasındaki sevginin tadını çıkarmak. Bu anda.

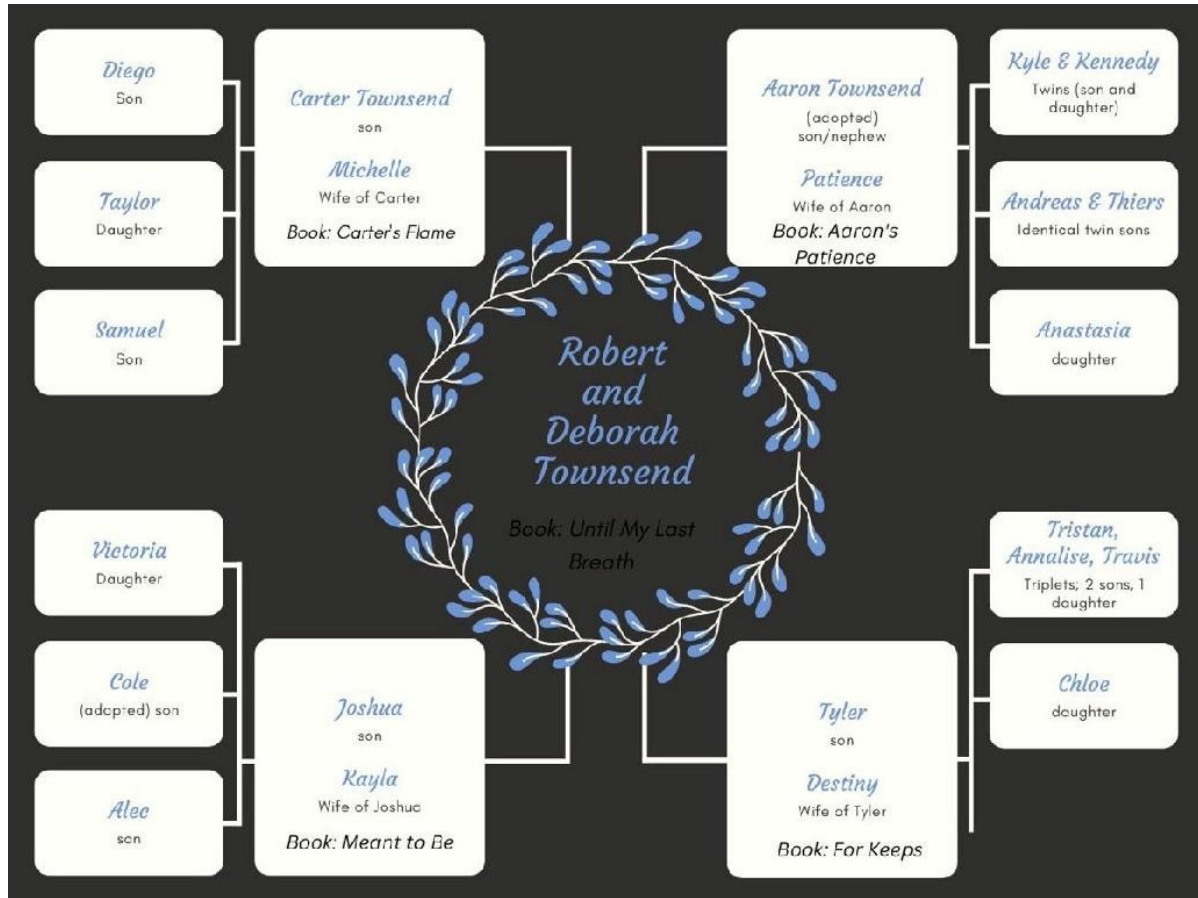
* * *

Kyle ve Riley'i bu kadar endişelendiren şey nedir? Öğrenmek için bonus epilogu almak için [buraya](#) tıklayın.

Diego ve Monique arasında neler olduğunu bilmek ister misiniz? Hikayelerini okumak için [buraya](#) tıklayın.

Townsend ailesinin kim kimdir bilgilerini öğrenmek mi istiyorsunuz? Bir sonraki sayfada Williamsport Townsend ailesinin soy ağacı ve kitaplarının başlıkları yer almaktadır.

TOWNSEND AİLESİ AĞACI

YAZAR HAKKINDA

Gelecekteki yayınlarla ilgili güncellemeleri mi arıyorsunuz? Beni internette aşağıdaki adreslerde

bulabilirsiniz: Haber bülteni: [Tiffany Patterson Writes H a b e r B  l t e n i](#)

Patreon: <https://www.patreon.com/tiffanypattersonwrites> Web

sitesi: TiffanyPattersonWrites.com

Facebook Sayfası: [Yazar Tiffany Patterson E-](#)

posta: TiffanyPattersonWrites@gmail.com

Tiffany Patterson'ın diğ er kitapları

The Black Burles Serisi [Black](#)

[Pearl](#)

[Kara Dahlia Kara](#)

[Kelebek Sonsuza](#)

Kadar Serisi

[7 Derece Alfa \(Koleksiyon\) Sonsuza](#)

[Kadar](#)

Güvenli Alan Serisi

[Güvenli Alan \(Kitap](#)

[1\) Güvenli Alan](#)

[\(Kitap 2\) Kurtarma](#)

Dört Serisi [Eric'in](#)

[Cehennem i Carter'in](#)

[Ateş i Emanuel'in Isısı](#)

[Don'un Ateş i](#)

Seri Dışı Kitaplar

[Burada Uyuyorum](#)

[Fırtınam](#)

[Miles & Mistletoe \(Tatil Romanı\)](#)

[Just Say the Word](#)

[Jacob'in şarkısı](#)

[Tesadüf Değ il](#)

[Kişisel K o r u m a](#)

Townsend Kardeşler Serisi

[Aaron'in Sabrı](#)

[Kaderinde V a r](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Son Nefesime Kadar](#)

[Aaron'ın Hediyesi](#)

Tiffany Patterson Web Sitesi Özel Ürünleri

[Kilitli Kapılar](#)

[Bella Beni](#)

[Hatırla](#)

[Kuralları Çiğnemek Kırık](#)

[Parçalar](#)

Teksas'ın Townsends Serisi

[Senin İçin](#)

[Tüm](#)

[Benliğim](#)

[Sonsuza](#)

[Kadar](#)

Gece Kurtları Serisi

[Seçilmiş](#)

Ahole Kulübü Serisi (İşbirliği)**

[Luke](#)

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
İçindekiler	
r Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Epilog](#)

[Townsend Aile Ağacı](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

